

ТИМЪТИ ЗАН В ТЪРСЕНЕ НА ОЦЕЛЕЛИТЕ

Част 6 от „Междувъзвездни войни“

Превод от английски: Владимир Молев, 2005

chitanka.info

ГЛАВА 1

Имперският звезден разрушител пореше безшумно черното пространство на необятния космос. Светлините на кораба бяха затъмнени и единствено блясъкът на огромните подсветлинни двигатели издаваше спешността на мисията.

Мъжът на командния мостик усещаше вибрирането на двигателите под краката си, от трапа долитаха откъслечни думи от напрегнати разговори. Екипажът бе неспокоен, неспокоен бе и самият той.

Но причините бяха различни. Неговата бе изцяло лична — той негодуваше срещу принудата да се съобразява с вечно допускащите грешки творения на природата и с капризите на вселената, която невинаги се подчиняваше на човешките разбирания за добро и зло. Някой бе допуснал сериозна, много сериозна грешка. И сега всички трябваше да се справят с неприятните последици.

От трапа се разнесе приглушена ругатня и той потисна усмивката си. Тревогите му нямаха нищо общо с екипажа на звездния разрушител. Хората му се притесняваха единствено дали ще успеят да изпълнят задълженията си и дали накрая ще получат потупване по гърба и похвала или шут в задника.

А вероятно просто се тревожеха дали подсветлинните двигатели нямаше да избухнат от пренатоварването. С този кораб човек никога не можеше да бъде сигурен.

Мъжът сведе глава, обърна гръб на илюминатора и плъзна поглед по разпрострелия се на километър нос на звездния разрушител. Все още пазеше спомена за дните, когато при появата на един от тези кораби и най-смелите пилоти на изстребители и арогантните контрабандисти подвиваха опашка.

Но тези дни бяха отминали — за щастие завинаги. Империята се бе променила, макар мнозина в Новата република да отказваха да го признаят. Под твърдото ръководство на върховния главнокомандващ Пелаеон Империята бе подписала мирен договор с Новата република и

вече не представляваше по-голяма заплаха от Ботан, Корпоративния сектор и всички останали.

Усмихна се. Разбира се, дори и в дните на старата Империя този кораб щеше да предизвика повече почуда, отколкото страх.

Все пак бе трудно човек да вземе насериозно един яркочервен звезден разрушител.

Сред шума на двигателите се чу тропот на ботуши.

— Карде — Бустър Терик застана до него, — предавателят е готов. Вече може да го използваш.

— Благодаря — Талон Карде се извърна обратно към трапа, опитвайки се да не вини Бустър за състоянието на оборудването. Поддръжката на един имперски звезден разрушител изискваше твърде много усилия, време и средства, а и Бустър почти никога не разполагаше с достатъчно работна ръка. — Хшиши, пусни съобщението!

— Слушам, капитане — извика от предавателя тогорианката и дългите ѝ пръсти с остри нокти пробягаха по клавишите, а козината ѝ настръхна леко. — Съобщението е излъчено. Да обявя ли тревога по цялата мрежа?

— Да, благодаря.

Хшиши кимна и се обърна отново към екрана.

За момента не можеше да се направи нищо повече. Карде се извърна отново към звездите, скръсти ръце и се опита да потисне нетърпението си.

— Ще се справим — измърмори Бустър. — След около час и половина ще заобиколим звездата и ще се прехвърлим през хиперпространството. Най-много след два стандартни дни ще сме в системата Домгрин.

— Стига хипердвигателите да не откажат пак — Карде вдигна ръка: — Извинявай. Просто... Нали ме разбираш...

— Естествено. Но тревогата ти е излишна. Все пак става въпрос за Люк и Мара, а не за току-що излюпени немойци. Каквото и да се случи, няма да се оставят да ги хванат неподготвени.

— Може би. Макар че и един джедай може да бъде изненадан — поклати глава. — Но не това е проблемът. Въпросът е, че грешката е моя. А аз не обичам да греша.

Бустър присви широките си рамене:

— Че кой обича да греши? Трябва да приемеш фактите, Карде, а факт номер едно гласи, че вече няма как да познаваш всички, които работят за теб.

Контрабандистът плъзна поглед по подигравателно веселия червен кораб. Бустър беше прав. Цялата работа бе излязла напълно извън контрол. Бе започнал съвсем скромно, като бе предложил да доставя информация на лидерите на Новата република и на Империята, така че и двете страни да бъдат сигурни, че другата не заговорничи зад гърба ѝ. И през първите няколко години всичко бе наред.

След това се появиха и проблемите. Планетарните и секторните правителства в състава на Новата република осъзнаха ползата от тези нелеки услуги и решиха, че и те искат да се възползват. След кризата около документа за Каамас и избягнатата на косъм гражданска война Карде не желаше да им отказва и с разрешението на Корускант и Бастион бе разширил операциите си.

Естествено, с това бе увеличил и персонала си. Сега, като се замислеше, му ставаше ясно, че вероятно е било само въпрос на време да се случи подобно нещо. Но просто му се искаше да не бе точно с Мара и Люк.

— Сигурно си прав — обърна се той отново към Бустър. — Но дори и да не мога лично да се грижа за всичко, това пак си остава моя отговорност.

— Аха — кимна многозначително Бустър. — Значи все пак става дума за наранена гордост, а?

Карде го изглежда кисело:

— Бустър, казвали ли са ти, че ставаш ужасно досаден, когато се опитваш да се държиш съчувствено?

— Да, споменавали са го веднъж-дваж — ухили се старият му приятел и го тупна по гърба: — Ела да те черпя по едно в транзитния.

— Ако машините за напитки работят — измърмори Карде и двамата поеха към къщата.

— Разбира се — призна Бустър. — Човек никога не може да е сигурен.

* * *

Това бе една от най-странните кръчми, в които Мара Джейд-Скайуокър бе попадала. Причината вероятно се дължеше на отдалечеността на планетата. Тук, във Външния ръб, културата и стилът не бяха по стандартите на Корускант и световите от Ядрото. Това може би обясняваше кичозните картини, които бяха окачени между тръбите на модерните автомати за напитки, разположени сред натруфения декор от лъскави дроиди отпреди Войните на клонингите.

А обяснението за нечупливите чаши и тежката маса очевидно се криеше в следите от бластерни изстрели по тавана и стените. Престрелките тук бяха ежедневие и щом заговореше оръжието, клиентите се втурваха да търсят убежище под масите. А никой не обича да седи сред парчетии от изпотрошени чаши. Но пък за оглушителната истерична музика нямаше абсолютно никакво разумно обяснение.

Тя усети движение зад гърба си, тълпата неохотно се разтвори и пред нея изскочи едър мъж.

— Извинявай — изсумтя той, заобиколи масата и отпусна грамадното си туловище на стола. — Работа, работа и пак работа. Човек не може да остане на спокойствие и минутка.

— Знам как е — съгласи се Мара и се усмихна приветливо. Въпреки напъните си събеседникът ѝ не бе успял да я заблуди и за миг. Дори и без Силата тя пак щеше да долови неискреността му зад приятелското поведение. Джерф Хъксли, умел контрабандист и играч от средна ръка във Външния ръб, бе замислил нещо. Единственият въпрос бе какво точно се мъдреше в кухнята му главичка.

— Тук е истинска лудница — продължи Хъксли и отпи шумно от чашата си, която бе зарязал преди малко, призован от някаква загадъчна задача. — Разбира се, ти го знаеш. Или поне преди го знаеше — изгледа я над ръба на чашата: — Какво толкова смешно има?

— А, нищо — Мара не си направи труда да прикрие усмивката, която бе привлякла вниманието му. — Просто си мислех колко си доверчив.

— Защо? — попита той объркано.

— Питието ти — посочи чашата в ръката му. — Нямаше те няколко минути и като се върна, направо отпи, без изобщо да се зачудиш дали не съм сложила нещо в него.

Хъксли присви устни и Мара усети раздразнението му. Контрабандистът бе спокоен, защото Мара не бе оставала без надзор дори и за миг. Но се бе надявал тя да не се досети.

— Добре, да приключваме с игричките — остави чашата на масата. — Карай направо: защо си тук?

Мара знаеше, че с хора като него няма смисъл да увърта.

— Тук съм като представител на Талон Карде. Той ме помоли да ти благодаря за помощта ти през изминалите десет години и да ти предам, че вече не се нуждае от услугите на организацията ти.

Лицето на Хъксли дори не трепна. Очевидно се бе досетил накъде вървят работите.

— И откога се отказва от услугите ми?

— От този момент. Благодаря за питието, трябва да тръгвам.

— Не бързай толкова — вдигна ръка Хъксли.

Мара замръзна полуизправена. В ръцете на тримата мъже, които до този момент разговаряха оживено на бара, се появиха бластери. Както можеше да се очаква, оръжията сочеха към нея.

— Седни! — заповяда той.

Мара внимателно се отпусна на мястото си и спокойно попита:

— Да не пропуснахме нещо?

Хъксли махна отново, този път по-рязко, и ужасната музика утихна. Секнаха и всички разговори.

— Значи така, а? — във внезапната тишина прошепнатите думи отекнаха злокобно в набраздените стени. — Карде просто ни захвърля?

— Предполагам, че следиш новините — отвърна невъзмутимо Мара. Усещаше враждебността на тълпата. Хъксли очевидно бе напълнил кръчмата със свои приятели и служители. — Карде приключва с контрабандата. Обяви решението си преди три години и оттогава постепенно прекратява всички операции. Вече не се нуждае от услугите ти.

— Това е ясно. А някой пита ли се от какво се нуждаем ние?

— Добре, от какво имате нужда?

— Сигурно си забравила как е във Външния ръб, Джейд — надвеси се над нея Хъксли. — Тук не можеш да служиш на двама господари. Или работиш за някого, или изобщо те няма. Точка. Преди години, когато преминахме към Карде, изгорихме мостовете зад гърба си. Какво ще правим сега, след като той се оттегля?

— Ами ще създадете нови контакти. Не ми пробутвай тази история, че не си знаел какво те чака. Карде не криеше накъде са тръгнали нещата.

— Да, бе — изсумтя презрително Хъксли. — Все едно някой му вярваше, че говори истината — контрабандистът се изпъна в цял ръст: — Значи искаш да знаеш от какво имаме нужда? Слушай тогава. Трябва да се позакрепим, докато намерим нови партньори и се върнем в бизнеса.

Значи ето за какво ставаше въпрос: простичко и откровенно изнудване. Не можеше и да очаква нищо повече от тази шайка.

— Колко? — попита тя.

— Петстотин хиляди — устните му потрепнаха: — В брой. Мара успя да запази самообладание. Беше подготвена за нещо подобно, но сумата бе немислима.

— И откъде очаквате да намеря толкова пари в брой? Не мъкна чували със себе си.

— Не се прави на дръж ми шапката — изръмжа Хъксли. — Много добре знаеш за финансовата къща на Карде в Гонмор. Там ще ти отпуснат парите — бръкна в джоба си и извади малък бластер. — Обади се и им кажи да пратят някого с парите — заповяда той, вдигна бластера и го насочи в лицето ѝ. — Половин милион. Веднага!

— Така ли? — Мара нехайно извъртя глава, внимавайки да не прави резки и заплашителни движения.

Повечето от обикновените посетители на кръчмата вече се бяха измъкнали незабелязано, а останалите се спотайваха встрани от евентуалната престрелка. Далеч по-голям източник на тревога представляваше групичката от двајсетина мъже, които се бяха подредили в полукръг зад нея с насочени в гърба ѝ оръжия.

Мара със задоволство установи, че всички я гледат доста напрегнато. Очевидно и тук ѝ се носеше славата.

— Събрал си забавна шайка, Хъксли — обърна се тя отново към главатаря на контрабандистите. — Но нали не очакваш, че можеш да се справиш с един джедай?

Хъксли се усмихна. Злобно. Изненадващо злобно всъщност предвид на обстоятелствата.

— Напротив — вдигна ръка: — Бац!

Настана тишина. Мара се присегна със Силата, но не усети нищо повече от тръпнещото очакване на затаилата дъх тълпа. В другия край на помещението се разнесе тракане вдясно от нея. Част от пода до бара се заиздига трмаво към тавана и отдолу се показва товарна рампа, която вероятно обслужваше склада в мазето. На рампата се мъдреше неясен тъмен силует. Мара присви очи. Нещото беше високо и слабо, отстрани стърчаха две ръце и му придаваха хуманоиден вид, въпреки че очевидно бе някаква машина. Изглеждаше смътно позната, но в първите няколко секунди не можеше да се сети откъде. Рампата продължи да се издига, показва се основата на удължения торс и под него — три разкривени крака.

Изведнъж паметта ѝ включи. Това бе стара дроидека отпреди Войната на клонингите, дроид унищожител, който в миналото бе гордостта на армията на Търговската федерация. Мара се извърна към Хъксли, усмивката му бе тържествуваша.

— Точно така, Джейд — изсмя се той. — Моята собствена бойна дроидека, за която не е никакъв проблем да разпердушини един джедай. Обзалагам се, че не си очаквала да видиш тук нещо такова.

— Не съм — призна Мара и огледа любопитно дроидеката. Рампата се изравни с пода на бара и спря. Машината бе разгъната и готова за бой, не бе пристигнала в по-компактната си форма, използвана за придвижване. Вероятно вече бе изгубила маневреността си.

Дали това означаваше, че оръжията ѝ не могат да следят целта? Мара се отпусна назад в стола. В първия момент не се случи нищо. След това лявата ръка на дроидеката потръпна и двата бластера се извъртяха леко, за да я хванат пак под прицел. Значи оръжията все пак се движеха, макар че явно бяха командвани ръчно от човек, а не от централния компютър на дроидеката. Заради сумрака не можеше да види дали вграденото защитно поле работеше, но това бе почти без значение. Дроидеката бе въоръжена, бронирана и готова за бой.

Хъксли беше прав. Дори джедаите от онова време предпочитаха да сторят път на тези машини.

— Но трябваше да се сетя — обърна се отново към Хъксли. — Тук е пълно със стари дроиди. Нищо чудно, че сте събрали достатъчно чаркове, за да направите някакво подобие на дроидека да плашите хората.

Хъксли присви очи:

— Само опитай някакъв номер и ще видиш що за подобие е това — извърна глава надясно и погледът му обходи тълпата. — Синкър!

Хлапе на около шестнайсет години пристъпи напред.

— Да, сър?

— Вземи лазерния й меч. Момчето се облеци:

— Да взема...

— Да не си глух! — избухна Хъксли. — Или те е страх? Синкър като че ли понечи да отговори, огледа крадешком Мара, преглътна и колебливо пристъпи към нея. Мара го наблюдаваше безизразно, нервността му нарастваше с всяка крачка и когато спря пред нея, той видимо трепереше.

— Тъж... съжалявам, но бихте ли...

— Вземи го! — изрева Хъксли.

Синкър се наведе, откачи лазерния меч от колана й и бързо отстъпи.

— Е, не е чак толкова страшно, нали? — обади се подигравателно Хъксли.

— Не е и особено полезно — отвърна Мара. — Нали не смяташ, че за да победиш един джедай, е достатъчно да му отнемеш лазерния меч?

— Все пак е някакво начало. Мара поклати глава:

— Дори и това не е — обърна се към Синкър, присегна се със Силата и лазерният меч в ръката му оживя.

Сепнатият писък на хлапето заглуши съскането на блестящото синьо острие. За нейна изненада обаче той не изтърва меча и не побягна, а го стисна по-здраво.

— Синкър, какво правиш, по дяволите? — извика ядосано Хъксли. — Това да не ти е някаква играчка?

— Не съм аз — възрази Синкър, гласът му звучеше една октава по-високо от преди.

— Вярно е — потвърди Мара, Хъксли продължаваше да ругае под нос. — А и това не е негово дело — присегна се със Силата и лазерният меч затанцува в ръцете на Синкър.

Хлапето се клатушкеше наляво-надясно, стискайки здраво ръкохватката, сякаш изведнъж бе попаднало на гърба на разгневен аклей и нямаше никаква представа, как да се измъкне.

Вероятно тълпата се чувстваше по същия начин. В първия миг настъпи пълна суматоха, хората около него се опитваха да се измъкнат от обсега на смъртоносното оръжие, което се клатушкаше в ръката му като пиян пилот на изстребител. По-схватливите крадешком се промъкваха към изхода, а останалите наблюдаваха сцената напрегнато, готови всеки миг да си плюят на петите.

— Изключи го, Джейд! — заповяда Хъксли. Усмивката му бе изчезнала. — Изключи го!

— А ако откажа? — Мара продължи да движи меч, без да изпуска от поглед бластера в ръката на контрабандиста. Шайката му нямаше да стреля без заповед, освен ако тя не ги нападнеше, но в гнева си Хъксли можеше да забрави целите и приоритетите си.

Заслужаваше си да поеме риска. Всички бяха приковали погледи в клатушкащия се меч в ръцете на Синкър и никой не обръщаше внимание на заплашителната фигура на дроидеката в другия край на кръчмата. Нито пък на едва видимата зелена светлина, която бавно описваше кръг около разкривените крака на машината.

— Ще те направя на парчета — отвърна разярено Хъксли. — Остави момчето или...

Не успя да довърши заплахата си. Подът на товарната рампа край бара изведнъж рухна и с ужасяващ трясък дроидеката пропадна обратно в склада.

Хъксли се извърна и изрева.

Запахата му увисна недоизречена във въздуха. От дупката изскочи фигура в черно наметало, вдигна малкия цилиндър в ръката си за поздрав и от него изникна зеленикавото острие на лазерен меч.

Хъксли реагира мигновено, и то точно както Мара бе очаквала.

— Убийте го! — извика той и посочи с пръст новодошлия. Не беше нужно да повтаря заповедта си. От полукръга зад Мара изригна ожесточен залп.

— Ас теб... — вдигна бластера срещу нея и постави пръст на спусъка.

Мара само това и чакаше. Скочи, сграбчи тежката маса за ръба и я повдигна. В следващия миг изстрелът рикошира в повърхността ѝ, прелетя край нея, без да я засегне, и проби поредната дупка в тавана. Мара повдигна масата още малко и очите на Хъксли се разшириха от ужас — той предположи, че тя възнамерява да я обърне в скута му и да

го прикове безпомощен в стола. Грешеше. В мига, в който той отскочи назад, Мара изрита стола си, пренесе тежестта си на ръба на масата и направи салто напред. С по-лека маса номерът нямаше да успее и тя щеше да се приземи на задника си, а масата щеше да се стовари в скута ѝ. Но тази бе тежка и с голяма инерция и затова Мара успя да се озове на нейното място, а масата се строполи на пода зад нея. Сега здравият плот я разделяше от двајсетте бластера, които само допреди миг бяха насочени в нея.

Хъксли бе хванат съвсем неподготвен, Мара се спусна към него, изби бластера с лявата ръка, сграбчи го за ризата и го смъкна на пода под прикритието на масата. Извади малкия бластер, скрит под левия ѝ ръкав, и допря дулото в брадичката на контрабандиста:

— Знаеш какво следва. Давай да те чуем.

Хъксли изпълни дробовете си с въздух, очите му щяха да изскочат от орбитите.

— Прекратете огъня! Прекратете огъня!

След миг колебание бластерите замлъкнаха почти в унисон.

— Много добре — кимна Мара. — Продължавай. Устните на Хъксли трепереха.

— Хвърлете оръжието — изръмжа той. — Чухте ли ме? Хвърлете оръжието!

Кратката тишина бе последвана от трополене на бластери по пода. Мара се присегна със Силата, като че ли всички до един се бяха подчинили. Хъксли се бе предал и шайката не би посмяла да оспори решението му. Без да отделя бластера си от брадичката му, тя се изправи и го дръпна към себе си. Огледа намръщено стъписаните контрабандисти, за да им покаже какво би им струвала една прибързана героична постъпка, и се обърна към мъжа с черното наметало.

— Нима видя дроидеката едва когато Хъксли я изкара?

— Не, не, още преди това — призна Люк Скайуокър и изключи лазерния меч, но го задържа в готовност в ръката си.

— И?

Люк сви рамене:

— Беше ми любопитно да видя дали все още работи. Работеше ли?

— Не успяхме да ѝ направим пълен полеви тест. Не изглежда много маневрена и май се управлява ръчно. Но вероятно си стреля нормално.

— Говори в минало време — поправи я Люк. — Сега се нуждае от лек ремонт.

— Не се тревожи, и без това хората на Хъкли разполагат с доста свободно време.

Бутна контрабандиста настрана. Той се олюля, но успя да се задържи на крака.

— Ето окончателното ми предложение. Преди да заминем, ще преведа двайсет хиляди на сметката ти. Не защото Карде ти дължи нещо, а по-скоро като благодарност за службата ти през изминалите години.

— Карде е доста сантиментален понякога — добави Люк.

— Да, така е — съгласи се Мара. — За разлика от мен. Взимаш парите и се надявам да не ти хрумне да ни създадеш някакви проблеми. Ясна ли съм?

Хъкли изглеждаше така, сякаш бе принуден да сдъвче и Да погълне цял боен дроид, но кимна:

— Напълно.

— Добре — Мара се обърна към Синкър и протегна ръка:

— Лазерния меч, моля.

Синкър напрегнато пристъпи към нея, лазерният меч в ръката му все още бе включен. Подаде ѝ го, тя го взе, изключи го и го закачи на колана си.

— Благодаря.

Вратата в другия край на кръчмата се отвори и вътре врхлетя млад мъж. Направи няколко крачки, преди да осъзнае какво се разиграва пред очите му, и спря нерешително.

— Тъъ... шефе?

— Какво има, Фиск? — изкрещя разярено Хъкли.

— Ами... — Фиск се огледа колебливо. — Току-що пристигна съобщение за някоя си Мара. От...

— Съобщението е от Талон Карде — прекъсна го Скайуокър.

— Искра Мара незабавно да се свърже с него на борда на „Странстващия авантюрист“... — присви очи и впи поглед в него: — В системата Домгрин.

Челюстта на Фиск увисна.

— Ъъ... да — пое си дъх той. — Точно така.

— Мдааа... — продължи нехайно Люк. — Съобщението е било кодирано с Паспро-пет, кода, който започва с ъск-херф-ент.

Младежът като че ли всеки миг щеше да припадне. Премига и кимна безмълвно.

— В такъв случай най-добре да тръгваме — обади се Мара. Направи крачка около масата и спря. — И между другото вече не съм Джейд. Фамилията ми е Джейд-Скайуокър. А това е съпругът ми, Люк Скайуокър. Майстор джедай. Той е още по-добър от мен.

— Аха — въздъхна Хъкли, впил поглед в Люк. — Ясно, разбрах те.

— Надявам се — кимна Мара. — Сбогом, Хъкли.

Двамата с Люк се насочиха към вратата, тълпата се разтваряше пред тях като по магия. След миг усетиха вечерния хлад навън.

— Много впечатляващо — подхвърли тя, когато поеа към космодрума, където ги чакаше „Мечът на Джейд“. — Откога започна да четеш така добре чуждите мисли?

— Лесно е, стига да знаеш как да го направиш — отвърна невъзмутимо Люк.

— Аха. Чакай да позная: получил си копие от съобщението? Люк кимна:

— Препратиха ми го от кораба, докато оглеждах склада долу.

— Така си и помислих. Но не можа да се сдържиш при първа възможност да се направиш на всезнаещия джедай.

Люк сви рамене:

— Не е зле тези типове да имат малко здравословен страх от джедаите.

— Сигурно — отвърна неуверено Мара. Люк я изгледа напрегнато:

— Не мислиш ли така?

— Не знам. Нещо ме притеснява. Може би защото Палпатин винаги е управлявал чрез страх.

— Разбирам те — призна Люк. — Но не е същото. То е като да им вселиш страх от справедливостта. И освен това никога не бих постъпил така с обикновените хора.

— Знам. Сега поне Хъксли няма и да си помисли да ни играе номера. Вероятно си прав — тя махна нетърпеливо: — Няма значение. Сигурно просто миналото ми тежи. И какво точно се казва в съобщението на Карде?

— Нищо повече от това, което вече чу. Да се срещнем с него в Домгрин колкото се може по-скоро.

— И го е изпратил едновременно на „Меча“ и на хората на Хъксли?

— Очевидно — Люк поклати глава: — Явно наистина много бърза да се свърже с нас, щом е пратил две съобщения.

— Това ме притеснява, не е в стила му. Освен ако не е изникнала някаква криза — добави тя замислено.

— Да не би някога да сме оставали без кризи? — попита сухо Люк. — Хайде, давай да прехвърлим парите по сметката на Хъксли и да изчезваме.

ГЛАВА 2

„Мечът на Джейд“ изскочи от хиперпространството, недалеч от тях вече ги очакваше яркочервеният звезден разрушител.

— Ето ги — отбеляза Люк, който пилотираше. — Какво ще кажеш?

— Улавям няколко транспортни кораба наоколо — отвърна Мара, взирайки се в екрана на радара. — По-добре да се приближим още малко, за да не могат да ни подслушват.

— Ти ли ще пилотираш или аз?

— Остави на мен.

Мара огледа набързо екраните на контролното табло, хвана лоста за управление и го наклони напред. Люк се отпусна в креслото и размърда рамене, за да разтегне уморените си мускули, докато наблюдаваше как съпругата му управлява умело кораба. Съпругата му... Думата отекна в съзнанието му и както винаги го изненада. Дори след три години брак мисълта му се струваше странна и чудата. Разбира се, за това време животът им едва ли бе протекъл както в нормално семейство. Хан и Лея, които бяха преодолявали толкова кризи в началото, поне се бяха сражавали рамо до рамо. А заради отговорностите на Люк към джедайската академия и необходимостта Мара да се оттегли постепенно от сложните дела в организацията на Талон Карде бяха останали почти толкова разделени, както и преди сватбата. Прекараните заедно моменти бяха малко и затова им се струваха още по-ценни. Едва само на два-три пъти бяха оставали сами за по-дълго — периоди, които Хан веднъж бе определил като „откраднати“.

Всъщност това бе една от причините Люк да предложи да придружи Мара при това пътуване. Разбира се, през повечето време тя бе заета с бивши и настоящи сътрудници на Карде, но между срещите прекарваха поне по няколко часа заедно. И планът му бе проработил. Поне досега.

— Сигурно си забелязал — прекъсна мислите му Мара, — че дори да пришпорим „Меча на Джейд“ до краен предел, пак не можем да стигнем до Корускант за по-малко от седмица. За каквато и криза да става въпрос, няма как да помогнем.

— Особено след като предупредих Лея, че не бива да ни безпокои за нищо на света — съгласи се Люк. — Освен ако не избухне война, разбира се. А ако не е Лея, остава само още една възможност.

— Две са — поправи го Мара. — Но се надявам, че Карде не би ни безпокоил за някаква дреболия.

— Лея и Карде са двете възможности. А коя е третата? Тя извърна за миг глава към него:

— Срещата ни е на борда на „Странстващия авантюрист“... Люк присви очи:

— Бустър!

— Точно така. А понякога Бустър се плаши и от сянката си. Предлагам да се договорим още сега, че ако става дума за нещо дребно, ще му дадем урок, преди да си тръгнем.

— Съгласен съм.

Тя се усмихна тържествуващо и се обърна отново към командното табло. Люк се извърна към илюминатора и се усмихна на звездите. Въпреки че през повечето време бяха разделени, с Мара имаха едно отличително преимущество: бяха джедаи. Дватамата споделяха по-здрава мисловна и емоционална връзка, отколкото повечето двойки са способни да създадат през целия си съвместен живот. По-здрава и дълбока дори от всичко, което Люк бе преживял в обречените си взаимоотношения с Гериъл Каптисън и отдавна загубената Калиста. Никога нямаше да забрави момента, в който тази връзка се бе появила за първи път — по време на мрачния преход под крепостта на стария им враг върховния адмирал Траун на планетата Нираван. Тогава Люк си бе помислил, че това не е нищо повече от сливане на съзнанията, причинено от напрежението и връхлитащите ги опасности. Едва след края на битката, когато връзката бе останала, бе осъзнал, че тя ще остане завинаги част от живота им.

И тогава не я бе разбирал напълно. Предполагаше, че се бе появила оформена и свършена, че през тези няколко часа ги бе свързала в перфектна хармония. Но през изминалите три години бе започнал да си дава сметка, че това не е така и че едва е докоснал

същината. Съзнанието на Мара бе много по-сложно, отколкото бе предполагал. Както и неговото всъщност.

Независимо че бяха джедаи и бяха обвързани чрез Силата, тепърва им предстоеше още много да научат един за друг. Най-вероятно щяха да се учат до края на живота си. И той нямаше нищо против. При все това все още усещаше леките тръпки на несигурността. Бракът с Мара му се струваше правилната постъпка във всяко едно отношение... но някъде зад всичкото щастие и успехите им отекваше далечното ехо на разказите на Йода за старите джедаи, които бе слушал по време на обучението си на Дагоба. Разкази, които предупреждаваха джедаите да се пазят точно от такива любовни връзки.

По онова време не беше обърнал особено внимание на тези истории. Империята владееше галактиката, Дарт Вейдър дишаше във врата на бунтовническите сили и мислите на Люк бяха съсредоточени върху собственото му оцеляване и спасението на приятелите му. Когато Хан и Лея се ожениха, способностите на Лея не изглеждаха важни. Тя определено бе силна, но не бе напреднала достатъчно в обучението си, за да се нарече джедаи.

Но с Люк бе различно. Той вече бе джедаи, когато помоли Мара да се омъжи за него. Вярно, в онзи момент животът им висеше на косъм и не бе сигурно дали ще оцелеят, но това нямаше нищо общо с искреността на предложението, нито пък с дълбочината на чувствата му към нея. И въпреки тези редки моменти на колебание със сигурност бе намерил покой в решението си и в последвалата сватба.

Дали Йода не грешеше в предположенията си за взаимоотношенията между джедаите? Това бе най-лесният отговор на тревогите му. Но това би означавало, че целият джедайски орден се е оставил да бъде заблуден, което обаче не изглеждаше особено вероятно, освен ако в някакъв момент всички те не бяха изгубили способността си да усещат ясно Силата. Дали тогава тази закономерност не бе отмряла с изчезването на старите джедаи? Йода бе споменал нещо за възвръщането на равновесието в Силата, макар да не се бе впуснал в особени подробности. Дали новопоявилата се хармония не бе направила тази част от кодекса на джедаите излишна? Не знаеше отговорите на тези въпроси. Чудеше се дали някога щеше да ги намери.

— Видяха ни — обяви Мара и се облегна в креслото. — Изкараха антената и сега ще ни придърпат с лъча. Чудех се на какво разстояние могат да ни засекат радарите на звездния разрушител.

Люк се насили да се върне към настоящето.

— Макар че, като си има работа със „Странстващия авантюрист“, човек винаги трябва да е подготвен за изненади.

— Прав си — съгласи се тя. — Понякога си мисля, че целият кораб представлява една огромна предупредителна червена светлина.

— Определено е доста крещящ — Люк поклати глава. — Никога няма да успее да свикна с този цвят.

— На мен ми харесва. Особено като се има предвид откъде идва.

— Имаш предвид, че Бустър изнуди генерал Бел Иблис да го ремонтира и да го преобоядиса?

— Говорех за самата боя. Знаеш ли, че Новата република я купи от Карде?

Люк премига:

— Не може да бъде! Бел Иблис знае ли?

— Не ставай глупав! — усмихна се Мара. — Знаеш какъв е Бел Иблис. Ще получи удар, ако разбере, че Карде е изкарал някакви пари от цялата сделка. Не, Карде изработи страхотна схема и прекара доставката чрез трима посредници и фалшиви корпорации. Мисля, че дори и самият Бустър не е в течение.

— Не е, повярвай ми. Веднъж Коран спомена, че една от най-големите радости в живота на Бустър сега е да разказва как е уредил цялата работа без никаква помощ и без намеса от страна на Талон Карде. Чудя се какво ли би казал, ако разбере, че корпусът му е боядисан с боя на Талон Карде.

— Знам какво би казал самият Карде — предупреди Мара.

— Както преди, така и след като закове кожата ми на корпуса. Една от неговите най-големи радости е да гледа как Бустър се разхожда щастливо, без да подозира за начините, по които е печелел през пиратските си години.

Люк поклати глава:

— Двамата са страхотна двойка.

— Не им го казвай — предупреди Мара. Командното табло изпищя. — Добре, да започваме. Код Паспро-девет...

Докосна няколко копчета. Чу се второ пиукане и внезапно на екрана на предавателя се появи познатото лице на Карде. Не се усмихваше.

— Мара, Люк — поздрави ги той мрачно. — Благодаря, че се отзовахте толкова бързо на поканата ми. Съжалявам, че се наложи да ви наруша програмата. Това се отнася особено за теб, Люк, знам колко трудно ти бе да намериш време за това пътуване.

— Не се тревожи — отвърна от името на двамата Мара.

— И бездруго бе започнало да ни доскучава малко. Какво става?

— Изгубих едно съобщение — започна направо бившият контрабандист. — Преди четири дни в предавателната станция в Комра е получено спешно съобщение за Скайуокър.

Люк се намръщи:

— За мен ли?

— Така твърди началникът на станцията. Само че, преди да успеят да го препратят, съобщението е изчезнало.

— Мислиш, че е било откраднато? Карде стисна устни за миг:

— Знам, че е било откраднато. Дори знаем кой го е направил, тъй като той е изчезнал заедно със съобщението. Чували ли сте някога за Дийн Джинзлър?

— Не ми звучи познато — Люк напразно напрягаше паметта си. — А на теб, Мара?

— Не — поклати глава тя. — Кой е той?

— За съжаление не знам — отвърна още по-мрачно Карде.

— Чакай малко! — възкликна Мара. — Това е един от твоите хора и ти не знаеш всичко за него?

Устните на Карде потрепнаха едва забележимо.

— Не знаех всичко и за теб, когато те наех — изтъкна той.

— Да, но аз бях специален случай — възрази тя. — Мислех си, че постъпваш другояче с останалите. Някаква представа, откъде идва съобщението или кой го е изпратил?

— И двете — Карде звучеше още по-потиснат. — Изпратено е от Нираван. Подписано е от адмирал Вос Парк.

Люк неволно присви чело, по тялото му преминаха тръпки. Нираван: личната база на Траун, пълна с имперски щурмоваци и бойци чиси. Крепостта, от която двамата с Мара едва бяха успели да се измъкнат.

И адмирал Вос Парк, в миналото имперски капитан, когото Траун бе оставил начело на базата преди смъртта си. Бяха се сблъскали с Парк по време на краткия им престой на Нираван, когато адмиралът се бе опитал да привлече Мара на страната на Империята.

— Виждам, че името ви е добре познато — продължи Карде. — И без това имах чувството, че не съм чул пълния разказ за събитията там.

Люк усети внезапното напрежение в Мара.

— Вината е моя — обади се той. — Аз настоях да запазим в тайна подробностите и да осведомим единствено най-високопоставените служители на Новата република.

— Разбирам те много добре — отвърна спокойно бившият контрабандист. — Но след като става дума за Парк, мога и сам да си представя по-голямата част от липсващите парченца от картинката. Той бе близък сътрудник на върховния адмирал Траун, нали?

— Всъщност е бил капитан на звездния разрушител клас „Победа“, който е намерил Траун на границата с Незнайния космос при заточението му преди четирийсет години — обясни Мара. — Бил е толкова впечатлен от тактическите умения на Траун, че е рискувал и го е закарал при Палпатин. Когато няколко години по-късно Палпатин отново е изпратил Траун в изгнание в Незнайния космос, Парк е бил сред офицерите, предпочели да го придружат.

— Изпратен в изгнание — промърмори Карде. — Предполагам, че каквато и да е била истинската му задача, след това Парк е останал да я довърши?

— В общи линии — призна Люк. Дотук с измислената от Палпатин история, за да прикрие истинската причина за изчезването на Траун от небосклона на Империята. Но все пак Карде винаги е бил добър в четенето между редовете. — Искане ми се да можех да ти разкажа всичко.

— Няма значение — усмихна се Карде. — Все пак Новата република трябва да има някакви тайни.

— Не че те остават такива за теб — обади се Мара. — Каква е историята с този Дийн Джинзлър?

Карде сви рамене:

— Мъж на средна възраст, около шейсет. Доста интелигентен, макар че така и не е успял да се издигне. По време на Войните на

клонингите е попътувал доста, но не знаем почти нищо за заниманията му. Присъедини се към организацията преди около година, има сертификат за комуникационни технологии, поддръжка на дроиди и ремонт на хипердвигатели.

— Впечатляващи умения — отбеляза Мара. — Не ми звучи като човек, когото би изпратил в затънтена предавателна станция във Външния ръб.

— Е, тук историята става интересна. От досието му става ясно, че преди около осем седмици той е помолил да бъде прехвърлен именно на тази станция.

Люк и Мара се спогледаха.

— Да, интересно — каза Мара. — Преди осем седмици ли, казваш?

— Точно така. Не знам дали събитията са свързани, но тогава моят екип приключи със събирането на данните за Нираван и Траун.

— Нищо чудно нашият приятел Джинзлър да е имал сертификат и за къртица. Предполагам, че вече си пуснал хората си да изкопаят всичко за него?

— Да. За съжаление това ще ни отнеме време. А адмирал Парк очевидно е изпратил достатъчно важно съобщение, за да накара Джинзлър да рискува. Въпросът е какво ще правим сега.

— Според мен нямаме никакъв избор — обади се Люк. — Докато не разберем какво се казва в съобщението, не можем дори да седнем да гадаем защо Джинзлър го е откраднал — той сви рамене. — Така че вероятно ще трябва да прескочим до Нираван.

Мара се размърда в креслото и той усети внезапно появилото се в нея напрежение. Но тя не се обади.

— Точно от това се страхувах — отвърна мрачно Карде. — Въпреки всичките ви увъртания знам със сигурност, че сте били прогонени от системата. Нали?

— Е, чак пък прогонени... Но едва ли биха ни приветствали с добре дошли. От друга страна, положението очевидно се е променило. След като Парк е изпратил съобщение за нас, предполагам, че ще почака поне да го прочетем, преди да се опита да ни убие.

— Не е забавно — измърмори Мара.

— Извинявай. Открит съм за всякакви предложения.

— Защо просто не му пратите съобщение? — предложи Карде.
— Едва ли има проблем да използваме холонет.

Люк поклати глава:

— Не, той е използвал твоята станция, а не холонет. И съобщението му е било лично до мен, а не до Сената, нито до Корускант. Това означава, че не е искал изтичане на информация.

— Малко късно е да мислим за това — измърмори бившият контрабандист.

— Дори и да е така, не можем да рискуваме с обичайните комуникационни канали. А предвид на обстоятелствата е по-добре да не се доверяваме и на твоята мрежа. Джинзлър може и да е оставил приятели след себе си.

— Вероятно си прав — съгласи се неохотно Карде. — Мара? Някакви идеи?

— Ако ще ходим, най-добре да тръгваме веднага — тя внимаваше да прикрие тревогата в гласа си. — Благодаря за информацията.

— Предвид на обстоятелствата това е най-малкото, което можех да сторя за вас. Ако държите да заминете, може да използвате кораба, с който се върнахте. Вече изпратих Шада да го докара с „Волния Карде“.

— Добра идея — кимна Люк. — Но май нямаме време да го изчакаме.

— Абсолютно си прав — съгласи се Мара. — Но все пак благодаря. Колко хора все пак знаят за този кораб?

— Само Шада. Никой друг.

— Добре. Предпочитам да го запазим в тайна още малко, ако е възможно.

— Няма проблем — увери я Карде. — Ако изкопаем някакви сведения за Джинзлър, да изпратя ли куриер да ви търси в Нираван?

— Не си прави труда — отвърна Люк. — Предполагам, че след няколко дни ще се върнем на Корускант.

— И не се задълбочавай толкова в миналото — добави Мара. — По-добре се съсредоточи върху търсенето на самия Джинзлър. Последния път, когато имаше изтичане на секретна информация, едва не избухна гражданска война.

Карде потрепна.

— Да, документът от Каамас. Не се тревожете, ще го открия.

— Добре — каза Люк. — Ще се свържем с теб, щом се върнем в цивилизацията.

— Късмет.

— А на теб успешен лов. Люк изключи предавателя.

— Е, както каза, и без това пътуването бе започнало да ни доскучава.

Мара не отговори.

— Да разбирам ли, че идеята не ти допада особено? — попита Люк и се присегна към навигационния компютър.

— За ходенето в Нираван ли? — гласът ѝ бе пропит със сарказъм. — След като сам-сама унищожих целия им космодрум? Сигурна съм, че Парк просто си умира да ме види отново.

— Я стига. Вече го е преживял. А и по-скоро трябва да се тревожиш за барон Фел. Ако не се лъжа, той командваше изстребителите, които унищожих.

Тя го изгледа убийствено:

— Днес си преизпълнен с оптимизъм и добро настроение, а?

— Е, поне някой трябва да е в добро настроение — отвърна невинно Люк.

Мара задържа погледа си върху него, след това лицето ѝ се отпусна.

— Тревожиш се не по-малко от мен, нали? Люк въздъхна.

— Сещам се само за една причина, поради която Парк би искал да говори с нас.

Мара кимна.

— Непознатият враг, който се събирал на границата на вселената. Двамата с Фел бяха доста изплашени.

— Освен ако не лъжеха — предположи Люк. — Все пак се опитвах да те убедят да се присъединиш към тях.

Тя се извърна към космоса навън.

— Не, те бяха убедени в думите си. Може и да грешат, но бяха искрени.

— Сигурно си права — съгласи се Люк. — Иска ми се да бяхме взели Арту с нас. Доста ни помогна последния път.

— В никакъв случай няма да кацаме на планетата! — обяви категорично Мара. — Освен това Лея е много по-спокойна, когато Арту е с Джейна.

Компютърът изпиука, бе изпълнил задачата си.

— Потегляме — обяви Люк и препрати избрания курс в шлемофона.

— Странно — отбеляза замислено Мара. — Почти отгатна причината преди петнайсетина минути. Спомняш ли си?

Люк смръщи вежди. „Особено след като предупредих Лея, че не бива да ни безпокои за нищо на света. Освен ако не избухне война, разбира се“.

— Силата е в кръвта ми — прошепна той.

— Така е. Но да се надяваме, че това не е джедайско прозрение. Хайде, колкото по-бързо потеглим, толкова по-бързо ще свършим.

Два дни по-късно вече бяха в системата на Нираван.

— Изглежда доста спокойно — отбеляза Люк и насочи кораба към опустошената от жестоки битки планета. — Не улавям патрули, нито кораби.

Мара не отговори веднага, Люк усети как тя се присегна със Силата.

— И аз — кимна накрая тя. — Имам лошото предчувствие, че Парк не ни очаква.

— Нали не искаше да ни очаква? — обърка се Люк.

— Не исках изстребителите му да ни очакват — поправи го Мара. — Но пълната липса на комитет по посрещането означава, че съобщението само по себе си е било напълно достатъчно, и той може доста да се ядоса, като ни види.

— Е, има само един начин да разберем — Люк нагласи честота, която имперските войски и чисите бяха използвали при предишното им посещение тук. — Да видим дали има някой вкъщи.

Включи предавателя:

— Тук Люк Скайуокър, майстор джедай от Новата република. Бих искал да говоря с адмирал Вос Парк. Повтарям, Люк Скайуокър за адмирал Вос Парк. Моля, отговорете.

Облегна се в креслото.

— Е, сега не ни остава нищо друго, освен да почакаме да... Изведнъж на екрана на предавателя се появи синьо лице с блестящи червени очи.

— Здравей, Скайуокър — очите прогаряха лицето на Люк.

— А, виждам, че и Джейд е тук — добави той и се извърна към Мара. — Аз съм Крестентархи, командир на фаланга Миттраунуруодо от Империята на ръката. Появата ви е истинска изненада.

— А не би трябвало — отвърна спокойно Люк. — Не знаехте ли, че адмирал Парк е изпратил съобщение за мен?

— Знаех — потвърди Крестентархи. — Адмиралът ще се появи всеки момент. Имате ли нещо против да се приземите?

— лицето му се изопна леко: — Не се тревожете, космодрумът е напълно обновен и ремонтиран след последното ви посещение.

— Благодаря за гостоприемството — обади се Мара. — Предпочитам да останем тук.

Чисът кимна:

— Както желаете.

Екранът на предавателя угасна.

— Познаваш ли го? — попита Люк.

— Да, макар че само по малкото му име Стент. Беше един от телохранителите, които присъстваха на срещата ми с Парк и Фел. Струва ми се, че той прие като лична обида появата ти, когато дойде да ме спасяваш.

Люк поклати глава:

— Значи имаме приятели по цялата планета, а?

— С наши приятели е пълна цялата система. Не забравяй, че сънародниците на Траун все още са някъде наоколо. Цели звездни системи, пълни с чиси, които, както забеляза, не горят от желание да се свържат с Новата република.

— Може би си имат достатъчно собствени проблеми и не желаят да споделят и нашите — предположи Люк.

— Може би. Стент използва доста интересен термин, забеляза ли?

— „Империята на ръката“ — кимна Люк. — Вероятно става дума за Ръката на Траун.

— Очевидно. Но на мен ми се струва по-любопитна „империята“. Твоите приятели бунтовниците определено си имаха доста неприятности с империята на Палпатин. Мислиш ли, че чисите могат да имат подобни проблеми с империята на Траун?

— Не знам — отвърна неуверено Люк. Върховният адмирал Траун — Миттраунуруодо, както бе пълното му чиско име — вероятно

бе най-големият военен гений в галактиката на всички времена и със сигурност най-големият в редиците на Империята. Палпатин го бе изпратил начело на една флотилия в Незнайния космос преди формирането на Бунтовническия съюз. Официално обявената причина за заточението му бе нарушаване на дворцовия етикет, но всъщност той бе натоварен с тайна мисия за изследване и завоюване на нови системи за бъдещото разширяване на Империята.

При предишното си посещение в Нираван Мара и Люк бяха видели колко добре се бе справил със задачата си. Само за няколко години бе покорил огромни територии в космоса и ги бе поставил под властта на имперските сили и верните му чиси, като Стент. Първоначалната секретност на проекта бе запазена и лидерите на оцелялата Империя в Бастион изобщо не бяха чували за него.

Сега, три години по-късно, върховният командир Пелаеон и неколцина доверени съветници поддържаха ограничени връзки с Парк и издънките на предишния режим на Нираван. Лея и близките ѝ съратници в Новата република също знаеха за съществуването им, макар Люк да подозираше, че никой не си даваше сметка за огромните територии на Империята на ръката. Само двамата с Мара бяха посветени в тази тайна и за момента бяха решили да не я разгласяват. Но все пак името „Империя на ръката“ бе ново за тях.

— Не мога да си представя Траун като тиранин — продължи той, припомняйки си борбите на Новата република срещу върховния адмирал. — Никога не ми е приличал на любител на терора и потисничеството.

— Което не означава, че не се е превърнал в такъв — изтъкна Мара. — Палпатин бе великолепен учител. А дори може и не самият Траун, а наследниците му да са отишли в тази посока. Случва се доста често.

— Така е — призна Люк. — но въпреки това...

Екранът на предавателя просветля отново и този път се появи сивокос човек с набраздено от бръчки лице и пронизителни очи.

— Здравейте, Мара, Скайуокър. Каква изненада! Предполагах, че вече сте на път за Крустай.

— Крустай ли? — повтори объркано Люк.

— Там е мястото на срещата — сбърчи чело Парк. — Не получихте ли съобщението ми?

— За съжаление не стигна до нас — отвърна Мара. — Някой си Дийн Джинзлър го е гепил и е изчезнал яко дим.

— Гледай ти — процеди Парк. — Познавате ли го?

— Никога преди не сме го чували. Да разбирам ли, че съобщението си е заслужавало да бъде откраднато?

— В подходящите ръце може да е безценно — стисна за миг устни Парк. — Нещата не вървят добре.

— Да, и ние стигнахме до същото заключение — съгласи се Мара. — Нещо против да ни въведеш в сюжета?

— Не, напротив — адмиралът очевидно все още мислеше за изчезналото съобщение. — Макар че ако чисите... — той се сепна и бързо добави: — Е, станалото станало. Човек винаги трябва да се изправя срещу действителността независимо дали му харесва или не. Скайуокър, чувал ли си някога за „Изходящ полет“?

— Да. Попаднах на споменаване на операцията, докато търсех информация за Хоръс Кбаот. Нали неговият клонинг се... се опитваше да отвлече близнаците на Лея — поправи се той бързо. Не биваше да споменава близката връзка на Кбаот с Траун, особено заслугата му за смъртта на върховния адмирал. — Ставаше дума за експедиция до съседна галактика, организирана няколко години преди Войните на клонингите, нали?

— Точно така. В проекта бяха включени шест нови-новенички крайцера, свързани с общо складово ядро в средата. Личният състав бе от шестима майстори джедаи и десетина рицари джедаи, включително самия Кбаот, заедно с около петдесет хиляди членове на екипажа и семействата им.

Люк премига:

— И семействата им ли?

— Пътуването до съседната галактика е дълго — напомни Парк. — Особено при ниската скорост на крайцерите от онова време. Освен това възнамеряваха да основат няколко колонии в Незнайния космос.

— Аха, това обяснява дизайна.

— Точно така. Крайцерите можеха да се отделят от складовото ядро и да останат да осигуряват на колонистите защита и средство за придвижване.

— Ясно. Единствената друга информация е, че експедицията никога не се е завърнала. Успели ли са да стигнат до съседната

галактика?

Мара се размърда и тихо се обади:

— Те изобщо не са излизали от нашата. Траун ги е причакал на границата с територията на чисите и ги е унищожил напълно.

— Абсолютно вярно — кимна адмиралът. — Но чисите не са останали особено щастливи от постъпката му. Траун е бил изпратен в изгнание, макар че очевидно е успял по някакъв начин да оправдае действията си.

— Да, спомням си уроците по история от предишното си идване тук — каза Мара. — Чисите са истински манияци на тема превантивни удари. Но какво общо има с нас една трагедия отпреди петдесетина години?

Парк впи поглед в нея:

— Чисите са открили останките от „Изходящ полет“. И искат да ви ги предадат.

Мара се взираше немиждещо в екрана на преподавателя, стотици мисли и чувства бушуваха в съзнанието ѝ.

— Не! — отрони се несъзнателно от устата ѝ. — Не може да бъде! Сигурно е някакъв номер.

Парк сви рамене:

— Съгласен съм, че звучи странно. Но аристокра Формби изглеждаше напълно искрен.

— Невъзможно е — настоя отново Мара. — Нали ти ми каза, че Траун е унищожил „Изходящ полет“? А когато Траун реши да унищожи нещо, след това обикновено няма останки.

— Знам го по-добре от теб — отвърна рязко Парк. — Но въпреки това чисите твърдят, че са открили останките на „Изходящ полет“. Описанието на Формби напълно отговаря на дизайна, а и аз не се сещам за нито една причина крайцер от Старата република да е стигнал толкова далеч в Незнайния космос.

Той вдигна вежди:

— Засега никой от нас не може да даде отговорите на „защо“ и „как“. Единственият смислен въпрос е какво ще правите вие.

— Какво ще правим ние ли? — повтори Люк. — Според мен въпросът засяга по-скоро цялото ръководство на Новата република, а не само двама джедаи.

— Вероятно — склони глава адмиралът. — Зависи от гледната точка. Все пак „Изходящ полет“ бе плод на усилията на джедаи, а не на Сената на Старата република, нито пък на самия Палпатин. Затова Формби ме помоли да се свържа с вас и да ви поканя да се присъедините към официалната експедиция.

— Той е помолил да се свържете с Люк?

— Изрично — потвърди Парк и се извърна към екрана вдясно от себе си. — Ето и цялото съобщение: „За Люк Скайуокър, майстор джедаи, академия на джедаите, Йовин четири, от Чаформбинтрано, аристокра от Петата управляваща фамилия, Сарвчи. Патрулен кораб от отбранителната флота на чисите откри останките на «Изходящ полет» дълбоко в територията на чисите. Като знак на уважение и с дълбоко съжаление за участието на чисите в унищожаването на експедицията ние ви предлагаме възможността да се присъедините към официалното изследване на корабите. Ще ви чакам край планетата Крустай — тук са дадени координатите — през следващите петнайсет дни, откъдето ще отлетим за мястото на трагедията. Призовавам ви да се присъедините към нас, за да обсъдим подробностите за връщането на останките на вашите хора“. Край на съобщението.

— И всичко това идва от Чаформбинтра или както там се казва? — попита Мара. — Адресът и всичко останало?

— Чаформбинтрано — подсказа Парк. — Наричайте го за по-кратко Формби. Очевидно е, че аз му казах къде се намира джедайската академия. Чисите не знаят почти нищо за Новата република и за планетите в съюза.

— Но въпреки това знаят за Люк?

— Е, не точно. Формби ме попита за името на най-изтъкнатия джедаи на Новата република. И това несъмнено е учителят Скайуокър.

— Значи двамата с Формби се разбирате добре? — притисна го Мара.

— Не бих казал, че се разбираме добре. Официално чисите все още смятат Траун за предател, донесъл срам за народа си.

— Кажете го на Стент — промърмори Люк. Парк сви рамене:

— Не съм казал, че всички чиси са съгласни с официалната политика. Но с Формби сме разговаряли няколко пъти и срещите ни протекоха съвсем цивилизовано.

Адмиралът обърна глава настрани.

— Вкарах координатите на Крустай в компютъра, за да изчисли възможните маршрути. Стига корабът ви да поддържа трета скорост, ще успеете да пристигнете там, преди да изтекат петнайсетте дни на Формби.

— Благодаря — отговори Люк. — Ако нямате нищо против, първо ще обсъдим въпроса и след това пак ще се свържем с вас.

— Както желаете. Надявам се да се чуем скоро отново. Люк се присегна и изключи предавателя.

Мара се взираше в планетата под тях, усещайки във въздуха незададения въпрос.

— Какво ще кажеш? — попита.

— Любопитно предложение. Доколкото знам, целият проект „Изходящ полет“ е бил обвит в най-строга тайна. За него няма почти нищо дори в архивите на Корускант.

— Много неща от онази епоха завинаги ще си останат загадка за нас — изтъкна Мара. — За това са се погрижили Войните на клонингите и чистката на Палпатин.

— Това имах предвид. Дори и малка част от корабите да са оцелели, има шанс да са се запазили архивите. Може да надникнем в миналото, за което винаги сме копнели.

— Винаги сме копнели? Ние? — Мара го изгледа напрегнато. — Или ти?

— Добре де, аз — реакцията й очевидно го озадачаваше. — Признавам си, че бих искал да науча повече за джедаите от онова време. А ти?

— Онова време е времето на управлението на Палпатин — напомни му тя мрачно и се обърна към космоса навън. — Лично аз бих искала да забравя за толкова много неща от онзи период.

— Разбирам те — отвърна нежно Люк. — Но, от друга страна, не можем да отхвърлим с лека ръка такава възможност.

— Възможността чисите да изкупят вината си, задето са позволили на Траун да унищожи петдесет хиляди души?

— Да, това също. Чисите се смятат за хора на честта. Дори и Траун се стремеше да не убива повече, отколкото смяташе за необходимо. Но аз имам усещането, че тук се крие нещо много повече от простичкия акт на изкупление.

— Като например? Люк сви рамене:

— Не знам. Може би чисите търсят начин да установят дипломатически отношения с Новата република и откриването на останките от „Изходящ полет“ им е дало възможност да направят първия ход.

— Нима? В такъв случай постъпват доста странно. Аз също прегледах данните в компютъра и се оказа, че дори и съобщението да бе достигнало до нас, едва ли щяхме да имаме достатъчно време да информираме Корускант, преди да поемем към Незнайния космос. Да не говорим за организиране на истинска дипломатическа мисия. Разбери, Люк, Формби изобщо не желае намесата на Новата република, поне не на официално ниво.

— Права си — призна Люк. — И все пак, ако чисите смятат „Изходящ полет“ за джедайски проект, напълно нормално е да отправят поканата към мен, а не към Сената.

— Ако Парк казва истината. Не бих се учудила, ако лъже.

— Има само един начин да разберем — изтъкна Люк. — Съмнявам се да успее да заблуди и двама ни, ако се срещнем очи в очи.

— В никакъв случай няма да кацнем долу! Предишния път първо се опита да ме привлече на своя страна, а след това едва не ме застреля.

— Добре, добре, спокойно. И аз не горя от желание да сляза. Само че в такъв случай не ни остава друг изход, освен да приемем думите му на доверие.

— Знам — прошепна неохотно Мара. — Само че това не ми допада.

Люк сви рамене:

— Рисковано е. Но си заслужава — наклони глава на една страна и Мара усети как съзнанието му докосва нейното. — Освен ако не излезеш с някакво обосновано предложение.

— Питаш ме дали не долавям някакво джедайско предчувствие? — Мара смръщи чело. — Би ми се искало да е така. Но предполагам, че става дума по-скоро за вродената ми подозрителност.

— Не, не е само това — възрази замислено Люк. — Има още нещо, нещо по-дълбоко от обикновената предпазливост и подозрителност. Аз се чувствах по същия начин, когато Йода ми каза, че ще трябва да се изправя срещу баща си, за да стана истински джедай.

— Но аз вече минах през изпитанието. Ти каза, че за превръщането в джедай е нужна саможертва. Аз направих своята — насочи пръст към планетата под тях: — Точно тук долу.

— Знам — Мара усети топлата му загриженост. Благодарение именно на нейната саможертва се бе породила връзката между двамата. — Не говорех за саможертвата. По-скоро за... Не знам. Наречи го нуждата да се изправиш срещу миналото си.

Мара изсумтя.

— Никога преди не съм била на територията на чисите. Какво общо има ходенето там с миналото ми?

— Не знам. Просто ти казвам как усещам нещата, нищо повече.

Мара въздъхна:

— Искаш да отидем, нали?

Люк се присегна и хвана ръката ѝ.

— Мисля, че трябва да отидем. Ако Парк е прав и срещу нас наистина се е насочил ужасяващ враг, ще ни трябват всички съюзници, които можем да съберем. Ако съществува и най-малкият шанс да привлечем чисите на наша страна, длъжни сме да се възползваме от него.

— Така е — Мара усети тръпки по гърба си. — Само дето Парк може и за това да лъже. Но щом ще вървим, най-добре да потеглим веднага.

Стисна ръката на Люк, дръпна своята и включи предавателя:

— Да се свържем с Парк и да му поискаме координатите на Крустай.

ГЛАВА 3

„Мечът на Джейд“ нямше никакви проблеми със скоростта и затова пристигнаха в системата Крустай ден по-рано от предвиденото. Тук за разлика от спокойното небе над Нираван ги очакваха посрещачи.

Веднага ги пресрещнаха пет странни изстребителя с големината на имперския „Хищна птица“.

— Идентифицирайте се! — заповяда рязък глас на поносим основен език.

— Майстор джедай Люк Скайуокър и рицар джедай Мара Джейд-Скайуокър — отвърна Люк и хвърли поглед на тактическия екран. Изстребителите се бяха подредили от двете страни на „Меча на Джейд“ като невинен ескорт, но формацията бе достатъчно добра и за атака. — Тук сме по покана на аристокра Чаформбинтрано от Петата управляваща фамилия.

— Добре дошли, Скайуокър. Ще ви придружим до дипломатическия кораб на аристокра.

— Благодаря.

Един от изстребителите се отдели пред останалите и зави наляво към планетата. Люк промени курса и го последва.

— Какво ще кажеш?

— Не си личи да са заели наши технологии — отвърна Мара, която разглеждаше данните на радара. — Повечето от оръжията са непознати, но са на основата на енергийни торпеда. Засичам и няколко ракетни установки по кила.

— Протонни торпеда? — предположи Люк, изучавайки схемите на радарите.

— Изглеждат ми малко прекалено големи, но не съм сигурна. Не бих искала да се изправя в битка срещу един от тези изстребители, да не говорим срещу пет.

— Ще направим всичко по силите си да избегнем сблъсъка. Все пак е странно, че не са използвали наши технологии, като се има

предвид връзката на Траун с Империята.

— Чу какво каза Парк — напомни Мара. — Тук не тачат много Траун.

— Да, но какво по-разумно от това да преглътнат гордостта си, когато става дума за полезни технологии? Принципите на повечето хора не стигат чак дотам.

Мара сви рамене:

— Може би най-сетне сме попаднали на общество, където принципите винаги важат.

Дипломатическият кораб, за който пилотът на изстребителя бе споменал, също ги изненада. Беше много по-голям, отколкото Люк очакваше, почти един път и половина колкото корелианските корвети, използвани в Новата република за същата цел. Освен това за разлика от изчистения силует на корветите корабът на чисите бе ръбест и ъгловат и приличаше по-скоро на груб каменен модел на монкалмариански крайцер.

— Интересен дизайн — отбеляза Мара. — Чудесно би се прикривал в астероидни полета.

— Направо ще се слее с пейзажа — кимна Люк. — Тъкмо си мислех, че няма как да бъде сбъркан с нещо друго. Доста полезно за дипломатически кораб.

— Сигурно. Или просто чисите си падат по големите груби кораби. Мен повече ме тревожи какъв ще е хангарът.

Люк изтръпна. „Мечът на Джейд“ ѝ бе подарък от него и Мара ясно бе дала да се разбере какво ще се случи с всеки, който одраска боята по корпуса. Можеше да има неприятности.

За щастие нищо подобно не се случи. Хангарът, към който ги насочиха, бе доста по-малък от обикновено, но с гладки стени, без ъгли и чупки. Пространството за маневриране бе напълно достатъчно и Мара успя да приземи кораба още от първия опит.

— Пристигнахме — обяви тя. — И сега какво?

— Май се опитват да прикачат транспортен ръкав към люка от лявата ни страна — отвърна съпругът ѝ, извърнал глава към илюминатора. — Хайде, да вървим да се срещнем с домакините.

За няколко минути изключиха всички системи на кораба. Отвън вече ги очакваха — чу се дискретно почукване по металния корпус.

— Ето ни и нас — измърмори Люк и отвори люка. Показа се млада чиска, облечена в екзотичен жълт костюм.

— Добре дошли на дипломатическия кораб „Посланик Чаф“

— говореше на основния език много по-добре от пилота на изстребителя, почти не се долавяше следа от чужд акцент. — Аз съм Чафийсаклео, помощник на аристокра Чаформбинтрано. За мен ще бъде чест да ме наричате с малкото ми име — Фийса.

— Благодаря. Аз съм Люк Скайуокър, наричай ме Люк. А това е Мара Джейд-Скайуокър, моя съпруга и рицар джедай.

— Люк, Мара — повтори имената Фийса и се поклони ниско. — Присъствието ви тук е чест за нас. Последвайте ме, моля.

Тя се обърна и тръгна обратно по ръкава.

— Говорите езика ни много добре — отбеляза Люк. — Това обичайно ли е?

— Не, в никакъв случай. Вашият език бе донесен преди много години от Посетителите, но малцина имат желанието да го изучават.

— Посетителите ли? — обади се Мара. — Имате предвид хората на борда на „Изходящ полет“?

— Не, Посетителите дойдоха много по-рано.

— Преди „Изходящ полет“ ли? — възкликна Мара. — Не знаех, че тук са идвали хора преди това.

— Не знам имената им — Фийса се извърна и ги изгледа през рамо. — Забранено ми е да говоря за тези неща. Не бива да ме разпитвате повече.

— Извинете ни — намеси се Люк и предупреди мислено Мара да престане с разпита си. В следващия миг го заля вълна от недоволство — изтръгването на информация бе един от специалитетите ѝ.

Ръкавът излизаше в просторна зала. Фийса пристъпи вътре и се дръпна встрани, за да направи място на двамата посетители. Люк прекрачи прага... Леко трепване в Силата го накара да застане нащрек, над тях бе надвиснала беда. Усещането проблесна в съзнанието му за частица от секундата, но това бе повече от достатъчно. Той инстинктивно се хвърли напред и в същия миг нещо се стовари на прага — точно там, където бе стоял преди миг.

Фийса извика, Люк се претърколи и използвайки набраното ускорение от скока, се оттласна от пода, изправи се и зае бойна стойка с изваден лазерен меч в ръка. Първата му мисъл бе за Мара. За свое

облекчение я видя в ръкава под прикритието на люка — и тя бе извадила лазерния си меч. За момент погледите им се срещнаха — и двамата искаха да се уверят, че са невредими. С периферното си зрение забеляза, че Фийса лежи на пода, очевидно Мара я бе блъснала настрана, за да я предпази от опасността. Люк ѝ направи знак да не мърда от мястото си и потърси източника на атаката.

Лесно го откри — над прага се полюшваше дебел и тежък на вид кабел. Очевидно се бе откачил от тавана в момента, в който той бе прекрачил в залата. Люк намръщено прибра лазерния меч, изпитвайки едновременно облекчение и раздразнение.

— Всичко е наред — извика той, преценявайки докъде стига кабелът при люлеенето си. След пет секунди щеше отново да премине покрай люка, но дотогава преминаването бе безопасно. — Ела!

Мара го послуша, но без да изневерява на стила си. Изчака да минат четири от петте секунди, скочи и се завъртя на сто и осемдесет градуса във въздуха, като при разминаването с кабела замахна с лазерния си меч.

Очакваше да го пререже като израз на недоволството и гнева си от случилото се. Но синьото острие просто премина покрай летящия кабел, без видимо да го засегне.

Мара се приземи на пода, кабелът се удари с тракане в стената.

— Добре ли си? — попита тя и прибра лазерния меч в колана.

— Нищо ми няма — увери я Люк. — Малко тренировки няма да ми навредят.

Някакво движение вдясно от него привлече вниманието му и той се обърна. През високата арка в стената влязоха двама чиси, значително по-възрастни от Фийса. Бяха облечени в изящни туники, които явно издаваха ранга им. По-ниският бе с прошарена коса и носеше дълга свободна жълтеникава роба със сиви шевици. Високият бе в къса черна туника, изпъстрена с червено по ръкавите и раменете.

— Приветствам ви, джедаи от... — започна той, но изведнъж млъкна и присви очи, а думите му заглъхнаха сред високите стени. — Какво става тук?

— Дребна злополука, почитаеми — обади се Фийса и бързо скочи на крака. — Един кабел се скъса и замалко не улучи майстор джедай Скайуокър.

— Ясно — заплахата почти изчезна от гласа на чиса. — Приемете извиненията ми, майстор джедай Скайуокър. Добре ли сте?

— Да, жив и невредим — увери го Люк и с Мара се приближиха към новодошлите. — Вие сте аристокра Чаформбинтрано, предполагам?

Чисът поклати глава:

— Аз съм генерал Прардрасклеони от отбранителната флота на Чиското господство — представи се той сковано. — Военен командир на експедицията — извърна се към облечения в жълто и каза: — А това е аристокра Чаформбинтрано.

Люк се обърна. Определянето на възрастта на нехуманоидите бе трудно, но нещо в излъчването на Чаформбинтрано подсказваше, че е много по-стар от генерала. Това си личеше и по лицето и стойката му.

— Извинявам се, аристокра Чаформбинтрано.

— Не е необходимо — отвърна радушно чисът. — Няма откъде да ни познавате. Надявам се, че пътуването дотук е минало без прекеждия?

— Да, благодаря — кимна Люк. Акцентът на Чаформбинтрано бе по-доловим, отколкото при Фийса, но той говореше далеч по-непринудено и очевидно знаеше езика много по-добре.

— Като се изключи този инцидент — обади се Мара и кимна към увисналия от тавана кабел. — Говорите езика ни много добре, аристокра Чаформбинтрано. И вие ли сте го научили от Посетителите?

— Да, в началото. А след пристигането на хората на Нираван се наложи да си го припомним. Всички на борда на този кораб го знаят и аз съм заповядал да го използват винаги — когато е възможно, разбира се — като знак на любезност към вас.

— Благодаря ви, аристокра Чаформбинтрано — сведе глава Люк. — Неочаквана, но добре дошла любезност.

— Удоволствието е мое. Бих ви помолил да ме наричате Формби. Надявам се, че това ще направи разговорите ни по-лесни.

— Така е — увери го Люк, предложението бе добре дошло. Не бе толкова добър с чуждите езици и с произношението на имената, колкото Лея и Хан, а Трипио бе твърде далеч в момента. — Отново ви благодаря.

— Не е необходимо, така просто е по-удобно — продължи Формби, сякаш се чувстваше длъжен да оправдае решението си. — Все

пак фамилните имена се използват най-вече при официални церемонии, при срещи с непознати и при общуване с по-високопоставени лица. А като представители на Новата република всички вие със сигурност можете да бъдете смятани за равни по ранг с най-висшите представители на нашите управляващи фамилии.

Люк размени поглед с Мара и долови, че тя също е забелязала странния подбор на думи. Защо бе казал „всички вие“, а не „вие двамата“?

— Да, така погледнато, звучи напълно смислено — съгласи се той.

— Добре — кимна Формби. — Може да се обръщате към генерал Прарддрасклеони като генерал Драск.

Генералът с усилие разтегна свитите си устни в някакво подобие на усмивка. Очевидно не бе толкова доволен от пренебрегването на социалните условности. Или изобщо не харесваше хората.

— Заповядайте — посочи Формби арката, през която бяха дошли с генерала, — позволете ми да ви разведа из кораба, преди Фийса да ви покаже каютата ви.

Той се обърна и тръгна към арката.

— Доста голямо пространство сте отделили за хангар — отбеляза Мара, когато минаха под арката и тръгнаха по извития коридор. За разлика от корпуса вътрешните стени бяха гладки и равни. — Нашите кораби обикновено не могат да си го позволят.

— В такъв случай за вас официалните церемонии трябва да представляват излишно усилие — изръмжа Драск. — Сигурно не виждате смисъл и в социалната йерархия, ранговете и обществения ред...

— Генерале! — Формби говореше тихо, но нещо в тона му веднага накара другия да млъкне. — Обичаите на гостите ни са различни от нашите. Трудно е да ни разберат — погледна към Мара: — Това е дипломатически кораб на Петата управляваща фамилия и на борда му често посрещаме високопоставени лица. Всеки обществен и професионален пост изисква различни церемонии със съответната украса, пространство и пищност. Затова хангарът може да бъде преоформян и изменян за всяка ситуация — той сви рамене. — Всъщност мястото дори не е достатъчно за посрещане на членовете на

Деветте управляващи фамилии. За щастие повечето от тях пътуват малко, и то основно със собствени кораби.

— Ясно — кимна Мара.

Формби я погледна изненадано и Люк долови новопоявила се тревога в него.

— Да не би да очаквахте някаква церемония? — попита аристокра. — Адмирал Парк ми каза, че джедаите не желаят официални приветствия. Да не би да е сгрешил?

— Не, в никакъв случай — побърза да го успокои Люк. — Официалните лица от нашия ранг не изискват церемонии и ритуали.

— Особено на мисия като тази — добави Мара. — Ако се наложи някаква церемония, ще ви информираме и ще ви инструктираме за подходящото ѝ организиране.

— Като, разбира се, очакваме вие да сторите същото — продължи Люк. — А иначе ни приемоте като обикновени спътници, дошли да видят останките на стар кораб от Републиката.

Формби кимна, напрежението му изчезна.

— Така да бъде — обяви той. — Сега, след като всички пристигнахте...

Прекъсна го рязко пищене.

— Приближаващ кораб — разнесе се от тавана нежен глас.

— Непознат кораб клас „Паскла“.

Драск измърмори нещо под нос, хукна по коридора и извика:

— Бойна готовност!

— Елате — подкани ги Формби. — Не виждам защо да не започнем обиколката си от командния мостик.

Поведе ги по лъкатушещия коридор и след няколко завоя излязоха на малък балкон над обширна зала, която, доколкото Люк можеше да се осланя на ориентацията си, бе в центъра на кораба. Пространството бе почти колкото хангара, но с много по-нисък таван. Беше пълно с екрани, монитори, командни табла и чиси, облечени в прилепнали по тялото черни униформи, доста по-простички от униформата на генерал Драск и очевидно много по-функционални. Самият Драск стоеше на платформа в средата на помещението и разговаряше със свой подчинен, чиято черна туника бе изпъстрена със зелено.

— Това е командният център — обяви спокойно Формби, все едно показваше екзотичен вид риби. — Офицерът до генерал Драск е капитан Брасталшибарку, командир на кораба — можете да се обръщате към него с „капитан Талшиб“. А това — той посочи най-големия екран на стената — е приближаващият кораб.

Люк извърна глава. Непознатият кораб бе доста странен на вид, формата му бе на сплесната сфера, корпусът бе боядисан в светли цветове, нахъсани на равни интервали от тъмни петна, които вероятно представляваха бойници или отдушници, а може би служеха само за украса. На екрана нямаше никакво оразмеряване, но ако обикалящите около кораба изстребители бяха от същия тип, който бе посрещнал „Меча на Джейд“, то неканеният гост явно бе доста голям.

— Не ми прилича на боен кораб — отбеляза Мара. — Обикновено те имат батареи поне от едната страна, а това нещо е перфектна мишена отвсякъде.

— Забравяш „Звездата на смъртта“ — напомни Люк. — Имаше почти същата форма.

— Същото се отнася и за нея. Просто тя бе твърде голяма и добре въоръжена, за да се справи с всяка заплаха.

— Почти всяка — не успя да се въздържи Люк.

— Както и да е. А това нещо е по-малко от кръстосвач. Формби се извърна:

— Фийса, помоли посланика да се присъедини към нас. Сигурно ще му е интересно.

— Слушам — Фийса сведе глава и хукна обратно по коридора.

— Посланика ли? — попита Мара.

— Да, негово превъзходителство. Правилно ли разбрах, че този тип кораб ви е познат?

— Не, говорехме за една бойна станция — отвърна Люк.

— Която бе унищожена доста отдавна — добави Мара. — Да се върнем на въпроса за посланика...

Прекъсна я ново изпищяване по високоговорителя.

— Това е сигнал за внимание — обясни Формби. — Опитват се да се свържат с нас по предавателя.

Един от по-малките екрани на стената просветна и на него се появиха две лица с виолетови очи, сплескани уши и две усти. Кожата

бе бледокафеникава, с едва видим жълтеникав отблясък по скулите и около устните.

— Що за същества са това? — попита Люк.

— Досега не съм ги срещал — поклати глава Формби и се приведе напред, за да огледа по-добре екрана.

— Бях останала с впечатлението, че вие сте господстващата раса в тази част на космоса — каза Мара. — Не познавате ли всичките си съседи?

— Да, притежаваме значителен брой звезди и звездни системи — в гласа на Формби нямаше и следа от арогантност.

— Но от много години Деветте фамилии окуражават народа ни да избягва контакти с останалите. А на отбранителната флота и на всички официални длъжностни лица им е забранено да излизат извън територията на Чиското господство — той сви рамене: — Тук е пълно с множество малки групички, оцелели от пиратски атаки, бегълци от големи разрушения и от агресори. Да не говорим за самите пирати. Дори и да имахме желание, щеше да ни е доста трудно да поддържаме контакт с всички.

— От другата страна дебнат стотици гибелни опасности, които биха смразили кръвта в жилите ви, ако знаехте за тях — прошепна Мара.

— Какво казахте? — попита объркано Формби.

— Спомних си думите на един чис — обясни Мара. — Един от воините на Нираван — Стент.

— Аха — в гласа на аристокра се усещаха метални нотки. Вероятно не обичаше да му се напомня, че на страната на Парк бяха преминали мнозина чиси. — Всъщност той е подценил ситуацията. Галактиката извън територията на чисите е твърде опасно място.

Едно от съществата на екрана отвори едновременно и двете си усти и от предавателя се разнесе мелодичен глас. Люк се присегна със Силата, опитвайки се да долови смисъла на думите, както бе сторил с ком ка и ком джа на Нираван. Но езикът на Дете на ветровете бе докоснат от Силата и това бе улеснило общуването, а сегашните му опити бяха безрезултатни.

— А, поне са прекарали достатъчно време тук, за да научат минисятски — въздъхна Формби.

— Това някакъв търговски език ли е? — попита Мара.

— Точно така — изгледа я одобрително той. — Минисятският е основният търговски език в района. Повечето чиси го знаят, особено в пограничните светове, като Крустай.

— И какво казва? — намеси се Люк.

Формби облиза устни и бавно започна да превежда:

— Приветстваме благородния и състрадателен народ на чисите. Аз съм Биърш, първи камерхер на Останките от Джерон.

Сега заговори генерал Драск. Очевидно назнайваше минисятски, макар от неговите уста той да звучеше не чак толкова мелодично.

— Аз съм генерал Прардрасклеони от отбранителната флота на чисите — преведе Формби. — Какво правите на чиска територия?

За Люк въпросът на Драск не бе прозвучал особено заплашително, но очевидно джеронецът бе доловил нещо друго. Гласът на Биърш преливаше от тревога и преводът на Формби просто потвърди това усещане.

— Не искаме да ви обидим. Моля, не нападайте кораба ни. Искामе само да окажем почитта си на тези, които загинаха, за да освободят народа ни.

Драск извърна глава от платформата и обиколи с поглед залата, като накрая намери Формби на балкона.

— Аристокра? Знаете ли за какво става въпрос?

— Нямам представа. Помоли го за повече обяснения. Генералът се обърна и отново заговори.

— Мислех, че нямате навика да излизате извън територията си и да помагате на други народи — отбеляза Мара.

— Така е — джеронецът заговори отново, Формби го слушаше с присвити очи. — Сега разбирам. Доста интересно. Слушайте: „Научихме, че сте открили останките от «Изходящ полет». Екипажът на експедицията жертва живота си, за да ни освободи от поробителите“.

— Нали каза, че Траун е унищожил „Изходящ полет“? — попита объркано Люк.

— Така твърди Парк — отвърна Мара. — Може и да се е заблуждавал.

— Или това се е случило, преди да се появи Траун — предположи Люк.

Драск заговори отново.

— Генералът пита кои са били поробителите им — преведе Формби. — Чудя се...

— Хайде, не ни дръжте в напрежение — притисна го Мара.

— Просто ми хрумна нещо. Но да чуем първо какво ще отговори джеронецът.

Биърш свърши и отстъпи назад, ръкомахайки оживено.

— Какво е това зад него? — Люк присви очи, сега двете лица запълваха само част от екрана. Пространството зад тях бе доста голямо, вероятно дори по-голямо от хангара на чиския кораб. Стените и таванът бяха боядисани в бяло, а над главите на пришълците се виждаха върховете на някакви странни постройки.

В този момент там се появиха две малки фигурки и се закатериха по най-близката.

— Какво, по дяволите...

— Това е детска площадка! — възкликна Мара. — Площадка за игра.

Едното джеронче се изкачи на върха на катерушката, свали намотаната около главата си червена лента и я размаха победоносно.

— За какво изобщо им е детска площадка на борда на кораба? — продължи Мара.

— Вагаарите — прошепна Формби.

— Какво? — обърна се към него Люк. Формби посочи екрана:

— Току-що потвърдиха съмненията ми — каза мрачно той. — Поробителите им са били вагаарите.

— Да разбирам ли, че познавате тази раса? — попита Мара.

— Не сме ги виждали, но ги познаваме много добре. Те са странстващи завоеватели и робовладелци, които в миналото обикаляха из тези райони на галактиката, грабеха и убиваха на воля, като нападаха най-вече малките раси и планети.

— И все още ли са някъде наоколо? — попита Люк.

— Изчезнаха преди доста години. Всъщност за последен път са били видени при унищожаването на „Изходящ полет“.

Люк и Мара се спогледаха изненадано.

— Нима те са участвали в битката? — възкликна Скайуокър.

— И на чия страна? — добави Мара. — На страната на „Изходящ полет“ или на чисите?

— Не е имало страна на чисите, джедай Скайуокър — отвърна рязко Формби. — В сражението е взел участие единствено щурмовият отряд на командир Миттраунурудо. Той не е действал от името на отбранителната флота на Чиското господство, нито по заповед на Деветте управляващи фамилии.

— Да, да, знаем това — побърза да го успокои Люк. — Мара просто се чудеше как се е развила битката.

Формби поклати глава:

— Когато пристигнах, битката бе свършила — въздъхна. — А командир Миттраунурудо не бе особено разговорлив за случилото се.

— Значи е възможно джедаите на борда на „Изходящ полет“ наистина да са помогнали на джеронците в борбата срещу вагаарите? — попита Люк.

Формби сви рамене:

— Вие сте джедаите. Вие трябва да ми кажете.

Люк извърна глава към джеронците на екрана. Как биха постъпили джедаите, прехванати между пиратска флотилия и силите на Траун?

— Сигурен съм, че щяха да се опитат да помогнат — каза той замислено. — Но не знам какво биха сторили...

— Но джеронците явно смятат, че са сторили нещо грандиозно — изтъкна Мара. — Мислиш ли, че Траун и „Изходящ полет“ биха се съюзили, за да отблъснат вагаарите?

Люк сви рамене:

— Възможно е. Макар да ми е трудно да повярвам, че шестима майстори джедай биха склонили да изразходват силите си, знаейки през цялото време, че той ще ги нападне след това.

— Освен ако не са решили да рискуват, за да помогнат на джеронците. Майсторите джедай имат склонността да проявяват благородство и готовност за саможертва в най-неподходящите моменти.

— Благодаря — усмихна се кисело Люк. — Въпросът е...

— А — извърна се Формби. — Ето го и него.

Люк се извърна — към тях се приближаваше Фийса. Зад нея вървеше мъж на среден ръст с прошарена коса и късо подрязана сива брада, лицето му бе набраздено от бръчки и носеше следите от усилен труд на открито под жарки слънца.

— Добре дошли, посланик — поздрави го Формби. — Пристигнаха още гости.

— Виждам — непознатият погледна към екрана на стената. Гласът му бе дълбок и плътен и издаваше интелигентност и вътрешна увереност. Отблизо Люк видя, че очите му са необичайно наситено сиви. — Интересно. Познаваме ли ги?

— Наричат се джеронци — отвърна Формби. В този момент отдолу го повикаха и той се извърна. — Извинете ме, трябва да сляза на мостика. Ела, Фийса.

— Няма ли да ни представите? — измърмори Мара, вперила поглед в новодошлия.

— Простете — Формби се спря на върха на късата стълбичка, която свързваше балкона с командния център. — Посланик, позволете ми да ви представя майстор джедай Люк Скайуокър и рицар джедай Мара Джейд-Скайуокър.

Очите на мъжа проблеснаха, но усмивката му издаваше единствено спокойствие и приятелско отношение.

— Радвам се да се запозная с вас. Слушал съм много и за двама ви.

— А това — продължи Формби — е представителят на Корускант и Новата република — посланик Дийн Джинзлър.

ГЛАВА 4

Аристокра Чаформбинтрано се спусна по стълбата, следван плътно от Фийса.

Тримата човеци останаха сами. Джинзлър първи наруши тишината:

— Виждам, че сте говорили с Талон Карде.

— Защо мислиш така? — попита безизразно Люк.

— Заради реакцията ви — той се усмихна невесело: — Или по-скоро заради пълната липса на реакция. Сигурно горите от нетърпение да научите истината.

— И защо не ни я кажеш? — предложи Скайуокър. От спокойния му глас личеше, че е готов да му даде шанса да обясни действията си, без да го съди прибързано.

Мара не бе настроена толкова благосклонно. Хвърли поглед надолу към командния мостик, чудейки се как ще реагира съпругът ѝ, ако тя извика Формби и веднага разобличи Джинзлър. Но Формби изглеждаше потънал в сериозен разговор с Драск и Талшиб. Вероятно сега не бе моментът да ги прекъсва.

— Първо бих искал да ви уверя, че съм тук не за да търся някаква финансова изгода — поде Джинзлър. — Не желая мощ, власт, влияние, нито пък възнамерявам да изнудвам Новата република.

— Е, това отхвърля всички интересни възможности — обади се подигравателно Мара. — Защо все пак не ни кажеш направо защо си тук?

— Освен това съм готов да ви обещаю, че няма да ви създам никакви проблеми — продължи самозваният посланик. — Няма да се опитвам да влияя на чисите, нито пък ще се намесвам в преговорите.

— Самото ти присъствие тук създава проблеми — отсече Мара.

— Стига си го усуквал — намеси се и Люк. — Какво искаш? Джинзлър си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Трябва да видя „Изходящ полет“ — отвърна той тихо, впил поглед в кораба на джеронците на екрана. — Трябва да...

— затвори очи за миг. — Съжалявам, въпросът е личен.

— Ще се разплача! — изсмя се Мара. — Дай да оставим личните въпроси настрана и да започнем пак отначало. Защо се представяш за дипломат на Новата република?

Джинзлър преглътна шумно:

— Защото съм никой — в гласа му се долавяше горчивина.

— Единственият начин да стигна до останките от „Изходящ полет“ е на борда на чиски дипломатически кораб по покана на тяхното правителство. Мислите ли, че щяха да ме пуснат тук, ако знаеха кой съм в действителност?

— Нямам представа — призна откровено Люк. — Защо да не пробваме и да видим какво ще стане?

Джинзлър поклати глава:

— Не мога да поема този риск. Трябва да видя останките, Скайуокър. Трябва... — той отново поклати глава.

— И очакваше номерът да ти мине незабелязано? Надяваше се да не забележим, че не си акредитиран дипломат?

— Надявах се, че няма да получите съобщението навреме и ще пропуснете срещата с Формби. А ако все пак пристигнете — последва поредното свиване на рамене. — Надявах се, че ще проявите разбиране.

— За кое? — обади се Мара. — Така и не чухме за какво би трябвало да проявим разбиране.

— Знам — усмихна се Джинзлър вяло. — Доста глупаво от моя страна, предполагам. Но нямах друга възможност.

Мара и Люк се спогледаха намръщено. Един добър актьор спокойно можеше да изнесе такова представление. Със задачата биха се справили успешно и голяма част от опитните контрабандисти, с които бяха работили досега.

Но актьорското майсторство и тежките въздишки не бяха достатъчни, за да заблудят един джедай. Колкото и да ѝ се искаше, Мара не можеше да пренебрегне факта, че изписаните на лицето му чувства са точно отражение на бушуващата в съзнанието му емоционална борба.

Човекът пред тях бе импулсивен, вероятно не планираше действията си в перспектива и нищо чудно да се окажеше пълен глупак. Но все пак бе напълно искрен.

От друга страна, и тя съвсем искрено бе служила на Палпатин като Ръката на императора. Бе изпълнявала всяка негова заповед, бе организираща убийствата на корумпирани държавни служители и бунтовници.

Не, сама по себе си искреността не бе кой знае какво. Дори в крайна сметка не означаваше абсолютно нищо.

— Мара? — попита Люк.

— Няма да стане — отсече тя категорично. — Освен ако веднага не ни каже какво иска, предлагам да го предадем на Формби — вдигна вежди към Джинзлър: — Ще говориш ли?

Бръчиците около очите на Джинзлър се увеличиха, раменете му се отпуснаха примирено.

— Не мога — прошепна той. — Просто... — млъкна, отклонявайки поглед. — Аристокра Формби — поде той, колебанието и болката внезапно изчезнаха от гласа му, но все още се усещаха в съзнанието му. — Какво е положението с гостите?

Мара се извърна, Формби се бе появил отново на балкона, лицето му бе странно изопнато и напрегнато.

— Идват с нас — обяви той.

— Всичките ли? — възкликна Люк.

— Очевидно на кораба са всички оцелели — обясни мрачно аристокра. — Това са всички джеронци.

— Какво се е случило с тях? — попита Джинзлър. Формби сви рамене:

— Помощта на „Изходящ полет“ е закъсняла. Вагаарите вече са били причинили твърде много щети на планетата им и се е наложило да я напуснат.

— Като каамасците — прошепна Люк. — И ногрите.

— Не познавам тези народи — поклати глава Формби. — След дълги години глад и страдания са били принудени да изоставят домовете си и сега търсят нова планета, където да заживеят отново в мир и спокойствие.

— Ужасно — въздъхна Джинзлър. — Можете ли да им помогнете?

— Вероятно. Ще приемем на борда тяхна делегация и ще им покажем нашите космически карти. Ако имаме късмет, ще намерим подходяща за тях необитаема планета извън територията на чисите.

— Да разбирам ли, че генерал Драск не е въодушевен от идеята?
— попита Люк.

— Той е категорично против — усмихна се невесело Формби. — Честно казано, на него изобщо не му допада присъствието на чужди лица. Но в крайна сметка решенията взимам аз.

— А молбата им да посетят „Изходящ полет“?

— Ще позволим корабът им да ни придружи донякъде. Макар че за това вероятно ще се наложи да поспоря още малко с генерал Драск. А след това ще вземем с нас малка делегация от тяхна страна.

— И за какво точно им е притрябвало да видят останките от „Изходящ полет“? — обади се Джинзлър.

Формби въздъхна:

— Искат да изразят почитта си към своите спасители. И да видят мястото, където те са намерили вечен покой.

Мара едва се сдържа да не отстъпи назад. Внезапният изблик на чувства у Джинзлър бе като изстрел с бластер.

Тя го огледа внимателно. С изключение на едно подскачащо мускулче на бузата му, по лицето му не си личеше и следа от болката и страданието, пробудени от думите на Формби.

Да изразят почитта си. Да видят мястото, където са намерили вечен покой...

— И тъй като вече всички сме тук, можем да потеглим — продължи Формби. — Фийса ще ви придружи до каютите ви.

— Благодаря — отвърна Люк и се извърна към Мара. В погледа му се четеше въпрос.

Мара отново усети кисел привкус в устата си. Потиснатият изблик на Джинзлър бе докоснал част от нея, за която тя дори не бе подозирала. Не, това бе част от нея, която тя безуспешно се опитваше да забрави. Самозваният посланик ѝ бе напомнил за собственото ѝ минало като Ръката на императора и за нежеланието ѝ да говори за него. Тя си пое дълбоко дъх, долавяше спотаеното очакване в Люк и потиснатия ужас у Джинзлър. И двамата знаеха какво щеше да каже.

Но и двамата грешаха.

— И аз ви благодаря, аристокра Формби. Очаквам с нетърпение да прекараме повече време заедно.

Изпита мимолетно задоволство от изненадата у двамата мъже до себе си.

— Благодарностите са излишни — отвърна аристокра, останал в пълно неведение за разигралата се под повърхността драма. — Ще се срещнем отново след няколко часа на официалната вечеря. Фийса ще мине да ви вземе от каютите ви, за да ви покаже трапезарията. Тогава ще ви представя на останалите офицери на кораба.

— Благодаря, аристокра — сведе глава Люк. — Очакваме с нетърпение вечерята и запознанствата.

— Да — кимна Мара и впи поглед в Джинзлър. — Сигурна съм, че ще имаме възможност да продължим разговора си, посланик.

Тайно в себе си даде най-тържествена клетва, че един ден ще разбере истината за него — кой е и защо е тук сега.

И то преди да стигнат до останките от „Изходящ полет“. Със сигурност.

* * *

Каютите им бяха теснички, но добре подредени, с малък хол, спалня и автомат за напитки.

— Не е зле — отбеляза Люк, оглеждайки се. — Постарали са се.

— Така е — съгласи се Мара и затвори вратата след Фийса. Съзнанието ѝ все още бе обсебено от мисълта за Джинзлър и обезпокоителната му емоционална реакция.

— Та ти дори не погледна къде се намираш — смъмри я съпругът ѝ, мина под арката към спалнята и се хвърли върху леглото. — Да позная ли? Тревожиш се за Джинзлър.

— Откога се налага един майстор джедай да познава? — попита сухо тя и се опита да забрави за съмненията си поне за миг, за да огледа каютата.

Украсата бе простичка, точно каквато би очаквал човек за един космически кораб. Но в мебелите се забелязваше известна елегантност, която показваше, че в обзавеждането са вложени грижа и мисъл. Очевидно числите възприемаха сериозно задълженията си на домакини.

— Дори и на майсторите джедай понякога им е трудно да се оправят с чинията със спагети — отвърна също толкова сухо Люк. — А точно така изглежда съзнанието ти в момента.

— Каква апетитна картина. А вечерята — тя погледна часовника на стената — е едва след три часа. Дали няма някакво кафене, където да закусим?

— Искаш ли да поговорим? Тя сви рамене:

— Не е контрабандист. Реагира прекалено емоционално. Същата причина ме кара да мисля, че не е агент. Предполагам, че...

— За теб говорех — прекъсна я нежно Люк. — За твоята реакция.

Мара смръщи лице. Една от отрицателните страни на това да имаш за съпруг джедай бе, че и за миг не можеше да остане сама.

— Не знам — призна тя. — Думите на Формби за оказване на последна почит ме трогнаха.

— Защо?

— Нямам представа — огледа се, по гърба ѝ полазиха тръпки. — А може и да се дължи на мястото. Връщането в Нираван, а сега и чисите...

— И Траун?

— Нищо чудно — съгласи се тя. — Макар да нямам представа, защо това ме притеснява толкова.

Люк не отговори, но тя усети поканата му. Прекоси стаята и легна до него. Той я прегърна и тя се сгуши до него, съзнанията и чувствата им се преплетоха.

— В такъв случай причината може да е в Силата — предположи Люк. — Трябва да преодолееш някакво препятствие или да превъзмogneш нещо, което си потискала отдавна, и сега е дошло времето да се изправиш срещу него. Случвало ми се е един-два пъти.

— Може и да е така. Но ми се иска Силата да бе избрала по-спокоен момент, ако е решила да ме изправя пред нови предизвикателства.

Долови усмивката му.

— И на мен — каза той. — Ако някога откриеш начин да планираш нещата по свой вкус, обади ми се.

— Първо на теб ще кажа — обеща тя и се присегна да погали ръката му, с която я бе прегърнал.

Той я хвана и я задържа.

— А дотогава — галеше дланта ѝ с върхчетата на пръстите си — не забравяй, че винаги ще съм до теб. Каквото и да се случи.

Тя стисна ръката му.

— Знам — усещаше как топлината, силата и решимостта му постепенно запълват тъмните места в съзнанието ѝ, които се бяха появили от реакцията на Джинзлър. Една от положителните страни на това да имаш за съпруг джедай бе, че никога не можеше да остане сама. Полежаха още малко. Мара с въздишка се насили да върне мислите си отново към належащите проблеми.

— Какво ще кажеш за цялата операция?

— Е, положението май не е розово. Забеляза ли как изглеждаше Формби, когато се върна след разговора с генерал Драск и капитан Талшиб?

Мара се опита да си припомни. В онзи момент се бе концентрирала главно върху Джинзлър и не бе обърнала особено внимание на аристокра.

— Изглеждаше уморен.

— Не само — възрази Люк. — Изглеждаше така, сякаш току-що бе водил битка и все още не бе сигурен дали е спечелил, или загубил.

— Хмм... — Мара бе ядосана на себе си. Обикновено тя бе побратата в улавянето на подобни детайли. — Смяташ, че Драск и Талшиб не са доволни от това да има толкова чужди лица на кораба, и затова си го изкарват на Формби?

— Със сигурност са недоволни от нещо. Но все пак ми се струва, че аристокра е с по-висок ранг от генерал.

— Това никога не е било проблем — изтъкна Мара. — Виждала съм и най-високопоставени лица да се отказват от мнението си само за да принудят някое мрънкало да млъкне.

— Аз също — кимна Люк. — Трябва да следим внимателно нещата и да не изпускаме Драск от поглед.

— Съмняваш се, че Драск може да е достатъчно ядосан, че да се опита да направи нещо?

— Какво например?

— Сетих се за онзи кабел в хангара. Моментът бе преценен твърде внимателно, за да е обикновено съвпадение.

Люк не отговори веднага. Мара се наслаждаваше на тишината и същевременно внимателно следеше калейдоскопа от мисли и чувства в съзнанието му.

— Не знам — призна той накрая. — Дори и да ме беше ударил, вероятно нямаше да ме убие, най-много да бях изпаднал в безсъзнание, докато изляза от лечебния транс. Но така щеше да ме извади от играта за достатъчно дълго време.

— А аз щях да остана сама. Освен това би дало повод на Драск да ни изключи от мисията.

— Нямаше да му е лесно да го направи — изтъкна Люк. — Ясно е, че Формби ни иска.

— Да, но все пак това щеше да е допълнителен аргумент. Изведнъж в главата ѝ изникна категорично решение.

— Ей сега се връщам — обяви тя, провери дали лазерният меч е на колана, и се запъти към вратата.

— Къде отиваш? — изправи се на лакът Люк.

— В хангара. Ще погледна отблизо кабела.

— Искаш ли да дойда с теб?

— По-добре недей — поклати глава Мара. — Един джедай е обикновено любопитство, двама са вече официално разследване. Няма смисъл да дразним допълнително Драск.

— Права си — Люк неохотно се отпусна обратно в леглото. — Свиркай, ако имаш нужда от помощ.

— Разбира се — изгледа го невинно Мара. — Не го ли правя винаги?

Успя да се измъкне от каютата, преди той да измисли подходящ саркастичен отговор.

* * *

Коридорите към хангара бяха доста спокойни. По пътя Мара срещна не повече от десетина чиси в черни униформи и по-голямата част от тях не ѝ обърнаха никакво внимание. Неколцина изглеждаха заинтригувани от странния ѝ вид, но и те не пророниха нито дума. Или културата на чисите предписваше строга вежливост, или Формби бе издал изрични заповеди екипажът да не общува с гостите.

Но все пак бе странно каква част от емоционалното им състояние бе способна да долови чрез Силата. При първия ѝ сблъсък с народа на чисите на Нираван едва успяваше да усети присъствието им. Явно в

това отношение опитът и практиката се отплащаха богато. Е, тогава не бе и истински джедай. Може би разликата се дължеше точно на това.

Както бе очаквала, залата за посрещане до хангара бе празна. Изненадващото бе, че кабелът, който замалко не бе ударил Люк, вече бе закрепен обратно на мястото му.

Мара застана точно под арката и внимателно го огледа. Беше прикрепен в ъгъла между тавана и стената на около шест метра от пода. За джедай разстоянието не бе непреодолимо, но един скок нямаше да свърши работа. Трябваше й поне минута, за да види дали кабелът е бил срязан, или просто се бе скъсал. А доколкото знаеше, дори и джедаите не можеха да висят толкова дълго във въздуха.

Но може би имаше друг изход. Формби бе казал, че залата може да се преобразява за пристигащите гости...

Отне й по-малко от минута да открие контролния панел. Бутоните бяха означени с непознати букви и тя произволно натисна един, за да види какво ще стане.

Плавно и съвсем безшумно залата започна да се променя. Няколко различни по големина и форма панела се обърнаха и разкриха сложни символи и рисунки от вътрешната си страна. От тавана се спуснаха пилони за знамена и правоъгълни и кръгли колони с различна дължина, които придаваха на залата вид на пещера със сталактити. Промяната бе най-голяма в пода — светнаха стотици невидими до този момент лампички, образувайки сложни цветни спирали.

Само за миг целият процес приключи. Мара се огледа стъписано, все едно бе влязла в абсолютно ново място. Питаше се дали в тази си форма залата не е за посрещане на най-високопоставените чиси.

Опита последователно следващите два бутон. Всеки път, преди да премине към новата конфигурация, залата се връщаше в основната си форма.

За съжаление кабелът на тавана си оставаше все така недостижим.

Трябваше да измисли нещо.

Мара натисна отново първия бутон и този път внимателно наблюдаваше кои точно панели се променят, откъде провисват сталактити и за колко секунди се задържат. Можеше да успее. А според философията й, щом имаше някакъв, макар и минимален, шанс, си струваше да опита.

Върна отново залата в първоначалната форма и се подготви за действие. „Един джедай е обикновено любопитство“, бе казала тя на Люк. Питаше се как щеше да реагира Формби, ако я хванеше в този миг.

Пое си дълбоко дъх, натисна бутона и побягна.

Първият панел се бе извъртял едва с няколко градуса, когато тя се оттласна от него и се хвана за горния му ръб с върховете на пръстите си. За щастие не се сбъднаха опасенията ѝ, че той няма да издържи, ще се откъсне от стената и тя ще тупне на пода. Набра се и стигна до следващия панел на метър вдясно от нея. Стигна до върха му, когато той бе на четвърт от преобръщането си, отново се набра и скочи на следващия. Когато последният панел почти се бе затворил напълно, тя вече бе достигнала целта си. Прескочи около метър и половина във въздуха и прегърна най-близката колона.

За момент увисна така, пое си дъх и чрез Силата вля свежест в уморените си мускули. Повърхността на колоната бе достатъчно грапава, за да се задържи, и като панелите на стената, изглежда, нямаше да рухне от тежестта ѝ. Обхвана я с колене и протегна ръце.

Катеренето не бе лесно, но мисълта, как някой чис може да влезе всеки момент и да я види как виси като угоен минок, ѝ даваше сили. След първия метър се прехвърли на съседната колона. По нея стигна до един от увисналите пилони, оттласна се от него и скочи на колоната в ъгъла.

Сега вече бе само на педя от кабела.

Взря се напрегнато в него, ядосвайки се, че не се сети да си вземе фенерче. Залата бе добре осветена, но крайт на кабелът се губеше в сянката на колоната.

Но един джедай никога не се предава. Изви глава през рамо, присегна се със Силата и измъкна лазерния меч от колана. Внимателно го завъртя във въздуха, така че острието да сочи безопасно надолу. След това впи поглед в копчето и мечът се активира. В ъгъла на спокойната зала съскането прозвуча по-силно от обичайно. Светлината на острието не бе силна, но бе повече от достатъчна.

Подозрението ѝ се оказа погрешно — кабелът не бе срязан. Беше прикрепен към стената с двойна клема и бе невъзможно да се измъкне от нея само заради вибрациите и тежестта си. Тогава защо бе паднал преди половин час?

Тя приближи лазерния меч до кабела, без да рискува да го повреди, и се взря внимателно. Нещо в клемата не изглеждаше, както трябва. Мара изви глава към тавана и забеляза малък отвор точно над нея. Стисна здраво колоната с една ръка и неохотно протегна другата към отвора. Прокара пръста си около дупката, но не напипа нищо. Пъхна пръста си навътре, търсейки някакъв механизъм, реле или отвор за климатична система, които биха обяснили съществуването му. Отново не откри нищо. А това означаваше само едно — дупката е била пробита допълнително.

В този миг усети трепване в Силата. Веднага изключи лазерния меч и нежното съскане изчезна. Във внезапно възцарилата се тишина се чува стъпки. Приближаваха се към залата, бяха най-малко двама. Стъпките бяха твърде ритмични, за да са безцелно разхождащи се из кораба чиси. Очевидно ставаше дума за военни.

А тя бе на шест метра над земята и не можеше да направи нищо. Огледа се и преглътна стара ругатня от дните на Империята. Единственото прикритие бе колоната, на която висеше. Проблемът бе, че така, както бе застанала, се виждаше прекрасно от залата. Трябваше да се придвижи до другата ѝ страна, а доколкото можеше да съди по приближаващите стъпки, нямаше време за това. Присегна се със свободната ръка, сграбчи лазерния меч, отново се залепи за колоната и започна възможно най-бързо да се придвижва към отсрещната страна.

Бе изминала едва половината разстояние, когато стъпките преминаха прага на залата. Тя замря и сведе поглед.

И се вцепени.

Под нея не стояха изпратени от генерал Драск чиси. Нито дори чиски патрул на рутинна обиколка.

Бяха петима, в средата стоеше млад мъж в сива имперска униформа, избродирана по яката и ръкавелите с червено и черно. Около него се бяха подредили четирима имперски щурмоваци.

ГЛАВА 5

Мара се взираше вцепенено в щурмоваците, внезапен поток от спомени нахлу в съзнанието ѝ и се понесе като пометени от ураган камъни и отломки. Беше работила с щурмоваци стотици пъти, когато бе Ръката на императора. Беше успявала да ги накара да изпълняват заповедите ѝ, на няколко пъти бе предвождала техни отреди на специални мисии.

Беше наблюдавала как убиват.

Не беше възможно. Нямаше как да е възможно. Елитните щурмоваци бяха избити, изтребени до крак в дългите войни срещу Империята. Клонинговите резервоари, от които бяха създавани, също бяха издирени и унищожени и вече никой не можеше да пусне от бутилката този ужасяващ дух, сеещ смърт и разрушение.

И все пак те бяха тук. Не беше измама, не беше илюзия, не беше плод на развихрилото се въображение. Четиримата стояха като щурмоваци, държаха бластерите си като щурмоваци, бяха облечени в брони на щурмоваци.

Щурмоваците се бяха завърнали.

Младият имперски офицер оглеждаше внимателно залата, ръката му галеше ръкохватката на закачения на хълбока бластер. Един от щурмоваците прошепна нещо и той вдигна глава.

— Аха! — и гласът му звучеше младежки. — Ето къде сте били, джедай Скайуокър. Добре ли сте?

Мара овладя гласа си с върховно усилие.

— Разбира се. Няма проблем. Защо? Той изглеждаше стъписай.

— Чухме свистене на лазерен меч. А това обикновено означава проблеми.

— За кого? — попита остро Мара.

— Просто проблеми — офицерът повъзвърна самоувереността си. — Трябва ли ви помощ да слезете?

— А кой е казал, че искам да слеза?

Той изсумтя и Мара долови раздражението му.

— Добре — кимна той. — Както искате. Надявах се да си поговорим.

— За какво?

— Ами например за това, какво ви е накарало да се покатерите там горе. Както и да обсъдим цялата тази налудничава мисия.

Мара се присегна със Силата. Не беше лесно да се прочетат мислите на непознат, особено от такова разстояние. Но като че ли младият офицер не таеше притворство. Бе стигнала до същото заключение за Джинзлър и знаеше колко струва простата искреност. Но ако имперските войници все пак бяха дошли да я убият, вече бяха пропуснали най-добрата си възможност. А ако бяха съюзници, нямаше нищо лошо да свалят картите.

— Добре, слизам. И без това приключих.

— Нужда от помощ?

— Не, благодаря — Мара стисна зъби, внезапно ѝ бе хрумнала мисълта, че вероятно той просто очаква още едно тактическо преимущество, преди да заповяда на щурмоваците да открият огън. Беше време за един пресметнат риск. — Но все пак може да подържите лазерния ми меч. Дръжте!

Хвърли меча, младият офицер пристъпи и сръчно го хвана.

Не последва триумфален вик. Нито един от щурмоваците не вдигна бластера си и не откри огън.

Едва сега Мара усети, че е затаила дъх. Вече можеше да диша по-спокойно. Явно наистина не бяха врагове. Поне на този етап.

— Отдръпнете се! — извика тя.

Извърна глава към контролния панел в коридора, присегна се със Силата и натисна бутона. Залата отново започна да се трансформира. Колоната, на която бе увиснала, пое обратно към тавана и тя се хвърли към съседната, отблъсна се от нея и се хвана за един панел на стената. Замря там за миг, за да възстанови равновесието си, и скочи на следващия. След още три панела се приземи на пода.

— Благодаря — протегна ръка към младия имперски офицер, все още нащрек за предателство в последния миг.

Но той разсеяно ѝ подаде меча, вниманието му бе насочено към преобразуващата се зала.

— Доста впечатляващо — залата застина в първоначалния си вид и след това започна да се преобразува в новозададения модел. —

Промени ли ти се настроението, натискаш копчето и хоп — озоваваш се в нова зала.

— Малко по-функционално е — отвърна Мара. Отблизо офицерът изглеждаше още по-млад, някъде в средата на двайсетте. Приличаше на хлапе, което си играеше на войници. — Формби не ви ли обясни предназначението й? Как изглеждаше залата, когато пристигнахте?

— Не сме говорили с Формби много. Нито пък с останалите чиси. Опитваме се да се правим на невидими — той се усмихна. — Струва ми се, че генерал Драск не е много щастлив от присъствието ни тук.

— Като че ли съвсем малко неща могат да ощастливят генерал Драск — Мара пристъпи към контролния панел и натисна копчето за връщане на залата в първоначалния й вид. Извърна се към останалите: — Ще ми кажете ли кои сте, или трябва да гадая?

— О, извинявайте — младежът изведнъж се стегна. — Командир Чак Фел, воин на Ръката. Ако не се лъжа, познавате баща ми.

— Много добре си спомням срещата ни — усмихна се Мара.

— Сигурна съм, че барон Фел не ме е забравил.

— Помни ви с огромно уважение и възхита — увери я Фел.

— Помоли ме да ви предам поздравите му и да ви кажа, че той все още се надява някой ден да се присъедините към Империята на ръката.

— Благодаря, но мисля, че приключих службата си към Империята. Значи сте знаели, че ще бъда тук?

— Поне се надявахме. Адмирал Парк спомена, че двамата със Скайуокър сте поканени, макар че не бе сигурен дали имате желание и дали ще успеете да дойдете.

— Не ви ли каза, че се свързахме с него преди няколко дни?

— Не. Явно е станало след нашето заминаване. Може би е решил, че не е нужно да изпраща съобщение.

— А останалите господа? — Мара изгледа смълчаните щурмоваци.

— Да, отново щях да забравя — Фел посочи ескорта си. — Седми отряд от петстотин и първи имперски легион.

Мара усети присвиване под лъжичката. Петстотин и първи имперски легион: личната гвардия на Вейдър по време на бунта —

„Юмрукът на Вейдър“. При появата му в някоя звездна система бунтовническите сили и корумпираните длъжностни лица се спасяваха с бягство. Всички обитатели на галактиката и дори невинните случайни наблюдатели бързо се бяха научили да отстъпват при вида на белите брони. Предразсъдъците на императора към нехуманоидите се бяха предали на щурмоваците, но най-ревностни в това отношение бяха войниците от петстотин и първи легион.

И точно този легион Парк бе съживил за Империята на ръката. Това говореше много за начина, по който адмиралът смяташе да управлява.

— Явно старата поговорка ще се окаже истина. Старите легиони никога не умират.

Фел сви рамене.

— И какво точно правехте тук?

Мара се огледа. Все още не се виждаше никакъв чис, но това нямаше да продължи дълго.

— Не тук. Елате с мен.

Тя им обърна гръб и тръгна по коридора. Те я последваха, без да се оплакват и да задават въпроси.

Връзката между нея и Люк не бе толкова силна и ясна, както предполагаша повечето хора в Новата република, които я смятаха едва ли не за телепатия. Но той долови, че Мара се връща и води със себе си гости. Разбра обаче кои са, едва като отвори вратата.

Както обикновено, бързо се окопиха.

— Здравейте — кимна спокойно. — Аз съм Люк Скайуокър.

— Командир Чак Фел — сведе глава в отговор младежът. — Моят ескорт, седми отряд от петстотин и първи имперски легион.

Люк също разпозна името на легиона, но не го показва.

— За мен е чест, командир. Заповядайте, влезте.

— Само командирът — намеси се Мара. — Няма място за всички, а и не бих искала хората на Драск да видят щурмоваци да се мотаят около нашата каюта.

— Права сте — съгласи се Фел и махна на щурмоваците. — Върнете се на кораба.

— Слушам — отвърна един от тях с безизразен автоматичен глас. Четиримата се обърнаха в прекрасен синхрон и се отдалечиха по коридора с маршова стъпка.

— Е... — Мара затвори вратата. — Да започнем с вас, командир. Какво правите тук?

— Нали вече ви казах — Фел се настани в едно кресло. — Адмирал Парк не бе сигурен дали ще дойдете, така че ме изпрати като негов представител.

— И Формби не е имал нищо против? Командирът сви рамене:

— Видя ми се напълно доволен. Както вече споменах, единствено генерал Драск се опита да възрази.

— Той не изглежда особено щастлив и от нашето присъствие — обясни Люк.

— Нито пък от посещението на посланик Джинзлър — вметна Мара, наблюдавайки зорко Фел.

Не последва никаква реакция при споменаването на името.

— Да, забелязахме — отвърна Фел. — Честно казано, Драск май никого не харесва. Със сигурност не си пада по хуманоидите. А вероятно не харесва и самия Формби.

— И защо Парк е изпратил вас и щурмоваците, вместо да дойде самият той? — попита Мара. — От думите на Формби човек би останал с впечатление, че посещението на останките на „Изходящ полет“ ще бъде най-грандиозното дипломатическо събитие на годината. Или на Парк просто му харесва да дразни чиските генерали?

— Аз за нищо на света не бих искал да ги дразня нарочно — в съзнанието на Фел нещо трепна. — Всъщност не съм сигурен защо точно сме тук.

Лъжа. За Мара не бе необходимо да поглежда съпруга си, за да разбере, че той също я бе усетил.

— Добре — Люк с нищо не издаде, че са хванали извъртането на Фел. — Да започнем от другаде. Защо Парк не спомена нищо за вас?

Фел поклати глава:

— Не знам. Предполагах, че го е сторил. Това поне май бе истина.

— Но... — започна Мара.

— Почакайте малко! — прекъсна я Фел. — Отговорих на толкова много въпроси. Сега е ваш ред. Защо се бяхте покатерили на тавана на залата?

Мара вече бе решила, че няма смисъл да се прави на ударена по този въпрос. Ако Фел бе замесен в инцидента с кабела, то вече знаеше

за случилото се. А ако не беше, нямаше никаква причина да не му кажат.

— При пристигането ни имаше инцидент — обясни тя. — От тавана падна един тежък кабел и замалко не се стовари върху съпруга ми.

Фел извърна поглед към Люк и го огледа преценяващо.

— Не успя да ме удари — увери го Люк. — Но както каза Мара, размина ми се на косъм.

— Искях да проверя дали кабелът е бил нарочно срязан — продължи Мара. — Но той беше прикрепен обратно на мястото си и затова се наложи да си поиграя на катерица.

— И какво открихте?

— Няма следи да е бил отрязан, но също така няма как сам да се е скъсал. В тавана имаше дупка, сякаш е бил държан в примка.

— Аха — измърмори замислено Фел. — Искате да кажете, че някой го е държал в примка, за да го пусне в подходящия момент. А сигурна ли сте, че не са сменили целия кабел?

Мара поклати глава:

— Белязах го с лазерния меч. Съвсем леко го драснах по обшивката, но не греша: същият кабел си е.

— Значи подозирате, че е било преднамерено нападение, маскирано като нещастен случай? Също като...

Фел млъкна.

— Като какво? — настоя Мара.

Фел се изчерви:

— Съжалявам. Не биваше да ви казвам. Адмирал Парк ни изпрати, защото подозираше, че ще сте в опасност при това пътуване — усмихна се смутено. — Ние сме тук като ваша охрана.

Мара сепнато се извърна към Люк и видя на лицето му отразена собствената ѝ изненада. Но за разлика от нейната неговата бе примесена с искрица веселие. Той очевидно се забавляваше.

— Много мило от страна на адмирал Парк — обяви раздразнено Мара. — Предлагам веднага да се върнете и да му предадете нашите благодарности.

— Но, джедай Скайуокър....

— Хич не ми минават тия с „джедай Скайуокър“! — срыза го тя. — Не ни трябва отряд щурмоваци да ни следва по петите. И без това

Драск ни гледа намръщено. Така че се качвайте на черупката си и изчезвайте.

Фел изглеждаше обиден.

— Страхувам се, че не е толкова лесно. Ние сме тук да ви защитаваме...

— А ние нямаме нужда от защитата ви.

— Да, напълно съм съгласен. Самата идея ние да защитаваме един джедай... Но все пак аз изпълнявам заповедите на Империята, не вашите.

— Освен това Формби вече им е разрешил да участват в мисията — изтъкна Люк.

— И какво от това? Люк сви рамене:

— С теб се питахме дали Формби не използва тази мисия като претекст за установяването на пълни дипломатически отношения с Новата република. А може да се опитва да стори същото и с Империята на ръката.

— А какво те кара да мислиш, че Парк иска дипломатически отношения с чисите?

— Искаме — обади се Фел. — И то много.

Мара го изгледа намръщено. „От другата страна дебнат стотици гибелни заплахи, които биха смразили кръвта в жилите ви, ако знаехте за тях“.

— Добре — процеди през зъби тя. — Корабът не е мой. Щом искате да сте тук, стойте. Само не ми се пречкайте на пътя.

— Разбрано — кимна Фел. — Искате ли да се опитам да разследвам кой би искал да навреди на майстор джедай Скайуокър?

— В никакъв случай! Сами ще се оправим. Вие изобщо не се намесвайте.

Имперският офицер се усмихна.

— Както кажете — той се изправи. — Извинете ме, трябва да се върна и да се приготвя за вечерята.

— Ще се видим там — каза Люк.

— Радвам се, че си поговорихме — Фел излезе и затвори вратата.

— Чудесно! — изръмжа Мара. — Само това ни трябваше — лична охрана.

— Не е толкова зле — опита се да я успокои Люк. — Все едно са ни последвали ногрите.

— Разбира се, че е по-зле. Ногрите поне знаят как да минават незабелязано. Да си виждал щурмовак, който да не изпъква в обстановката като ууки на официална вечеря?

— Е, те са тук и най-добре ще е да свикнем с тях. Какво откри за кабела?

— Бил е откачен нарочно — прие с неохота смяната на темата Мара. Не бе приключила с Фел, но бе достатъчно практична да си даде сметка, че сега трябва да разрешат по-важния въпрос. — В тавана имаше дупка, откъдето е минавала примката за кабела.

— Значи капанът е бил задействан дистанционно?

— Разбира се. Което означава, че самият Драск може да е натиснал копчето.

— Или Фийса — изтъкна Люк. — Тя бе в най-добра позиция да прецени момента.

— Но тя е помощник на Формби. А Формби иска да сме тук.

— Дали наистина е така? Или просто изпълнява заповеди, с които той лично не е съвсем съгласен?

— Прав си — призна Мара и извика в паметта си срещата с аристокра. — Макар че не съм сигурна. Той изглежда искрено доволен от присъствието ни.

— Да, но все пак крие нещо. Напрегнат е, което обаче може да се дължи на това, че му се налага да се разправя с толкова много гости наведнъж.

— И на това, че отговорността за бъдещите дипломатически отношения на чисите лежи изцяло върху плещите му?

— Така е — съгласи се Люк. — Но ако махнем Формби от списъка със заподозрените, кой остава? Драск?

— Остават всички, с изключение на джеронците — поправи го Мара. — И то само защото тогава още не бяха пристигнали. Може да е бил Драск, Джинзлър, Фел или някой от щурмоваците — тя изсумтя. — Петстотин и първи легион! Точно него ли намери да съживи Парк? Старите легиони умират трудно.

Люк нехайно сви рамене.

— Не са само старите легиони — прошепна той.

— Какво искаш да кажеш? — настръхна Мара.

— Просто забелязах колко лесно се връщаш към старата си роля на имперски командир. Доведе ги тук, изпрати щурмоваците да си

ходят и направо каза на Фел какво искаш от него.

— И какво от това? — сви рамене Мара. — Да съм се срамувала да заповядвам на когото и да е било?

— Не, не си. Просто отбелязвам колко лесно възприе ролята. Не казвам нищо повече.

— По-добре не си го и помисляй — предупреди мрачно Мара. Но все пак усещаше нещо друго, спотаено зад думите му.

Нещо в поведението ѝ го бе притеснило. Първоначалният ѝ импулс бе да изяснят нещата веднага, да настоява да изкаже мислите си открито, за да има възможност да отхвърли притесненията му едно по едно. Но нещо я възпря. Вероятно усети, че моментът и мястото не са подходящи за подобен разговор. Или просто не бе сигурна, че ще може да успокои тревогите му. В известен смисъл Люк беше прав. За нея бе лесно да влезе отново в старата си роля. Беше хубаво отново да си има работа с войници, които приемат заповедите безпрекословно, вместо със сбирщина от хора, ботанци, деваронианци и монкалмаарианци с различни предразсъдъци и предубеждения, които понякога изпълняваха нарежданията, както им е угодно. „Приключих със службата си към империята“, бе казала тя на Фел. Наистина ли бе така?

— Както и да е, най-добре да отидем до „Меча на Джейд“ и да видим дали ще намерим някакви по-официални дрехи — продължи Люк. Очевидно и той не гореше от желание да разискват въпроса. — Времето за вечеря приближава и скоро Фийса ще дойде да ни вземе.

ГЛАВА 6

Люк бе очаквал трапезарията на „Посланик Чаф“ да бъде просторна и обширна като залата за посрещане. За негова изненада обаче тя не се различаваше от залата на обикновен боен кораб, макар да бе обзаведена с познатия им вече от каютата елегантен вкус. Очевидно след посрещането със съответните церемонии помпозността значително намаляваше.

Простичкото обзавеждане се компенсираше от натруфеното облекло на присъстващите високопоставени лица. Формби и Драск бяха облечени още по-богато, макар, в общи линии, дрехите им да следваха същите цветови гами. Фел се бе нагиздил с парадната си униформа, горната лява част на туниката му бе покрита с разноцветни медали, несъмнено доказателства за участията му в победоносни бойни операции. Джинзлър не бе останал но-назад и се бе спрял на широка надиплена роба, която щеше да е на място дори на дипломатически прием на Корускант. Мара също се бе постарала и бе облякла тясна рокля с богато избродирана наметка.

Люк се чувстваше като абсолютно селянче с простичкия си тъмен пилотски костюм и наметалото без ръкави. Отбеляза си наум при следващото пътуване да скъта в багажа си и някакви по-прилични дрехи.

Но все пак не на него се падаше призът за най-лошо облечен гост. В сравнение със заобиколилите ги чиси двамата джеронци в другия край на широката кръгла маса изглеждаха като истински отрепки. Бяха облечени в кафеникави туники и груби, доста тежки на вид кафяви роби. Този, който пръв бе разговарял с Формби, бе наметнал на раменете си някаква кожа, удължената глава и завършващите с остри нокти крака на животното висяха почти до кръста му, а тялото и задните лапи бяха отзад на гърба. Вратът на странното създание бе обхванато от сложно преплетен синьо-жълт нашийник: единственото украшение на джеронците.

— Надявам се, че храната ви харесва — обади се Фийса, която седеше вляво от Люк.

— Прекрасна е, благодаря — увери я той. Всъщност бе твърде люта за вкуса му и ножът и вилицата оставяха странен метален вкус в устата му след всяка хапка. Но очевидно чисите се бяха опитали да пресъздадат един типичен за Новата република банкет и той не биваше да се хваща за подробностите. За пореден път се запита дали Парк не бе осигурил и рецептите за ястията.

— Странен трофей носи първият камерхер Биърш — отбеляза Джинзлър, който бе от другата страна на Фийса. — Онова животно на врата му.

— А, вълкодавът — кимна тя. — Камерхерът Биърш обясни, че навремето джеронците опитомили тези диви хищници и ги отглеждали като домашни любимци. Кожата на врата му е почетен знак, който се предавал от четири поколения.

— Домашни любимци, казвате? — Джинзлър поклати глава. — Честно казано, не бих желал да ги срещна сам в гората, да не говорим да ги нося на раменете си.

— Не ми се вярва да ви се удаде подобна възможност — отвърна Фийса с горчивина. — Вълкодавите вече са изчезнали.

— Разбирам — прошепна Джинзлър и Люк долови потръпването му. Въпреки непоклатимото спокойствие на повърхността самозваният посланик очевидно лесно се трогваше от чуждото нещастие. — Ужасна трагедия. Аристокра Формби успя ли да им помогне в търсенето на нов дом?

— Откровено казано, не познаваме добре планетите извън нашата територия. Страхувам се, че не са намерили нищо подходящо.

— Надявам се, че аристокра няма да се откаже толкова бързо — в гласа на Джинзлър отекнаха предизвикателни нотки. — Едва ли са имали на разположение повече от няколко часа за преглеждането на картите.

— Сигурно ще продължат — отвърна дипломатично Фийса. — Аристокра Чаформбинтрано не ми е доверил плановите си.

В този момент Биърш се размърда, улови погледа на Люк, притисна длани пред гърдите си и сведе глава в поклон. Люк кимна в отговор, джеронецът вдигна пълната си чаша и стана. Заобиколи масата и дойде при Люк.

— Добър вечер — поздрави той. Думите излизаха едновременно от двете му усти. — Нали не греша и вие сте майстор джедай Люк Скайуокър?

Люк премига изненадано. На командния мостик бе чул джеронецът да говори единствено на търговския език на чисите.

— Да. Моля, простете ми, не знаех, че говорите основния език. Джеронецът отвори устите си, при което лъснаха няколко реда малки бели зъби. Дали това бе усмивка?

— Как да не научим поне малко от езика на нашите освободители? Но се учудвам, че чисите на кораба го говорят.

— Да, странно е — съгласи се Люк. Внезапно се почувства като пълен тъпанар, като тиква, изпаднала от каруцата в покрайнините на града. Знаеше около десетина езика, но всички те принадлежаха на светове в Ядрото и във Вътрешния кръг. До този момент изобщо не му бе хрумвало да се опита да усвои някой търговски език от Външния ръб.

И това означаваше, че всички присъстващи тук трябваше да полагат усилия, за да компенсират недостатъците му.

Все пак в интерес на истината той не бе очаквал да попадне в подобна ситуация. Поне не и без Арту или някой друг протоколен дроид, който да му помага да преодолее езиковата бариера.

— Несъмнено така искат да покажат почитта си към „Изходящ полет“ — отбеляза благоговейно Биърш. — Извинявайте, че се намесвам, но ви чух да говорите за опитите ни да си намерим нов дом.

— Да — потвърди Люк. — Надявам се те да се увенчаят с успех.

— За това се молят всички оцелели джеронци — за миг благоговейното преклонение в гласа му бе заменено от дълбока тъга. — И точно поради тази причина дойдох при вас. Мисля, че можете да ни помогнете.

— По какъв начин?

Биърш разпери ръце и замалко не разля питието си.

— Чувал съм, че Новата република разполага с огромни ресурси и обширни територии. Ще бъдете ли така добър след вечеря да прегледате базата си данни и да проверите дали някоя планета в този край на космоса не е подходяща за заселване? — той сведе глава. — Разбира се, ние ще ви платим за нея. Възможностите ни са малки, но

всеки джеронец е готов да служи с ръцете и ума си, докато не върнем дълга си.

— Ако открием подходяща планета, това може да се уреди — увери го Люк. — Всъщност вече приключих с вечерята, така че, ако желаете, можете да ме придружите на кораба.

Джеронецът смаяно отстъпи:

— Нима ще ми позволите да се кача на борда на вашия кораб?

— Това проблем ли е? — попита предпазливо Люк, чудейки се дали не бе нарушил по някакъв начин етикета. Дали джеронците не се страхуваха от непознати и не се качваха на чужди кораби? Но все пак бяха дошли на „Посланик Чаф“.

— Ако това ви притеснява или ви е неудобно...

— Не, не, и дума да не става! — изведнъж Биърш падна на колене и сведе глава до земята. Този път питието наистина се разплиска и намокри пръстите му. — Но това е прекалено голяма чест за един недостоеен джеронец. Не мога да приема.

— В такъв случай е по-добре просто да ви донеса чип с данните — предложи Люк. — Но сигурно ще ви трябва и електронен бележник, как иначе ще разчетете чипа?

— Готови сте да ни окажете подобна чест? — възкликна нетърпеливо Биърш. — Ще благоволите да се качите на нашия скромнен кораб?

— Разбира се — Люк избърса устни със салфетката и се изправи. — Да тръгваме.

— Велика чест — прошепна Биърш, поклони се и отстъпи.

— Велика чест...

— Нищо подобно — измънка Люк, изчервил се от притеснение. Колкото по-бързо се измъкнеше от този комплексар, толкова по-добре.

Обърна се към Мара, която видимо се забавляваше на ситуацията и най-вече на неговото притеснение.

— Ще се видим в каютата — той я изгледа намръщено, но тя не обърна никакво внимание на предупреждението му. — Ако ти потрябвам, ще бъда на джеронския кораб.

— Ясно — кимна Мара и поне се постара насмешката да не проличи в гласа ѝ. — Приятно прекарване.

— Благодаря — изръмжа Люк и се извърна към все още кланящия се джеронец. А според Лея всички тези дипломатически

глупости били толкова лесни... — Водете ме, камерхер Биърш.

* * *

Оказа се, че совалката на джеронците е на около дваисет метра от „Меча на Джейд“. По пътя Люк мина през „Меча“ и взе няколко чипа със звездни карти и електронен бележник.

Никога нямаше да забрави първата си среща с „Хилядолетен сокол“ преди дваисет и две години на космодрума в Мое Ейсли. Тогава го бе зяпал с искрена почуда, как изобщо не му бяха забранили да лети по имперските космически линии. А сега, когато зърна совалката на джеронците, си даде сметка, че тогава незаслужено е преувеличил недостатъците на „Хилядолетен сокол“. Не само че не биваше да се разрешава използването ѝ, той просто не виждаше как изобщо може да лети.

Всичко бе неколкократно закърпвано, поправяно, залепвано, преустройвано и заварявано и ако го видеше някой инспектор по безопасността от Новата република, веднага щеше да заповяда да се изключи цялото захранване. Половината помещения бяха запечатани заради пробойни по корпуса, а повечето командни табла не даваха никакви признаци на живот. Освен всичко друго навсякъде се долавяше лека, но натрапчива миризма на смазочно масло, акумулаторен разтвор и хидравлично гориво. Беше истинско чудо, че совалката е успяла да измине краткото разстояние от кораба на джеронците до „Посланик Чаф“.

Или просто „Посланик Чаф“ бе използвал прехващащи лъчи.

Вътре ги очакваха още трима джеронци. Бързо стана ясно, че нископоклонничеството на камерхера в трапезарията всъщност е било доста сдържано. Тримата джеронци се скупчиха около Люк, кланяха се ниско и развълнувано повтаряха каква голяма чест е появата му. Никога преди не се бе чувствал толкова сконфузен и притеснен. На няколко пъти се опита да обясни, че не заслужава подобно отношение, но това само предизвика още по-настойтелни хвалебствия и поклони. Накрая се предаде. Каквото и да бяха направили хората на борда на „Изходящ полет“ за народа на джеронците, то бе оставило толкова дълбока следа в тях, че дори и след петдесет години нямаше как да

сдържат благодарностите си. Не му оставаше нищо друго, освен стоически да понесе изпитанието, да се опита да не обръща внимание на думите им и да се надява, че в някой момент ще изчерпат запасите си от славословия.

— Добре — поде той, когато вече се бяха поуспокоили достатъчно, за да седнат на малката масичка. — Донесох цялата налична информация за планетите по Външния ръб. Имайте предвид, че голяма част от тях не са се присъединили към Новата република, а на останалите членството им е почти символично. Но ако можем, ще ви помогнем. Какъв точно тип планета търсите?

— Да има въздух като тук — размаха ръка Биърш. — Не толкова плътен и ароматен като въздуха на чисите.

Люк реши, че това вероятно означава с по-ниско съдържание на кислород.

— Добре — вкара изискването в електронния бележник. — Предполагам, че се нуждаете и от вода. Някакви специфични претенции за климата и терена?

— Трябват ни места за игра на децата — обади се нетърпеливо един джеронец. — Много места за много деца.

— По-спокойно, младежо — смърри го Биърш, устите му се отвориха в зъбата усмивка. — На една планета ще има достатъчно място за игра на децата — обърна се към Люк: — Извинете Естош. Той не познава друг живот освен този на кораба ни.

— Разбирам — кимна Люк. — Знам, че вие се грижите много за децата си.

— Откъде? — попита Биърш, присви за миг очи и след това грейна: — А, разбира се! Вие сте джедай, а джедаите знаят всичко!

— Не, не, за това не са ми необходими способностите на джедай. Бяхме свидетели на разговора ви с чисите. Народ, който е направил детска площадка на командния мостик, със сигурност трябва да обича много децата си.

— Аха — въздъхна камерхерът. — Да, ясно. Корабът ни бе построен за научни изследвания и пространството бе предназначено за центъра за обработване на данните — лицето му се набразди отново. — Това бе единственото достатъчно голямо място за игра и упражнения. Останалата част от кораба е разделена на малки каюти за семействата. Изследователската апаратура вече не ни бе необходима,

затова махнахме центъра за обработка на данните и дадохме мястото на децата — изправи глава и рамене, очите му добиха замечтано изражение, сякаш виждаше далеч в бъдещето: — Но един ден ще си имаме истински площадки за игра. И тогава ще видите, майстор Скайуокър, какъв ще е народът на джеронците.

— Надявам се да го доживея — отвърна Люк. — Да се върнем на въпроса за терена.

Биърш загърби мечтите.

— Готови сме да приемем всякакъв релеф. Планини, езера, гори, равнини — няма значение.

— Добре — джеронците очевидно не бяха придирчиви. — А температурните амплитуди?

Биърш отново махна с ръка:

— Тук е малко по-топло, отколкото сме свикнали. Но сме готови да се приспособим към какъвто и...

В този миг подът под краката им внезапно се залюля.

— Какво става? — огледа се изплашено Естош.

В следващия миг му отговори силен взрив, който отекна през отворения люк на совалката.

— Експлозия! — извика Люк, скочи на крака и побягна към изхода. В движение се присегна със Силата и извади предавателя си. Долови завихрилото се напрежение в другия край на кораба, явно взривът бе назад към кърмата.

— Мара?

— Експлозия и пожар на кърмата — обяви тя. — Отивам да видя мога ли да помогна.

— Идвам и аз — отвърна Люк, излезе от коридора и зави. — Някаква представа, какво има там?

— Ами корабът на Фел е там, ако се не лъжа. Нямам представа, какво друго, но по реакцията на Драск съдя, че положението е напечено. Вероятно там е складирано някакво жизненоважно оборудване или пък резервоар с гориво.

Люк потрепери.

— Ясно. Ще се видим там.

Долови дима още в коридора. Продължи напред и внезапно изскочи на местопроизшествието, където десетина чиси се суетяха с пожарогасители до една врата, от която се носеше плътен пушек.

Встрани стояха Мара и Фел. Люк се промъкна към тях покрай един чифт във военна униформа, който крещеше заповеди с рязък писклив глас.

— Какво е положението?

— Огънят всеки момент може да стигне до подсветлинните двигатели и резервоара за гориво — каза Мара мрачно. Беше сменила елегантната рокля със сив боен пуловер и меки ботуши. — Щурмоваците вече започнаха да гасят, опитват се да препречат пътя на пламъците до резервоара.

Люк извърна поглед към Фел. Младият имперски офицер бе сложил щурмовачески шлемофон и се взираше напрегнато през отворената врата.

— Няма ли автоматични противопожарни системи?

— Имат — отвърна Мара. — Но очевидно причината за пожара е именно късо съединение в тях.

— Колко удобно — измърмори Люк и премига от лютия пушек. От дима се измъкнаха няколко чиси, залитайки като пияни. — Откъде се появиха щурмоваците?

— Пристигнахме веднага след експлозията и тъй като в бронята им има система за пречистване на въздуха, те влязоха вътре — обясни Фел. — Като заговорихме за това, как се справят джедаите в нискокислородна среда?

— Може да издържим няколко минути. А ако физическото или умственото натоварване е по-голямо, минутите спадат до една-две. Какво ви трябва?

— Малко деликатна работа с лазерен меч — Фел посочи към вратата, от която продължаваха да излизат гъсти облаци дим. — Щурмоваците са изолирали резервоара за момента, но огънят е твърде силен. Смятат, че са открили автоматичната противопожарна система...

— Смятат?

— Да, иначе вече да са простреляли тръбите и да са угасили пожара. Затова ни трябва една малка дупчица с лазерния меч, за да се види каква е течността вътре. Не бихме желали да отворим тръба с гориво или нещо друго леснозапалимо.

— Нима? — изсумтя Мара. — А ако все пак това са тръбите на автоматичната противопожарна система?

— Тогава просто ще ги прережете. Изглежда, взривът е засегнал най-вече мястото около противопожарния кран, така че, ако успеете да отворите останалите тръби, за нула време ще приключим с пожара.

Люк се извърна към униформените чиси, които слагаха кислородни бутилки на раменете си и маски на лицата. Вероятно трябваше да съгласуват цялата операция с тях.

Но офицерите изглеждаха твърде заети, за да се занимават с досадни пасажери. А ако огънят се разпростреше към резервоара...

— Добре — реши той. — Как ще намеря тръбата?

— Как ще я намерим — поправи го Мара.

— Мара...

— Не си го и помисляй! Освен това аз съм по-добра от теб в деликатните работи.

За съжаление бе права. Люк с усилие потисна първоначалната си инстинктивна реакция да я закриля от всяка опасност.

— Добре — кимна той неохотно. — Как ще намерим тръбата?

— Щурмоваците ще ви я покажат — отвърна Фел. — Ще ви светнат с фенерче.

— Ясно.

Люк извади лазерния меч от колана си, пое дълбоко дъх и се присегна със Силата. Вдигна вежди към Мара, тя кимна окуражително и той се шмугна през вратата.

Вътре пушекът бе значително по-гъст, отколкото очакваше, отчаяните опити на вентилационната система да прочисти въздуха само завихряха дима. Напред, през друга откρηната врата, се виждаха пламъци, които съскаха под напора на водните струи. Той присви очи и се вмъкна през втората врата, проправяйки си път през олюляващите се огнеборци. Опитваше се да се държи встрани от пламъците, докато намереше щурмоваците, които не се виждаха никъде. Вдясно зърна трета врата, край която огънят бушуваше още по-силно. Попита мислено Мара дали е открила нещо, и в този миг зърна тесен лъч светлина.

Мара също го бе видяла. Люк долови мисловния ѝ отговор, изпрати потвърждение и се запровира между пламъците. Успя да се размине само с няколко повърхностни изгаряния и след секунди влезе във второто помещение.

Четиримата щурмоваци бяха заели бойна стойка в полукръг пред големия резервоар с гориво, тънките струйки на пожарогасителите им като че ли изобщо не се отразяваха на пламъците. Щурмовакът, който държеше фенерчето, ги видя и насочи лъча към петте тръби на тавана. Люк кимна и потърси път през пламъците.

Но път нямаше.

Взираше се през дима и се вслушваше как ударите на сърцето му отброяват секундите. Дори и джедайските способности си имаха граници и двамата с Мара бързо ги приближаваха. Разбира се, можеше да насочи лазерния меч със Силата и да пререже тръбите, но не бе сигурен, че от такова разстояние ще направи прецизен разрез. Единственият друг изход бе да повдигне във въздуха Мара и тя да провери какво точно тече в тръбите.

Този вариант бе доста труден и рискован. Организмът му трябваше да се справи не само с недостига на кислород, но и с огромното напрежение от поддържането на Мара във въздуха. В някакъв момент щеше да се види принуден да се остави на милостта на изпълнилия помещението пушек, а ако в него имаше отровни газове...

Но все пак трябваше да рискува. Извърна се към Мара, прибра лазерния меч в колана и посочи към тръбите. Усещаше съмненията ѝ, но тя не загуби време в безплодни спорове. Кимна, че е готова, той се присегна със Силата и внимателно я повдигна от пода. Пренесе я над пламъците, като внимаваше да не удари главата ѝ във висящите от тавана тръби. Тя вече бе извадила лазерния си меч и драсна по първата тръба почти нехайно.

В първия миг не се случи нищо. През пушека видя как първите няколко капчици се стичат през прореза, събират се в една голяма тежка капка и политат надолу. През пращането на огъня се чу силно съскане, за миг там, където бе паднала капката, пламъците угаснаха. Мара не чака допълнителни заповеди. Вдигна меча и с всички сили го стовари върху тръбата, като този път я преряза по дължина. Изведнъж залата се изпълни с шуртене, струята под налягане биеше в отсрещната стена и като ситен дъжд ромонеше над пламъците. Но вече бе твърде късно. Люк бе замаян, очите му се затваряха, тялото му се гърчеше без кислород и той едва успяваше да задържа Мара над гаснещите пламъци и нажежения до червено под.

Стисна зъби. Трябваше да издържи още малко. Само след няколко секунди пожарът щеше да бъде потушен или поне овладян. Тогава щеше да пусне Мара на пода и двамата спокойно щяха да си поемат дъх.

Освен ако в пушека нямаше отровни газове. А ако имаше, можеше само да се надява, че пламъците ще намалеят достатъчно, преди да припадне, или че щурмоваците ще го забележат и ще го издърпат на безопасно място, преди да обгори до смърт. Само още няколко секунди...

Подскочи стреснато — нещо докосна главата му. Премига, усети визъора пред очите си, кожата му с облекчение пое насочената в лицето му струя чист хладен въздух. Вдигна ръка към главата си, пръстите му докоснаха нещо твърдо и горещо. Движението му бе излишно, вече бе отгатнал — един от щурмоваците се бе досетил, че се задушава, и бе поставил собствения си шлем върху главата му.

Люк си пое дълбоко дъх. Въздухът бе повече от прекрасен. Отвори уста, напълни дробовете си и кислородът се разнесе в кръвта му. В този миг се сети за Мара и осъзна, че и тя е получила безценния дар. Под нея, на горещия под, стоеше щурмовакът, който ѝ бе дал шлема си. Люк внимателно я спусна право в ръцете му.

Някой го прегърна през раменете и го избута обратно към вратата. След миг пресече прага.

— Добре съм — извика той, пое си за последно от свежия въздух и свали шлема. Щурмовакът го пое и веднага го нахлузи на главата си, така че Люк едва успя да зърне напрегнатото тъмнокожо лице. Извърна се през рамо към Мара...

И замря намясто, ченето му увисна от изненада. След като бе поела няколко освежителни глътки чист въздух, Мара тъкмо сваляше шлема, за да го върне на човека, от когото го бе заела. Само че главата над бялата броня на щурмовака не бе на човек. Беше зелен, на оранжеви петна, с огромни очи и блестящи черни люспи по бузите и темето. Щурмовакът усети смайването на Люк и устните му се разтеглиха в подобие на усмивка.

Люк се вираше невярващ. Петстотин и първи легион, „Юмрукът на Вейдър“, абсолютното възмущение на омразата на Палпатин към нехуманоидите и на решимостта му да подчини на хората всички раси в галактиката.

А един от щурмоваците от този легион не бе хуманоид...

* * *

Не можеше да се отрече, че генерал Драск поне се опитваше да приеме случилото се спокойно:

— Оценяваме помощта ви... — генералът се извисяваше като лята колонна в просмукания от дим коридор. Заобикаляха го непрестанен поток от чиси, които се щураха напред-назад, решени да отстранят следите от пожара възможно най-бързо. Гласът му бе овладян, но в очите му гореше унищожителен пламък. — Но в бъдеще няма да предприемате никакви действия на борда на този кораб без специално разрешение от мен, аристокра Чаформбинтрано, капитан Брасталшибарку или някой друг офицер. Ясен ли съм?

— Абсолютно — изпревари всички Фел. — Извинявам се, ако сме прекрачили границите на правомощията си. Драск кимна отсечено и се шмугна нанякъде.

— Да вървим — подкани ги Фел, извил устни в подигравателна усмивка. — Очевидно повече нямаме работа тук.

Тръгнаха по коридора и се разминаха с поредната група чиси, поели към мястото на произшествието.

— Благодарна пасмина — отбеляза Мара кисело.

— Опитайте се да се поставите на негово място. Все пак се предполага, че сме почетни дипломатически гости, а не доброволци пожарникари.

— Това е гледната точка на Формби, не на Драск — възрази Мара. — Поне що се отнася до „почетни“.

— За щастие няма никакво значение, какво мисли Драск. Той е длъжен да се подчинява, а когато един чис получи заповеди, той просто ги изпълнява, и край. И все пак — Фел се усмихна — подозирам, че сега му идва да ни напъха в миша дупка. Изобщо не харесва Империята на ръката, а и хуманоидите като цяло и сигурно никога няма да си прости, че точно ние сме спасили кораба му.

— Кое то ни връща към сериозния въпрос — обади се Люк.

— А именно какво точно се случи? Инцидент или саботаж?

— Сигурен съм, че ще направят разследване — отвърна имперският офицер. — Но ако е саботаж, не е особено добре измислен. Дори и резервоарът да бе избухнал, щеше да пострада само малка част от кораба. Нямаше да загинат всички на борда, нито пък щеше да се случи някакъв катаклизъм.

— А може би не това е била целта — предположи Мара. — Може би саботьорът е искал просто да забави мисията, докато чакаме да ни докарат нов кораб.

— А защо някой би искал да забави мисията? — зададе очевидния въпрос Фел. — Всички изглеждат нетърпеливи да потеглим.

— „Изглеждат“ е точната дума — изтъкна Мара. — Някой спокойно може да се преструва.

— Нима? — намръщи се Фел. — Мислех, че един джедай лесно може да засече лъжи и извъртания.

— Не сме толкова добри, колкото ни се иска — каза Люк.

— Лесно улавяме емоциите, но понякога ни е трудно с лъжите. Особено ако лъжецът е опитен.

— А може би саботьорът наистина иска да стигне до останките от „Изходящ полет“, но сам, като остави всички останали зад гърба си — предположи замислено Мара. — Да намери друг начин да се придвижи, докато ние стоим тук и чакаме.

— Но какво ще спечели, ако първи стигне до „Изходящ полет“? Чисите вече са били там, нали?

— Всъщност те само са прелетели покрай астероида, в който са се разбили крайцерите — обясни Фел. — Събрали са достатъчно данни, за да се досетят на какво са попаднали, и са си заминали, като са изпратили информацията на командването. Деветте управляващи фамилии са се събрали да обсъдят въпроса, обявили са целия район за забранен за полети и са възложили на Формби да ни събере и заведе там.

— Добре, да се върнем крачка назад — предложи Люк. — Възможно ли е нещо на борда на „Изходящ полет“ да представлява интерес за някого?

Мара сви рамене:

— Все пак техниката е от времето на Старата република, остаряла е с петдесет години. Има единствено историческо значение.

— Само за нас тримата — възрази Фел. — Народите в тази част на космоса са доста примитивни в техническо отношение. Могат да научат много от един разбит крайцер. Мисля, че дори чиските военни ще са доволни да разглобят корабите на парчета и да ги проучат внимателно.

— Или пък джеронците се надяват да разменят останките срещу нов дом — Люк поклати глава: — Само да разполагахме с повече информация.

— Но ние разполагаме — отвърна Фел. — По-скоро — аз. Люк го изгледа изненадано:

— Как така?

— Преди да заминем, адмирал Парк разпореди да се проучат архивите на Траун за „Изходящ полет“. Оказа се, че той е притежавал пълно копие от оперативното ръководство за управление на крайцерите от „Изходящ полет“.

— На цялото?

— На цялото — потвърди Фел. — Четири чипа със списък на персонала, оборудването, техническите данни и ръководство за поддръжка на оборудването, процедурите за полета, схеми — всичко. Искате ли да им хвърлите един поглед?

— Вече подозирах, че няма да ни предложите — отвърна сухо Мара. — Да вървим!

Имперският кораб бе прибран в хангар от другата страна. Щурмоваците вече бяха там, седяха в каюткомпанията, преглеждаха екипировката си за евентуални повреди от борбата с огъня и тихо обсъждаха инцидента.

— Странно. Май никога преди не съм виждал щурмовак без броня — отбеляза Люк. — Искам да кажа, жив.

— Свалят ги понякога — усмихна се Фел. — Макар и не публично.

— Защо изобщо се върнахте на идеята за щурмоваците? — попита Мара. — Защо просто не създадохте някаква своя елитна част?

Фел сви рамене:

— Най-вече заради съществуващото психологическо преимущество. Траун бе довел няколко легиона щурмоваци със себе си и ги бе използвал с голям успех срещу бунтовниците в системата. И

след като враговете ни се страхуват от хората в брони, изглеждаше разумно да продължим да ги използваме.

— Дори и тези в броните вече да не са хора? — попита Люк. Фел се усмихна:

— А, Су-мил. По прякор Куката.

— Щурмоваците си имат имена? — възкликна Мара. — Мислех, че са само с цифрови обозначения.

— Дори неколцина от щурмоваците на Палпатин си имаха имена. Моите са Куката, Сянката, Облака и Наблюдателя.

— Колко мило — изсумтя Мара. — Надявам се, не държите да ги различаваме един от друг.

— Особено след като не са стигнали дотам да изпишат имената си на шлемовете — допълни Люк.

— И никога няма да го направят — увери ги Фел. — Забранено е да се поставят идентификационни табели по броните. По този начин никой не може да каже дали щурмовакът срещу него е най-добрият в Империята на ръката или някой новобранец, и враговете ни не смеят да рискуват.

— А народът на Су-мил от тези врагове ли е? — попита Мара.

— Нищо подобно. Су-мил е ейскариец, неговият народ съвсем наскоро се присъедини към Империята на ръката. Племената им са номадски, помогнахме им да се освободят от тиранина, който ги държеше в подчинение с няколко легиона верни войници.

— И как точно им помогнахте? Убихте го и се настанихте на неговото място ли?

— Нищо подобно. Ейскарийците са отлични воители. Но сред тях кървавите междубоубици са нещо нормално и господарят им е настройвал различните племена едно срещу друго. А ние просто им помогнахме да се организират и да се обединят и им предоставихме оръжие. Те сами свършиха всичко останало.

— И след като сте ги освободили, те ей така са решили да се присъединят към Империята на ръката? — попита недоверчиво Люк.

— Все пак не става дума за Империята на Палпатин, Скайуокър. Ние сме по-скоро конфедерация, отколкото истинска империя, обединени съюзници, а не покорени народи. Запазихме името от сантименталност.

— И заради психологическата стойност — измърмори Мара.

— Разбира се — съгласи се Фел. — След като човек свикне с представата, че Империята на ръката е непобедима, лесно ще реши да се предаде, когато зърне един звезден разрушител край планетата си или ескадрон щурмоваци пробие защитното му поле. Честно казано, нашата философия гласи, че най-добре е врагът да се предаде, преди да се е стигнало до въоръжен сблъсък.

— Изобщо не ми приличате на командир на легион щурмоваци — отбеляза Люк. — Какво мисли баща ви за избраната кариера?

Фел сви рамене:

— Всъщност аз съм офицер от флотата. Обикновено командвам боен изстребител — той се усмихна отново. — И баща ми е много горд с мен.

Влязоха в празната пилотска кабина.

— Оставили сте я без охрана? — огледа се въпросително Люк.

— Да не би на вашия кораб да имате? — попита с основание Фел, настани се на главната радарна станция и покани гостите си да седнат в креслата до него. — Сами управляваме кораба. Така не товарим излишно пилотите си.

— Това означава ли, че имате недостиг на опитни пилоти? — попита Мара.

— В наши дни никъде не стигат опитни пилоти — отвърна Фел и завъртя креслото си към рафта с кутийки чипове. — Съмнявам се, че положението в Новата република е по-различно. Но за момента се справяме добре. Две раси в рамките на Империята показаха невероятни умения в пилотирането и...

Той млъкна и Люк долови внезапно появилото се напрежение в младия имперски офицер.

— Какво става?

Фел бавно се завъртя с лице към тях.

— Май вече знам защо е бил причинен пожарът — отвърна бавно той. — Саботьорът очевидно се е досетил, че щурмовациите от петстотин и първи имперски легион ще се хвърлят да потушават огъня, без да държат сметка за собствената си безопасност.

— Какво искате да кажете? — попита нетърпеливо Мара. Фел посочи редицата кутийки с чипове:

— Оперативното ръководство за „Изходящ полет“ е изчезнало.

ГЛАВА 7

Мара и Люк се спогледаха многозначително.

— Изчезнало? — повтори рязко Мара. — Колко удобно...

— Да... — гласът на Фел звучеше спокойно, но лицето му изведнъж се бе състарило. Сега изглеждаше далеч по-зрял, отколкото при първата им среща в залата до хангара, когато Мара го бе взела за хлапе, играещо си на войници. — Да, така изглежда.

— Да разбирам ли, че нямате копие? — попита Люк.

— Това бе копие — обясни Фел. — Оригиналът е на Нираван.

— Естествено — кимна Люк. — Имах предвид...

— Знам какво имате предвид! — Фел потърка чело и когато свали ръката си, част от напрежението му бе изчезнало. — Съжалявам. Просто... Оплетох конците, а ужасно мразя да изпадам в такова положение.

— Както всички нас — обади се Мара. В гърдите ѝ се надигна странно чувство. През всичките години служба на Империята дали бе чула някога имперски офицер да си признава, че е сгрешил? — Нека да пропуснем взаимните обвинения и да видим дали не можем да разберем кой го е откраднал. Някаква представа, колко души има на борда?

— Не са много — Фел бе повзвърнал равновесието си. — Екипажът е не повече от трийсет-трийсет и пет души. Ако не се лъжа, има и почетна охрана — някъде около два ескадрона по шест човека. Обичайният посланически антураж е от около дваисет човека плюс Формби, това прави максимум шейсет и осем чиси.

— Плюс петима джеронци, четирима щурмоваци, вие, Джинзлър и ние — добави Люк. — Освен ако няма някой друг, за когото не знаем.

— Правилно — кимна Фел.

— Почакайте малко — Мара бе свъсила умислено вежди. — Казахте, че антуражът на Формби е от около дваисетина служители?

— Казах, че толкова е обичайният посланически антураж — поправи я Фел. — Но всъщност не съм броил колко са на борда.

— Предполагам, че повечето от тях ще са от рода на Формби — продължи тя. — Това означава, че всички трябва да са облечени в жълто, нали?

— Да, това е цветът на фамилията Чаф. Защо?

— Защото на официалната вечеря видях само четирима чиси в жълти туники. Формби, Фийса и още двамина. Всички останали бяха облечени в черно.

— Права е — съгласи се Люк. — Коя фамилия носи черно?

— Нито една. Черното е цветът на чиската отбранителна флота. Черното е съчетание на всички цветове, тъй като военните се набират от всички фамилии.

— А почетната охрана? — попита Мара. — Тя от неговата фамилия ли е?

Фел поклати глава:

— Почетната охрана също е облечена в черно. Аха, странно. Какво ли е направил с останалата част от свитата си?

— Може да се е наложило да ги остави — предположи Люк.

— Деветте фамилии може да не са искали някоя от тях да има числен превес при такава важна мисия.

— Утре сутринта ще се опитаме да ги преброим — каза Мара.

— Да вървим нататък. Кой е знаел за оперативното ръководство?

Фел сви устни:

— Това няма да стесни кръга кой знае колко. Говорих с посланик Джинзлър в коридора преди вечеря.

— Казали сте на Джинзлър? — възкликна Мара.

— Да — Фел бе изненадан от реакцията ѝ. — Искях да разбера дали не притежава някаква друга информация, и евентуално да му предложи да сравним данните си. Защо, не е ли трябвало да му казвам?

Мара махна отвратено. Разбира се, Фел нямаше откъде да знае, че Джинзлър е измамник.

— Няма значение. И той?

— Какво? А, не, не разполагаше с никаква информация. Каза, че каквото и да е имало в Новата република, отдавна е унищожено и загубено.

— Вероятно е прав — прошепна Люк. — Възможно ли е някой да е подслушал разговора ви?

Фел въздъхна:

— Не някой, всички можеха да го чуят. Коридорът беше пълен.

— Да, но едва ли всички са ви обърнали внимание — възрази Мара. — Кой беше наблизо?

Имперският офицер напрегна паметта си.

— Ами, първо, неколцина чиси. Спомням си, че в един момент Фийса мина наблизо — мисля, че вие вървахте след нея. След това...

— Чакайте — поизправи се в креслото Люк. — Значи ние вече сме били там?

— Да, но в другия край. Ако не се лъжа, разговаряхте с Формби.

— Това няма значение — Люк погледна Мара: — Какво ще кажеш?

— Струва си да опитаме — съгласи се тя. — Почакайте малко, Фел. Просто не ни обръщайте внимание за минута.

Тя си пое дълбоко дъх, притвори очи и се присегна към Силата. Показаната ѝ от императора техника за запаметяване вършеше работа само за кратки периоди, но от вечерята не бе изминало много време и вероятно все още можеше да я приложи. Мара върна лентата на паметта си назад, пред очите ѝ пробягваха събитията отпреди малко: пожарът, вечерята, разговорите преди това...

Ето: Формби пристъпва напред, за да ги поздрави. Фийса се оттегля. Разменят си любезности с домакина, уверяват го, че каютата им е напълно задоволителна и че не знаят почти нищо за „Изходящ полет“, но очакват с нетърпение пътуването.

А в другия край Фел и Джинзлър разговарят оживено. Тя спря и внимателно огледа кадъра. След това пусна отново лентата напред, като внимателно наблюдаваше какво се случва.

Приключи бързо. Въздъхна, излезе от транса и погледна към Люк.

Той също бе готов.

— Е? — попита той.

— Прав е — изсумтя тя. — По-лесно ще изброим кой не е могъл да подслуша разговора. Видях най-малко двама джеронци, неколцина чиси от екипажа и офицери.

— Включително генерал Драск — добави Люк. — Вероятно единствените заподозрени, които е нямало как да подслушат разговора, сме аз, ти и Формби.

— Но Фийса спокойно е можела да му каже — напомни Мара. Люк безпомощно отпусна ръка в скута си.

— Значи оставаме само ние двамата. Задънена улица.

— Но има и друга възможност — Мара се бе сетила нещо. — Да приемем, че чиповете вече са в тях. Но ще им трябва електронен бележник, за да ги разчетат. Значи остава само Джинзлър.

— И джеронците — обади се Люк. — При избухването на взрива оставих моя в совалката им.

— Съжалявам, но и това няма да ни помогне — намеси се Фел и посочи празното място на лавицата. — Който и да е взел чиповете, е отмъкнал и електронния бележник — изведнъж лицето му просия: — Което означава, че не е Джинзлър, нито пък джеронците. На тях не им е необходимо.

— Освен ако не са го взели нарочно, за да ни объркат — изтъкна внимателно Люк.

Фел посърна.

— О, да. Прав сте — измърмори нещо под нос. — Съжалявам. Просто нямам много опит с тези неща.

— Ние също — увери го джедаят. — Не се тревожете, ще се справим. Ако се наложи, винаги можем да поискаме Формби да претърси кораба.

— Как така, ако се наложи? — попита объркано младият имперски офицер. — Няма ли да настояваме да го стори веднага?

Люк сви рамене:

— Четири чипа лесно ще се скрият в толкова голям кораб. А крадецът може да е копирал информацията в друга система и дори да я е прехвърлил в дроид и да се е отървал от оригиналите.

— Чисите не използват дроиди. Но схващам идеята.

— Но, от друга страна — продължи Люк, — ако не вдигнем тревога, крадецът няма да знае дали изобщо сме забелязали липсата на чиповете. А това може да ни осигури предимство.

— Може би — отвърна неуверено Фел.

— Доверете ни се. Знанието е сила — любимото мото на Талон Карде.

— И то многократно доказано от върховния адмирал Траун — ободри се отново Фел.

— Не ни го напомняйте — въздъхна Люк. — Знаете ли дали на кораба има совалки и изстребители с хипердвигатели?

— Би трябвало — Фел сбърчи чело съсредоточено. — Наричат я командирската совалка, но сега вероятно е под командването на Формби, а не на капитан Талшиб. Защо?

— Може да сте прав, че някой се опитва да ни забави и да пристигне пръв при останките от „Изходящ полет“. Особено сега, когато вече разполага с оперативното ръководство. Ако е така, ще му трябва транспортно средство с хипердвигатели. Такива са нашият кораб, вашият и совалката на Формби.

— Както и совалката на джеронците и корабът на Джинзлър — обади се Мара.

— Забрави за совалката на джеронците — поклати глава Люк.

— Съмнявам се дали изобщо може да излети.

— Толкова ли е зле?

— В сравнение с нея първият ми изстребител бе първокласна машина — усмихна се криво Люк. — Освен това не ми се вярва да има хипердвигатели.

— Значи остава само корабът на Джинзлър — заключи Мара.

— Фел, знаете ли с какво е пристигнал?

— Ами той май няма кораб. Не съм бил при пристигането му — когато дойдохме, той вече беше тук, но Формби спомена, че някой го е докарал и си е заминал след това.

— Някой го е докарал? — попита невярващо Люк. — Тук? Фел сви рамене:

— Не знам нищо повече. Може би се е свързал с Нираван и адмирал Парк е уредил нещо.

— Аха... — Мара изобщо не го вярваше, но не виждаше смисъл да спори. — И какво ще правим сега?

— Сега ще се върнем в каютата си — каза твърдо Люк. — Не знам за теб, но аз бих искал да се погрижа за изгарянията си.

— О, извинявайте! — Фел скочи и се спусна към аптеката на стената. — Изобщо не помислих за...

— Не, не, не се тревожете — побърза да го успокои Люк. — Не ни трябва лекарска помощ. Ще се оправим за нула време с джедайски лечебен транс.

— А! — Фел се спря наред крачка и Мара усети неловкостта му.
— Съжалявам, явно не знам много неща за джедаите.

— Познавате ли други джедаи? — попита Мара.

— Не — призна Фел, — но съм чел много за тях. За вас. Искам да кажа...

— Знаем какво искате да кажете — усмихна се Люк. — Не се притеснявайте — изправи се. — Мара?

— Ще се видим утре, Фел — стана и Мара.

— Ще ви изпратя.

— Не си правете труда — спря го Люк. — И сами ще се оправим. По-добре идете да видите как са хората ви.

— И обсъдете някакви нови мерки за сигурност — добави Мара.

Фел направи гримаса:

— Ясно. Лека нощ.

Щурмоваците бяха изчезнали от каюткомпанията, броните им бяха подредени на лавиците по стената.

— Последните ти думи не бяха съвсем справедливи — отбеляза Люк, докато вървяха към каютата. — Сигурен съм, че той все пак е взел някакви мерки за сигурност.

— И точно затова му казах, че са необходими нови — отвърна Мара. — Старите очевидно не са достатъчни.

— Може би да. А може би не. Мара го изглежда странишком:

— Какво искаш да кажеш?

Люк сви рамене и се огледа нехайно:

— Все пак разполагаме единствено с думите на Фел за въпросните чипове.

— И че е говорил за тях с Джинзлър преди вечерята — съгласи се Мара. — Може просто да се опитва да ни прати по грешна следа, да събуди подозрение към всички останали. Какво ще кажеш да се отбием при Джинзлър, преди да си легнем? Люк поклати глава:

— Не си заслужава. Ще си поговорим с него, преди да пристигнем при останките на „Изходящ полет“, но не ми се иска да е сега, защото изгарянията ще ми пречат да се съсредоточа. Освен това, дори Фел наистина да е говорил с него за оперативното ръководство, това нищо не означава. Фел призна, че просто се е опитал да разбере какво знае Джинзлър. Ако Джинзлър не е разполагал с никакви данни, но е казал, че иска да види данните на Фел...

— Които изобщо не съществуват — подхвърли Мара.

— Точно така, които не съществуват, Фел е бил принуден да изфабрикува цялата история с кражбата, преди Джинзлър да отиде да потърси чиповете.

— Твърде рисковано е — възрази Мара. — Няма как да не се е опасявал, че ще го хванем да лъже.

— Забравяш последователността на разговора. Той спомена за чиповете едва след като му казахме, че джедаите невинаги успяват да доловят лъжите.

Мара се зарови в паметта си. Люк наистина бе прав.

— Тая вечер ме водиш по точки — оплака се тя. — Нали аз бях специалистът по разследванията?

— Дълга го на престоя в Коран Хорн — отвърна сухо Люк. — Никога няма да го забравя. Освен това ти си загрижена за друго.

Мара усети пристягане на мускулите си:

— Какво искаш да кажеш?

Той сви рамене твърде нехайно.

— Надявах се ти да ми кажеш. Просто усещам, че нещо те яде отвътре, вижда се в красивите ти зелени очи.

Мара изсумтя:

— Сега мина на ласкателство, а? Сигурно доказателство, че са ти свършили логическите аргументи и си изчерпал уменията си за убеждаване.

— А може и да е знак за моята искреност и за загриженост за твоето щастие като моя съпруга и спътник в живота.

— Ааа, това ми хареса. Загрижеността ти за моето щастие. Отбележи си да го използваш отново някой път.

— Обещавам — усмивката на Люк изчезна. — Знаеш, че винаги съм готов да те изслушам.

Тя хвана ръката му и я стисна.

— Знам. Но не е нещо важно. Просто трябва да помисля малко, преди да говоря за това.

— Добре — Мара усети как тревогата му отслабва. Но само малко. — Не трябва да забравяме още нещо. Щурмоваците на Фел са не само хуманоиди.

Мара се намръщи:

— За Су-мил ли говориш?

— Да. Все пак не знаем нищо за него и за неговия народ. Възможно е той да си има собствени планове.

— Възможно, но малко вероятно — поклати глава тя. — Петстотин и първи легион бе елитът на елитите, не мога да си представя Парк да ги е възобновил, без да се придържа към този стандарт.

— Не казах, че е вероятно — напомни ѝ нежно Люк. — Надявам се Фел да не е подбрал съвсем случайни хора за тази операция. Но просто не бива да забравяме тази възможност.

* * *

По пътя минаха през „Меча на Джейд“, за да проверят дали е заключен и обезопасен срещу натрапници. След подигравателната забележка към Фел Мара нямаше да го преживее, ако някой влезеше в собствения ѝ кораб. Тъкмо се приготвяха да си лягат, когато по предавателя Формби официално им съобщи, че пораженията от пожара са отстранени и мисията ще продължи по план. Той не спомена нищо за помощта при потушаването на огъня, нито пък за причината за пожара.

Мара лежеше до Люк в тъмнината, взираше се в тавана и се чудеше какво точно се случваше с нея. Толкова внезапно се бе появило това усещане за вина, което сега пристягаше гърлото ѝ като в железни клещи. Миналото — всичките ѝ действия като агент на Палпатин — се бе върнало да я измъчва. Жестоките разпити при разследванията, нехайното погазване на нищожните права, които бяха съществували в Империята, процесите по бързата процедура. Незабавно изпълнените присъди.

Но нали бе оставила всичко това зад гърба си? Никога не е била на страната на тъмната Сила — самият Люк го бе казал преди три години. Беше служила на Палпатин и на Империята честно, искрено, с открито сърце. Беше станала джедай, следователно делата ѝ бяха поправими и вината ѝ можеше да бъде изкупена. Защо тогава всичко отново изплуваше на повърхността? Дали заради Фел и щурмоваците, символ на имперския режим и жестокостите му? Или заради самата мисия, която не ѝ позволяваше и за миг да забрави, че унищожаването

на „Изходящ полет“ е едно от първите престъпления на Палпатин? Или причината бе другаде, някъде по-дълбоко в съзнанието ѝ? Все пак Палпатин бе платил за делата си с живота. Както и Дарт Вейдър, Траун и останалите мофи. Дори Траун, който — едва сега си даваше сметка — бе много по-благороден от всички останали, вече бе мъртъв. Единствено тя, Мара Джейд, Ръката на императора, бе оцеляла.

Защо?

Обърна се притеснено на една страна и впи поглед в черната стена. Някой бе нарекъл това усещане „комплекс за вина у оцелелите“. Това ли бе пробудила появата на Фел? Ако бе така, бе доста глупаво, особено предвид на годините закъснение. Или Люк бе прав и тя все още не искаше да се раздели окончателно с някои остатъци от Империята. Пое си дълбоко дъх и бавно издиша.

Люк също бе буден, следеше внимателно вътрешната ѝ борба, готов да ѝ се притече на помощ, ако го помолеше. Тя се присегна и го хвана за ръката:

— Нали трябваше да изпаднем в лечебен транс? — прошепна тя.

Той разбра намека.

— Да. Обичам те.

— И аз те обичам. Лека нощ.

— Лека нощ.

Мара затвори очи, отпусна глава на възглавницата и се присегна със Силата. Все пак Люк я бе приел такава, каквато бе, бе приел тъмното ѝ минало и всичко останало. След като той се бе справил, тя също можеше да го направи.

* * *

Мара дишаше равномерно, съзнанието ѝ намери покой и тя изпадна в лечебен транс. Люк я наблюдаваше любящо, внимателно измъкна ръката си от нейната и се извъртя с лице към стената. Денят бе дълъг и изтощителен, изгарянията го боляха — най-добре бе да я последва в лечебния транс.

Но спокойствието и концентрацията му убягваха. Нещо ставаше на борда на кораба, нещо мрачно и зловещо. Някой — а може би

неколцина — се стремеше към „Изходящ полет“ не само за да изрази почитта и покаянието си.

Той смутено се размърда под завивката. Ако трябваше да бъде честен, основната причина да бъде тук също не бе да изрази почитта си, нали?

Естествено, че бе друга. „Изходящ полет“ бе реликва от последните тревожни дни на Старата република и архивите на експедицията предлагаха неповторима възможност за запълване на празнините в историята на Новата република от онзи период. Но освен това можеха да осигурят един по-внимателен поглед върху организацията и методите на последното поколение на Ордена на джедаите. На борда на оцелелите кораби вероятно бе съхранена информация, която щеше да допълни собствените му познания и да му покаже къде успява и къде греши.

Присви очи в тъмнината. Люк Скайуокър, майстор джедай. Най-великият джедай за народите в Новата република. Основател, предводител и учител на възродения Орден на джедаите.

Как изобщо бе попаднал там? Защо бе натоварен с отговорността да създаде отново това, чието изграждане бе отнело векове на изминалите поколения? Защото нямаше кой друг да се заеме със задачата. „Когато си отида аз, бе казал Йода, последният джедай ще си. Длъжен си да предадеш на останалите това, което научил си“.

Беше се опитал да изпълни заръката на Йода. Но понякога — твърде често — силите не му достигаха. Обучението при Йода му бе помогнало, но не бе достатъчно. Престоят на Холокрон също. Съветите и помощта на Лея и Мара изиграха своята роля, но пак нещо липсваше. Дали сред руините на „Изходящ полет“ нямаше нещо, което да му помогне? Не знаеше. Честно казано, страхуваше се какво можеше да открие.

Въпреки това обаче щеше да го търси. Беше длъжен. Двамата с Мара бяха усетили нежното, но все пак доловимо водачество на Силата при приемането на предложението на Формби и той си даваше сметка, че ако бе пренебрегнал предчувствията си, някой ден щеше да съжалява. За добро или за зло, вече пътуваха към „Изходящ полет“.

А кой можеше да каже какво щеше да стане там? Може би най-сетне щеше да открие нещо, което да уталожеше страховете му по повод на женитбата между джедаи. Неортодоксални мнения или дори

следи, че целият Орден е грешал в забраната си. Но това щеше да стане ясно едва след пристигането им. И беше по-добре тогава да е във форма. Пое си дълбоко дъх, прогони страховете и тревогите и се присегна към Силата.

* * *

Шумът и трополенето в коридора отдавна бяха заглъхнали, когато Дийн Джинзлър остави електронния бележник и се приготви да си ляга. Денят бе дълъг и странен, изпълнен със странни хора и странни събития и той изпитваше умора — умора, която го бе преследвала през целия му живот.

И в същото време някъде дълбоко в себе си усещаше въодушевление. Въодушевление и страх.

„Изходящ полет“... Най-сетне щеше да зърне отблизо огромния тайнствен проект, заради който Лорана бе напуснала Републиката. Щеше да застане там, където е стояла тя, да види каквото е видяла и тя. А ако имаше късмет, щеше да усети ехо от идеята или целта, която бе завладяла въображението ѝ и на която тя бе посветила живота си. И щеше да види мястото, където бе свършил този кратък живот.

Той се взря в отражението си в огледалото. Зад бръчките все още си личаха чертите на по-младото лице, което се бе присмивало над Лорана и я бе мразило толкова дълго, лице, което я бе изпратило дори без да се сбогуват. Очите ѝ не бяха ли в същото тъмносиво както тези, които сега го гледаха от огледалото? Не помнеше. Но какъвто и да бе цветът, нейните очи не бяха толкова жестоки, в тях грееха топлина и състрадание. Дори и към него, който не го заслужаваше. Но бръчките около устата му тогава ги нямаше. Или може би вече се бяха появили? Горчилката тровеше душата му отдавна.

Също като младата жена, която бе срещнал тази вечер — Мара Джейд-Скайуокър. В нея се усещаше същата горчивина. Въпреки следите от сегашното спокойствие по лицето ѝ бе нужно много време, за да избледнеят спомените ѝ.

Разбира се, някои спомени никога не изчезваха независимо от силния стремеж да бъдат забравени напълно. Той бе живото доказателство за това.

Излезе от банята. И все пак въпреки белезите на жестокостта и цинизма, които бе видял върху лицето на Мара, тъкмо тя бе взела окончателното решение да не го издадат на Формби.

Това го притесняваше. Отдавна се бе научил да не се доверява на състраданието, а състраданието на един джедай бе още по-лошо. Ако се вярваше на старите истории и на пропагандата на Новата република, джедаите бяха способни да познаят що за човек си, с един поглед. Дали можеха да четат мислите и намеренията? Ако бе така, какво бе видяла Мара в него?

Джинзлър изсумтя. Пълни глупости. Как можеше да разгадае чувствата му, след като самият той бе неспособен да ги разбере? Не знаеше. Но може би щеше да му помогне, ако я помолеше. Или просто да реши, че е изчерпала запасите си от милосърдие, и да го предаде на Формби.

Не, вече бе хвърлил зара. Нямаше връщане назад. Единственият изход бе да не се отказва и да устои докрай. И най-добре бе да се държи на разстояние от джедаите.

Изгаси осветлението и се отпусна в леглото. Трябваше да се опита да прогони спомените достатъчно надалеч, за да заспи.

ГЛАВА 8

Следващите два дни минаха тихо и спокойно. По-голямата част от времето Люк прекара с джеронците в изучаване данните на Новата република за тази част на космоса. Все по-трудно му бе да понася уморителното и тягостно раболепничене. Покрай търсенето на подходяща планета се опита да измъкне подробности за техния контакт с „Изходящ полет“, но разказите бяха толкова объркани и митологизирани, че бързо се отказа. Очевидно нито един от джеронците на борда на „Посланик Чаф“ не бе очевидец на събитията преди петдесет години, а запазените спомени се бяха превърнали в истински легенди и предания.

С Мара се виждаха единствено в трапезарията и късно вечер в спалнята. Тя като че ли се справяше доста по-успешно със задачата за събиране на информация. С помощта на Фийса бе започнала методично проучване на кораба и екипажа.

Първата ѝ задача бе да провери предположенията им за числеността на екипажа. Оказа се, че Фел е прав — освен генерал Драск имаше още четирима офицери, трийсет членове на екипажа и дванайсет войници, общо четирийсет и седем чиси с черни униформи. Свитата на Формби се състоеше само от Фийса и още двамина.

Мара така и не успя да изтръгне подробно обяснение, защо Формби пътува с толкова малка свита, макар Фийса да бе споменала, че обикновено при подобни мисии целият екипаж на кораба е от фамилията Чаф. В крайна сметка двамата с Люк стигнаха до извода, че явно причината е в нежеланието на Деветте управляващи фамилии да позволят само на една от тях да обере лаврите от експедицията. Или срама.

Повечето чиси не ѝ обръщаха почти никакво внимание и отминаваха многобройните ѝ въпроси с мълчание. Драск продължаваше да бъде сдържан и учтив, макар да не бе ясно дали заради статута на Мара или защото помощничката на Формби бе

неотлъчно до нея и щеше да докладва за всяка грешка в отношението към гостите на аристокра.

Формби бе още по-зает от генерала с несекващи съвещания с двамата си служители, с Драск или Талшиб и с останалите офицери на кораба. Мара го зърна на няколко пъти от разстояние потънал в сериозен разговор. След официалната вечеря той бе започнал да се храни другаде и бе прехвърлил домакинските си задължения на Фийса и на офицерите на Талшиб.

Фел и щурмоваците също стояха настрани и избягваха да се набиват на очи. На няколко пъти се сблъска с Фел и той се държа достатъчно сърдечно, макар тя да долови притеснението му под повърхността. И двете страни избягваха да споменават откраднатите чипове с оперативното ръководство за управлението на крайцерите от „Изходящ полет“.

И макар да бе склонна да признае, че не разполага с доказателства, Мара бе сигурна, че Дийн Джинзлър я избягва нарочно. Това не бе особено разумно от страна на самозвания дипломат. Мара не го бе огласила, но за Люк не бе трудно да се досети, че тя си е поставила за първостепенна цел да хване Джинзлър натясно. Но засега посланикът успешно се измъкваше и това ужасно я дразнеше. Вечерта Люк едва я укроти и я убеди да поуспокои малко топката.

За щастие късно вечерта на втория ден Формби събра пътниците на командния мостик.

Но се оказа, че причината за срещата им не бе тази, която всички очакваха.

* * *

— Добре дошли на командната станция „Браск Ото“ — Формби посочи блестящата метална грамада във формата на пирамида на екрана. — Тук ще спрем да обмислим как да продължим.

Джеронците се разжужаха като рояк пчели, съзрели медоносно цвете.

— За какво ще мислим? — попита Биърш. — Не са ли тук останките от „Изходящ полет“?

— Не. Както казах, тук трябва да помислим.

— Но на нас ни казаха, че сме пристигнали — настоя Биърш, който изглеждаше нервен и разтревожен. Притеснението му бе съвсем обяснимо предвид на специалните одежди, с които се бяха пременили джеронците за събитието. Надиплените широки роби бяха богато обшити с метални късчета и изглеждаха двойно по-тежки от обикновените, а и всички бяха праметнали през врата си яки от вълкодави. Предвид и на по-високата температура на кораба на чисите джеронците сигурно се потяха обилно.

— Оттук започва трудната част на пътуването ни — обясни търпеливо аристокра. — Трябва да се запознаете с предстоящите опасности, преди всеки от вас да вземе решение, дали ще продължи.

— Но...

— Търпение, камерхер Биърш — обади се Джинзлър, който се бе настанил възможно най-далеч от двамата джедаи. — Да чуем какво има да ни казва аристокра Формби.

— Благодаря, посланик — Формби вдигна ръка и пирамидалната станция изчезна.

Люк ахна, през събраните гости премина сдържан шепот на учудване. В средата на екрана се появи зашеметяващо красив куп от звезди, подредени почти в идеална сфера.

— Това е Редутът — посочи Формби. — Сред тези звезди се намират тайните укрепления на чисите и там народът ни ще намери подслон, ако някога силите ни бъдат сразени в битка. Редутът е непревземаем — и най-яростният противник не може да проникне бързо и лесно в сферата, тъй като навсякъде го дебнат наши бойни станции и кораби. Както и други изненади, създадени от самата природа.

— Като например затруднената навигация — обади се Фел.

— Звездите са ужасно близо една до друга.

— Правилно. И тук е голямата опасност, която грози не само врага, но и самите нас — Формби посочи отново екрана:

— Както споменахте, звездите са твърде близо и маршрутът между тях не е изцяло картографиран. Налага се да летим бавно и да спираме често, за да сверяваме данните. Пътуването ще отнеме около четири дни.

— Нали казахте, че корабите ви вече са били на астероида, на който се е разбил „Изходящ полет“? — попита имперският офицер. —

Не може ли просто да следваме техния курс?

— Ще използваме събраната от тях информация — поне в началото. Но в Редута нищо не е постоянно и стабилно. Радиацията е висока и при всяко спиране за корекции в курса ще бъдем подложени на силно облъчване. Орбитите на голяма част от астероидите и кометите са непредсказуеми, тъй като между небесните тела се води нескончаема борба на гравитационните сили. Те също представляват голяма опасност.

— Губим време — намеси се Биърш. Раздразнението му бе утихнало и гласът му отново звучеше спокойно. — Екипажът на „Изходящ полет“ жертва живота си за нас. Джеронците не биха се спрели пред никакви опасности, за да отдадат почитта си.

— Съгласен съм — заяви категорично Фел. — Продължаваме.

— Аз също — потвърди Джинзлър.

— С вас сме — добави безизразно Люк.

— Благодаря — сведе глава аристокра. — Благодаря на всички.

Люк изтръпна. Благодарността на Формби бе към всички присъстващи, но той усещаше, че думите са насочени най-вече към него и Мара.

Формби се обърна към джеронците:

— А сега, камерхер Биърш, трябва да кажете сбогом на сънародниците си на вашия кораб. Те не могат да ни придружат нататък и ще останат тук да изчакат завръщането ви.

— Разбирам — кимна Биърш. — Бъдете така добър да ни позволите да използваме предавателя.

Формби кимна и отново вдигна ръка. В първите няколко секунди на екрана все още трептеше Редутът, след това образът бе заменен от джеронец, на заден план се виждаше познатата детска площадка.

— Говорете — подкани Формби.

Биърш се изправи в цял ръст и отвори усти. Непознатият език звучеше изключително мелодично. Люк реши, че това е съвсем естествено за раса, надарена от природата с две усти.

Формби се бе извърнал на една страна и се взираше към командния мостик. Люк бавно се приближи към него, не му се искаше да се натрапва.

— Майстор Скайуокър — поздрави го любезно аристокра. — Радвам се, че ще бъдете с нас до края на пътуването.

— Нали за това дойдохме — напомни Люк. — Искях да ви питам колко трудно ще е пътуването през Редута.

Формби се усмихна, блестящите му очи просветваха в сумрака.

— Няма да е лесно, но не е и невъзможно. Защо питате?

— Съществуват джедайски техники за намиране на пътя през хиперпространството — обясни Люк. — Особено в такива опасни участъци. Понякога можем да предложим по-лесен и безопасен маршрут от навигационния компютър.

— Интересно предложение. Колко хубаво щеше да бъде, ако разполагахме с няколко джедаи, когато започнахме да изучаваме Редута. Несъмнено животът на мнозина щеше да бъде спасен.

Люк се намръщи:

— Да не искате да кажете, че сега тепърва изграждате укрепленията си?

— Пошегувах се — призна Формби. — Не, всъщност започнахме да изучаваме Редута преди повече от двеста години, още преди да узнаем за съществуването ви — обърна се и изгледа джеронеца на екрана. — Но едва през последните петдесет години се заехме сериозно със задачата. За щастие тя вече е почти приключила.

Преди петдесет години — точно когато се бе появил тук „Изходящ полет“. Дали Старата република не бе „коварният враг“, който толкова бе изплашил чисите, че се бяха втурнали да строят убежища и крепости? Или бяха предусетили възхода на Палпатин и появата на Империята? Несъмнено това бе напълно в силите на Траун и едва ли му е било трудно да убеди останалите да се вслушат в съветите му.

И планът им щеше да е успешен. Дори най-арогантните пълководци на Империята, като Таркин, не биха рискували една бойна станция от типа на „Звезда на смъртта“ в такъв лабиринт.

— Сега разбирам защо народът ви отрича правото на изпреварващия удар — отбеляза той. — С такова убежище можете да си позволите да изчакате врагът първи да нападне.

Формби рязко се извърна с лице към него:

— Нашата политика няма нищо общо с Редута. Тя е чисто и просто въпрос на чест и морал. Чисите никога няма да се превърнат в агресори. Ние не желаем и няма да поведем война срещу никого,

докато и ако не бъдем нападнати. Такъв е законът ни от хиляди години, Скайуокър, и ние няма да го нарушим.

— Разбирам — побърза да го увери Люк, стреснат от ожесточението в тона му. Нищо чудно, че агресивната войнствена политика на Траун бе вбесила до крайност народа на чисите. — Имах предвид нещо друго. Моля ви, простете ми, задето не се изразих ясно.

— Извинен сте — пламъчетата в очите на Формби угаснаха, беше възвърнал самоконтрола си. — А вие на свой ред ми простете за изблика. Просто този въпрос... как да се изразя? През последните години въпросът е като горещ картоф за Деветте управляващи фамилии.

Люк вдигна вежди:

— Нима?

— Да — отвърна отсечено Формби, като тонът му показваше, че предпочита да смени темата. — Но ви благодаря за предложената помощ, макар да се надявам да не се налага да прибегваме до джедайските ви техники.

Люк сведе глава:

— Както желаете, аристокра. Ако промените мнението си, ние винаги ще бъдем насреща.

Той се обърна и се приближи до Мара, за пореден път питайки се как Лея правеше тези дипломатически глупости да изглеждат толкова лесни.

Джеронците като че ли бяха към края на разговора си. Този на екрана пееше нещо средно между военен марш и хутесистка оперна ария, а Биърш вече бе подел мелодичния си отговор.

— Какво става? — попита Мара.

— Предложих на Формби помощ при преминаването през Редута — Люк я изгледа разтревожено. Усещаше ново напрежение в съпругата си, което се бе появило през тези няколко секунди, в които той бе разговарял с аристокра. — Но той каза, че и сами ще се справят. Какъв е проблемът?

— Не знам — Мара бавно обиколи с поглед командния мостик. — Нещо не е наред...

— Лоши предчувствия ли? — Люк се присегна със Силата, за да се опита да долови мислите ѝ. — Някаква опасност?

— Нещо е не както трябва. Не е опасност, поне не само по себе си. Просто... е не както трябва.

— Благодаря, аристокра Формби — заговори отново на основния език Биърш. След мелодичния джеронски думите звучаха сепващо сухи и груби. — Народът ни съжалява, че няма да може да изрази почитта си към „Изходящ полет“ целокупно, но ние разбираме загрижеността ви — устите му се отвориха и затвориха няколко пъти, без от тях да излезе нищо. — Но, така или иначе, корабът ни вероятно няма да издържи пътуването. А ако народът на джеронците загине, какъв ще е смисълът на саможертвата на „Изходящ полет“?

— Прав сте — съгласи се Формби. Извърна се към командния мостик и извика: — Готови сме, капитан Талшиб. Курс към останките на „Изходящ полет“.

* * *

При опознавателната обиколка на „Посланик Чаф“ Фийса бе нарекла това място салона на наблюдателницата. Джинзлър седеше в мекото кресло, отпивайки от питието си, и зяпаше през извитите илюминатори, заели цялата стена пред него. През илюминатора се откриваше страхотна гледка, диваните и креслата изглеждаха удобни и той бе решил да дойде тук отново, след като нещата се поуспокоиха.

Сега, половин час след като потеглиха от командната станция „Браск Ото“, гледката не бе толкова впечатляваща. Все пак хиперпространството е еднакво навсякъде.

Но креслото наистина бе удобно, в ръката си държеше питие, беше сам и пътуваше към останките от „Изходящ полет“. За момента не искаше нищо повече от живота.

Вдигна чаша към вихрите на хиперпространството и мислено вдигна тост: „За Лорана!“ Вратата зад него се отвори.

— Ехо? — обади се някой.

Джинзлър въздъхна. Край със самотата.

— Аз съм, Дийн... посланик Джинзлър — поправи се той навреме.

— А — обади се другият колебливо, Джинзлър се извърна и видя неясна фигура в сумрака. — Аз съм Естош. Да не би да ви преча?

Един от джеронците. Най-младият, доколкото си спомняше.

— Не, в никакъв случай, заповядайте.

— Благодаря — Естош бавно се запровира сред лабиринта от кресла. — Какво правите тук?

— Нищо. Наблюдавам как отлитат светлинните години, и си мисля за „Изходящ полет“.

— Били са велики хора — отбеляза Естош и неуверено се настани в крайчеца на дивана. — Което прави и вас велика личност — побърза да добави той.

Джинзлър присви чело в тъмнината.

— Може би.

— Велик сте — настоя Естош. — Дори и да не се чувствате такъв.

— Благодаря. А вие знаете ли какво точно се е случило с „Изходящ полет“?

— Още не съм бил роден, само съм слушал разказите. Много години преди да дойдат вашите хора, са се появили вагаарите, завладели са ни, ограбили са всичко ценно, а останалото са унищожили. Използвали са ни като роби за черна работа. Изпращали са ни в опасни рудници в планините и са ни карали да вървим пред тях на бойното поле като жив щит — той потрепери толкова силно, че диванът се разклати. — Експлоатирали са ни до такава степен, че от нашия народ не е останало почти нищо.

— И тогава се е появил „Изходящ полет“?

Естош си пое въздух с пълни гърди, звукът отекна като в дълбока пещера.

— Не можете да си представите какво е било, посланик Джинзлър. Появили са се изведнъж, започнали са да стрелят по корабите на нашите поробители и са ги унищожили.

Калейдоскопът на хиперпространството изведнъж се преобразува в светли линейки, а те на свой ред се разпаднаха на отделни звезди.

— Една от спирките за корекция на курса, за които спомена аристокра Формби — предположи Джинзлър, впил поглед навън. — Впечатляващо, нали?

— Прекрасно е. Жалко, че чисите не желаят да ни дадат планета тук някъде. Да живееш сред такава красота...

— Тихо! — прекъсна го Джинзлър и наостри уши. Нещо не беше наред... — Двигателите — скочи той на крака. — Усещате ли? Двигателите замлъкват.

— Да! — ахна Естош. — Какво означава това?

— Става нещо. Повреда в самите двигатели, в компютъра или — добави мрачно — нещастие с хората на командния мостик.

* * *

Мара тъкмо бе свалила ботушите и се готвеше да си ляга, когато подът под краката ѝ потрепери.

Тя замръзна на място и се присегна със Силата. — Люк?

— Да — прошепна той смръщен. — Нещо странно става с двигателите.

— Заглъхват — Мара се изтърколи до него и натисна бутона на предавателя на стената. — Команден център, говори джедай Скайуокър. Какво става?

— Няма за какво да се тревожите, джедай Скайуокър. Малък проблем с контролните системи на кърмата.

— Какъв проблем?

— Не ви засяга. Проблемът е малък и ние ще се справим с него. Не напускайте каютата си.

Връзката прекъсна.

— Долавям намесата на генерал Драск в тази заповед — отбеляза Люк, сграбчи ризата си и започна да се облича. — Явно все пак е оставил разпореждания на хората си за нас.

— Но ние ще отидем да проверим, нали? — попита Мара и се изтъркаля обратно към другата страна на леглото, където бе оставила ботушите си.

— Мислех си да подходим по друг начин — Люк закопча ризата и взе лазерния меч. — Вече бяхме свидетели на една диверсия на този кораб, а сегашният случай ми мирише на същото.

— И аз така мисля — Мара закачи лазерния си меч на колана. — Казаха, че проблемът е с командните системи на кърмата. А ние ще отидем на носа.

— Точно така. Ти нали обиколи кораба? Какво има на носа?

— Там са навигационните радары, антиметеорната система, генераторите на щита, помещенията на екипажа и складовете.

— Включително хранителните складове?

— Да: И на всичкото отгоре там е и командирската совалка.

— Совалката с хипердвигатели, за която спомена Фел?

— Същата. Възможностите са много.

— Е, не можем да очакваме, че врагът ще ни улесни — обяви философски Люк. — Ето и плана. Ти тръгваш към носа по главния десен коридор, като се оглеждаш за нещо подозрително. Аз ще обиколя совалката на джеронците, след това ще мина от лявата страна да погледна кораба на Фел. Ако всичко е наред, ще тръгна по левия коридор и ще се срещнем на носа.

— Добре — кимна Мара. — Пази се!

— И ти.

Мара се запромъква по празния коридор, всичките ѝ сетива бяха нащрек за неочаквана заплаха. Вахтените явно бяха на кърмата, за да оправят проблемите с двигателите, а останалите или вече бяха в леглата си, или си бяха намерили други занимания през почивката. Фактът, че целият екипаж не е вдигнат по тревога, показваше, че Драск смяташе проблема за маловажен. Точно това бе необходимо за крадеца на чиповете, за да направи следващия си ход.

Само ако знаеше каква е целта му този път... С малко късмет можеше и да разбере.

Вече бе почти на носа, когато осветлението в коридора угасна.

Тя замря намясто и се спотаи в сенките, където аварийното осветление не достигаше. Присегна се със Силата, отпред се усещаше истински вихър от чувства и мисли. Някой се движеше наблизо. Дори може би бяха двамина.

А може би дори трима.

Присви очи и напрегнато се взря в тъмнината. Опитваше се да разпознае чуждите съзнания, но сред толкова много чиси и джеронци това бе почти невъзможно. Напред, малко вдясно — дали там нямаше някой?

От страничния коридор се чува тракане и удар на твърд предмет в друг. Мара извади лазерния меч и зави по коридора, като се стремеше да върви в сенките.

Още веднъж се чу тракане, този път по-близо. Тя притисна гръб към стената, вдигна лазерния меч и докосна копчето за включване с палец. За момент застина така. След това внезапно се завъртя, включи лазерния меч и изскочи в средата на коридора. Озова се право пред един имперски щурмовак, който се бе появил иззад вентилационните тръби и сега държеше насочен бластер срещу нея. Първият импулс, породен някъде дълбоко в съзнанието ѝ, бе да свали оръжието си и да му заповяда да прибере бластера. Вторият импулс, диктуван от събитията през изминалите пет години, бе да замахне и да разсече щурмовака на две. Борбата между противоречивите импулси за миг я парализира напълно и тя не направи нищо.

За щастие щурмовакът явно също бе разкъсван от подобни противоречия. Докато Мара едва се сдържаше да не го убие, той свали бластера си.

— Джедай Скайуокър, моите извинения.

— За нищо — процеди Мара с пресъхнало гърло и прибра лазерния меч. Внезапното съживяване на стари модели на поведение бе твърде обезпокоително. — Какво правиш тук?

— Командир Фел чу за проблемите с двигателите и ми заповяда да бдя за безопасността на носа. А вие?

— Същото — Мара извърна поглед през рамо и се взря в тъмния коридор. — Откри ли нещо?

— Районът около командирската совалка е празен. Възнамерявах да продължа и да погледна генераторите на щита.

— Добре. Ще ги погледнем заедно.

— Разбрано.

Без повече въпроси той я заобиколи и тръгна пред нея. Вървяха мълчаливо. След около десетина метра Мара долови нещо пред тях.

— Спри — прошепна тя и напрегна очи. Не беше зърнала движение, а нещо друго.

Благодарение на вградения в шлема си окуляр щурмовакът първи го видя.

— Пред нас е вратата към генераторите на щита. Това бе отражение върху кожуха на генераторите.

— Прав си — съгласи се Мара и извика в паметта си разположението на генераторите в залата. Кожухът представляваше

полусфера и от отражението по него ставаше ясно, че човекът вътре е вляво от тях и върви назад към кърмата.

За съжаление от залата с генераторите на щита имаше три изхода — един към командния център назад към кърмата, един напред към каютите на екипажа и трети в другия край на залата към левия главен коридор. А бяха само тя и щурмовакът.

Освен ако Люк вече не бе стигнал до залата по левия коридор. Тя го попита мислено.

„Идвам“, отвърна той. И при него осветлението бе изгаснало, но той напредваше и вече бе близо. Така или иначе, не можеха да си позволят да чакат повече.

— Добре — прошепна тя. — Продължаваш напред. Завардваш изхода към десния коридор. Ако мислиш, че ще можеш да го изпревариш, продължи напред и после се върни от лявата страна. Аз ще заобиколя и ще завардя изхода към командния център.

— Слушам — отвърна щурмовакът, вдигна бластера и внимателно се запромъква напред.

Мара не го изчака, докато се изгуби от погледа ѝ, а веднага се извърна и бързо и възможно най-тихо се върна до първия пресечен коридор, който минаваше покрай доста помещения и бе с много завои. Това щеше да ѝ осигури прикритие, но същевременно намаляваше видимостта ѝ. Тя стисна зъби, присегна се със Силата и пое напред. Беше направила около пет крачки, когато отпред се чу вик, последван от тичане. Мара изруга под нос, зави рязко по коридора и се изправи пред изхода на командния център. В този миг оттам проблесна чиски чарик. Някъде в далечината се извиси свистенето на лазерния меч на Люк. Тя се хвърли през прага, претъркаляйки се на пода...

Нещо в Силата потрепна и тя едва успя да вдигне лазерния меч навреме, за да отклони изстрела, който щеше да обгори дясното ѝ рамо.

— Свалете оръжието! — извика тя и се шмугна обратно в коридора.

— Стой, не мърдай! — извика груб чиски глас. — Представете се!

— Кой може да бъде? — извика Мара. — Колко човека на борда притежават лазерни мечове?

В първия момент не последва отговор. Но поне стрелбата престана.

— Добре, джедай Скайуокър — отвърна малко по-любезно чисът. — Излезте напред.

Мара предпазливо се показа. До генератора вдясно от нея стояха двама въоръжени чиси без униформи — очевидно текущо бяха дотърчали от каютите си. Зад тях бе щурмовакът, който бе вдигнал пред гърдите бластера си. Вероятно само заради това чисите бяха прекратили огъня.

Тя извърна глава наляво. В другия край на залата бе Люк, очевидно бе влязъл от левия коридор — острието на лазерния му меч блестеше ярко в тъмнината.

А в празното пространство между Люк и чисите се свиваше изплашеният Дийн Джинзлър.

ГЛАВА 9

— Няма нищо за казване — измънка Дийн Джинзлър. Въпреки съпротивата му Мара го завлече до салона на предната наблюдателница и го бутна грубо на дивана. — Просто си седях тук, наблюдавах звездите и изведнъж осветлението изгасна.

— Сам ли беше? — попита Люк и се присегна със Силата. Посланикът знаеше, че се е забъркал в сериозни неприятности, но бе изненадващо спокоен. Това състояние му бе познато — така се държи човек, който няма какво повече да губи.

Или крие още някакъв коз в ръкава си. А може би бе достатъчно глупав, за да вярва, че лъжите ще му помогнат да се измъкне. За момента Люк не можеше да отсъди в коя категория попадаше Джинзлър.

— Да, бях сам, когато осветлението угасна. Малко преди това си говорех с един от джеронците, най-младия, казва се Естош, ако не се лъжа. Но когато двигателите започнаха да губят мощност, той си тръгна. Страхуваше се да не е избухнал нов пожар. Аз останах тук, после светлините изгаснаха. Реших, че се е случило нещо сериозно, и тръгнах да се прибирам в каютата си.

Изведнъж лампите на тавана блеснаха ярко. Повредата бе отстранена.

— И защо мина през каютите на чисите? — попита Люк. — Защо не използва обиколните коридори? Те са по-добре осветени.

— Знам — Джинзлър сви рамене: — Изобщо не се сетих. В някакъв момент чух движение в тъмнината и отидох да проверя какво става.

— Като пълен идиот — изтъкна Мара. — Ами ако те беше застрелял?

Джинзлър стисна устни за миг.

— Не мислех за това.

Мара, която стоеше зад него, погледна Люк. Той едва забележимо вдигна рамене — не усещаше лъжа. Кое то за съжаление

не бе никакво доказателство.

— Добре, чул си нещо — продължи той. — Видя ли някого? Самозваният посланик поклати глава:

— Не. Сигурно ме е усетил да се приближавам и е изчезнал. Когато влязох в залата с генераторите, тя бе празна. Реших да огледам дали нещо не е повредено, и в този момент всички се нахвърлихте върху мен.

Люк извърна глава към вратата, щурмовакът и двамата чиси в коридора мълчаливо наблюдаваха разпита. Чисите се бяха отдръпнали колкото се може по-встрани от имперския щурмовак.

— Благодаря ви за помощта — каза им той. — С джедай Скайуокър ще се оправим сами оттук нататък. Можете да се върнете към задълженията си.

— Той бе хванат в забранена зона — възпротиви се сковано единият. — Трябва да го заведем при генерал Драск.

— Говорите за посланик на правителството на Новата република — отвърна наперено Люк. — Постът му носи определени права и привилегии. Освен това не си спомням генерал Драск или аристокра Формби да са споменавали за забранени зони на кораба.

— Ами той? — обади се другият чис и презрително посочи с пръст щурмовака. — Той няма дипломатически имунитет, нали?

— Той беше с мен — обади се Мара. — Или възнамерявате и мен да ме арестувате?

Чисите се спогледаха, Люк сдържа дъха си. Формално погледнато, нито той, нито Мара имаха никакъв официален статут, бяха обикновени гости на Формби. Все още не знаеше какъв бе проблемът с двигателите и осветлението на „Посланик Чаф“, но подозираше, че Драск спокойно можеше да обяви извънредно положение и да затвори всички външни лица в каютите.

В такъв случай опитите на Мара да се позове на дипломатически привилегии щеше да бъде приет много подозрително и да се отрази не само върху тях самите, но и върху Формби. Това можеше да има сериозни последици в подмолната битка за влияние между генерала и аристокра.

Но поне засега двамата членове на екипажа не изглеждаха готови да оспорят думите на Мара.

— Ще ви изчакаме в коридора — обади се първият от тях. — След като приключите тук, ще ви придружим до каютата ви — извърна се към щурмовака: — Но е по-добре боецът без лице да се върне в кораба си веднага.

Щурмовакът пристъпи от крак на крак, сякаш се чудеше как да реагира.

— Прибирай се — обади се Мара, преди той да успее да отвори уста. — И предай благодарностите за помощта ти на командир Фел.

— Слушам — той се завъртя уставно на пети и излезе. Двата чиси сведоха глава в отсечен поклон и го последваха. Люк тихо изпусна дъха, който бе сдържал до този момент. Една от най-хубавите черти на щурмоваците бе готовността им незабавно и безпрекословно да изпълняват дадените им заповеди. Разбира се, това бе и една от най-отрицателните им черти.

— Добре, Джинзлър... — той издърпа едно кресло пред възрастния мъж и се настани с лице към него. — Вече проявихме достатъчно търпение към теб. Но играта свърши. Трябва да разберем кой си и какво правиш тук.

— Оценявам търпението ви. Знам, че зложихте главата си за мен и...

— Времето за извъртания и празни приказки изтече — прекъсна го Мара, заобиколи дивана, застана пред него и се надвеси на сантиметри от лицето му. — Слушаме те.

Джинзлър въздъхна, сведе поглед към пода, раменете му се отпуснаха.

— Казвам се Дийн Джинзлър. Работя в организацията на Талон Карде и...

— Това го знаем — прекъсна го отново Мара. — Въпросът е какво правиш тук.

— Преди малко повече от осем седмици при мен дойде един човек. Корабът му бе напълно непознат модел.

— Как се казва? — попита Люк. Самозваният посланик се поколеба.

— Каза, че не желае да се разчува... Но предполагам, че няма да е проблем за вас двамата. Човекът се представи като Кардас.

Люк и Мара изненадано се спогледаха. Никога не биха забравили това име.

— Кардас? — възкликна Мара. — Жорж Кардас?

— Същият. Навремето е бил съдружник на Карде. Познавате ли го?

— Никога не съм го срещала — Мара се опитваше да заличи емоциите в гласа си. — Макар че много пъти съм се опитвала. Откъде го познаваш?

— Не го познавам. Никога преди не го бях виждал. Той дойде и ме посъветва — доста настойчиво — да подам молба да ме прехвърлят в предавателната станция в Комра. Каза, че скоро оттам ще мине съобщение от голяма важност за мен.

— И ти просто замина ей така? — попита Люк. — Без изобщо да го познаваш?

— Знам, че звучи налудничаво — призна Джинзлър. — Но, честно казано, нямаше къде другаде да бъда. Освен това нещо в него...

— Добре, значи си се прехвърлил в станцията в Комра — заговори Мара. — Предполагам, че споменатото съобщение е това до Люк, което си откраднал?

— Да. Отидох там преди около... вече трябва да е минала една седмица. И... — погледна Мара, устните му потръпнаха в засрамена усмивка — откраднах съобщението, взех един от куриерските кораби и потеглих към определеното от Формби място за среща.

— Само дето корабът се е развалил — обади се Люк. Джинзлър премига:

— Откъде разбрахте?

— Ние сме джедаи. И какво стана?

— Хипердвигателят сдаде багажа в системата Флачария. Щеше да ми трябва повече от седмица, за да го оправя сам, а не разполагах с достатъчно пари, за да наема специалисти. За щастие в този момент Кардас се появи отново и предложи да ме закара.

— Гледай ти — въздъхна Мара. — Какво интересно съвпадение.

Джинзлър вдигна ръка с дланта напред:

— Може би просто ме е последвал, за да види дали ще пристигна навреме. Радарите ми не го бяха засекли, но с куриерските кораби това нищо не значи. Той каза...

— Какво? — подкани го нетърпеливо Люк.

— Каза, че се опитва да изпълни обещание, дадено преди много време.

— Каза ли какво е това обещание? — попита Мара. — Или на кого го е дал?

— Не — поклати глава Джинзлър. — Мисля, че по-скоро говореше на себе си, а не на мен.

— Добре — кимна Люк. — Продължавай.

— Ами това е всичко. Пристигнахме в системата Крустай и Кардас изпрати съобщение. Формби дойде със совалката на „Посланик Чаф“ и ме прибра.

— И какво си помисли за Кардас? — попита Мара. — Или тогава той вече си бе заминал?

— Не, двамата водиха дълъг разговор, докато аз се прехвърлях на совалката. Езикът ми беше непознат, но приличаше на този, на който говореха джеронците, когато пристигнаха. Аз се представих за посланик Джинзлър от Корускант и Формби ме доведе на кораба. И това е всичко.

Люк кимна. Историята бе съвсем простичка, а и вероятно можеха да сверят подробностите с Формби. Стига аристокра да изявише готовност да разговарят, разбира се.

— Добре, сега е ясно как си пристигнал тук. Нека да чуем защо.

— На борда на „Изходящ полет“ имаше един джедай... Е, всъщност те са били неколцина, но аз говоря за джедай Лорана Джинзлър — той се стегна. — Моята сестра.

Джинзлър замълча. Люк погледна Мара, долавяйки нарасналото ѝ подозрение.

— И какво? — подкани го той.

— Какво какво?

— Значи сестра ти е загинала с „Изходящ полет“ и ти искаш да отидеш да отдадеш последна почит на паметта ѝ — обобщи Люк. — Какво толкова мрачно и лично има в това, че отказваше да ни го кажеш по-рано?

Джинзлър сведе очи, като мачкаше нервно ръце.

— С Лорана се разделихме... в немного добри отношения — каза той накрая. — Предпочитам да не говоря повече, ако нямате нищо против.

Люк недоволно сви устни. Лъкатушенето и шикалкавенето изглеждаха вродени в този човек.

Но в мислите и чувствата му се долавяше искреност. Погледна въпросително Мара и долови неохотното ѝ съгласие.

— Добре — каза той. — Засега ще оставим нещата така. Но... Думата увисна заплашително във въздуха като задаваща се буря на хоризонта.

— Но може би някой ден ще се наложи да чуем цялата история. И когато този ден дойде, ще ни кажеш всичко. Ясен ли съм?

Джинзлър се поизправи:

— Напълно. Благодаря.

— Не бързай да ни благодариш — предупреди го Люк и кимна към вратата. — Чисите те чакат да те придружат до каютата.

— И следващия път, като ти се стори, че си чул нещо подозрително, първо ни се обади по предавателите в коридора — добави Мара. — Ако го беше направил, сега можеше да сме хванали престъпника.

— Разбирам. До утре сутринта. Джинзлър изчезна в коридора.

— Е? — попита Люк, когато вратата се затвори. — Какво ще кажеш?

— Писна ми от твоя миролюбив подход — изръмжа Мара, приближи се до илюминатора с напрегната крачка, облегна се на стъклото и се взря в звездите. — Предпочитам да го стисна за гушата и да го накарам да изпее и майчиното си мляко. Дори с изтезания, ако се наложи.

— Наистина ли мислиш, че това ще свърши работа? — Люк направи няколко крачки и застана до нея.

— Не, разбира се — въздъхна тя. — Просто ми се иска нещата да са по-простички.

— Поне разполагаме с още няколко парчета от пъзела. Например Жорж Кардас. Дали става дума за същия човек, когото Карде помоли теб и Ландо да намерите преди десет години?

— Кой друг би могъл да бъде? Кой друг би могъл да се свърже с човек от организацията на Карде и да управлява кораб, чийто дизайн няма нищо общо с Новата република?

— Защо мислиш, че корабът му не е бил с дизайн на Новата република?

— Джинзлър има диплома за техник на хипердвигатели — напомни Мара. — И след като корабът не му е бил познат, значи е бил

много странен.

— Аха. Всъщност ти разбра ли кой е този Кардас?

— Опитите да поговоря с Карде бяха пълен провал. Но успях да изтръгна нещо от Шада преди няколко години. По време на Войните на клонингите Кардас започнал да се занимава с контрабанда и постепенно организацията му се превърнала в достоен съперник на групата на Джаба. След няколко години той внезапно изчезнал и един от заместниците му поел работата.

— Карде?

— Точно така. Очевидно никой не бе чувал за Кардас, докато ти не получи онова обаждане на Дагоба след завръщането на Траун, и тогава Карде изпрати мен и Ландо да го открием. Когато изникна кризата около документа за Каамас преди три години и Новата република се разцепи по въпроса за ботанците, Карде и Шада заминаха да го търсят с „Волния Карде“.

— И открили ли са го?

— Шада не бе много словоохотлива, но очевидно са го намерили. Май Кардас има нещо общо с драматичния колапс на истерията около завръщането на Траун, когато ние бяхме на Нираван. Тя спомена и огромна библиотека с бази данни, която съперничи на официалните архиви на Корускант.

— Учителят на Карде — прошепна замислено Люк. — И Карде с маниакалния си интерес към събирането на информация. Съвпада.

— Кое съвпада? Смяташ, че Кардас е знаел нещо и лесно е насочил Джинзлър да бъде на подходящото място в подходящия момент?

— Не е нищо особено да се досетиш за мястото. Комра е единствената предавателна станция, откъдето могат да минат съобщенията от Нираван и чисите. Ако Кардас е знаел или се е досещал, че Формби ще се свърже с нас, то не е било никак трудно да отгатне останалото.

— Но само ако е знаел, че ще има съобщение.

— Точно така — съгласи се Люк. — А именно това е трудната част. Макар че май не е улучил съвсем точния момент. Джинзлър е бил на станцията повече от седем седмици, преди да се появи съобщението.

— Може би на Формби му е отнело повече време да убеди Деветте управляващи фамилии и да получи разрешение да се свърже с нас — предположи Мара. — Не можеш да виниш Кардас за чуждата бюрокрация.

— Права си — призна Люк. — Остава въпросът, как е разбрал за Джинзлър и сестра му.

— Да, сестрата на Джинзлър... — изръмжа Мара. — Преди два дни щяхме да имаме сигурен начин да проверим историята му.

Люк кимна:

— Оперативното ръководство за управление на „Изходящ полет“ на Фел и списъкът с екипажа.

— Само че бяха откраднати. А сега като гръм от ясно небе той изкарва тази история със сестра си. Много удобно, нали?

— Така е. Но това не доказва, че той е откраднал ръководството.

— В цялата история няма нито едно сигурно нещо — изтъкна Мара. — Но ако не е Джинзлър, кой е тогава? И защо?

— Не знам — Люк за миг извърна глава към вратата. — Сега повече ме притеснява въпросът, какво е търсил човекът, който е обикалял тук в тъмното. Освен ако не смяташ, че Джинзлър е инсценирал всичко това, за да свали подозренията от себе си.

— Колкото и да е странно, не ми се вярва — отвърна замислено Мара. — Изглежда ми твърде умен, за да излезе с такъв простичък номер.

— Защо? — попита озадачено Люк.

— Ами да приемем, че е искал да направи саботаж в залата на генераторите. Един истински професионалист първо би отворил някое от складовите помещения, за да може, ако го хванат, да си разкаже историята, че се е опитвал да хване престъпника, но той се е измъкнал към склада.

— И ние щяхме да видим отворената врата и да се хванем на въдицата — кимна Люк.

— Точно така. Не само историята му ще звучи по-правдоподобно, но и автоматично отвлича вниманието от истинската цел.

Люк кимна:

— Простичко, но ефикасно.

— Най-добрите номера са такива. Точно това предположихме и в началото — че саботьорът привлича вниманието към двигателите, а всъщност се интересува от нещата на носа.

— Така е. Стига проблемът с двигателите наистина да е диверсия.

— Прав си — призна Мара. — Съвсем спокойно може да се окаже, че става дума за истинска повреда и Джинзлър просто се е възползвал от тъмнината.

Люк поклати глава:

— Направо ще ми се пръсне главата. Ако Джинзлър е причинил пожара, за да открадне ръководството за управление на „Изходящ полет“, то каква работа би имал тук?

— Кой знае? Може да има специална задача от Кардас или от някой друг и да му се е наложило да открадне ръководството, за да не го уличим в лъжа.

— И тъй като по-голямата част от нещата, които знаем, се основават единствено на неговите думи, няма как да разберем какво точно е замислил.

— Всъщност абсолютно всичко се основава единствено на разказа му — поправи го Мара. — Карде ни разказа за миналото на Дийн Джинзлър, но няма как да сме сигурен, че човекът пред нас наистина е Дийн Джинзлър.

Люк си пое дъх през зъби. Тази възможност изобщо не му бе хрумнала.

— Значи няма какво толкова да се радваме, че разполагаме с повече парчета от пъзела?

— Това може да са парчета от съвсем измислен пъзел — съгласи се Мара. — И нещата продължават да се влошават. Не бих се учудила, ако се окаже, че си имаме работа с двама лоши, които работят съвместно или един срещу друг. Не забравяй, че в случилото се тази вечер бе замесен не само Джинзлър, но и двама чиси и един щурмовак.

— И ако Джинзлър не лъже, имаме и един джеронец — напомни Люк. — Липсват само Формби и Драск.

— Точно така — кимна Мара. — Но, от друга страна, единствено Джинзлър бе хванат на място, където няма работа. Как ти се струва версията му, че случайно е тръгнал през отсека на екипажа?

— Всъщност не е толкова невероятна, колкото изглежда. Ако в семейството му наистина е имало джедай, той вероятно усеща достатъчно Силата, за да попадне на точното място в точния момент, без сам да съзнава защо и как. Малцина знаят как точно се предава чувствителността към Силата, така че не ми се вярва някой да си съчини версията за кръвна линия единствено по тази причина.

— Кардас може и да го е знаел. И все пак на Джинзлър му е била необходима помощта на Кардас, за да стигне в Комра навреме — Мара вдигна ръка. — Да, знам че това е съвсем различно.

— Пак се връщаме на Кардас, нали? Чудя се, за какво са си говорили с Формби.

— Нямам представа. Доколкото знам, Карде никога не е работил в Незнайния космос. Ако Кардас е стигнал толкова далеч, то е било, преди да го наеме.

— Или след като е изчезнал — изтъкна Люк. — Не знаем нищо за него за тези години.

— Може би не е зле да отидем да поразпитаме Формби — предложи Мара.

— Защо не? Така или иначе, трябва да го предупредим да погледне генераторите на щита.

Мара поклати глава:

— Не ми се вярва някой да е искал да повреди генераторите. Друга е била целта.

— И коя по-точно?

— Нямам никаква представа — призна Мара. — По-вероятно ми се струва някой да е сложил подслушвателно устройство на радарите. Спомняш ли си онази вечер на командния мостик? Когато Формби изброяваше опасностите в Редута?

— Да. И какво? — Люк не схващаше накъде биеше.

— Сред природните заплахи спомена и някакви „огнени гнезда“. Мислех да го попитам какво представляват, но май и сама се сетих — посочи през илюминатора: — Виждаш ли онзи астероид? Онзи с множеството черни точки?

Люк надзърна в звездното небе. Изпъстрен с точки астероид... — Да.

— Обзалагам се десет към едно, че е укрепен огневи пункт или база за изстребители. Черните точки вероятно са изходите на тунели за

изстрелване.

— Огнени гнезда... — прошепна Люк и се взря съсредоточено в покрития с черни точки астероид. — Подходящо име.

— Абсолютно — съгласи се Мара. — Ако някой вражески кораб спре тук, за да коригира курса си, ще бъде направен на решето за секунди.

Тя се извърна към Люк, върху лицето ѝ се четеше мрачно изражение.

— Отбранителните съоръжения представляват интерес за всеки, който планира да нападне чисите.

Люк усети как стомахът му неволно се стяга: — Фел?

— Или джеронците. Нищо чудно да се опитат да продадат информацията, за да си набавят нова планета. Джинзлър също може да е нечий агент.

— На Кардас? Тя сви рамене:

— Възможно е. Знаем, че Кардас обича да събира информация.

— Права си — Люк погледна за последен път към звездите. „Последното убежище на чисите“, бе казал Формби. Кой се интересуваше от тайните му? — Струва ми се, че тези парченца от пъзела вече не могат да ни предложат нищо повече. Да идем да видим дали не можем да намерим още едно-две.

Мара обърна гръб на илюминатора:

— Формби?

— Формби.

* * *

Намериха аристокра в един сервизен коридор между командния мостик и отсека с главните двигатели. Той наблюдаваше мълчаливо как двама чиси бъркат с дълги клещи в отворен електрически панел. Трети стоеше на една крачка встрани със запечатан метален контейнер.

— А, благородните джедаи — поздрави ги Формби, когато те заобиколиха работниците в тясното пространство и застанаха до него. — Разбрах, че сте имали приключения тази вечер.

— Виждам, че и вие не сте скучали, аристокра — отвърна Люк. — Открихте ли повредата?

Формби кимна:

— Електрически червеи, както предполагахме.

— Електрически червеи ли?

— Дълги създания, които се промъкват в инсталацията и се хранят с електричество. Истинска напаст, но смятахме, че сме ги унищожили.

— Приличат ми на нашите кабелни глисти — отбеляза Мара.

— И ние имахме доста проблеми с тях.

— Подозирам, че успехите ви не са по-големи от нашите.

— Прав сте — призна Люк. — И къде са се напъхали гадините? В командните линии на двигателите?

— Точно така. Това причини заглъхването, което сте почувствали. Сега се опитваме да ги измъкнем от там.

— А осветлението в предната част на кораба? — попита Мара.

— И за това ли са виновни електрическите червеи?

— Не — поклати глава Формби. — Оказва се, че някой просто го е угасил.

— Случайно ли?

Блестящите очи на чиса запламтяха още по-силно:

— А вие как смятате?

— Смятаме, че ситуацията е доста тревожна — обади се Люк.

— Не сме сигурни, че всички на борда желаят успешен край на мисията.

Присегна се със Силата, надявайки се да долови нещо. Формби поклати глава и отвърна спокойно:

— Грешите, майстор Скайуокър. Всички на борда желаят с все сърце успех на мисията.

— Може и да е така — каза Мара. — Но дали не говорим за различни мисии?

— Предполагам, че вече сте осведомени за инцидента на носа? — попита Люк.

— Да. Капитан Талшиб проверява в момента за евентуална повреда или кражба в тази част на кораба.

— Добре — кимна Мара. — За какво сте си говорили с Жорж Кардас?

Опитите на Люк да предизвика някаква реакция у възрастния чис бяха ударили на камък. Мара не можеше да се похвали с по-голям

успех.

— Жорж Кардас? — вдигна вежливо вежда Формби, без да трепне.

— Човекът, който докара посланик Джинзлър до Крустай — поясни Мара. — Посланикът спомена, че двамата сте разговаряли дълго.

Формби се усмихна, като поклати глава:

— И вие подозирате някакъв заговор? Няма такова нещо. Той просто ми представи посланика и изброи всичките му титли и почетни знаци. Аз го поздравих на свой ред и го приветствах с добре дошъл от името на народа на чисите.

— И сте си говорили на търговския език минисят?

— Той изобщо не подозираше, че владее вашия основен език.

— И никога преди не сте срещали Кардас? — настоя Мара.

— Откъде бих могъл да познавам някой от Новата република? — попита търпеливо Формби. — Не съм излизал на повече от няколко светлинни години от космоса на чисите. Аха! — възкликна той и посочи над рамото на Люк. Скайуокър се извърна и видя един от работниците да вади от панела дълъг червей. Третият чис бе отворил контейнера и колегата му внимателно пъхна червея вътре. — Електрически червей — обясни Формби, а работникът затвори капака на контейнера.

— Малък е, възрастните екземпляри са с човешки ръст и на дебелина запълват цял кабел.

— Разбирам защо се опитвате да ги изтребите — кимна Люк.

— Някаква представа, откъде са се появили?

— Все още не. На сутринта ще предприемем цялостно претърсване на кораба — той впи поглед в Люк. — На нашия и на всички, които се намират на него.

— Разбира се — кимна Люк, усещайки внезапно надигналото се подозрение в Мара. — Ще позволите ли да попитам как точно ще бъде организирано претърсването?

— Вас лично няма да ви засегне особено — увери ги Формби. — Електрическите червеи отделят специфични газове. Разполагаме със специална апаратура и ако на вашия кораб не бъдат регистрирани тези газове, няма да последва нищо повече.

— А в противен случай? — попита Мара.

— Тогава ще се наложи по-внимателно изследване. Но няма за какво да се тревожите. Ако не сте спирали някъде другаде в този район на космоса, то вероятността на борда да са проникнали електрически червеи е нищожна. Но въпреки това трябва да проверим.

— Разбирам — обади се Люк. — Ще сме ви благодарни, ако ни отървете от тези паразити — стига, разбира се, да са успели да се загнездят в „Меча на Джейд“. Можем ли да помогнем с нещо?

— Не, благодаря. Ще ви предупредим, преди да се качим на кораба ви.

— И ние на свой ред ви благодарим — отвърна Люк, усетил сигнала за края на разговора. — Ще се видим утре сутринта.

— И още нещо — спря ги Формби. — Разбрах, че и двамата сте активирали лазерните си мечове по време на претърсването тази вечер.

— Да, така е — отвърна Мара. — Все пак преследвахме нарушител, ако не сте забравили. Да не споменавам, че бях принудена да се защитавам от един не особено любезен чис.

— Да, да — смути се Формби. — Нещастен случай. Говорих с охраната и повече няма да се повтори.

Нещо проблесна в очите на аристокра, но бе твърде бързо, за да успее Люк да го улови.

— Но съм длъжен да ви помоля да не активирате повече оръжията си, докато се намирате на борда на чиски кораб.

Люк се намръщи:

— Изобщо?

— Изобщо — отвърна безизразно Формби.

— Ами ако попаднем в опасност? — настоя Мара. — Или пък ако трябва да помогнем на вас или на подчинените ви?

— В такъв случай сте свободни да сторите каквото сметнете за необходимо. Но генерал Драск категорично възразява срещу нехайното размахване на чужди оръжия на борда на „Посланик Чаф“.

— Нехайното?!? — повтори възмутено Мара. — Аристокра...

— Разбираме ви — прекъсна я бързо Люк. — Ще се постареем да не нарушаваме заповедта на генерала.

— Благодаря ви — притисна длани Формби. — Лека нощ. Когато се връщаха, коридорите бяха празни. Въпреки това Люк изчака да останат насаме в каютата, преди да проговори. Освен че бе безопасно, така щеше да даде време на съпругата си да се успокои.

— Какво ще кажеш? — попита той, когато затвори плътно вратата след себе си.

— Недоброто ми мнение за генерал Драск падна с още няколко пункта — отвърна тя мрачно. — Детински глупав...

— По-спокойно! — Люк седна на леглото и събу ботушите си. — Драск не е виновен. Съмнявам се, че той е издал заповедта.

Мара се намръщи:

— А кой тогава? Формби ли? Люк кимна:

— Така ми се струва.

— Интересно — измърмори замислено Мара. — И по каква причина?

— Нямам представа. Но не забравяй колко ядосан бе Драск, че помогнахме на щурмоваците да угасят пожара. Сигурно Формби отново се опитва да лавира и иска да не дава основание на Драск да се оплаква.

— Страхотно — изсумтя Мара и започна да се съблича. — Толкова е приятно да си имаш работа с хора на честта, като чисите.

— Можеше и да е по-зле — изтъкна Люк. — Ами ако бяха ботанци? Какво ще кажеш за неговата версия?

— За Кардас ли? — Мара изсумтя грубо: — Лъже като куче. Няма никакъв смисъл да остави Кардас да изброява почетните звания на Джинзлър на странен търговски език, след като разбира основния. Можел е просто да го прекъсне или да отговори на основния.

— И аз точно това си мислех — кимна Люк. — Изводът е, че не са искали Джинзлър да ги разбере.

— Точно така. Направи ли ти впечатление, че Формби изобщо не отвърна на въпроса ми, дали познава Кардас отпреди? И имай предвид, че са се срещнали в системата Крустай, където Драск и останалите чиси не са могли да ги подслушват — Мара поклати глава. — Замислили са нещо, Люк. Нещо ужасно и гадно.

— Знам — той я придърпа към себе си и я прегърна. — Искаш ли да си вървим?

— Не, разбира се. Все още искам да видя останките от „Изходящ полет“, стига поне тази част от историята да е вярна. Освен това, ако е заложен някакъв капан — независимо дали е подготвен за нас, за Фел или за Драск, — единствено ние можем да го усетим и да го избегнем

— тя се настани по-удобно и се притисна до него. — Освен ако не предпочиташ да оставиш тази задача на джеронците?

Люк се усмихна:

— Не, по-добре ние да се заемем с нея. Лека нощ, Мара. Последният образ в съзнанието му, преди да заспи, бе как Биърш, Естош и останалите джеронци са се скупчили уплашено в коридора и отчаяно се опитват да възпрат треперенето на ръцете си, в които неумело държат бластери.

* * *

Фел вдигна глава от бюрото, Куката се настани срещу него. — Е?

— Там е — отвърна щурмовакът, големите му очи отразяваха светлината на настолната лампа. — Прикачено е към линиите на навигационния компютър.

Фел остави настрани електронния бележник.

— Бързо са се справили — отбеляза той. — Някаква вероятност числите да го забележат?

Оранжевите петна по зелената кожа на Куката избледняха до жълто — ейскарийският еквивалент на свиване на рамене.

— Не и при повърхностно претърсване. Поставен е в една конзола зад шкафа, не директно в някой панел.

Фел кимна:

— Добра работа. Ами нашите джедаи? Подозират ли нещо?

— Разбира се — петната отново станаха оранжеви. — Но не знаят нищо — устата му се отвори в подигравателна усмивка: — Джедай Скайуокър ме помоли да ви благодаря за помощта.

— Не ги подценявай — предупреди го офицерът. — Слушал съм доста за двамата както от баща ми, така и от адмирал Парк. Те са бързи и смъртоносни като змии.

— Такива ги предпочитам — увери го Куката и изпъна гордо рамене. — Горя от нетърпение да видя на какво са способни в битка.

Фел си пое дълбоко дъх. Играта вече бе започнала. Сега не му оставаше нищо друго, освен да чака да види как ще се развие.

— Ще имаш тази възможност — обеща той. — Гарантирам ти го.

ГЛАВА 10

Ловът на електрически червеи започна рано сутринта. Четири двойки чиси с апарати за измерване на газовете в атмосферата обиколиха всяка каюта, складово помещение, електрическо табло, компютър и команден панел на борда на „Посланик Чаф“. Стигнаха до „Меча на Джейд“ около обед. Мара наблюдаваше с любезно, но сковано мълчание как напредваха методически из кораба.

За щастие прогнозата на Формби се оказа вярна. Не бяха открити следи от електрически червеи и след половин час обезпаразитяващият екип изчезна по свързващия ръкав. След чисите остана само лекият дъх на метал от апаратурата им.

Корабът на Фел бе претърсен със същата вещина и експедитивност. За совалката на джеронците бе необходимо три пъти повече време, тъй като голяма част от нея бе поправяна, реконструирана и ремонтирана и нямаше нито един от стандартните херметически запечатани модули, които не би се налагало да бъдат проверявани. Претърсването щеше да е още по-дълго, ако спалните помещения и трюмът, които Люк бе забелязал при първото си качване на кораба, не бяха разхерметизирани. Чисите провериха данните за налягането зад вратите, увериха Люк, че електрическите червеи не могат да живеят във вакуум, и продължиха нататък.

Операцията продължи до вечерта. Резултатът бе повече от разочароващ — не откриха нищо.

— Възможностите са две — Люк и Мара седяха в салона на предната наблюдателница и зяпаха хиперпространството. — Или няколко електрически червея са се промъкнали на борда и са се насочили право към двигателите, или някой ги е донесъл и нарочно ги е пуснал там.

— Можеш ли да познаеш аз за коя възможност съм? — попита Мара.

— Знам много добре — отвърна сухо Люк. — Но ме притеснява мисълта, че нашият саботьор не е разполагал с резервни електрически

червеи. Ами ако опитът му не бе успял от първия път и се налагаше да рискува отново?

— Може да е имал още и да ги е изхвърлил в космоса, преди да започне претърсването — предположи Мара.

— И какво означава това? Че се е изплашил и се е отървал от уликите, преди да изпълни задачата си?

— По-скоро, че снощи наистина е успял да си свърши работата. И мен точно това ме притеснява.

— Защо?

— Защото не мога да се сетя каква е била тя. Драск заповяда внимателно да се претърси носът, но хората му не откриха нищо. Така че каква е била целта на снощното изпълнение?

Люк замислено потърка буза.

— Сигурно Драск не търси, където трябва. Диверсията може да е двустепенна: електрически червеи в двигателите и изгасени светлини на носа, докато в действителност целта е някъде другаде.

— Къде? И каква? Не забравяй, че днес чисите провериха всеки кубически сантиметър на кораба.

— Те търсеха електрически червеи.

— Не, оглеждаха всичко. Наблюдавах ги в „Меча на Джейд“. Правеха се, че изследват атмосферата, но внимателно огледаха всичко. Ако имаше някакви оръжия или експлозиви, щяха да ги забележат. Обзалагам се, че двойно по-усърдно са претърсили кораба на Фел и совалката на джеронците.

— Вероятно тройно по-усърдно при Фел — съгласи се Люк. Пъстрите линии на хиперпространството избледняха и се разпаднаха на отделни звезди. Поредната спирка за коригиране на курса. Чисите сигурно и тук имаха огнени гнезда. — И какво ще правим сега?

— За жалост това не зависи от нас — отвърна нещастно Мара. — Инициативата е в ръцете на нападателя. Не ни остава нищо друго, освен да бъдем в готовност... В салона отекна яростно звънтене.

— Тревога Т-седем — прозвуча чиски глас по високоговорителите. — Дъга дващест и две. Повтарям: Тревога Т-седем, дъга дващест и две.

Най-близкият предавател бе на стената до дивана. Люк първи стигна до него.

— Тук Скайуокър. Какво става?

— Не ви засяга...

— Говори аристокра Формби — обади се изневиделица гласът на Формби. — Скайуокър, елате при совалката на джеронците колкото се може по-бързо.

— Какво се е случило?

От високоговорителя долетя въздишка:

— Един от джеронците е прострелян.

* * *

Десетина чиси се мотаеха в коридора пред совалката на джеронците, когато Люк и Мара пристигнаха. Фийса и един мъж в черна униформа бяха коленичили до стенения джеронец и се суетяха с медицински пакет за първа помощ. Формби стоеше настрани, за да не пречи. Изглеждаше мрачен.

— Какво точно се е случило? — попита Люк, когато си проби път през кръга от чиси.

— Прострелян е с чарик при излизане от совалката — отвърна Формби. — В гърба, от лявата страна. Сега търсим оръжието.

Люк пристъпи до Фийса, зърна сгърченото от болка лице и сърцето му потръпна. Жертвата бе Естош, най-младият от джеронците. Кожата на лявото му рамо бе обгоряла и почерняла.

— Вие сте джедаи — продължи аристокра. — Чувал съм, че джедаите могат да лекуват.

— Някои от нас — поправи го Люк, коленичи до Естош и огледа раната. Усети надигналото се в Мара състрадание. Тя бе ранявана с чарик и познаваше болката. — За съжаление нито аз, нито съпругата ми се отличаваме с особени дарби в тази насока.

— Нищо ли не можете да направите? — попита Фийса.

Люк облиза устни. Ако ставаше въпрос за него или за друг джедай, отговорът бе очевиден — лечебен транс. Можеше дори да рискува да го приложи на Фел или на щурмоваците му, стига да бяха хуманоиди.

Но на нехуманоид с непозната физиология щеше да е твърде опасно и рисковано. Можеше да го направи само в краен случай.

— Знаете ли какво е състоянието му? — попита той. — Опасно ли е за живота, или е само много болезнено?

— Със сигурност е болезнено — отвърна сухо Фийса. — Но не знам нищо друго. Какво значение има?

— Огромно — Люк се огледа и с изненада установи, че не вижда никой от джеронците наоколо. — Къде са Биърш и останалите?

— В совалката — отговори Формби. — Страхували се за живота си. Отказват да излязат.

Люк присви вежди. Едва ли можеше да ги вини.

— Повикайте ги, вече няма опасност.

— Няма да дойдат — обади се един чис презрително. — Смятат, че чисите са враждебно настроени — цъкна с език: — Лесно се поддават на паника.

— Да й се поддават в свободното си време — извика ядосано Люк. — Сега ми трябва някой да ми каже какво е състоянието на Естош.

— Аз ще отида — обади се Мара и тръгна към совалката. — Може пък да се доверят на хората.

Очевидно бе успяла да ги убеди, тъй като след няколко минути Биърш и останалите се показаха нерешително от свързващия ръкав. Приличаха на деца, попаднали в къщичката на Баба Ята.

— Биърш, елате тук! — повика го Люк. — Сериозна ли е раната?

— Ужасно — стенеше Биърш, промъквайки се отдалеч покрай чисите. — Как може някой да направи такова нещо?

— Надявам се скоро да разберем — обади се Формби. — А сега майстор Скайуокър иска да знае дали животът на Естош е в опасност.

Биърш неохотно се наведе и опипа краищата на обгорената рана.

— Не, не е толкова зле, но е много болезнено.

— Знам — въздъхна Люк. — Страхувам се, че няма как да му помогна. Лечителските способности на джедаите може да са опасни. Не бива да рискувам, ако той ще се оправи.

— Разбира се — кимна горчиво Биърш. — Все пак той е само един джеронец.

— Опасно е за него! — тросна се Люк. Да не би той да бе стрелял по Естош? — Ще ви помогна да го приберете вътре.

— Много любезно от ваша страна — прошепна Биърш. — Благодаря.

— За нищо — Люк се присегна със Силата да повдигне Естош...

— Не е необходимо — прекъсна го изведнъж Формби. — Всеки момент ще пристигне носилка и ще го вкарат в совалката.

Джеронецът се изправи:

— Предпочитаме помощта на хората — каза той сковано. — Бихме искали чисите повече да не се качват на нашата совалка.

— Нямате избор — отвърна равнодушно Формби. — „Посланик Чаф“ е кораб на Петата управляваща фамилия. Щом сте тук, попадате под обичаите и законите на чисите. Не можете да ни забраните достъп до совалката.

За миг двамата приковаха погледи. Биърш изглеждаше дребен и уязвим пред високия царствен чис. Накрая джеронецът въздъхна и отпусна рамене.

— Разбира се — прошепна и се извърна. — Както желаете. Люк се размърда, като понечи да направи крачка напред.

Формби се държеше детински...

„Недей!“

Предупреждението на Мара го накара да застине намясто. Извърна се към нея и срещна настойчивия ѝ поглед.

Протестът замря в гърлото му неизречен. Все пак това бе корабът на Формби. Ако аристокра държеше да изясни кой командва тук, Люк не биваше да спори с него.

От коридора се зададоха двама чиси с плаваща във въздуха лекарска носилка. Люк отново се обърна към Мара, тя кимна настрани и той отстъпи крачка назад, за да направи място на чисите да се доближат до ранения джеронец. Положиха го на носилката и поеха по свързващия ръкав към совалката. Останалите джеронци вървяха след тях потънали в мрачно мълчание.

— Е, това е всичко — Формби впери блестящите си очи в Мара и Люк. — Благодаря ви за помощта.

Люк едва се сдържаше.

— Пак заповядайте. Естош видял ли е кой го е прострелял? Формби поклати глава:

— Казал е на Фийса, че е бил прострелян, когато е влизал в коридора. Дори не е сигурен откъде е дошъл изстрелът. Сега търсим оръжието.

— Разбирам. Моля да ни уведомите, ако го откриете.

— Естествено — отвърна Формби. — Лека нощ.

— Нищо няма да намерят — прошепна Люк, докато с Мара се промъкваха покрай тълпящите се чиси по коридора. — Обзалагам се десет към едно, че оръжието вече е върнато там, откъдето е било взето.

— Смяташ ли, че историята от снощи е била за намирането на оръжие?

— Може, но не са го взели тогава. Иначе обезпаразитяващите екипи щяха да забележат липсата му. Не, целта вчера е била само да се набележи къде на удобно място има оръжие, така че тази вечер да го вземат, да застрелят първия джеронец, който се покаже от совалката, и да върнат оръжието, преди някой да е забелязал отсъствието му.

— Но защо са искали да стрелят по джеронците?

— Не знам — отвърна с отвращение Люк. — Може би за да вбият клин между джеронците и чисите. Или между тях и Формби. Или за да не им позволят да си намерят планета.

— А може просто да се опитват да влошат отношенията ни с Формби — предположи Мара. — Ти замалко не оспори негово решение пред подчинените му. Да не мислиш, че щеше да ти позволи да подрониш авторитета му?

— Той постъпи глупаво и детински — въздъхна Люк. — Но си права. Корабът е негов, той командва. А и добрите гости не спорят с домакините си.

— В такъв случай се дръж като добър гост — Мара го хвана нежно под ръка. — А това не ни пречи да пазим гърба му.

Люк я изгледа сепнато:

— Да не смяташ, че Формби е в опасност?

— Някой се опитва да предизвика хаос и безредие на кораба. Убийството на един виден политик или дори само опит за посегателство върху живота му ще сложи край на мисията, нали?

Люк поклати глава:

— Искане ми се да знаех какво толкова важно има в останките на „Изходящ полет“.

— Аз също. Но съвсем скоро ще научим.

* * *

Войниците намериха чарика във вентилационната шахта в коридора на няколко метра от мястото, откъдето бе стреляно по Естош. Последвалото разследване показва, че е бил откраднат от оръжейната на кърмата, ключалките ѝ предварително са били разбити и следите от взлома — замаскирани. Мара бе принудена да признае, че предположението на Люк е напълно вярно.

Разбира се, нямаше никакви улики, кой бе откраднал оръжието, нито пък кой бе произвел изстрела.

През следващите два дни Мара извърши собствено разследване, огледа местопрестъплението, събра всевъзможни сведения за вида на оръжието и как се стреля с него, спираше се да побъбри с всеки, който проявяваше готовност да я изслуша.

За съжаление разговорите не донесоха почти нищо. Чисите посрещаха въпросите ѝ с мълчание или отговаряха уклончиво. Пътниците бяха по-приятелски настроени, но не ѝ помогнаха с абсолютно нищо. Оказа се, че повечето са били сами по време на инцидента, и нямаше как историите им да бъдат потвърдени. Единствено щурмоваците твърдяха, че са били заедно в кораба си, но подробният разпит установи, че дори и те не са били непрестанно един с друг по време на стрелбата.

Два пъти ходи на свиждане при Естош и се опита да измъкне по-подробно описание на инцидента. Но и той не успя да ѝ помогне много. Бил с гръб към нападателя, мислел си за нещо и шокът и болката като че ли бяха замъглили допълнително паметта му. Единственото сигурно нещо, което се разбра от срещите им, бе, че той е на път да се възстанови.

Безплодните усилия ѝ носеха само разочарование. И въпреки това, колкото и да бе странно, в разследването имаше нещо вълнуващо и очарователно. Именно за подобна дейност бе обучавана преди години, когато Палпатин я подготвяше да бъде негов таен агент. Още тогава това я привличаше и интригуваше. Само дето сега усещането бе още по-хубаво. Нямаше и следа от потискащата атмосфера на безнадеждност, която бе обичайна за Империята на Палпатин. На борда на „Посланик Чаф“ не се свиваха при приближаването ѝ, не я мразеха и не се страхуваха от нея, не я приветстваха с лицемерната вежливост, кроейки да се възползват от властта ѝ за лични цели.

Вярно, повечето чиси като че ли искрено ненавиждаха имперските войници, но това бе по-скоро презрително неуважение, породено от усещането за превъзходство в културно отношение, а не ужасна, безнадеждна омраза, каквато показваха потъпканите под ботуша на Империята народи към своите господари. Фел се разхождаше из кораба с високо вдигната глава, но не с арогантността на имперски генерал и пълководец, а с искрена гордост от постиженията на Империята на ръката. Същата гордост се долавяше у Хан и Лея, у пилотите от „Червения ескадрон“ или дори у самия Люк.

И докато наблюдаваше и анализираше всичко това, нямаше как да не го сравни със съвсем различното усещане за живота в Новата република — караниците в Сената, отражение на стотиците противоречия и сблъсъци между съседни звездни системи; фракциите и влиятелните групировки, чиито несекващи борби за надмощие в Корускант поглъщаха време и усилия, които можеха да бъдат вложени много по-разумно.

Палпатин бе зъл, жесток и изпълнен с омраза, особено към стотиците нехуманоидни раси под негова власт. Но не можеше да се отрече, че ефективността и редът в Империята бяха за предпочитане пред оядената бюрокрация и разядената от подкупи върхушка на Старата република.

Нямаше как да избяга от въпроса, каква щеше да бъде Империята, ако начело стояха хора като Парк и Фел вместо Палпатин. Какъв щеше да бъде резултатът от реда и ефективността, ако бе управлявана от нехуманоид като Траун?

И неведнъж нощем, докато лежеше до Люк в тъмнината, тя се питаше какво ли би било да служи на една такава Империя.

Какво ли ще е да служи на една такава Империя?

Една вечер, когато въпросите и тревогите отново гонеха съня от очите ѝ, преподавателят на стената избръмча. Люк се извъртя и натисна копчето.

— Да?

— Говори аристокра Формби. Пригответе се.

— За какво? — обади се Мара. — Някакви проблеми?

— Спокойно, всичко е наред — успокои я Формби. — Пристигнахме.

— Ето — аристокра посочи главния екран. — Там вдясно. Виждате ли?

— Да... — Люк се взря в образа. Блестящият в миналото корпус бе почернял и набразден от множество лазерни и торпедни изстрели. Крайцерът се бе стоварил на билото на стръмен хълм и сякаш едва се крепеше да не се спусне надолу по склона.

„Посланик Чаф“ закръжи към повърхността и при следващия спираловиден заход Люк разбра защо крайцерът се е задържал на билото. От носа и кърмата излизаха пилони, губеха се навътре в хълма и се свързваха под малък ъгъл с друг кораб, погребан в чакъла в подножието. По средата на пилоните нагоре и надолу се отделяха извити тръби, съединяваха се и изчезваха под повърхността.

— Това ли е „Изходящ полет“? — попита тихо Формби.

Люк кимна. Корабът наистина бе крайцер, дълъг шестстотин метра, въоръжен със страховити турболазерни оръдия, предназначен да пренася близо дваисет хиляди души на борда си.

Но вече не ставаше за нищо. За миг Люк бе връхлетян от усещане за остра болка за хората на борда на кораба, които бяха загинали при сблъсъка с астероида.

— Така ми се струва — каза той. — Поне отговаря на описанията.

— Двигателите изглеждат почти невредими — отбеляза Мара. Гласът ѝ бе спокоен, почти равнодушен, но Люк усещаше болката и вълнението зад думите ѝ. — Турболазерните оръдия и щитовете са пострадали доста, но като цяло не е зле. Един основен ремонт — и ще е готов за полет.

— Този на повърхността е с работещи животоподдържащи системи — съгласи се Формби. — Сензорите долавят кислород, топлина и източник на електричество. Корабът в подножието обаче изглежда напълно мъртъв.

— Нищо чудно — промърмори Люк. — Свързващите пилони между двата са прекъснати на десетина места.

— А къде са останалите? — попита Джинзлър. — Доколкото разбрах, „Изходящ полет“ се е състоял от шест крайцера.

— Останалите сигурно са под земята — отвърна Фел.

— Под земята ли? — повтори изненадано Биърш. — Тези кораби могат да пътуват и под земята?

— Не, разбира се — отговори Формби. — Вероятно са погребани под... — изсъска замислено. — Не се сещам за точната дума. Камъните в долината между хълмовете.

— Сипея? — подсказа Люк. — Морените?

— Сипея, ако не се лъжа. Радарите показват, че под камъните има метал.

— Знаете ли в какво състояние са? — попита Джинзлър.

— Радарите ни не са толкова добри — поклати глава Формби. — Ще трябва да слезем в самите крайцери.

— Стига свързващите пилони да са в добро състояние — изтъкна Люк. — Тогава ще можем да вървим по тях от кораб в кораб. В противен случай ще се наложи да копаям.

— Не знам дали си заслужава усилията — обади се Фел.

— Не спирам да се чудя как са попаднали тук — намеси се Мара.

— И за нас остава загадка — призна аристокра. — Вероятно Траун ги е докарал тук, сигурно е възнамерявал някой ден да се върне и да ги проучи. Но нямаме никакви доказателства.

— Не, мен ме озадачава по-скоро начинът, по който е направено. Споменахте, че той е командвал малък щурмови отряд по онова време. Всеки младши офицер от флотата на чисите ли знае маршрутите през Редута?

— Нищо подобно. Вероятно му се е наложило да потърси данните в секретните информационни бази.

— Типично за Траун — отбеляза Фел. — Информацията бе неговата страст.

— Да — кимна мрачно Мара. — А убийствата му бяха работата.

По гърба на Люк полазиха тръпки. Според адмирал Парк на борда на шестте крайцера бе имало петдесет хиляди души.

Дали телата все още бяха там, където ги бе покосила смъртта? Той и преди бе виждал трупове, но повечето бяха на бунтовници и на имперски войници, загинали по време на битка. А пасажерите на „Изходящ полет“ бяха цивилни, вероятно имаше и деца.

С усилие прогони тази мисъл. Каквото и да го очакваше, бе длъжен да го посрещне.

— Е, какво ще правим сега?

— Астероидът е малък и почти без атмосфера — кимна към екрана Формби. — Затова ще приземим „Посланик Чаф“ до крайцера на билото на хълма и ще пуснем свързващ ръкав до десния хангар.

Взря се в екрана, крайцерът се уголемяваше с всяка изминала секунда.

— След като се качим на борда, на кратка церемония ще споменем участието на чисите в унищожаването на „Изходящ полет“ и ще изразим искреното си съжаление. Ще помоля за прошка от страна на Деветте управляващи фамилии и официално ще предам останките на посланик Джинзлър, представител на Новата република, и на джедай майстор Скайуокър и джедай Джейд-Скайуокър, представляващи Ордена на джедаите.

— Ами ние? — попита развълнувано Биърш. — Ще има ли възможност народът на джеронците да изрази благодарността си?

— Посланик Джинзлър ще реши дали да ви позволи да говорите или не — отвърна тържествено Формби.

— Разбира се, че поканата важи и за вас — усмихна се окуражително Джинзлър. — Както и за вас, командир Фел. Макар все още да не съм сигурен какъв точно е интересът на Империята на ръката към „Изходящ полет“.

— Възпоменанието може да приема различни форми — отговори уклончиво Фел. — Както и покаянието и изкуплението. За нас ще е чест да участваме в церемонията.

— В такъв случай предлагам всички да се върнете в каютите си и да се пригответе — заключи Формби. — След час слизаме на повърхността.

* * *

Приземяването на „Посланик Чаф“ на билото на хълма бе простичка операция, макар капитанът да се тревожеше дали сипеят ще издържи тежестта на кораба, особено пък ако отдолу наистина имаше погребан друг крайцер. За щастие теренът се оказа достатъчно устойчив. Лесно се справиха и със задачата да поставят свързващия ръкав и тогава се сблъскаха с неочакван проблем. Люкът към хангара

на крайцера се оказа изкривен и се наложи чисите да пробият отвор с електрожени.

Работата вървеше доста бавно. Тънкият по стандартите на Старата република люк все пак бе от дебела и здрава сплав, а от съображения за сигурност чисите не смееха да използват по-мощни инструменти. На няколко пъти Люк едва не отиде при Формби да му предложи да пререже отвор с лазерния меч — щеше да е много по-лесно, по-чисто и значително по-бързо.

Но нещо го възпираше. Споменът за среднощния разговор с аристокра за нехайното размахване на чужди оръжия на борда на „Посланик Чаф“ все още бе пресен в паметта му, а и вече познаваше достатъчно чиската гордост и знаеше, че предпочитат да се справят със задачата сами. Особено след като можеха да минат без помощта му.

След няколко часа поставиха свързващия ръкав, но последва ново забавяне — медицински екип изследва дали някой микроорганизъм, газ или частица не са опасни за чисите и хората. Тъй като разполагаше само с неколкодневни наблюдения върху джеронците, лекарят отказа да поеме гаранции за сигурността им и предложи четиримата от делегацията да облекат защитни костюми.

Биърш решително отказа. Заяви, че официалното облекло за церемонията няма как да влезе в защитните костюми, и увери Формби, че той и хората му с готовност ще рискуват.

С всичките забавяния закъснението от първоначалния график бе повече от три часа.

Бяха странна групичка, мислеше си Люк, докато вървеше по свързващия ръкав. Драск и Формби бяха в пищните одежди, които бяха носили на почетната вечеря първия ден, но Фийса и знаменосецът бяха облечени в много по-простички и функционални дрехи. Фел бе в униформа, а щурмоваците се бяха постарали да лъснат бронята си. Джинзлър бе заменил надиплената роба с обикновена туника, която не ограничаваше толкова движенията му, и Люк се зачуди дали възрастният мъж не очакваше прахоляк и затрупани коридори, или просто му бе омръзнало да играе ролята на посланик.

Четиримата джеронци бяха наметнали върху дебелиите си кафяви роби кожи на вълкодави със синьо-жълти нашийници. Раменете и гърбът на Естош все още бяха превързани и младият джеронец спори дълго с Биърш на мелодичния непознат език — очевидно настояваше

да придружи делегацията, но усилията му бяха напразни. Изпрати ги до свързващия ръкав и се отдръпна на една страна, като се държеше за раненото рамо и изглеждаше още по-изгубен и жалък от обикновено.

Люк отново бе облякъл тъмния си пилотски костюм, Мара също бе сменила официалната рокля с ежедневните си дрехи, но присъщата ѝ грация и елегантност го караха да се чувства така, сякаш тя бе по-добре облечена от него.

— Следващия път — прошепна Люк — ми напомни да си взема няколко официални костюма.

— Винаги съм казвала, че ти и Хан сте най-опърпаните герои във вселената.

Забележката бе напълно в стила на Мара — сарказмът ѝ многократно се оказваше изключително полезен за отвличане на вниманието и за лазене по нервите на враговете. Но този път думите ѝ бяха по навик. В очите ѝ се четеше загриженост. Люк се обърна напред и се присегна със Силата. Ако нещо притесняваше Мара, най-добре бе да е нащрек.

Свързващият ръкав излизаше в коридора пред складовете, които бяха два пъти по-малки от складовете на борда на „Посланик Чаф“. Няколко палета все още си стояха подредени до стената, етикетите им бяха избелели от времето, но повечето помещения бяха празни. Всичко бе покрито от тънък слой прах.

— Изненадващо чисто е — отбеляза Джинзлър, когато групата се събра в средата на помещението. Гласът му отекваше особено сред голите метални стени. — Не трябва ли да е по-прашно?

— Сигурно няколко от дроидите по поддръжката все още функционират — обади се Фел. — Или поне са функционирали доскоро. Виждате ли закърпените пукнатини в корпуса?

— Нима машините могат да работят след толкова много години? — ахна Биърш. — Без някой да ги надзирава и управлява?

— Всичко на борда на „Изходящ полет“ е било напълно автоматизирано — отвърна имперският офицер. — Крайцерите са били напълно самостоятелни и сами са си произвеждали електричество, храна и вода. Ако не беше автоматизираната система, вероятно щеше да е необходим екипаж от шестнайсет хиляди души за всеки кораб.

— Толкова малко? — Биърш се огледа учудено. — Нашият кораб е едва на половината на този и въпреки това на него има шейсет

хиляди джеронци.

— Да, но това не е колонизаторски кораб, предназначен основно да пренася хора и товари — изтъкна Фел. — Крайцерите са бойни кораби, най-големите в Старата република до Войните на клонингите. Тяхното въоръжение и оборудване...

Формби се прокашля. Фел усети намека и замълча.

— От името на Деветте управляващи фамилии на чисите ви приветствам с добре дошли, макар и по скръбен повод — започна аристокра с дълбок звучен глас. — Днес сме се събрали на борда на древен кораб, погребан тук като символ на човешката смелост и греха на народа на чисите...

Люк огледа присъстващите. Биърш шепнеше в голям предавател на мелодичния си език. Вероятно предаваше на живо случващото се на церемонията на Естош. Странно защо оставиха младия джеронец на борда на „Посланик Чаф“. Разстоянието бе късо, едва ли щеше да се отрази толкова зле на състоянието му. Единственото обяснение вероятно бе, че раната на Естош не би му позволила да сложи церемониалната кожа на вълкодав.

За Люк причината бе доста нелепа. Но той отдавна се бе убедил, че не всеки аспект на чуждите култури е смислен за него. Ала щом даден народ спазваше и почиташе съответните правила и обичаи, то те заслужаваха уважението, ако не и одобрението му.

И в този миг нещо докосна съзнанието му. Последното нещо, което бе очаквал. Извърна глава към Мара. Широко отворените ѝ очи бяха достатъчно потвърждение.

— Люк? — прошепна тя напрегнато.

— Какво има? — попита рязко Формби, прекъсвайки речта си наскоро думата. — Какво става?

Люк си пое дълбоко дъх.

— „Изходящ полет“ — присегна се още по-дълбоко със Силата. Не, не грешеше — съзнанията бяха не на чиси, а на човешки същества. Някъде дълбоко под тях се криеха хора. — Не сме сами, аристокра Формби. Има оцелели от „Изходящ полет“.

ГЛАВА 11

Някой ахна, друг рязко си пое дъх.

— Какво казахте? — извика Биърш, преподавателят увисна забравен в ръката му. — Има оцелели?

— Освен ако чисите не са докарали хора на екскурзионно летуване — отвърна Мара и се присегна със Силата, за да долови по-ясно вихрушката от усещания, които идваха от долу. — Под нас има най-малко стотина човека. Вероятно и повече.

— Но това е невъзможно! — изграчи Джинзлър. — Корабът е мъртъв от петдесет години! Мъртъв е!

Мара сепнато се извърна към него. Набразденото му лице бе стегнато, мислите му се носеха като подети от ураган буреносни облаци, преградите в съзнанието му бяха паднали и разкриваха странна комбинация от надежда, страх и вина.

В този миг тя разбра, че той не бе излъгал за сестра си. Лорана Джинзлър наистина е била на борда на „Изходящ полет“.

Възможно ли бе да е жива? Дали на тази мисъл не се дължеше емоционалното земетресение в душата му?

— Корабът може и да е мъртъв, посланик, но не всички хора на борда са загинали с него.

— Е, това доста усложнява нещата — Фел се опитваше да запази гласа си равен, но без особен успех.

— Така е — присви замислено очи Формби. — Страшно ги усложнява...

Мара се извърна към Люк:

— Какво ще кажеш да ги оставим да обсъждат дипломатическите последици, а ние да отидем да проверим как стоят нещата?

Номерът свърши работа.

— Не, не — настоятелно ги спря Формби, отърсвайки се от замислеността си. — Не може да отидете сами.

— В никакъв случай — съгласи се Драск и махна на знаменосеца: — Върни се на „Посланик Чаф“ и предай на капитан Брасталшибарку да обяви тревога. Веднага да прати три ескадрона...

— Почакайте малко — прекъсна го Люк. — Не може да свалите толкова войници тук.

— Този кораб все още е собственост на Чиското господство — изгледа го намръщено Драск. — Ще правя каквото си поискам.

— Не оспорвам правото ви да вземате решения. Просто се тревожа как ще реагират оцелелите, ако видят към тях да се задават въоръжени чиси.

— Прав е — призна неохотно Формби. — Едва ли са забравили, че точно щурмови отряд на чиската флота е унищожила корабите им.

— И затова няма да посмеят да направят нищо и ще имаме време да поговорим с тях и да ги уверим в добрите си намерения — отвърна раздразнено Драск. — Няколко минути напрежение едва ли е толкова висока цена.

— Не ме тревожи как биха се почувствали — обясни Люк. — По-скоро се питах какво биха направили, ако видят изпълнен с чиски войници коридор. Особено предвид на случилото се миналия път, когато са се сблъскали с въоръжени чиси.

— Господарят Миттраунуруодо не е изпратил войници на борда — каза Драск. — За подобно нещо не се споменава никъде в архивите.

— Но няма как да не са видели някой със синя кожа и червени очи — изтъкна Мара. — Независимо дали е бил самият Траун или негов пратеник. Освен ако не смятате, че той ги е нападнал, без дори да им предложи възможността да се предадат?

Драск ядосано се извърна към нея и изръмжа:

— Нищо подобно! Дори Миттраунуруодо не би постъпил така!

— Прав сте. Те много добре знаят кой е врагът им, и са имали на разположение петдесет години, за да се подготвят за отбрана.

— И както командир Фел посочи, крайцерите са бойни кораби — добави Люк.

За момент настъпи тишина, всички обмисляха ситуацията.

— И какво предлагате? — попита Формби.

— Мара вече го каза: аз и тя да отидем при тях. Сами.

— Не — примоли се Биърш. — Не бива да ни оставяте! Ние искахме да изразим почитта си пред паметта на тези смели хора. А

сега, след като са живи...

— Ще ви отведем долу по-късно — успокои го Мара. — След като им обясним какво е положението...

— Не! — прекъсна я раздражено джеронецът. — Не бива да ни оставяте.

— Планът ви е неприемлив и за нас — намеси се Драск. — Разбирам защо не желаете да повикам още войници. Но поне аз и аристокра Чаформбинтрано трябва да присъстваме на първата среща с оцелелите. А аристокра се нуждае от въоръжен ескорт.

— Тук са моите щурмоваци, генерале — обади се Фел. — Те могат да се справят срещу всяка опасност.

— Помощта ви е добре дошла, но не е достатъчна — отвърна намусено Драск. — Ще повикам най-малко трима чиси — погледна предизвикателно Люк: — Имате ли нещо против това, джедай?

— Не — предаде се Люк. — Тримачиси са добре. Да разбирам, че и вие идвате с нас, посланик?

— Естествено — кимна категорично Джинзлър. Напрежението му се бе уталожило, но все още не го бе напуснало напълно.

— Моята... Моето правителство на Корускант го изисква.

— В такъв случай всички сме съгласни — отбеляза Фел. — Добре. Да не губим време.

— След петдесет години чакане едва ли още няколко минути ще са от значение — обади се кисело Драск. Обърна се към знаменосеца, който бе спрял на няколко крачки встрани и очакваше заповеди. — Върни се на „Посланик Чаф“ и обяви тревога. Почетната стража да дойде тук. Да бъдат в готовност, ако ни потърбва незабавна помощ.

Блестящите очи предизвикателно обиколиха всички — дали някой нямаше да оспори заповедите му. Не се обади никой.

— Много добре — кимна Формби. — В такъв случай нека се върнем на „Посланик Чаф“ и да се приготвим за това пътуване към миналото — сведе поглед към тежката си роба. — А вероятно няма да е зле да се преоблечем. Среща отново тук след трийсет минути.

* * *

Първият етап от пътуването мина доста спокойно. Крайцерът приличаше на голяма гробница, голата метална палуба и сивкавите стени отразяваха бледото аварийно осветление и лъчите на фенерчетата в ръцете им. Но поне коридорите не бяха задръстени с боклуци и отломки. Преминаха покрай различни помещения, някои от тях бяха толкова големи, че лъчите на фенерчетата се топяха в тъмнината, а стъпките им отекваха зловещо в далечните стени и тавани. Повечето зали бяха пълни с неизползвано оборудване и прашни панели. От време на време попадаха на каюти с редици празни койки и разпилени лични вещи край тях.

Мара и Люк вървяха най-отпред, наострили сетивата си към тъмнината, където не достигаха лъчите на фенерчетата. Мара беше неспокойна, глождеше я въпросът, как точно се бе получила подредбата на делегацията. Разбира се, тя и Люк бяха най-подходящите да застанат начело и тя нямаше нищо против това, че Драск, Формби и Джинзлър вървяха след тях.

Следваха Фел, Фийса и един щурмовак, а зад тях идваха джеронците. Накрая съвсем безшумно въпреки броните вървяха другите трима щурмоваци.

Колкото повече мислеше, толкова повече се притесняваше. Опитът ѝ диктуваше да остави Фел и четиримата щурмоваци най-отзад, за да действат като ариергард в случай на опасност. А ако Фел настояваше един от хората му да е отделно, то мястото му бе отпред, точно след нея и Люк, където спокойно можеше да стреля, без да се тревожи за Джинзлър и двамата високопоставени чиси.

На два пъти бе на крачка да заповяда да спрат, за да препореди групата. Но и двата пъти нещо я спираше и накрая се отказа. Фел бе излязъл от военното училище съвсем наскоро и бе възможно тактиците на Империята на ръката да са излезли с по-ефективна доктрина от тази, която тя познаваше.

След първите петдесетина метра пътят стана по-труден. Разкъсана метална обшивка, съборени преградни стени и извити колони препречваха коридора и блокираха достъпа до някои помещения и странични входи.

— Какво се е случило тук? — прошепна Фийса, докато Люк внимателно придържаше настрани увиснали проводници, покрити с разтопена броня.

— Стигнахме до тази част на кораба, където са се намирали турболазерните оръдия — отвърна Фел. — Мара каза, че огневите гнезда са били почти напълно унищожени. Те са били първостепенната цел на Траун.

— И той се е справил прекрасно, както се вижда — отбеляза Формби. — Защо дроидите по поддръжката не са ремонтирали този отсек?

— Не са достатъчни, за да се справят сами с толкова големи разрушения. А оцелелите хора явно са решили, че не си заслужава труда сами да разчистват.

— Или е било опасно — добави Драск. — Тук активните звезди са много и са силни, затова и радиацията е по-висока.

— В такъв случай ние в опасност ли сме? — попита изплашено Биърш.

— Само ако се задържим прекалено дълго — увери го Люк.

— Корпусът е достатъчно дебел, за да спре по-голямата част от вредните лъчения. За появата на отрицателни ефекти е необходимо да останете тук месеци или дори години.

— Това вероятно обяснява защо са решили да живеят в погребания под земята крайцер — изтъкна Мара. — Камъните и пръстта ще спрат това, което е успяло да си пробие път през корпуса.

— Или пък другите крайцери не са чак толкова пострадали — обади се Фел.

Скайуокър сви рамене:

— Скоро ще разберем.

— Към погребаните кораби ли отиваме? — попита Джинзлър.

— Там са оцелелите — обясни Люк. — Но преди да потърсим път надолу, предлагам да се качим няколко нива до командния мостик. Ако не е напълно унищожен, може да открием записи и да разберем какво точно се е случило.

Биърш издаде приглушен свирещ звук в гърлото си.

— Нима мислите, че имаме някакъв шанс? — попита той мрачно. — Тук виждаме колко целенасочено си е свършил работата Траун.

— Траун никога не е унищожавал повече от абсолютно необходимото — възрази Фел. — Не ми се вярва да е поразил

командния мостик, ако е сметнал за нужно само да повреди генераторите на щита и турболазерните оръдия.

Джинзлър извърна глава:

— Какви ги говорите? Как така „Ако е сметнал за нужно“? За какво изобщо му е трябвало да унищожава „Изходящ полет“?

— Имал си е основателни причини — настоя Фел.

— Имал е основателни причини да убива цивилни? — извика Джинзлър. — Мъже, жени и деца, които на никого не са сторили зло? Или сигурно просто си е търсил удобна мишена за учение и те просто са се случили наблизо? И вие — обърна се той към Формби и Драск, — вие, чисите, защо не сте го спрели?

— Достатъчно, посланик — намеси се Мара. Формби вече бе признал, че чисите носят вина за случилото се. Не беше нужно да им се натяква непрекъснато. — Нека оставим миналото. Не бива да се изравят стари истории.

— Не бива ли? — попита рязко Джинзлър.

— Да — намеси се категорично Люк. — Соченето с пръст и вменияването на грехове няма да доведат до нищо. Дайте да намерим оцелелите и да видим с какво можем да им помогнем.

— Да, прав сте — прошепна Джинзлър. — Разбира се. Извинявам се. Просто...

— Някой се приближава към нас — обади се внезапно застаналият най-близо до Фел щурмовак и посочи с бластера разрушения сервизен коридор вдясно.

В следващия миг другите трима щурмоваци изникнаха до него, подредиха се в отбранителен полукръг и насочиха оръжията си към коридорчето.

— Спокойно — обади се Фел. — В никакъв случай не откривайте огън първи.

Вече се чуваха леки, но уверени стъпки. Мара извади лазерния меч и се присегна със Силата. Не долови нищо.

— Вероятно е дроид — каза тя.

— Що за дроид може да се провре през това коридорче? — възрази Фел.

След малко отговорът се появи под формата на нисък очукан робот, дълъг около половин метър и висок няколко сантиметра, който се търкаляше на ръждясали гъсеници.

— Куц дроид? — обади се Люк, тъй като едната от гъсеничните вериги се бе разхлабила и издаваше мекото „туп“, което звучеше като човешка стъпка. — Подочистач?

— Вероятно мете и събира дребните боклучета — Фел отстъпи назад, дроидът мина покрай краката му и се насочи към купчина изронена изолация, като оставяше след себе си едва видима следа в праха. — Част от основната почистваща система, предполагам.

— Ясно — отвърна Люк и погледна към Мара.

Тя кимна. Предвид на дебелия слой прах навсякъде не бе много вероятно групичката им да е попаднала тук точно в момента, в който чистачът тъкмо започва месечното или годишното почистване. Сигурно към дроида бяха прикрепени холокамера и предавател и той бе изпратен да наблюдава нашествениците.

Или да ги примамва в някой капан.

Тя обърна гръб на дроида и огледа коридора. Беше затрупан с боклучици и отломки, но като че ли напред леко се разширяваше. Перфектно място за засада. Улови погледа на Люк и кимна нататък, той присви очи и се промъкна край нея.

— Наистина е невероятно — клатеше глава учудено Биърш и наблюдаваше как дроидът изважда тънки пипалца и започва да събира изолацията. — Значи това е дроид. И е напълно автоматизиран?

Един от щурмоваците видя как Люк изчезва зад купчина отломки, и облечената в броня гръд се надигна леко, сякаш имперският войник си поемаше дъх да заговори. Мара завъртя глава предупредително и той замълча.

— Този вероятно е свързан с централната компютърна система по поддръжката — обясни Джинзлър. — Малките дроиди обикновено нямат достатъчно капацитет, за да са с изкуствен интелект.

— Разбирам — отвърна Биърш. — Но има и такива, нали?

— Да — потвърди Джинзлър. — Протоколните дроиди и медицинските роботи например.

— А бойните дроиди и дроидежите? — попита друг джеронец. — И те ли са напълно самостоятелни?

— Някои от последните версии. Но в миналото повечето са били управлявани от централна компютърна система.

— Ужасяващо оръжие — прошепна Биърш.

— Не съвсем — обади се Фел. — Идеята за армия от дроиди се смята за доста остаряла днес, поне в Империята на ръката. А как е в Новата република, посланик Джинзлър?

— В някои системи все още се използват дроиди. Най-вече в малките колонии в развиващите се светове в Дивия космос, където хората се нуждаят от нощна охрана срещу хищниците.

Биърш потрепери:

— Такава невероятна мощ в ръцете ви и въпреки това не я използвате...

— Вече не се занимаваме със завладяването на нови светове, камерхер — напомни Джинзлър.

— Основното качество на добрия боец не е мощта — намеси се Фел. — Проблемът с бойните дроиди е, че са доста глупави...

Мара усети повика на съпруга си. Остави Фел да продължи лекцията си и незабележимо пое по коридора.

Люк бе спрял точно където коридорът се разширяваше.

— Какво става? — прошепна тя.

Той посочи няколко сиви кутии, подредени покрай лявата стена.

— Като че ли са сложени там скоро — отвърна той. — Дали не е някакъв капан?

Мара се присегна към Силата и бавно си пое дъх. Едва доловимите миризми на кораба изпълниха съзнанието ѝ — прах, пластмаса, метал, ръжда... Пое си отново дъх и този път усети лекия мирис на експлозиви.

— Ако не е, то е ужасяващо добра имитация — заяви тя и изтласка миризмите от съзнанието си. — С дистанционно управление ли е според теб?

— Ти си експертът по взривовите в семейството. Но няма как да е с часовников механизъм, а и не виждам как биха се лишили от някой дроид, който да го задейства.

— Аз също — съгласи се Мара. — Надявам се, че няма да сме достатъчно глупави, за да се натресем сами в него?

— Дори ми се струва, че не сме толкова глупави изобщо да го наближим. Нека се върнем да потърсим обиколен маршрут.

— Не ми се вярва да намерим — отвърна колебливо Мара, извърна се и огледа разрушения коридор. — Централният коридор е доста пострадал, а вероятно малките са още по-зле.

— Но това се отнася само за отсека с турболазерните оръдия и генераторите на щита — отвърна Люк. — Останалата част от кораба може да е в по-добро състояние. Ако не се лъжа, това е един от четирите основни коридора в тази част на кораба. Те вървят успоредно един на друг и се съединяват при носа.

— Гледай ти — намръщи се Мара. — И откога си толкова добре запознат с вътрешната уредба на крайцерите?

— Откак с Хан си играехме на криеница с щурмоваците на „Катана“ — отвърна сухо Люк. — Човек учи бързо, когато го обстрелват отвсякъде. Ела да кажем на останалите.

Когато се появиха при групата, Фел тъкмо бе приключил с лекцията си.

— А, ето ви най-послед — обади се Драск ядосано, очите му мяха мълнии. — Къде бяхте?

— Да поразузнаем напред — успокои го Люк. — Налага се да намерим друг коридор.

Драск присви очи:

— Защо?

Люк погледна към дроида, който невинно продължаваше да събира боклуци по пода.

— Пред нас има капан. Обезвреждането му ще ни забави излишно. На десетина метра встрани има друг коридор, който можем да използваме и после да се върнем към този.

— Капан ли? — ахна Биърш. — Но защо някой би искал да ни навреди? Ние сме дошли да им благодарим.

— Но те не го знаят — напомни Скайуокър. — Не ни остава нищо друго, освен да се опитаме да избегнем проблемите, докато не им го обясним.

— Има и друг начин да ги накараме да ни изслушат — обади се мрачно Драск и извади предавателя си.

— Почакайте! — спря го Фел. — Какво възнамерявате да правите?

— Да извикам подкрепление. Време е да спрем да си играем на дипломати.

— Не ни трябва подкрепление — възрази имперският офицер. — Повярвайте ми, щурмоваците са напълно достатъчни.

— Не са — настоя Драск. — Дори и да са толкова добри, колкото твърдите, не са достатъчни, за да ни защитят. Трябват ни още хора.

— Това не е много добра идея, генерале — предупреди Люк. — Ако оцелелите ни наблюдават, появата на толкова много войници може да бъде възприета като заплаха.

— Прав е — призна Формби. — Оставете войската в резерв, генерале. Ще се върнем и ще използваме предложения от майстор Скайуокър маршрут.

— Не съм съгласен с вас, но съм длъжен да се подчиня — изръмжа Драск и прибра предавателя. — Добре, майстор Скайуокър, покажете ни пътя.

Избраният от Люк страничен коридор не бе по-проходим от главния. Наистина, отломъците по пода бяха по-малко, но състоянието на стените и на таваните компенсира разликата. През няколко метра бяха нападали панели от стената и препречваха движението. Групичката се промъкваше бавно и неохотно покрай останките. Вероятно тук бе избухнало нещо по време на битката.

Отне им повече от час, за да си проправят път през първите сто и петдесет метра. Срецнаха още два поддържащи дроида, по които джеронците се прехласваха и ахкаха удивено. Беше очевидно, че някой наблюдава придвижването им.

Но поне не попаднаха на други капани. Вероятно, както Люк се бе надявал, този, който ги наблюдаваше, бе стигнал до извода, че не идват с лоши намерения. Или пък им приготвяха паметно посрещане по-навътре в кораба.

Както очакваха, след като отминаха отсека с турболазерните оръдия, разрушенията значително намаляха. След петдесетина метра коридорът си беше съвсем нормален, само дето бе потънал в прах.

— Какво е това? — попита Биърш, когато минаха през голяма зала с екрани и компютри.

— Тактическата зала за полетите — обясни Фел. — По време на битка оттук корабът координира действията си с останалите.

— Сигурно вагаарите са имали подобни зали — обади се един от джеронците. — Даже по-големи. Тяхната флотилия е била огромна.

— Да — потрепери Биърш. — Затъмни небето, когато премина над планетата ни.

— Този като че ли още работи — отбеляза Драск и се спря пред един компютър. — Дали Миттраунуруондо нарочно би пощадил това място?

— Възможно е — отвърна Фел. — Ако не се лъжа, шестте крайцера са били координирани пряко от командващия кораб и по време на битката тази зала вероятно е била празна.

— Освен ако това не е командващият кораб — обади се Джинзлър.

— А и все още не сме сигурни дали компютрите работят — добави Мара и се присегна със Силата. Като че ли някой се спотайваше пред тях. Усещането се появи и изчезна за миг, сякаш човекът се движеше.

— Сигурно си заслужава да опитаме да ги включим — намеси се Люк и погледна многозначително към Мара. Значи и той бе усетил чуждото присъствие — Какво ще кажете, командир?

Фел сбърчи чело за момент, след това схвана намека и лицето му се проясни.

— Разбира се, защо не? — съгласи се той с пресилен ентузиазъм. — Всъщност дори може да е по-лесно да намерим някакви данни от последната битка тук, отколкото на мостика. Да пробваме да включим компютъра пред вас, генерале.

Драск направи крачка назад и протегна ръка:

— Заповядайте.

— Благодаря — Фел издърпа креслото и седна. — Сегааа...

— натисна няколко бутона. Компютърът изпиука два пъти и индикаторите неохотно се върнаха към живот. — Добре, да пробваме...

Мара забеляза, че Люк вече е изчезнал. Почака всички наоколо да се съберат около Фел и се измъкна след него. Той я чакаше в коридора пред тактическата зала.

— Усети я, нали? — прошепна той.

Нея? За сестрата на Джинзлър ли говореше Люк?

— Долових нещо, но то изчезна твърде бързо — отвърна тя.

— Мислиш, че е жена ли?

— По-скоро момиче. Твърде е малка, за да бъде Лорана. Съжалявам.

— Е, не беше много вероятно — призна Мара, опитвайки се да скрие разочарованието си. — Да се опитаме да я намерим, преди да

забележат, че ни няма.

— Твърде късно — обади се мрачно някой зад нея. Люк смръщи лице.

— Здравейте, генерале — поздрави тя и се обърна. В коридора стоеше Драск.

— Сигурно ни имате за пълни глупаци! — изплю той. — И вие, и командир Фел. Наистина ли смятате, че чисите могат толкова лесно да бъдат заблудени два пъти по един и същ начин?

— Простете ни — поклони се Люк. — Просто сме загрижени за безопасността ви.

— Не е необходимо да се тревожите за мен — възрази Драск.

— Не знам как е при вас, хората, но предводителите на чисите не се крият зад обикновените войници.

— Разбирам — кимна Люк. — Вероятно не се изразих добре. Загрижени сме за безопасността на аристокра.

— Така бива — изръмжа Драск. — Но позволете ми да ви напомня, че този кораб все още е собственост на чисите и оттук насетне не разрешавам нито крачка напред без мое знание.

— Разбрано. Отново ви моля да приемете извиненията ни.

— Хубаво — Драск се обърна назад. — В такъв случай нека да продължим, преди останалите да са забелязали отсъствието ни.

След около десетина метра Мара отново усети чуждото съзнание. Люк бе прав — със сигурност бе жена.

— Точно пред нас е — предупреди тя, взирайки се в останките и разпиляното оборудване.

След пет метра коридорът се разширяваше в просторна зала с отворена врата. Вътре бе пълно с екрани и командни табла.

— Тук трябва да са радарите — посочи Люк. — Искаш ли да изчакаш, докато огледаме с генерала?

Мара прехапа език, но се сдържа. Очевидно Люк се опитваше да се прави на дипломат.

— Както кажеш — отвърна тя, отстъпи назад и допря гръб в стената на коридора. Люк и Драск продължиха напред. Ръката на генерала лежеше върху чарика в колана. Стигнаха до спуснатата наполовина врата, Люк се наведе, за да се шмугне под нея, и...

— Джедай ли си? — обади се тих глас зад гърба й.

Мара се извъртя, старите бойни рефлексии не бяха закърнели и ръката ѝ се присегна автоматично към лазерния меч. Момичето, което стоеше спокойно в коридора, бе на не повече от десет години, протичко, но чисто облечено, тъмнокестенявата ѝ коса блестеше на светлината. Взираше се в Мара с широко отворените си сини очи.

Как, по дяволите, бе успяла да се промъкне зад гърба ѝ, без да я усети?

Мара прочисти гърлото си:

— Да, и двамата сме джедай. Тук сме, за да ви помогнем.

— Аха — на лицето ѝ бе изписано колебание. Помисли малко, обърна се към Драск и Люк и ги огледа внимателно. — А синьокожият? Той е наш враг.

— Никой няма да ви стори зло — увери я Драск. — Както каза джедаят, тук сме, за да ви помогнем.

— Аха — повтори момичето, гласът ѝ бе съвсем безизразен. — Е, може да му го кажете — тя махна към нишата зад себе си: — Той ви очаква.

— И ние бихме искали да се срещнем с него — обади се Люк, макар да нямаше никаква представа, за кого говореше. Вероятно за предводителя на оцелелите. — Как се казваш?

— Евлин. Бихте ли ме последвали, моля?

— Първо трябва да се обадим на останалите — намеси се Драск и извади предавателя си.

— Нищо няма да им се случи — увери го Евлин и пристъпи в нишата. — Друг ще ги доведе след нас.

Докосна някакъв бутон. Стената на нишата се вдигна и се скри в тавана. Показа се къс коридор с врата в другия край.

— Елате — подкани ги тя, влезе вътре и тръгна към вратата отсреща.

Мара се намръщи. Коридорчето бе абсолютно празно, виждаха се само две врати — тази отсреща и една по средата на лявата стена. Вероятно бе оборудвано със скрити сензори за проверка на преминаващите.

А можеше и да е капан.

Дали оцелелите не бяха готови да жертват момичето? Или то щеше да се опита да излезе през другата врата преди тях?

За сетен път мислите на Люк повтаряха нейните.

— Мара, по-добре остани тук с генерала — каза той и тръгна след Евлин с широки крачки, за да я настигне. — Той може да се обади и да предупреди останалите.

— Не! — Драск подмина Люк и тръгна пръв по коридора. — Няма да ви позволя да отидете сам.

Евлин стигна до другия край и се присегна към малък контролен панел до вратата. Мара се поколеба, присегна се със Силата към групата на Формби, но не усети страх, нито пък изненада. Това бе достатъчно, за да вземе решение. Ако всичко бе, както трябва, не беше проблем да се отделят от останалите за няколко минути, особено след като Фел и щурмоваците бяха там, за да ги охраняват. А ако беше капан, двама джедаи бяха по-добре от един.

— Може да им се обадим по пътя — обяви тя и тръгна след Драск.

Шмугна се в коридорчето в последния миг. Едва бе прекрачила прага, когато вратата се стовари зад гърба ѝ.

— Побързайте — подкани ги Евлин.

Мара се втурна към Люк... Предупреждението от Силата закъсна с частица от секундата. Двамата с Люк едновременно посегнаха към лазерните мечове, но в този миг от тавана се спуснаха две прегради, прерязаха коридора и те се озоваха приклучени в средата.

След това подът под краката им рязко пропадна.

ГЛАВА 12

— Джедаи! — изкрещя Драск, от устата му думата прозвуча като проклятие. — Направете нещо!

В първите няколко ужасяващи секунди обаче нито един от двамата не бе способен да реагира. Люк едва пазеше равновесие. Усещаше яда на Мара, а и самият той изпитваше яд. Подът продължаваше да пропада, много по-бързо, отколкото ако ги привличаше единствено слабата гравитация на астероида. Едва сега — твърде късно — той осъзна, че са били примамени в клетка на турболифт.

Изведнъж турболифтът спря рязко и Люк отново залитна.

— Добър ден, джедаи — обади се непознат глас от контролния панел до вратата. — Добър ден, синьокожи.

— Наричаме се чиси — поправи го гордо Драск.

— Аха... Добър ден, чис. Аз съм Жорад Пресор, пазител на народа.

— Интересен начин за приветствие на мирни посетители — обади се Мара. — Няма ли да слезете и да си поговорим лице в лице?

— С кого ще разговарям, решавам единствено аз — отвърна Пресор. — За момента не възнамерявам да се срещам с вас.

— Този момент ще е доста кратък — не му остана дължна Мара. — Нали не очаквате, че ще останем тук затворени за дълго?

— Напротив. Сега ще ви обясня. Клетката, в която се намирате, е обхваната от два еднакви по сила и обратни по посока прехващащи лъча. Ако някой от тях бъде изключен, клетката ще се разбие или в крайцера, от който тръгнахте, или в крайцера, към който отивахте. И в двата случая смъртта ви е неизбежна.

— Доста опасно е и за вас самите — предупреди Драск. — Толкова силен удар ще се отрази върху стабилността на цялата конструкция.

— Не ми се вярва. Но дори и да се случи, никой от вас няма да го разбере.

— Вярно е — призна Люк. — Предполагам, че това не е всичко?

— Знам за лазерните мечове на джедаите. При нормални обстоятелства за вас не би било проблем да прережете стените и да се измъкнете. Но не ви съветвам да опитвате. Захранващите проводници и контролните кабели за двата прехващащи лъча са плътно омотани около клетката на турболифта. Ако прережете някой от тях, с вас е свършено.

Люк и Мара се спогледаха.

— Очевидно сте обмислили добре капана си. Да не би оттук да са минали други джедаи през последните петдесет години?

— Не сме имали никакви посетители — отвърна Пресор студено. — Но винаги съм знаел, че някой ден Републиката ще ни потърси. Благоразумието ни диктуваше да вземем предохранителни мерки.

Люк поклати глава:

— Разбрали сте ни погрешно — започна той, влагайки в гласа си всичките си умения да убеждава. — Не сме дошли да търсим отмъщение. Ние...

— Не се опитвайте да се свържете с останалите — прекъсна го Пресор. — Всички честоти се заглушават. Настанете се удобно и се отдайте на прословутото джедайско търпение.

Чу се щракване и връзка прекъсна.

— Интересно — отбеляза Драск и се извърна към Люк. — Аристокра Чаформбинтрано твърди, че от всички почитат и уважават джедаите. Очевидно греши.

— Твърде много — съгласи се Люк и замислено се огледа. Отблизо металните стени изглеждаха напълно гладки, без пукнатини и драскотини. Ако похитителите им ги наблюдаваха, холокамерите и микрофоните вероятно бяха скрити в контролното табло или в ъгъла между тавана и стените, където се бяха появили пукнатини от старост. — Доста хора не харесват джедаите — продължи той и вдигна вежди към Мара. Тя кимна към контролното табло и допря длани под прав ъгъл.

Явно и тя бе стигнала до същия извод. Люк извади раничката си и я отвори.

Мара продължи с обясненията:

— Разбира се, повечето от тях са престъпници и негодници — свали собствената си раничка и започна да ровичка в нея. — Джедаите

пазят мира, затова разбойниците ни ненавиждат.

— А и корумпираните политици не ни долюбват особено — добави Люк, бутна настрани храната и бутилките с вода и извади тубичка с течен кабел. Мара вече бе изкарала от медицинския пакет тубичка „Синтетична плът“, лекарство за заздравяване на рани. — Чудя се в коя категория попада Пресор.

— В нито една от тях — Мара застана в ъгъла и започна да нанася тънък слой от мехлема в ъгълчето между стената и тавана. — Може би просто не вярва, че говоренето с нас ще помогне.

— Възможно е — Люк се приближи до нея и започна да впръсва течния кабел върху лекарството, преди то да засъхне. — Поне не и тук, на територията на чисите.

— Ако изобщо знае къде се намират. Да се надяваме, че след като ги убедим в добрите си намерения, ще чуем цялата история за случилото се преди петдесет години.

В турболифта се възцари напрегната тишина. Мара стигна до ъгъла и продължи покрай следващата стена, следвана плътно от Люк. Течният кабел се втвърдяваше незабавно при контакт с въздуха и бе специално направен така, че да не полепва по никакви повърхности. А мехлемът за рани покриваше изцяло плътта и я предпазваше от замърсявания. Двете заедно представляваха съвършена бариера срещу дупките в стените и това, което се криеше зад тях.

След като приключе със стените, нямаше да е никакъв проблем да закрийт контролното табло с наметало. Ако Пресор не се намесеше, щяха да приключат за няколко минути.

Така и стана.

— Готово — обяви накрая Люк и отстъпи, за да огледа свършената работа. — Така поне няма да могат да ни наблюдават.

— Добро начало — измърмори равнодушно Драск. Очевидно изобщо не бе впечатлен. — Но това с нищо не ни помага да се измъкнем от тук. Какво ще правим сега?

— Сега — усмихна се накриво Люк — ще видите как се справят джедаите в невъзможни ситуации.

* * *

Някъде наблизо се чу рязко щракване.

— Какво беше това? — вдигна глава Фийса.

— Нещо се затвори — обади се Куката, вдигна бластера и направи няколко крачки към коридора, в който преди няколко минути бяха изчезнали Люк и Мара. — Вероятно някаква врата.

— Джедаите! — възкликна Джинзлър и се огледа. — Изчезнали са!

— Успокойте се, посланик — намеси се Формби. — Отидоха с генерал Драск на разузнаване — обърна глава към коридора. — Може би е време да се присъединим към тях.

Фел потисна недоволството си. Бе се надявал двамата джедаи да се върнат, преди останалите да забележеха отсъствието им или поне докато станеше време да продължат напред. Сега се налагаше да промени реда на движение на групичката.

— Щурмоваци, разделете се — заповяда той. — Двама отпред и двама отзад.

— Предпочитам щурмовациите да подсигуряват гърба ни, командир — спря го Формби. — А вие — той махна на тримата чиси — елате с мен.

Без да изчака отговор или възражение, той пое по коридора. Единият чис бе на няколко крачки пред него, а другите вървяха от двете му страни.

Джинзлър, Фийса и джеронците тръгнаха след Формби и Фел изскърца със зъби. Изобщо не му харесваше да се влачи последен.

— Ариергардна формация — заповяда той на щурмовациите.

Беше се замислил и замалко не се блъсна в Биърш, когато отпред внезапно изскочи русо момиче и цялата група сепнато спря.

— Здравейте — поздрави спокойно момичето, сякаш на борда на „Изходящ полет“ непознатите гости бяха ежедневие. — Дошли сте при пазителя, нали?

Формби размени поглед с Джинзлър и се обърна към нея:

— Дошли сме да помогнем на оцелелите от „Изходящ полет“. С пазителя ли трябва да се срещнем?

— Да — потвърди тя. — Елате, ще ви заведе при него. Извърна се и тръгна по коридора към радарната зала.

— Кои сте вие? — попита тя през рамо.

— Аз съм аристокра Чаформбинтрано от Петата управляваща фамилия на чисите — представи се Формби. — До мен е помощничката ми Чафийсаклео. А това — посочи към Джинзлър — е посланик Дийн Джинзлър от Новата република. Мисията ни включва представители от народа на джеронците и на Империята на ръката.

— Толкова много посетители — отбеляза момичето и зави наляво в някаква ниша.

— Така е — кимна аристокра. — А ти как се казваш?

— Евлин. Оттук, моля — докосна контролното табло на стената и пред нея се отвори врата. Махна на останалите да я последват и пристъпи вътре.

Формби влезе след нея. Фел се приближи до Облак и попита:

— Засичаш ли Драск и джедаите?

— Не — отвърна щурмовакът. — Но тук е пълно с електронна апаратура, така че не може да се разчита на сензорите.

— Аха — Фел извади предавателя си. Влязоха в къс коридор с врати в другия край и по средата на дясната стена. Формби, чисите и двамата джеронци вървяха точно зад момичето, а Джинзлър, Фийса, Биърш и четвъртият джеронец бяха изостанали малко и се оглеждаха в празния коридор. — Облак, Кука, идете при Формби — заповяда той тихо. В другия край Евлин докосна контролното табло и вратата пред нея се отвори. — Аз оставам тук и...

Не успя да довърши изречението. Евлин престъпи прага и в този миг вратата се затръшна под носа на Формби. Фел извади бластера си, но вратата пред Облак също се затвори и имперските войници бяха разделени от останалите. Той се завъртя и видя как вратата, през която бяха влезли, също се затръшва и ги изолира от останалата част от кораба.

В следващия миг подът сякаш пропадна под краката им, но след няколко секунди, преди той да успее да довърши започнатата ругатня, движението спря.

— Добър ден — разнесе се глас от контролното табло. — Аз съм пазителят Пресор. Намирате се в турболифт, който се поддържа в празното пространство от два противоположни прехващащи лъча. Разбирате ли какво ви казвам?

— Естествено — Фел се опита да прозвучи спокойно. — Аз съм командир Чак Фел от Империята на ръката. Интересен капан сте

измислили.

— Нищо особено, просто използваме ограничените си ресурси. Шестте клетки на турболифта в този пилон могат да действат самостоятелно или да бъдат съединявани за пренасяне на големи товари.

— Аха. Предполагам, че чрез споменатия от вас пилон се свързват двата крайцера?

— Захранващите кабели на прехващащите лъчи са омотани от външната страна на клетката — продължи Пресор, без да обръща внимание на въпроса му. — Затова ви съветвам да не се опитвате да пробивате стените.

— Ясно — очевидно пазителят не бе особено разговорлив.

— Какво искате от нас?

— От вас — нищо. Ще ви се обади отново, когато реша какво да правя с цялата ви група.

— Много добре — Фел нехайно се огледа. Сигурно имаше поне една скрита камера. — Има ли смисъл да споменавам, че сме дошли с мир и с надеждата да помогнем на вас и вашите хора?

— Не — отвърна Пресор. Връзката прекъсна.

— Ехо? — извика кисело имперският офицер.

— Заглушават предавателите ни — обади се Сянка. — Нямаме връзка с никого.

— Нищо ново. А камерите?

— Една — Куката посочи с бластера си командното табло.

— Сигурен съм, че е там.

— Така е — потвърди Наблюдател. Фел кимна.

— Добре тогава — бръкна в раницата си. — Оттук няма как да помогнем на останалите, а бяхме изпратени, за да ги защитаваме. Длъжни сме да се измъкнем колкото се може по-бързо.

Напипа изолационното одеяло и хранителната паста. Пресор се гордееше, че може да използва ограничени ресурси, нали? Доколкото Фел знаеше, именно Империята на ръката бе измислила тази философия.

— Да си направим малко лично пространство — продължи той и пристъпи към скритата камера, — а след това да видим какво ще измислим.

— ...така че бих ви посъветвал да не се опитвате да си пробивате път навън — повтори за трети път Пресор и обърса потта от челото си, в стаята бе горещо. — Разбрахте ли ме?

— Напълно — отвърна спокойно синьокожият, който се бе представил като аристокра Еди-кой-си. В четвъртата клетка на турболифта бяха попаднали четирима чиси и двама от непознатата раса. — Ще изчакаме решението ви. Но бих искал да подчертая, че сме дошли да ви помогнем, а не да ви навредим.

— Не се и съмнявам — отвърна Пресор. — Скоро пак ще се свържа с вас.

Изключи предавателя и мрачно изгледа неясното изображение от камерите в турболифта. Разбира се, че бяха дошли да им помогнат. Също както странните бойци в бяла броня и джедаите.

Дже дайте...

Пресор се вгледа в образа на двамата джедаи във втората клетка. Трудно можеше да се разчита на старата апаратура, но те изглеждаха млади, вероятно дори по-млади от самия него. Но възрастта не означаваше нищо. Според директора Улиър джедайската култура бе възникнала преди векове и се предаваше от поколение на поколение с канонична строгост. Ако тези двамата следваха старата традиция, сигурно по нищо не се различаваха от джедаите, които бяха потеглили с „Изходящ полет“ преди толкова години.

Размърда се притеснено. Той самият бе на четири години при унищожаването на „Изходящ полет“ и спомените му за случилото се не бяха много ясни. Но не бе забравил джедаите.

Поне един от тях.

Вратата на командния център се отвори и с вълната още по-горещ въздух вътре врхлетя и Евлин.

— Всички ли ги хванахме? — попита тя.

— Всички — потвърди Пресор и се взря в яркосините очи на племенницата си. Изглеждаха невинни — самата Евлин изглеждаше невинна, — но той не се бе поддал на заблудата. В нея имаше нещо странно, беше го усетил още когато тя бе на три години. И рано или късно и останалите щяха да го забележат.

— Добре — кимна Евлин и пристъпи вътре, вратата след нея се затвори. — Тук е доста по-прохладно.

— Малко по-прохладно — поправи я Пресор. — Генераторите на прехващащите лъчи загряват и излъчват топлина.

— Това не е хубаво, нали? — попита Евлин и надзърна над рамото му към екраните.

— Надявам се, че няма да избухнат — той се извъртя обратно в скърцащото кресло. — Но тогава поне смъртта им ще е мигновена.

Погледна намръщено редицата екрани. Единият като че ли бе угаснал — този в шестата клетка. Изруга под нос старото оборудване и се присегна към копчетата за настройки.

— Няма смисъл — обади се Евлин. — Мъжът в сивата униформа закри камерата с парче плат. Видях го, докато влизах.

Пресор се извърна:

— И не каза нищо?

— Какво можеше да направиш?

Обърна й гръб ядосано. Беше права, разбира се, но не в това беше въпросът.

— Следващия път, като видиш нещо важно, веднага ми кажи — смъмри я той. Беше изчезнал и звукът и сега от шестата клетка се чуваше само тихо жужене. — И на микрофона ли сложиха нещо?

— Не видях — отвърна озадачено момичето. — Но това май е бръмченето на генераторите на прехващащите лъчи.

— Така е — изръмжа Пресор. Платът, с който бяха покрили камерата, бе достатъчно плътен, за да долавя вибрирането от стените и да го предава на микрофона. По този начин с един ход го бяха лишили от възможността да ги наблюдава и подслушва. Повече нямаше как да следи войниците с брони и техния офицер.

А май и джедаите се опитваха да сторят същото.

— Космическата чума да ги тръшне дано — изруга той.

— Наистина ли го искаш? — обади се Евлин.

Пресор се намръщи. Да, животът им бе в ръцете му. Само с едно натискане на копчето те щяха да се размажат в подножието на пилона.

— Засега ще ги оставим живи. Все пак няма къде да избягат.

Извърна глава към екрана на камерата от петата кабина. Там бяха посланик Джинзлър, една млада чиска и двама от непознатата раса.

Единият удряше по контролното табло, очевидно се опитваше да го отвори.

Говоренето с тях щеше да е рисковано, особено ако въпросната Нова република не се отличавахе с нищо от Републиката, която „Изходящ полет“ бе напуснал преди толкова години. Но все пак трябваше да се срещне с някого. А от цялата групичка само тези в петата кабина не носеха оръжие.

— Иди и освободи петата кабина — заповяда той на Евлин. — Не, дай ми няколко минути първо да поговоря с тях и едва след това ги пусни. Не си забравила как да деактивираш капана и да спуснеш нормално турболифта, нали?

— Разбира се — отвърна тя, бръкна в джоба и извади ключа, който ѝ бе дал. — Кодът е седем, три, три, шест.

— Точно така. Доведи ги тук и ги вкарай в каюткомпанията. Ще ви чакам там.

— Добре — тя отстъпи назад. Вратата се отвори и от вън лъхна горещ въздух.

Пресор се присегна към предавателя и погледна бележките си за последен път. „Посланик Джинзлър, повтори името наум, за да провери дали не греши. Джинзлър, Джинзлър...“

Пръстите му замръзнаха на милиметри от копчето на предавателя. „Джинзлър?“

Пое си дълбоко дъх и се взря в мъжа на екрана. Посланик Джинзлър... Познаваше я като джедай Лорана, но пълното ѝ име бе Лорана Джинзлър.

Насили се да натисне копчето на предавателя.

— Здравейте, посланик Джинзлър.

* * *

Два тежки панела внезапно преградиха пътя им назад и напред и отекващият трясък при сблъсък с пода пресече уплашения писък на Фийса.

— Спокойно, всичко е наред! — извика инстинктивно Джинзлър и я прегърна. Фийса залитна и се стовари в обятията му,

потрепервайки при досега му, но не се отдръпна. — Спокойно — повтори той.

Но очевидно тя бе на път да изпадне в истерия. Притиснатото към него тяло трепереше, блестящите ѝ очи бяха разширени от ужас. Джинзлър я притисна още по-силно към себе си и погледна умолително Биърш и другия джеронец.

Нито един от двамата не беше в състояние да му предложи помощ. Единият бе вдигнал кожата на вълкодава над главата си, сякаш възнамеряваше да захвърли тежкия товар и да се впусне в бягство. Биърш бе приклепнал до вратата, от двете му усти се разнасяше ядосано сумтене, с едната ръка притискаше сънародника си, а с другата напразно удряше по контролното табло.

Джинзлър се огледа. С изключение на вратата и контролното табло, което Биърш продължаваше да налага, помещението бе абсолютно голо, без никакви мебели и апаратура. Контролното табло също не предлагаше кой знае какви възможности. Имаше само пет бутона, отбелязани с К-4-1, К-4-2, К-5-1 и К-5-2, обичайната аварийна спирачка и контакт за свързване на дроид. Само дето те не разполагаха с дроид. Джинзлър не беше въоръжен, макар че, дори и да имаше бластер, не се сещаше какво да прави с него. Предавателят му не бе свързан с „Посланик Чаф“, а и похитителите им сигурно вече заглушаваха честотите.

Но все пак си заслужаваше да опита. Внимателно бръкна в раницата си и в този миг от контролното табло се чу щракване. Биърш отскочи и се присви, сякаш го удари ток.

— Здравейте, посланик Джинзлър — обади се човешки глас.

— Аз съм Пресор, пазителят на колонията.

— Здравейте, пазителю — отвърна Джинзлър, опитвайки се гласът му да звучи спокойно. — Доста ни изненадахте.

— Не се и съмнявам. Приемете извиненията ми. Но сигурно разбирате, че сме длъжни да бъдем внимателни.

— Естествено — отвърна Джинзлър, макар да не бе толкова сигурен. — Ще позволите ли да попитам каква е съдбата на останалите от групата ни?

— В пълна безопасност са. Поне засега. Все още не сме решили какво да правим с вас. Но бих искал да се срещнем и да поговорим.

Стотици мравки пробягаха по кожата на Джинзлър. „Посланик Джинзлър“... Беше избрал ролята само за да се добере до борда на „Посланик Чаф“ и да се включи в експедицията. А колонистите явно бяха приели историята му за чиста монета.

И сега на него се падаше тежката задача да води преговорите за съдбата на всички участници.

В гърдите му се надигна паника. Не беше дипломат, не бе обучаван да посредничи и да преговаря. Беше обикновен електротехник, и то не особено добър. Всъщност целият му живот бе пълен провал. Люк и Мара трябваше да поемат преговорите с пазителя Пресор. Или пък аристокра Формби — все пак се намираха на територията на чисите, а не на Новата република. Дори командир Фел имаше по-богат опит в контактите с непознати култури.

Но Пресор бе избрал именно него. Не биваше да оспорва решението му, а ако признаеше истината, нещата щяха да се влошат още повече. Независимо дали му харесваше или не, отговорността бе негова.

— На всяка цена — отвърна той. — Кажете какво трябва да направим, за да излезем от тук.

— След малко вратата ще се отвори. Момичето ще ви чака отвън и ще ви доведе при мен.

— Разбирам — Джинзлър сведе поглед към Фийса. — А останалите?

— Те ще трябва да почакат. Фийса се разплака:

— Моля ви — прошепна тя. — Моля ви, не ме оставяйте тук!

— Не може да ни оставите — обади се и Биърш. — Моля ви, посланик Джинзлър.

Джинзлър свъси вежди. Ставаше все по-трудно.

— Разбирам загрижеността ви, пазителю — започна той. — Но моите спътници... трудно бихте ги определили като смелчаги.

— Тук смелчаги не ни трябва, посланик — отвърна мрачно Пресор. — А и не ги обичаме особено.

— Да, разбирам ви. Искях да кажа, че за тях ще е прекалено тежко изпитание да останат тук да ме чакат сами. Освен това — най-сетне му дойде вдъхновение — камерхер Биърш е изминал дълъг път, за да поднесе почитта на народа на джеронците, задето сте ги спасили

от робството на вагаарите преди толкова много години. Сигурен съм, че те биха желали да присъстват на разговора ни.

Не последва отговор. Джинзлър стоеше неподвижно, прегърнал Фийса, стискайки палци наум.

— Добре — въздъхна накрая Пресор. — Нека ви придружат, стига да не се намесват в разговорите. Надявам се, че вие ще гарантирате за поведението им?

— Разбира се — отсече твърдо Джинзлър. — Никой не желае да ви навреди. Дошли сме тук единствено да ви помогнем.

Пресор изсумтя:

— Не се и съмнявам.

* * *

Мара направи и последния деликатен разрез на квадратчето от двайсет квадратни сантиметра от стената. Парченцето залитна навътре и увисна във въздуха, хванато чрез Силата от Люк.

— Добре — въздъхна той и го пусна внимателно на пода. От дупката нахлу топъл въздух. — Да видим какво е положението.

— Положението е омотано в кабели — обади се Мара, прибра лазерния меч и се приближи до отвора.

Люк застана до нея. Беше права — през дупката се виждаха не по-малко от осем различни на цвят кабела, които се пресичаха неколкратно.

— Пазителят Пресор е бил прав.

— Така е — съгласи се Мара и леко бутна едно кабелче. То поддаде на сантиметър и не помръдна повече. — Омотани са доста стегнато. Няма как да ги раздалечим и да се промъкнем между тях.

— А и защо да го правим? — обади се Драск. — Дори и да се измъкнем от кабината, пак ще сме увиснали в празното пространство в шахтата на турболифта.

— Да, но поне ще се измъкнем от прехващащите лъчи — отвърна Люк. — И ще си имаме работа единствено с нормалната гравитация на кораба, а някъде по пилона трябва да има аварийни стълби.

— Само дето не можем да стигнем дотам през тези кабели — не отстъпи Драск. — Други идеи?

— Все още не сме свършили — обади се Мара също толкова кисело. — Какво ще кажеш, Люк, да се заема ли с другата страна?

— Да — кимна той. — Най-добре се работи, като сме опрели гръб един в друг.

Мара се приближи до срещуположната стена, извади отново меча си и с деликатността на хирургически дроид започна да изрязва втори отвор.

— И какво ще постигнем с това? — попита Драск.

— Ако успеем, ще се измъкнем от тук — отвърна Люк.

— А ако не успеем — добави услужливо Мара, — поне ще умрем бързо и безболезнено.

Драск си премълча.

* * *

Наблюдател прокара индукционния измервател по пода покрай стената и се изправи.

— Е? — попита Фел.

— Захранващият кабел за горния прехващащ лъч идва отдясно — докладва щурмовакът и маркира точката с капчица „Синтетична плът“. — Очевидно корозията го е разяла, показанията му са повиши.

— Ясно — Фел се извърна към Куката, който проверяваше вратата. — Нещо друго?

— Да, но не е кой знае колко обещаващо. Ако Наблюдател е прав за разликата в индукцията, захранващите кабели са кръстосани след затварянето на вратата.

— Така че, ако се опитаме да я разбием, ще изключим или долния, или горния прехващащ лъч?

— Вероятно и двата — отвърна сухо Наблюдател. — Поне на теория. А в действителност ще се получи известна разлика във времето и ще бъдем изстреляни нагоре или надолу.

— Хайде да не се стига дотам — измърмори Фел, не успявайки да прикрие сарказма си. Нехайното отношение на щурмоваците

наистина бе само привидно. Те работеха не по-малко усърдно от него, за да намерят изход от ситуацията. — Някой да предложи нещо не толкова смъртоносно?

Настъпи тишина. Облак прочисти гърлото си:

— Не съм минал курсовете за техник като Наблюдател и Куката, но ако включим нещо друго в захранването на лъчите, тяхната сила няма ли да намалее?

Фел замислено потърка буза. Интересен въпрос.

— Наблюдател?

— Не ми се вярва — отвърна замислено щурмовакът. — А и няма как да го направим директно със захранващите кабели.

— Но може да пробваме с командните линии — предложи Куката. — Ако успеем да намалим мощността на лъчите, направо ще спуснем кабината до долу.

— Аха! — запали се Наблюдател. — Само че дали командните линии са омотани около кабината? Не ми се вярва да са толкова глупави.

— Не знам — въздъхна Фел. — Дайте да проверим.

* * *

Помещението, в което ги въведе Евлин, напомни на Джинзлър за столовата в предавателната станция на Комра: мръсна зала без илюминатори, с голи метални стени, една обикновена маса и няколко стола.

Начело на масата седеше тъмнокос мъж в средата на петдесетте с уморено набраздено лице. Беше облечен простишко като момичето.

— Добър ден — поздрави Джинзлър. Опитваше се да си припомни как се държат дипломатите от холодрамите, които бе гледал като дете. — Имам честта да се обръщам към пазителя Пресор, нали?

— Абсолютно — кимна Пресор. Погледът му обходи Фийса и джеронците, спря се за миг върху кожата от вълкодави по раменете им и се върна пак на Джинзлър. — Заповядайте, седнете.

— Благодаря — Джинзлър избра стол по средата на масата. Фийса се настани до него, а двамата джеронци, които вероятно бяха

усетили, че не са добре дошли, се настаниха в другия край, колкото се може по-далеч от домакина.

— Дайте да говорим направо, посланик — поде Пресор, след като групичката зае местата си. — Преди всичко аз не ви вярвам. На нито един от вас. Пристигате изведнъж, без предупреждение и се качвате на кораба ни, без изобщо да се опитате да се свържете с нас.

— Разбирам чувствата и загрижеността ви. Но истината е, че нямахме и представа, че съществувате. Научихме го едва след като се качихме. И ако не бяха джедаите, нямаше да го узнаем, докато не се натъкнехме на Евлин.

— Аха — прошепна пазителят. — Да прескочим този въпрос за момента. Бих искал да чуя защо според вас трябва да ви позволя да се качите на нашия крайцер.

Джинзлър се усмихна леко. Репликите му звучаха познато. Вероятно и Пресор черпеше познанията си за дипломатическите преговори от същите холодрами.

— По-скоро бихте искали да попитате защо да ни запазите живота — това е въпросът, нали?

Пресор поне имаше доблестта да се изчерви.

— Вероятно сте прав — призна той намръщено. — Какво можете да ни предложите, което да си струва предателството на народа ми?

В другия край на масата Биърш се размърда. Джинзлър му хвърли кос поглед и той мълчаливо се отпусна на мястото си.

— Не знаем със сигурност какво точно ви се е случило — обърна се той отново към домакина. — Ясно е, че сте понесли неимоверни лишения. Но аз съм — ние сме — тук с надеждата да сложим край на страданията ви.

— И какво ни предлагате? Славно завръщане в Републиката?

Повечето от хората тук доброволно се включиха в експедицията именно за да избягат от това, което сега ни предлагате.

— Републиката, която сте напуснали, вече не съществува. Сега има Нова република.

— И какво, да не би караниците и пазарлъците между планетите да са изчезнали? Бюрокрацията я няма? Лидерите са мъдри, справедливи и великодушни?

Джинзлър се поколеба. Какво трябваше да отговори?

— Разбира се, че бюрокрацията е останала — поде той внимателно. — Няма правителство без администрация. И за съжаление караниците и пазарлъците все още са факт. Но вече видяхме другия вариант — управлението на единна непоклатима Империя. И повечето от нас предпочитат Републиката.

— Империя ли? — възкликна изненадано Пресор. — Кога?

— Нещата бяха на зряло, когато „Изходящ полет“ напусна Корускант — Джинзлър се чудеше каква част от историята да разкрие. Целта му бе да убеди Пресор, че Новата република предлага надежда за хората му, а не да опише подробно един от най-големите политически провали в историята на галактиката. — В началото изглеждаше, че Палпатин иска само да въдвори ред и мир...

— Палпатин ли? — прекъсна го пазителят. — Върховният канцлер Палпатин?

— Същият — потвърди самозваният посланик. — Както казах, в началото той като че ли просто искаше да постегне Републиката. Едва след това, като погледне човек назад, вижда как постепенно е съсредоточавал все повече и повече власт в ръцете си.

— Интересно — промърмори Пресор. — Но да оставим миналото и да се върнем към настоящето. Все още очаквам да чуя една основателна причина да ви се доверим.

Джинзлър пое дълбоко дъх:

— Вие сте сами, на чужда територия, заобиколени от безброй опасности и изложени на смъртоносна радиация, приковани към повреден и напълно безполезен кораб.

— Не е съвсем безполезен — възрази сковано Пресор. — Благодарение на баща ми и труда на дроидите този крайцер е способен да полети.

— Защо тогава не сте излетели? — попита Джинзлър и сам си отговори. — Знам защо. Нямаме представа, как да го направите — той прикова поглед в него: — Изводът е един, пазителю. Ако не ни се доверите, ако ни убиеете или ни отпратите, вие и наследниците ви ще си останете тук завинаги. Устните на Пресор потръпнаха:

— Сещам се и за по-тежка участ.

— Ако ставаше въпрос само за вас, нямаше да оспорвам решението ви — Джинзлър се извърна към Евлин, която стоеше

мълчаливо до вратата. — Но все пак трябва да мислите и за другите, нали?

Пресор измърмори нещо под нос.

— Е, поне едно нещо не се е променило в Новата република. Политиците и дипломатите все още нанасят удари под пояса.

Джинзлър отвори уста, но той вдигна ръка:

— Забравете. Предполагам, че играта винаги се е играела така.

— Не се опитвам да ви накарам да направите нещо против волята си — каза тихо Джинзлър. — Няма закъде да бързаме, и не е необходимо веднага да вземете никакви генерални решения. Но не бива да забравяте, че те не засягат единствено вашия живот.

Пресор не отговори. Джинзлър се вслушваше в тишината, опитвайки се да се сети какво още да добави.

— А докато мислите, бихме искали да се срещнем с останалите и да разгледаме кораба ви. Фактът, че сте оцелели след такива разрушения и несгоди, е истинско доказателство за изобретателността и упоритостта ви.

Пресор го гледаше с присвити очи, опитвайки се да реши дали молбата бе искрена, или бе поредният дипломатически номер. След това изведнъж кимна:

— Добре — бутна назад стола си и се изправи. — Заповядайте да разгледате дома ни, щом така искате.

— Ами останалите? Джедаите, аристокра Формби?

— Засега ще си останат в турболифта — Пресор заобиколи масата и се насочи към вратата. — Ако решим, че ще водим преговори с вас, ще ги освободя.

— Би било жест на добра воля да пуснете поне аристокра Формби — внимателно настоя Джинзлър. — Все пак се намирате на територията на чисите, а той е високопоставен представител на тяхното правителство. Със сигурност ще ви е нужна тяхната помощ. Пресор стисна устни.

— Вероятно — призна той неохотно. — Добре. Аристокра и хората му може да се присъединят към нас. Но джедаите ще си останат затворени. Както и войниците с броните. Не ми допадат много.

Джинзлър сведе глава:

— Благодаря, пазителю.

Ако трябваше да бъде честен, на него щурмоваците също не му харесваха. Фел можеше да си говори колкото си искаше, как Империята на ръката не е деспотичната тирания на Палпатин, и може би дори бе прав. Но Джинзлър бе живял по времето на Империята и отдавна се бе научил, че думите не струват нищо.

Пресор стигна до вратата, но на прага изведнъж се спря и се извърна.

— И още нещо... — гласът му прозвуча изкуствено небрежно. — Името ви ми е познато. Някаква връзка с джедай Лорана Джинзлър?

Сърцето на Джинзлър подскочи.

— Да — опита се да прикрие вълнението си. — Тя ми е сестра.

Пресор кимна:

— Аха — извърна се отново към изхода. — Насам, моля.

ГЛАВА 13

— Какво беше това? — извика изведнъж Драск. — Чухте ли го? Мара свали лазерния меч. Люк се присегна със Силата.

Чу се затварянето на врата, един от генераторите на прехващащите лъчи като че ли забръмча по-леко...

— Някоя от кабините на турболифта се движи — обади се Мара, наклонила глава на една страна. — Надолу, ако не се лъжа.

— Коя? — попита настойчиво Драск. — Можете ли да кажете коя?

Люк напрегнато смръщи лице. Опитваше се да достигне до съзнанията в кабината, но с всички джеронци и чиси наоколо му бе доста трудно.

— Не знам — призна той. — Мара?

— Мисля, че Джинзлър е там — отвърна тя замислено. — Но не долавям кои са другите.

Драск измърмори нещо под нос.

— Трябва да се измъкнем от тук на всяка цена! Аристокра Чаформбинтрано може да е в сериозна опасност.

— Стараем се — изтъкна Люк, опитвайки се да потисне неприятното гъделичкане в стомаха си. Дали пазителят Пресор не бе решил, че колонистите трябва да разговарят с Джинзлър? Дали планът на Джинзлър не бе такъв от самото начало — първи да установи контакт с тях?

Не, това беше нелепо. Откъде Джинзлър би могъл да знае за оцелелите?

Но все пак, дори и да не таеше пъклени кроежи, той не бе обучаван за дипломат.

— Мара? — прошепна въпросително той.

— Правя всичко възможно — отвърна тя, без да отделя върха на лазерния меч от металната стена.

Люк се намръщи, но знаеше, че няма смисъл да бързат. Ако тя докоснеше с меч си някой от захранващите кабели за прехващащите

лъчи, с тях бе свършено. Смъртта им с нищо нямаше да помогне на Формби, Джинзлър и останалите. Поглади лазерния си меч и призова прословутото джедайско търпение.

Изведнъж парчето се отдели от стената. Люк се сепна и успя да го хване в последния миг, преди да се тресне в пода.

— Добре — въздъхна Мара, прибра лазерния си меч и отстъпи встрани. — Твой ред е.

— Идвам — застана до нея, присегна се със Силата и пхна острието на меча между омотаните кабели.

— Внимателно! — обади се Драск. — Ако сбъркате кабелите...

— Спокойно — спря го Мара. — Люк знае какво прави. Люк облиза устни. Наистина знаеше, поне на теория.

Съвсем друг бе обаче въпросът, дали щеше да успее да го осъществи на практика.

Точно над лазерния меч хоризонтално минаваше червен кабел. Стисна зъби и приближи острието към него.

Не толкова близо, че да го докосва, но достатъчно, за да пробуди шестото си чувство, на което се дължаха свръхбързите джедайски рефлексии. И за частица от секундата усети внезапен натиск в стъпалата си.

— Червените кабели са за горния прехващащ лъч — обяви той, прибра меча и отстъпи назад.

— Ясно — Мара застана до дупката и отбеляза кабела с кафеникава хранителна паста. — Остана да открием другия.

Люк кимна и се приближи до първия отвор в стената. Този път избра синия кабел, включи меча и отново доближи острието до него. Нищо. Опита със зеления кабел, след това с червения, след това с още един син — резултатът си оставаше същият. Най-накрая приближи острието до раиран черно-бял кабел и за миг като че ли подът бе измъкнат изпод краката му.

— Този е — каза той и отстъпи назад. — Черно-белият.

— Добре — Мара го маркира, както бе сторила с червения. — Готови ли сме?

— По-готови няма да станем — Люк отново зае позиция срещу черно-белия раиран кабел, а Мара застана зад него с лице към червения.

— Почакайте малко — обади се разтревожено Драск. — Какво точно смятате да правите?

— Очевидно е, генерале — отвърна Мара. — Ще прекъснем захранващите кабели.

— Но... Наистина ли можете?

Люк усети полъха на червеникавата ѝ коса, когато тя извърна глава към чиса:

— Доверете ни се.

Обърна се отново към отвора в стената и включи меча си.

Съзнанието ѝ се потопи в неговото, обгърна го и за миг двамата се сляха в едно цяло — усещане, което не преставаше да го изненадва. За този момент извън времето те бяха едно съзнание, един дух, въплътен в две отделни тела. Мислеха като един, чувстваха като един, действаха като един.

И блестящите остриета на лазерните им мечове прерязаха кабелите в съвършен синхрон.

Последва леко трептене, което по-скоро се дължеше на превъзбудата, и кабината започна да се спуска надолу. Люк си пое дълбоко дъх...

И също толкова внезапно съзнанието на Мара се отдели от неговото. Усещането за единност изчезна, остана единствено топлината от спомена.

— Готово — прошепна Мара. На Люк му се стори, че долавя напрежение в гласа ѝ, очевидно тя също се бореше да възстанови равновесието в съзнанието и чувствата си след момента на единение. — Видяхте ли, никакъв проблем!

— Как така никакъв проблем! — извика Драск. — Та ние падаме!

— Не се тревожете. Сега се спускаме с нормална скорост, вградените в пилона предпазители ще ни прехванат и ще убият ускорението. Проблемът беше, че прехващащите лъчи щяха да ни изстрелят твърде силно.

— Опасно беше да поемаме този риск — не се предаваше Драск.

— Нали искахте да излезете от тук? Чисът си пое дъх през стиснати зъби.

— Вие, джедаите, не знаете докъде се простират възможностите ви, и това ви прави безкрайно арогантни. Но някой ден ще прекалите с

риска и това ще бъде краят ви.

Внезапно кабината се раздруса.

— Какво става? — вдигна поглед към тавана Люк.

— Променихме посоката си на движение — отвърна Драск, навел глава на една страна. — Сега се движим вертикално.

— Откъде знаете? — попита недоверчиво Скайуокър. Той не можеше да определи промяната в посоката заради изкуствената гравитация в кабината.

— Просто знам — отвърна чистът. — Не мога да го обясня, но знам.

— Добре, добре — Люк за нищо на света не би искал да започнат да спорят отново. — Но ако сте прав, накъде се движим?

— Може би към поредния капан на пазителя Пресор — Драск сграбчи чарика си. — Сигурно ще ни стовари право при комитета по посрещането.

— Не ми се вярва — поклати глава Мара. — По-скоро сменихме посоката, за да убием ускорението. Люк, спомняш ли си как изглеждаше турболифтът отвън? От главния пилон се отделяха няколко по-малки, нали?

— Да — кимна той и затърси образа в паметта си. — Те като че ли се движеха успоредно на пилона и свършваха в корпуса.

— От двете страни на пилона има разклонения — заключи Мара.

— Които отиват към централния склад в ядрото — досети се изведнъж Люк. — Разбира се, едното копче на контролното табло е за склада.

— Точно така — съгласи се Мара. — Натам би трябвало да отиваме сега.

Думите ѝ още не бяха заглъхнали, когато кабината внезапно се разклати отново и подът като че ли за миг се изплъзна изпод краката им. Люк инстинктивно се стегна, но почти веднага се досети на какво се дължеше турбуленцията. След като кабината бе излязла от капана на Пресор в шахтата на главния пилон, тя бе придърпана към склада с прехващащ лъч.

— Обръщаме се — обяви Драск, отново наклонил странно глава.

— Сигурно се нагласяме според гравитацията в складовото ядро — предположи Люк.

— Това хубаво ли е?

— Със сигурност — увери го Люк. — Гравитационните системи обикновено са свързани с останалите и щом те работят, можем да се надяваме, че в склада ще има въздух и топлина.

След няколко секунди клетката спря, вратата се отвори и се показа огромна, потънала в прах зала. Люк излезе навън, стиснал лазерния меч в ръка. Помещението бе почти тъмно, само около една трета от аварийното осветление все още функционираше. Най-близкият портал бе на около десет метра навътре, а на двайсетина метра в обратната посока се виждаше втори портал. Пространството пред турболифта бе празно, но останалата част от залата бе разделена с панели от пода до тавана, които оформяха квадратни клетки, дълги по три метра. Повечето отделения все още бяха пълни с палети.

— Не са успели да изядат всичко — отбеляза Люк.

— Храната в склада е била предназначена за петдесет хиляди души — напомни Мара. — Изненадана съм, че изобщо са стигнали дотук.

— Сигурно са я използвали още през първата част на пътуването — обади се Драск и приближи фенерчето до етикета на един палет. — Не ми се вярва мнозина от екипажа да са оцелели.

— Все още не мога да проумея как изобщо някой е оцелял — отвърна Люк и насочи фенерчето към портала зад тях. В полумрака се виждаха очертанията на две врати, едната бе с човешки ръст, а другата очевидно бе за прекарване на товарите.

В този миг преподавателят на колана му издаде странно пиукане. Той го извади, с периферното си зрение видя, че Мара и Драск повтарят движенията му.

От говорителя се разнесе пукот на статично напрежение и той бързо го изключи.

— Странно — изгледа го намръщено Люк. — Като че ли някой се опитваше да се свърже с нас.

— И при мен бе така — завъртя преподавателя си Мара. — А при вас, генерале?

— Същото — отвърна замислено Драск. — Сякаш...

— Сякаш какво?

— Сякаш някой... не се сещам за точната дума на вашия език. Като сигнал, който се излъчва на всички вълни, за да се преодолее заглушаването.

— Нещо като широкоспектърно излъчване — кимна Мара. — И ние понякога го използваме, но обикновено в кораби или превозни средства. Не съм чувала да се прави с предаватели.

— Предавателите на чисите имат ли тази техническа възможност? — попита Люк.

Драск се поколеба.

— Някои от тях. Но тези, с които е екипирана нашата група, не са от тях.

— Нека задам въпроса по друг начин — обади се Мара. — Има ли от тези предаватели на борда на „Посланик Чаф“?

Драск извърна поглед:

— Има.

Мара и Люк се спогледаха.

— Страхотно. Значи някой е в състояние да се свърже с кораба. Само дето не сме ние.

— Може да са били оцелелите — предположи Люк, искаше му се да намери някое не толкова зловещо обяснение. — Сигурно Пресор се е опитвал да се свърже с някой от другите крайцери.

Мара поклати глава:

— Предавателите на корабите са свързани по кабелен път.

— Може линиите да са се разпаднали.

— Възможно е — призна тя, но очевидно изобщо не вярваше.

За съжаление въпреки селското му простодушие и наивност на Люк също му бе трудно да повярва. Някой на борда на „Изходящ полет“ успяваше да преодолее заглушаването. Въпросът бе кой.

И какво толкова се казваше в съобщенията?

Мара сви рамене:

— Нищо не можем да направим. По-добре да се опитаме да се измъкнем от тук.

* * *

— Сега, като се замисля, сигурно не трябваше да се изненадваме толкова, че ви намираме тук — отбеляза посланик Джинзлър, когато Пресор поведе групата обратно към петата кабина на турболифта. —

Обикновено хората намират начин да оцелеят и при най-лошите условия.

— Така е — отвърна безизразно Пресор и отстъпи, за да им направи път. Двамата джеронци видимо се поколебаха, преди да прекратят вътре. Джинзлър пък изобщо не забави крачка. Явно бе доверчив, самоуверен или пълен глупак. — Макар че някой доста се постара да ни прати на оня свят.

— Аха — измърмори Джинзлър и застана до чиската в ъгъла. — Надяваме се да разберем какво точно се е случило.

— Вероятно ще ви се удаде тази възможност — отвърна пазителят, извади ключето и го пхна в гнездото на контролното табло. — За нещастие по-голямата част от архива бе унищожена по време на нападението.

Натисна един бутон и панелът между четвъртата и петата кабина се отвори.

Тримата чиси в черни униформи реагираха като роботи — завъртяха се към внезапно появилия се отвор в стената и ръцете им се спуснаха към оръжията в кобурите. Двамата джеронци разпериха ръце и се втурнаха да прегръщат Биърш, сякаш са били разделени с години. Възрастният чис, облечен в жълто и сиво, спокойно кимна:

— Добър ден — поздрави той на основния език със странен акцент. — Аз съм аристокра Чаформбинтрано от Петата управляваща фамилия на Чиското господство. Можете да се обръщате към мен с аристокра Формби. Имам честта да разговарям с пазителя Пресор, нали?

— Точно така — отвърна на кимването Пресор. Поне можеше да се покаже културен и вежлив като посетителите. — Приветствам ви на „Изходящ полет“, аристокра Формби, и се извинявам за посрещането.

— Не е необходимо — увери го аристокра. Блестящите му очи се насочиха към чиската, която не се отделяше от Джинзлър, сякаш за да се увери, че е добре. — Предпазливостта ви е напълно разбираема.

— Пазителят Пресор ще ни отведе при хората си — обади се Джинзлър. — А след това ще обсъдим възможността за завръщането им в Новата република. Аристокра се намръщи:

— Възможността?

— Точно така — потвърди Пресор. — Изобщо не съм сигурен, че ще предпочетем да се върнем в Републиката. Или пък че изобщо ще

заминем — той завъртя ключето в гнездото на командното табло.

— Не му ли казахте къде точно се намират? — обърна се към Джинзлър Формби.

Пресор замря с пръст върху бутона:

— Как така къде се намираме?

— Страхувам се, че не успяхме да стигнем до този въпрос — призна самозваният посланик.

Пресор напрегнато впи поглед във Формби.

— И защо не ми кажете сега? — подкани го той. Устните на аристокра потрепериха:

— Корабът ви е в свръхсекретна отбранителна зона. Пътуването тук е забранено. След като вече знаем за съществуването ви, се страхувам, че не можем да ви позволим да останете.

Възелът в стомаха на Пресор се затягаше.

— Разбирам — отвърна безизразно той. — А ако откажем да заминем?

— Надявам се, че няма да откажете — отвърна със същия тон Формби. — Естествено, ние сме готови да ви окажем пълно съдействие при преместването. Малка компенсация за преживените трудности.

— Разбирам — повтори Пресор. — Е, ще имате възможност да изкажете претенциите си пред директора Улиър и управителния съвет. Те ще вземат окончателното решение.

Джинзлър наклони глава:

— Кой е директорът Улиър?

— Той е начело на колонията — отвърна пазителят и натисна бутона. Вратата зад него се затвори и двойната кабина започна да се спуска.

— Разбирам — кимна Формби. — Съжалявам, мислех, че вие сте върховният представител.

— Аз съм пазителят. Охранителите и аз бдим за реда в колонията. Директорът Улиър и управителният съвет вземат всички политически решения.

— Звучи като някаква корпорация — отбеляза Джинзлър.

— Защо не? Корпоративният модел върши много по-добра работа от политическата каша, която оставихме зад гърба си.

— Сигурно, сигурно — побърза да кимне Джинзлър.

— И колко точно са жителите на колонията? — попита Формби.

Пресор извърна глава:

— Струва ми се по-подходящо да оставя директорът Улиър да отговаря на въпросите ви.

В кабината се възцари тишина, нарушавана единствено от скърцането и тракането на турболифта и от мелодичното мърморене на джеронците, които продължаваха да се прегръщат в другия ъгъл. Вероятно все още се уверяваха, че не са пострадали. Пресор гледаше кожата по вратовете им със смесица на отвращение и почуда.

Двойната кабина спря със силно подрусване и изтръгна Пресор от мислите му.

— Насам — подкани ги той и докосна копчето за отваряне на вратата. — Ще потърсим директора Улиър.

Пристъпи навън и внезапно застина намясто. Както бе заповядал, в преддверието ги очакваха трима от неговите подчинени, изразженията им варираха от бдителни и напрегнати до враждебни.

Зад тях мълчаливо стояха директорът Улиър и двамата оцелели от управителния съвет. Зад Улиър бе инструктор Розмари Табори — сестра на Пресор и майка на Евлин. Русата ѝ коса блестеше на светлината.

А това Пресор изобщо не бе очаквал.

— Директор Улиър — поздрави той, опитвайки се гласът му да звучи спокойно. — Съветник Таркоса, съветник Кийли — кимна на двамата възрастни мъже. — Какво ви води насам?

— Не се прави на дръж ми шапката, пазителю — смъмри го Улиър, бръчките около очите му изглеждаха по-дълбоки от обикновено. — Не ти отива. Значи това са гостите ни, а?

— Някои от тях — отвърна Пресор и размени бърз поглед със сестра си. Розмари бе напрегната и пребледняла. — Едва ли тук е мястото за историческо посрещане — изглежда многозначително двамата съветници. — Нито пък това е подходящата делегация.

— Спокойно, скоро ще бъде свикан целият съвет. Реших, че ние, оцелелите от унищожението, имаме правото първи да зърнем враговете си.

— Това е голямо събитие, предстоят важни решения — настоя Пресор тихо. — Според Хартата трябва да присъства целият съвет.

— Така и ще бъде — обеща Улиър и се усмихна: — А дотогава инструктор Табори ще представлява интересите на колонистите.

— Но...

— Кои са джедаите? — обади се Кийли и обходи с напрегнат поглед групичката, която се бе спряла нерешително пред турболифта. — Пазителю, кои са джедаите?

— Не са тук. Все още са затворени в клетката си.

— Значи никой от тези не е джедай, така ли? — обади се Улиър. — Дори и... Погледнете, инструктор Табори, това там не е ли дъщеря ви?

Пресор усети как по гърба му полазват тръпки. Евлин тъкмо излизаше от кабината зад последния джеронец, спокойствието на лицето ѝ рязко контрастираше с напрежението на майка ѝ.

— Помагаше ми — обясни той.

— Нима? — възкликна изненадано директорът. — Извел си племенницата си до К-4 и си я изложил на опасната радиация там? Да не говорим за риска от потенциално враждебно настроени посетители? Колко странно!

— Тя обича да бъде с вуйчо си — намеси се Розмари, гласът ѝ бе твърд въпреки загриженото ѝ лице. — От малка е така.

— Гледай ти — измърмори Улиър. Евлин се промуши покрай Джинзлър и Формби и застана до майка си. — Здравей, Евлин. Как си?

— Добре съм, директор Улиър — отвърна момичето със сериозността на възрастен. Но съвсем по детски прегърна майка си. — Не бива да се тревожите за мен. Вуйчо Жорад се справя великолепно. Не ме заплашваше никаква опасност.

— Не се и съмнявам — измърмори Улиър и отново изгледа мрачно Пресор. — Както не беше в никаква опасност и преди две години, нали? Когато Джейврийър полудя и се опита да вземе деца за заложници. Доколкото си спомням, тогава също помогна доста на вуйчо си.

— Така е — потвърди Пресор, усещайки как по гърба му започва да се стича пот. Явно Улиър бе забелязал способностите на Евлин. Трябваше да се досети, че старите оцелели нямаше да се оставят да бъдат заблудени. И точно сега ли намери време да повдигне въпроса...

Дали не го правеше нарочно? Защо бе избрал момента, когато на кораба имаше външни лица — дори джедай — за първи път от

петдесет години насам? Лица, които не познаваха реалността на борда на „Изходящ полет“ и можеха да потвърдят подозренията му за Евлин?

— Мдаа... — продължи Улиър. — По странен начин показваш привързаността си към племенницата си, пазителю.

— Помощта ѝ ми беше нужна — опита се да обясни Пресор.

— Беше ми необходима като примамка. Никой от моите охранители не може да се справи с подобна задача.

— Но да използваш собствената си племенница? — настоя Улиър. — Защо не някой друг?

Усмихна се накриво — знак, че се готви да щракне капана:

— Да не би тя да притежава някакви специални способности?

— Дъщеря ми се отличава с много способности, директоре — намеси се отново Розмари, преметнала покровителствено ръка през раменете на дъщеря си. — Не се поддава на паниката при напрежение. Тя е бърза и умна, познава К-4 не по-зле от всеки колонист. Особено сега, когато по-голямата част от работата е свършена и вече почти никой не ходи там.

— Да не би да съм пропуснал кога е станала охранител? — изгледа я кръвнишки Улиър. Капанът му бе за Пресор, не бе очаквал намесата на Розмари, която се хвърли да защитава дъщеря си със зъби и нокти. — И тъй като започна да цитираш Хартата, пазителю, ако не се лъжа, в нея изрично се казва, че ти и твоите охранители сте натоварени със защитата на колонията от потенциални опасности.

— Той се е нуждаел от примамка — не се предаваше Розмари, която звучеше не по-малко раздразнена от директора. Посочи тримата охранители, които смутено стояха встрани.

— Да не смятате, че някой би влязъл в маскираните клетки на турболифта след Трили, Олиет или Ронсън? — извърна се и заби пръст право в гърдите на Улиър: — Или брат ми е трябвало да натовари със задачата някой друг? Някоя от вашите внучки може би?

— Изобщо не е било необходимо да използва примамка — настоя Улиър. — Пазителят Пресор ни уверява от толкова години, че К-4 е напълно обезопасен с капани и наблюдение от страна на дроидите.

— Да не би да искате да взривите експлозивите и да унищожите кораба? — попита презрително Розмари. — След всичките усилия на баща ми да го възстанови?

Изправи се в пълен ръст — точно един петдесет и осем.

— Или просто не говорите искрено, когато обещавате да ни изведете от тук някой ден? Толкова ли ви харесва личното ви царство, че искате завинаги да останем тук?

— Млъкни, жено! — изръмжа Таркоса, очите му проблеснаха злобно под гъстите вежди. — Не се чуваш какво говориш.

— Да, замълчи — обади се ядосано Улиър. — Не съм те довел тук да защитаваш брат си.

— В такъв случай очевидно не я познавате добре — намеси се Пресор, някаква част в него се забавляваше на случващото се. — А гостите ни чакат.

Улиър стисна устни за миг, погледът му пробяга назад.

— Добре — кимна неохотно. — Представи ни.

— Разбира се — пазителят се извърна и махна на посетителите. Улиър не се бе предад, просто бе предприел тактическо отстъпление. Но със сигурност някой ден щеше да атакува отново.

Пръв се приближи Джинзлър и спря очаквателно до него.

— Позволете ми да ви представя посланика на Новата република — започна Пресор, впил поглед в Улиър, — негово превъзходителство Дийн Джинзлър.

Единствено лекото трепване на клепачите показва, че директорът е разпознал името.

— Посланик — поздрави спокойно той. — Аз съм Час Улиър, директор на колонията „Изходящ полет“. Това са съветник Таркоса и съветник Кийли, двама от оцелелите от унищожението.

— За мен е чест, директоре — поклони се от кръста Джинзлър като дипломат от стара холодрама. — Радваме се, че ви намираме живи.

— А, не се и съмнявам — отвърна сухо Улиър.

— Аристокра Формби, представител на Чиското господство — продължи Пресор — и камерхер Биърш от народа на джеронците.

— Пъстра групичка — отбеляза Улиър, след като размени поклони с Формби и Биърш. — Разбрах, че водите със себе си и двама джедаи.

— Да — кимна Джинзлър. — Пазителят Пресор ни уведоми, че те и останалите все още са затворени.

— Останалите? — Улиър погледна въпросително към Пресор.

— Още петима, затворени в отделна клетка — потвърди пазителят. — Представители на Империята на ръката.

— Империята на ръката — повтори Улиър. — Интересно. Предполагам, посланик, че желаете и двете групи да бъдат освободени незабавно?

Пресор вдъхва дъха си. Наглед въпросът бе простичък и еднозначен, но той отдавна бе престанал да се доверява на привидното, когато си имаше работа с Улиър. Дали директорът всъщност не целеше да разбере кой е начело на експедицията?

Джинзлър не отговори веднага, вероятно също бе усетил капана.

— Сигурен съм, че престоят там няма да им навреди — отвърна той предпазливо. — Ние настояваме да бъдат освободени, разбира се, но можем да започнем разговорите и без тях.

— Добре — прошепна Улиър. Очевидно Джинзлър бе преминал изпитанието. — Хубаво тогава. Заседателната зала е насам. Бихте ли ме последвали?

— Благодаря — поклони се отново Джинзлър.

Улиър се извърна и пое по коридора, следван от двамата съветници, а на няколко крачки зад тях вървяха Джинзлър и Формби. Пресор улови погледите на тримата охранители и посочи към Улиър. Ронсън и Олиет кимнаха в отговор и поеха след тримата оцелели. Чисите в черни униформи вече се бяха подредили и маршируваха в стегната войнишка крачка зад Формби, а накрая се влачеха джеронците.

— Какво начало — прошепна Пресор на Розмари. — По-добре вземи Евлин и...

Евлин бе изчезнала.

— По дяволите — изруга той под нос и се огледа. Момичето бе напред в коридора, вървеше между аристокра Формби и чисите в черни униформи. — Как го прави?

— Не знам — отвърна мрачно Розмари. — Но ако не престане, Улиър съвсем лесно ще се досети.

— Да не повярва човек — пазителят отново усети неприятни тръпки в стомаха си. — По-добре ги настигни и върви с нея.

— На срещата на съвета ли? Нямам право да присъствам.

— Напротив. Ти си представителят на колонистите на преговорите. Поне така каза Улиър.

— Това бе капан, както и въпросът, защо използваш Евлин за примамка. Като говорим за това...

— Спести си го — прекъсна я Пресор. — Виж, ако не отидеш, Евлин ще бъде сама там. Какво ще каже Улиър, като я забележи?

— Прав си — призна неохотно Розмари. — Но не е зле и ти да си там.

— Възнамерявам да...

Предавателят на колана му изненадващо изпиука. Пресор го извади.

— Странно — измърмори Трили и се приближи с предавател в ръка. — И твоят се включи, нали?

— Така ми се стори — Пресор натисна копчето. На обичайния канал се чуваше само статичното шумене от заглушаването, а на специалната командна честота цареше мълчание. — Странно.

— Още по-странното е, че видях в същия момент Джинзлър и Формби да посягат към предавателите си — посочи към отдалечаващата се групичка Трили.

Пресор се намръщи. Не беше отменил заповедта си за заглушаването, така че би трябвало всички предаватели да са абсолютно безполезни.

— Качи се горе и провери — заповяда той на Трили. — Гостите ни може да са ни приготвили някой номер.

— Слушам.

Трили се обърна, но Пресор го хвана за рамото.

— И докато си там — добави тихо пазителят, — блокирай прехващащите лъчи на турболифта.

— Добре — кимна озадачено Трили. — Страхуваш се, че някой може случайно да ги изключи?

Пресор впи поглед в отдалечаващия се Улиър. Улиър, който бе оцелял при унищожението на „Изходящ полет“ и все още носеше белезите от раните си. Улиър, който знаеше къде са затворени джедаите и имперските войници.

Улиър, който го искаше в заседателната зала, така че Пресор нямаше да има възможност да наблюдава дали някой няма да се промъкне зад гърба му до К-4 и да си поиграе с прехващащите лъчи на турболифта.

— Да — кимна той. — Или нещо подобно.

Изведнъж кабината се разклати рязко.

— Внимавайте! — извика Фел и се подпря на вибриращата стена, за да запази равновесие. Наблюдател и Куката сръчно намотаха изолационна лента около свързаните жички. — Спускайте ни бавно. Няма закъде да бързаме.

— Внимаваме — увери го Наблюдател. — Засега всичко е наред.

— Добре — кимна Фел, без да е напълно сигурен в думите си. Вибрирането като че ли нарастваше, отнякъде се чуваше ръмжене. Но пък ако номерът им се провалеше, щяха да са умрат, преди да го осъзнаят. Колко успокояващо...

— Все още ли искате да тръгнем към склада? — попита Куката.

— Ако има как да го направите.

Ако се съдеше по звука, другата кабина се бе спуснала право към крайцера под тях — в нея вероятно бяха Формби и останалите. На Фел не му се искаше да се изсипят след тях, особено ако Пресор бе подготвил някоя друга изненада за нежелани гости. По-добре беше да заобиколят кораба и да излязат отдолу.

С периферното си зрение видя как главата на Облак помръдна.

— Командир — обади се щурмовакът. — Чухте ли го?

— Кое? — наостри уши Фел.

— Предавателят ми изпиука.

— И моят — потвърди Сянка. — Сякаш някой изпраща съобщение по всички канали.

Фел се намръщи. Не бе чул нищо, но може би бръмченето бе заглушило сигнала. Предавателите на щурмоваците бяха вградени в шлемовете и затова външният шум не им пречеше толкова.

— Можете ли да установите откъде е изпратено съобщението? — попита той. — Поне посоката или разстоянието?

— Не — поклати глава Облак. — Не съм го настроил.

— Ами настрой го — сопна се Фел. Изведнъж кабината му се стори много по-малка и уязвима. — Да рискуваме и да увеличим скоростта. Предпочитам да се измъкнем от тук колкото се може по-бързо, в случай че Пресор се опитва да се свърже с хората си.

— Ами ако не е Пресор? — попита Сянка. Фел вдигна поглед към тавана:

— Тогава искам да се измъкнем от тук още по-бързо.

ГЛАВА 14

Вратата водеше към друго складово помещение, което бе напълно идентично с предишното, само дето нямаше турболифт. Тук като че ли палетите с продукти изобщо не бяха докосвани. Както и палетите в съседния склад. И в по-следващия.

— Едно е да си говорим за запаси за десет години — отбеляза Люк, докато вървяха към следващата врата към кърмата, — но съвсем друго е да ги видиш с очите си.

— И това са само част от складовете — отвърна Мара. Като гледаше редиците с палети, настръхваше. Всички тези хора — близо петдесет хиляди — бяха мъртви. Унищожени за няколко секунди.

Убити по заповед на човека, на когото тя бе служила гордо.

— Хей?

Мара разтърси глава. Люк я гледаше загрижено.

— Добре ли си?

— Да, да. Нищо ми няма.

Но не можеше да го заблуди.

— Призраци от миналото? — попита той.

Мара хвърли поглед към Драск, който се бе спрял на няколко метра от тях.

— Странно — прошепна тя. — Мислех си, че вече съм го преодоляла. Че всичко е останало зад гърба ми. Но на борда на „Посланик Чаф“ отново почувствах... Не знам, трудно ми е да го обясня.

— Беше ти добре? — подсказа Люк.

Мара обмисли думата.

— Да, вероятно може да се каже и така — съгласи се тя. — Фел и щурмоваците му изглеждат толкова по-различни от творението на Палпатин. За момент ми се струваше, че може би ще се радвам да бъда част от тяхната империя.

Люк вдигна вежди:

— Нали не смяташ сериозно да приемеш предложението на Парк да се присъединиш към Империята на ръката?

— Не, не... — Мара се поколеба. — Всъщност не съм съвсем искрена. Не бих отишла никъде без теб. Но същевременно... — поклати глава.

— Знам, знам... Новата република не е блестящ пример за управление на галактиката.

Мара изсумтя:

— Добро утро! Тези глупави конфликтчета и битчици — мислех си, че след като намерим непокътнатото копие на документа от Каамас, всичко ще заглъхне и ще бъде забравено. Но те продължават да всяват дразги и Сенатът не прави нищо, за да ги спре.

— Не си съвсем права — укори я Люк. — Но все пак има нещо вярно в думите ти. По времето на Империята нещата бяха по-спокойни.

— Поне докато не се появихте вие, бунтовниците. И тогава пак настана бъркотия.

— Е, постаряхме се — усмихна се съпругът ѝ. Усмивката му изчезна и той сви рамене: — Човек не може да си играе с въпроса „Какво би станало, ако...“. Палпатин бе потушил регионалните конфликти, но освен това бе ограничил свободата и справедливостта, особено за нехуманоидните раси. Ако някой друг бе начело... Никога няма да го узнаем със сигурност.

— Разбирам те, но не това е въпросът. Въпросът е, че изпитах носталгия по Империята — тя посочи палетите наоколо. — И след това се изправих срещу това тук — внимателно и грижливо подредени запаси за хора, за които е знаел, че ще бъдат убити — отпусна ръка. — Тази хладнокръвна жестокост ми действа като ритник в стомаха.

— Знам — Люк нежно стисна ръката ѝ. — Никога не си се сблъсквала лице в лице с резултатите от политиката на Палпатин, нали?

— Не съм — въздъхна Мара. — Поне не с големите ужаси, като Алдераан. Аз се разправях с отделни лица и групички и половината от тях бяха корумпирани служители на Империята, заподозрени в злоупотреби и предателство. Не съм виждала нищо като случилото се с Камаас.

— Нормално е да се е опитвал да те предпазва от такива неща — изтъкна Люк. — В противен случай можеше да започнеш да задаваш въпроси. Той не е искал да рискува.

— Джедаи! — извика Драск.

Мара се извърна. Генералът бе стигнал до друг палет близо до вратата и бе насочил фенерчето си към някакви кашони високо до тавана.

— Елате!

— Какво става? — Люк се приближи към него.

— Тези два кашона са били преместени от другаде — посочи с фенерчето Драск.

Мара и Люк се спогледаха озадачено.

— Как така преместени? — попита Люк. — Откъде знаете?

— В предишните складове палетите бяха подредени еднакво — няколко вида храни, дрехи, резервни части, екипировка за спешни случаи и така нататък. Бяха подредени по строго определен начин в еднакви количества.

Люк погледна Мара:

— Какво ще кажеш?

— В думите му има смисъл. Ако различните стоки се подредят според очакваното потребление, можеш да ги вземаш само от едно място и да не се налага да обикаляш из различните помещения. Освен това при установяването на колония разтоварването ще е по-лесно и по-бързо.

— Аха — кимна Люк, — ясно. Оставяш на колонистите един крайцер и два склада. Не е необходимо да подбиращ запасите, просто вземаш всичко от тях.

— Точно така — потвърди Мара. — И вие казвате, че тези два кашона не са си на мястото?

— Да — посочи Драск. — В кашоните има резервни части за електрозахранването и за пречистване на водата. А трябва да са хранителни продукти.

— Приемам думите ви на доверие — Люк се огледа. — Като че ли не са ги взели от тук.

— Освен ако целият склад не е бил препореден — изтъкна Мара.

— Не е — обади се Драск. — Останалите палети са си, както трябва.

— Може би са от предишния склад — предположи Люк. — Да погледнем.

Отиде до вратата и докосна бутона за отваряне. Вратата не реагира.

— Странно — промърмори той и натисна бутона отново. Вратата пак отказа да се отвори.

— Дай да пробваме другата — предложи Мара и натисна бутона на голямата врата.

И тя не се отвори.

— Много странно — каза замислено Скайуокър. — До този момент всички врати се отваряха.

— Може би оцелелите се опитват да скрият нещо — предположи със злокобен глас Драск. — Отворете я с лазерните си мечове.

— Да не прибързваме — спря го Люк и прокара ръка по вратата. — Може да се справим и по лесния начин. Мара?

Мара извади лазерния си меч от колана:

— Готова съм.

— Добре — Люк си пое дълбоко дъх и Мара усети как той се присяга със Силата. В следващия момент вратата бавно започна да се издига със силно скърцане.

Мара бе готова. Отворът едва бе стигнал до височината на кръста, когато тя се промуши отдолу и се вмъкна в помещението с лазерен меч в ръка.

Озова се в поредния склад с обичайните палети с кашони. На пръв поглед по нищо не се различаваше от предишните четири, през които бяха минали. Тя се огледа внимателно и свали меча. Не, не беше точно същото. В средата на помещението пет-шест клетки бяха изпразнени. И в тях...

— Мара?

— Чисто е — извика тя и прибра меча. На пода до отсрещната стена видя леко извита подпорна греди. Тя се присегна със Силата, вдигна я и я пхна под вратата, която Люк държеше отворена.

— Пробвай дали ще издържи.

Люк внимателно спусна вратата и тя се опря в гредата. Металът изскърца, но не се пречупи.

— Странно — отбеляза той, изгледа я намръщено и влезе в склада. — Не видяхме такива греди в предишните складове.

— Не си виждал и нищо подобно на това — отвърна Мара.

— Погледни.

— Склад за мебели ли е? — попита Драск и надникна над рамото му.

— Не, далеч по-интересно е — отговори Мара и тримата се приближиха до опразнените клетки. Вътре имаше изпочупени мебели и парцали. Но за нея знаците бяха недвусмислени.

— В първата клетка леглата са три — малко са изпочупени, но са толкова. В следващата е имало четири. Вероятно толкова са били и в последната.

— Това кръглото е било маса — посочи Люк. — Но не виждам столове.

— Седели са на онези ниските неща — предположи генералът.

— Точно така — съгласи се Мара. — Сигурно в парцалите и вехториите има и други парчета. А тези кутии са портативни тоалетни.

— Но в това няма никакъв смисъл! — извика Драск. — Това би означавало, че тук са живели хора, а горните нива на кораба са почти непокътнати. Защо някой би живял тук?

— Може би крайцерите са пострадали сериозно по време на битката — обади се Люк. — Сигурно е било необходимо доста време на дроидите, за да ги направят годни за обитаване.

Мара поклати глава:

— И двамата пропускате нещо. Как влязохме тук?

— Наложил се да... — Люк не довърши изречението. — Да не искаш да кажеш, че това е било затвор?!?

— А какво друго? Малки клетки с оскъдно обзавеждане далеч от жилищните райони и с врата, която не се отваря? Какво друго би могло да бъде?

— Интересно — отбеляза Драск. — Може да се окаже, че експериментът с „Изходящ полет“ е бил провал от самото начало. Щом се е наложило толкова скоро след отпътуването да си направят затвор, значи пътниците не са били добре подбрани.

— Или им се е случило нещо драстично. Завладяла ги е космическа лудост или нещо подобно.

— А дали не е било изолатор? Да са поставяли тук болните под карантина? — предположи Люк.

— Не ми се вярва — поклати глава чисът. — Леглата са малко за една епидемия. А ако са били само няколко случая на заразна болест, са щели да се справят с корабния лазарет.

— Прав е — съгласи се Мара. — Освен това няма медицинско оборудване — посочи към клетките: — Виждате ли какво още липсва?

Люк се намръщи: — Не.

— Очевидно е — отвърна мрачно Драск. — Липсват телата.

— Никакви останки — потвърди Мара. — Което означава, че някой е влизал през вратата през изминалите петдесет години и е преместил телата...

— Или че те сами са излезли от тук — подсказа Люк.

— Точно това си мислех — кимна Мара. — Освен това се чудя дали бунтът не е съвпаднал с битката и не е оказал някакво влияние върху изхода ѝ.

— И дали не е свързан с неочакваната поява на „Изходящ полет“ в космоса на чисите — изтъкна Драск. — Тази загадка все още е без отговор.

— Да, така е. Люк, имаш ли някаква представа, каква е била правосъдната система през онзи период? Или поне какви хора може да са затворили тук джедаите от „Изходящ полет“?

— Не знам — поклати глава Люк. — Но не виждам защо някой — освен най-лудите или буйни престъпници — е трябвало да бъде погребан толкова далеч от останалите от експедицията. На крайцерите сигурно е имало карцери за обичайните нарушители.

Мара усети нещо.

— Някой идва — прошепна тя и извади лазерния меч от колана си.

— Кой? — попита Драск и измъкна чарика. — Пазителят Пресор и войниците му ли?

Мара се съсредоточи, опитвайки се да улови приближаващите се съзнания. Те със сигурност ѝ бяха познати, но все още бяха твърде далеч.

Люк я изпревари.

— Спокойно — обяви той и прибра меча. — Това са Фел и щурмоваците.

— Аристокра Чаформбинтрано с тях ли е?

— Не — отвърна Мара. — Няма ги също Фийса и джеронците. Това са само петимата имперски войници.

— Заклеха се, че ще го защитават! — извика ядосано Драск. —
Защо не са с него?

— Не знам — Люк тръгна към отворената врата. — Да отидем да ги попитаме.

Срещнаха се два склада по-нататък.

— Виж ти — започна Фел, когато двете групи застанаха една срещу друга, — не очаквах да ви намеря тук. Не че изненадата е неприятна, разбира се. Какво ще кажете за капана на домакините ни?

— Къде е аристокра Чаформбинтрано? — обади се нетърпеливо Драск. — Защо не сте с него?

Фел изглеждаше стъписай.

— По-спокойно, генерале. Той не е сам. Тримата ви войници са с него, нали не сте забравили?

— Освен това, ако Пресор желаше смъртта ни, досега да ни бе убил — добави Мара.

— Права е — съгласи се имперският офицер. — Сигурен съм, че аристокра е добре.

— Увереността ви е много успокояваща — изплю Драск. —
Знаете ли поне къде е?

— Не точно. Но доколкото може да се съди по звука на турболифта, тяхната кабина трябва да е на петия крайцер.

— Защо тогава не сте тръгнали след тях?

— Защото реших, че тактически е по-изгодно да се появим от неочаквана посока — Фел изглеждаше все по-раздразнен от въпросите на генерала. — От тук можем да използваме три турболифта, за да стигнем до петия крайцер — единият е на кърмата, а другите два са натам — и посочи надясно.

— Почакайте малко — обади се Мара. — Ако крайцерите са подредени в кръг, връзките между турболифтовете не трябва ли да са едно ниво по-надолу?

Офицерът поклати глава:

— Заради гравитационните сили е. Всички крайцери са подредени с долната им страна към складовото ядро, а неговите гравитационни сили са насочени навътре към центъра, образувайки

нещо като цилиндрична планета, на която долните нива се падат пониско от горните. Това означава, че от всеки крайцер „на долу“ е винаги към ядрото, докато от ядрото „на горе“ е към най-близкия крайцер.

— Странен подход — подхвърли Мара. Фел сви рамене:

— Предполагам, досетили са се, че ако го направят по друг начин, пилоните на турболифта ще се окажат на различни места на всеки крайцер. А сега всички кораби са свързани еднакво — от дясната страна по един пилон на кърмата и един на носа; и от лявата страна по един пилон на кърмата и на носа. За екипажа е било без значение, тъй като гравитацията се променя автоматично по пътя — кабините на турболифта се завъртат, така че да се нагодят към гравитационното привличане.

— В такъв случай къде точно би трябвало да са Формби и останалите? — попита Люк.

— На петия крайцер. К-5, казано накратко. А този, на който слязохме от „Посланик Чаф“, бе К-4.

— Значи не е бил командният кораб?

— И аз така предположих в началото, но надписите по контролното табло в турболифта показаха ясно, че се намираме или на К-4, или на К-5. Предвид на ориентацията на корабите този на повърхността трябва да е К-4.

— Предполагам, че черпите сведенията си от оперативното ръководство за управление на „Изходящ полет“, с което разполагате? — попита Драск.

— С което разполагах — поправи го Фел. — За щастие изучихме подредбата на корабите, преди ръководството да бъде откраднато.

— Било е откраднато? — присви очи Драск. — Кога?

— Докато помагахме при потушаването на пожара след излитането от Крустай. Подозирам, че пожарът е бил предизвикан умишлено, за да оставим кораба си без надзор.

Драск погледна към Люк и Мара, след това се обърна отново към Фел:

— Защо не ми казахте?

Мара усети колебанието на Фел, чудеше се дали е достатъчно честен — или пък достатъчно глупав, — за да му каже, че е бил сред

заподозрените и затова не е бил уведомен за кражбата. Надяваше се да го стори, реакцията на Драск щеше да е доста интересна.

За нейно разочарование имперският офицер избра по-дипломатичен подход:

— Не изглеждаше много вероятно да открием крадеца. Освен това реших, че ще е в наша полза, ако той не знае, че сме забелязали кражбата.

— И точно каква полза сте очаквали?

— Не знам — призна Фел. — Просто така си мислех.

— А, просто така сте си мислели! — ако не бяха изречени с толкова нахърнено достойнство, думите на Драск щяха да прозвучат като детинско заяждане. Но от устата на чиския офицер те бяха по-скоро изблик на праведен гняв. Явно Драск бе чудесен актьор. — В бъдеще, командир Фел, ви съветвам да не мислите, когато се намирате на борда на чйски кораб. Вместо това ще докладвате за всички подобни проблеми на командващия офицер. Той ще реши какво има да му се мисли. Разбрахте ли ме?

— Напълно, генерале — отвърна Фел безизразно.

— Добре... — Драск не звучеше напълно умиловителен. — А сега ни заведете до другия турболифт, за да се върнем при аристокра Чаформбинтрано.

— Почакайте малко — намеси се Люк. — Не би ли трябвало командният кораб да е К-1?

— Така е — потвърди Фел.

— И щом крайцерите са шест, К-4 се намира в другия край на кръга?

— Абсолютно сте прав — потвърди отново Фел, смръщил чело.

— Това толкова ли е важно в момента? — обади се нетърпеливо Драск.

— Може и да е — каза Люк. — Логиката диктува, че „Изходящ полет“ е бил командван от К-1. А защо той е погребан най-дълбоко при падането на астероида?

— Интересен въпрос — кимна замислено Фел. — Вероятно са имали сериозни проблеми с управлението.

— Възможно е — кимна Люк. — А и нищо чудно да са получили неочаквана помощ.

— Аха... — за миг нетърпението на чиса бе заменено от намек за интерес. — Имате предвид затворниците ли?

— Затворниците ли? — премига Фел.

— Там е имало затвор — посочи зад гърба си Люк. — Но няма човешки останки.

— Ммм... — замислено изхъмка Фел. — Предвид на състоянието на крайцерите по време на битката нищо чудно затворниците да са се измъкнали, да са стигнали до командния мостик и да са предизвикали допълнителни проблеми.

— Може и да грешим — предупреди ги Мара. — Може затворниците да са поели командването на „Изходящ полет“ и тези, които са се опитвали да ги свалят, да са виновни за катастрофата.

— Интересно предположение — Драск отново проявяваше нетърпение. — Но всичко това е минало.

— Все пак сме тук заради него, нали? — обади се Люк.

— Сега важното е да се върнем при аристокра Чаформбинтрано — настоя генералът.

— Ще се върнем — обеща Люк. — Но първо искам да погледна К-1. Кой ще дойде с мен?

Изражението на Фел подсказваше, че му се иска да отиде, заинтригувани бяха и щурмоваците. Но раздражението на Драск бе видимо и дипломатичността отново взе връх у имперския офицер.

— Благодаря, ние ще се включим при втората обиколка — каза той и се обърна към Драск. — Генерале, готови сме да ви придружим до К-5.

За момент Драск впи поглед в Люк, като че ли пресмяташе шансовете си да го предума или направо да му заповяда да се откаже от безсмисленото според него удължаване на пътя. Очевидно реши, че усилията му не си заслужават.

— Благодаря, командир — обърна се той към Фел. — Казахте, че има още три турболифта?

— Да. Всъщност вероятно ще е най-добре да повървим още малко през складовото ядро и да придружим Люк и Мара до турболифта, откъдето ще отидат до К-1. Със същия турболифт ние ще се качим до К-6 и от там ще се прехвърлим на К-5.

— Това ще ни отнеме повече време, отколкото ако отидем право на К-5 — изтъкна Драск.

— Да, ще е малко по-дълго — призна Фел. — Но ми се струва, че ако хората на Пресор са ни подготвили някакви изненади, те най-вероятно ще са на К-1, К-2 и К-6.

— Защо?

— Защото те са най-дълбоко под земята и там радиацията е най-слаба. Люк и Мара ще обхождат К-1, а ако ние погледнем К-6 по пътя към К-5, ще сме проверили два от трите кораба.

Драск се поколеба и след това кимна.

— Добре, стига да не държите ние шестимата да претърсим целия крайцер.

— Само ще го огледаме отгоре-отгоре — обеща Фел. — Ако го използват за нещо, то веднага ще се набие на очи.

— Добре — повтори Драск. — Водете! Фел кимна.

— Щурмоваци, подредете се! Насам, генерале.

ГЛАВА 15

— Тук е училището — Улиър посочи вратата в другия край на коридора, на която пишеше „Противопожарна контролна зала“. Над нея бе закачена нова табела: „Начално училище“. — Две нива по-горе има и нещо като университет в бившите помещения на научно-техническите лаборатории.

— Интересно... — Джинзлър надникна през вратата, не му достигаше смелост да помоли да го пуснат да разгледа. — Какви предмети преподавате?

— Всички, които можем, разбира се — отвърна директорът и погледна през рамо Евлин и майка ѝ, които вървяха зад Формби. — Всъщност това е от областта на инструктор Табори. Инструкторе, бихте ли обяснили по-подробно?

— За съжаление по-голямата част от архивите и базите данни са били унищожени по време на битката — заразказва Розмари — и при последвалия пожар на К-1. Но оцелелите притежават достатъчно умения и познания, за да предадат на децата си най-необходимото. В началните класове преподаваме история, физика и химия, четене, галактически езици, политически науки — обичайната програма на училищата в Републиката. А в университета — макар това да не е истински университет — се учат механика и електроника, висша математика, основи на астронавтиката и аеронавтиката — всичко, което ще ни е необходимо, когато най-сетне отлетим от тук и си намерим истински дом на нова планета.

— Аха — кимна Джинзлър. — И вие сте били обучена там? Тя сви рамене:

— Сега работя като инструктор, но образованието ми е в областта на метеорологията и музиката. Макар че не съм много добра музикантка — усмихна се на момичето до себе си: — Евлин е много по-музикална от мен. Разбира се, в университета се преподават най-вече технически дисциплини.

— Това е особено важно за нашето оцеляване — обади се ядосано съветник Таркоса и изгледа мрачно Розмари. Очевидно се бе подразнил от думите ѝ за намирането на нов дом.

— Повечето от старите дроиди все още функционират, но се налага да отделяме доста часове усилена работа за поддръжката на кораба. А и самите дроиди се нуждаят от постоянни грижи и ремонти.

Джинзлър кимна:

— А как се справяте с продуктите от първа необходимост? Храна, вода, енергия?

— За щастие всичко това е в изобилие — отвърна Улиър.

— Централното складово ядро почти не е пострадало и успяхме да поправим генераторите на К-5 и К-6, преди да изчерпим аварийното енергийно захранване.

— Говорите, сякаш лично сте участвали — обади се Формби. Улиър го изгледа с крива усмивка:

— Да, участвах. Бях на двацет и две години, когато вашата флота ни нападна коварно и почти ни унищожи.

Джинзлър призова на помощ цялото си търпение, за да запази спокойствието си. С любезността и гостоприемството на Улиър и с почти уютната домашна атмосфера, която оцелелите бяха успели да създадат, той напълно бе забравил за трагедията отпреди петдесет години. Директното напомняне от страна на директора го жегна неочаквано силно.

— Така е — прошепна Формби. — Но не е било по волята на нито една от Деветте управляващи фамилии, нито на народа на чисите.

— Е, беше по волята на някой синьокож с блестящи очи — отвърна ядосано Улиър. — И след всичко това чакахте цели петдесет години, за да видите какво е станало с нас — той прикова погледа си в чиса: — Дали наистина сте тук за първи път? Или от самото начало наблюдавате страданията ни и се забавлявате?

— Нищо подобно — отвърна безизразно аристокра. — Изобщо не подозирахме, че някой от корабите е оцелял. Разбрахме го буквално преди броени дни. А дори и тогава нямаше как да знаем, че има живи хора.

— Защо дойдохте тогава? Корабът ли ви трябваше? Искяхте да измъкнете техническите постижения на Републиката ли? — извърна

пламтящия си поглед към Джинзлър: — Или зад това стои вашата Нова република? Вие ли искате кораба?

Джинзлър поклати глава:

— Водеше ни единствено желанието да посетим мястото, където мнозина граждани на Старата република са намерили смъртта си — отвърна той, опитвайки се да подражава на спокойния дипломатичен тон на Формби.

— И да почетем тези, които жертваха живота си за нас — обади се отзад Биърш.

— Точно така — кимна Джинзлър. — Никой не ви заплашва. Улиър се усмихна студено:

— Да, да, разбира се — усмивката му изчезна: — Но съм сигурен, че не сте очаквали да намерите жив свидетел на онази трагедия. Разбирате ли, посланик Джинзлър, името ви ми е познато. Познавах онази Джинзлър, която ни изостави в най-тежкия момент, когато се нуждаехме от нея. Роднина ли ви беше? Сестра? Братовчедка?

— Сестра — отговори сепнато Джинзлър. Лорана ги е изоставила в мигове на изпитание? Не, това бе грешка.

— Сестра ви — повтори още по-мрачно Улиър. — Обичната ви сестра несъмнено, затова сте изминали целия този път, за да почетете паметта ѝ — той кръстоса предизвикателно ръце пред гърдите си. — Е, тук не тачим паметта ѝ, посланик. Все още ли горите от желание да ни помогнете?

Джинзлър предпазливо пое дъх.

— Не беше обична сестра — не успя да се сдържи и гласът му потрепери. — Поне не и от мен.

Директорът подозрително вдигна вежди:

— Нима?

— Да — Джинзлър го погледна в очите: — В интерес на истината аз я мразех.

Това като че ли напълно извади Улиър от равновесие. Той премига, намръщи се, отвори уста, след това я затвори и все пак, за да не остане длъжен, измърмори:

— Да, не се и съмнявам, че сте я мразели.

Изгледа го продължително и се извърна решително към Формби:

— Но все пак си остава фактът, че именно вашите хора ни нападнаха — започна той, очевидно решен да не позволи да се смени темата. — Какво възнамеряват да направят за това Деветте управляващи фамилии?

Формби отвори уста, но Джинзлър го прекъсна:

— Бих искал да видя училището — внезапно му бе писнало от приказките на Улиър. — Нали не е проблем?

Улиър като че ли отново бе хванат напълно неподготвен. Измери го с поглед, поколеба се и накрая кимна:

— Разбира се. Инструктор Табори, ще бъдете ли така любезна да разведете посланика?

— Ааа... да, естествено — отвърна Розмари, свъсила вежди. Явно забележката на Джинзлър за сестра му я бе разтърсила доста. — Насам, посланик.

Обърна се и тръгна с отсечена крачка към вратата, следвана от Евлин. Джинзлър бавно пое след тях, борейки се със спомените и образите[^] които кръжаха в съзнанието му...

— Това е стаята на втори клас.

Джинзлър премига — стаята бе с нисък таван и имаше десетина малки чина, подредени в кръг. В средата на кръга бе поставен холопрожектор, на екрана се виждаше дърво, под което седяха три животни. Четири-петгодишните деца по чиновете настървено драцеха по електронните бележници, а млада жена обикаляше от външната страна на кръга и наблюдаваше работата им.

— Това е час по изкуство, нали? — Джинзлър се опита да симулира някакъв искрен интерес към случващото се пред очите му.

— Рисуване плюс елементарна зоология и биология — отвърна Розмари. — Комбиниране предметите и часовете колкото се може повече. Трети клас е в съседната стая.

Тя мина през един портал в съседната зала, където чиновете бяха по-големи, но празни.

— Нямате ли третокласници?

— Сигурно са на обиколка из кораба — обясни тя, приближи се до бюрото в ъгъла и надзърна в електронния бележник върху него. — Да, днес са долу в детското отделение за урок по грижи и хранене на бебета.

— Доста забавно звучи — отбеляза Джинзлър. — Изкуството на сменяне на памперси, а? „Долу“ ли казахте? Мислех, че ние сме на най-ниското ниво.

— Детското отделение е на К-6 — обади се Пресор. Джинзлър се извърна изненадано и видя пазителят да влиза в залата. Вгълбен в спомените си, той не бе забелязал, че ги е последвал. — Бременните жени и децата се настаняват там, защото слънчевата радиация е пониска.

— Заедно със семействата им — добави Розмари. — Щеше да е по-добре, ако всички се пренесем там, но за съжаление повредите от битката са твърде големи и няма достатъчно място. И освен това директор Улиър не иска да сме близо до...

— Розмари! — прекъсна я рязко Пресор. Тя се изчерви:

— Съжалявам.

— За какво? — попита Джинзлър.

— Наистина ли искахте да видите училището, или просто си търсехте извинение да се измъкнете от Улиър и тирадите му? — попита Пресор.

Джинзлър се поколеба. Погледът на Пресор бе твърд, лицето му — каменно. Нямаше да успее да го излъже.

— По-скоро второто — призна той. — Директорът изглежда толкова... гневен.

— Не е ли нормално? — възрази пазителят. — За миг всичките му мечти са били унищожени, цялата вселена се е обърнала с главата надолу.

— Вероятно е така. Той и другите двама съветници последните живи от оцелелите ли са?

— Не, останали са десетима. Но другите седем са стари и немощни и стоят настрани от делата на колонията.

— Повечето от петдесет и седемте оцелели са били тежко ранени и са преживели ужасни неслоди през първите месеци — обади се Розмари. — Това се е отразило на здравето им и затова са останали само десет от тях.

— Говорим за възрастните, разбира се — добави Пресор. — Имаше и няколко деца като мен, но ние бяхме твърде малки, за да осъзнаем какво точно се случва. Поне със сигурност все още не сме

имали мечти за бъдещето — впи погледа си в Джинзлър: — Макар че и нашият живот също бе опустошен.

— Кажете го на аристокра Формби — срещна спокойно погледа му Джинзлър. — Той поема вината за случилото се, не аз.

За негова изненада Пресор се усмихна:

— Прав сте — отвърна той, в тона му не се четеше извинение. — Сигурен съм, че Улиър няма да пропусне да му го напомни.

— Наистина ли мразите сестра си? — обади се внезапно Евлин.

Джинзлър се наведе към нея. Тя бе вдигнала глава и го гледаше напрегнато с безизразно лице.

— Да — отвърна той. — Това плаши ли те?

— Защо да ме плаши?

— Не знам. Сигурно се чудиш дали не мразя всички джедаи — предположи Джинзлър. — Или дори дали не мразя теб.

— Престанете! — извика Пресор. — Каквото и да си мислите, грешите. В нея няма нищо особено.

Джинзлър се намръщи объркано. Неочаквано рязка реакция, прекалено яростна за невинната му забележка.

— Просто исках да...

— Недейте! — спря го отново Пресор, гласът му звучеше помекко и овладяно, но бе не по-малко твърд. — Въобразявате си. Оставете я на мира.

Джинзлър погледна Евлин и си спомни как спокойно ги бе повела към капана на турболифта. Без да се страхува от въоръжени непознати, сякаш знаеше, че няма да я застрелят, щом им обърне гръб. И как след това пристъпи през прага точно преди да се спусне вратата.

— Аз ли си въобразявам? Розмари мрачно изглежда брат си.

— Жорад просто се тревожи — измърмори тя уклончиво.

— Няма за какво — увери я Джинзлър. — Ако тя притежава способностите на джедай...

— Оставете я на мира, казах! — предупреди дрезгаво Пресор. — Няма да допусна да води такъв живот! Няма! Чувате ли ме?

Джинзлър преглътна. Пазителят бе стиснал бластера с такава сила, че кокалчетата му бяха побелели.

— Да, чух ви — отвърна той спокойно. — Но вие грешите.

— Просто си дръжте устата затворена — гласът на Пресор все още бе напрегнат, но ръката му не стискаше толкова здраво оръжието.

— Ясен ли съм?

Посланикът въздъхна:

— Напълно. Няма да повдигам въпроса повече.

— И защо мразите сестра си? — обади се Евлин.

Джинзлър отново сведе поглед към нея, гърдите му развълнувано се надигнаха, изградената преди петдесет години преграда заплашваше всеки момент да се срути. Повече от половин век бе държал мислите и чувствата си заключени в тъмата в съзнанието си, не ги бе споделял с близките и приятелите си. Бе намекнал за тях единствено при разговора с Люк и Мара, когато бе казал, че не са се разделили с Лорана като добри приятели.

Вероятно ги бе крил твърде дълго.

— Тя бе по-голяма от мен. Трето от четири деца. Аз бях най-малкият. Живеехме на Корускант, близо до храма на джедаите. Родителите ми работеха там като техници по поддръжката на електрооборудването.

Погледът му литна към един от празните чинове, на който лежеше електронен бележник.

— Родителите ми обожаваха джедаите — думите излизаха накъсани през свитото му гърло. — Обожаваха ги, почитаха ги, всъщност дори се прекланяха пред тях като пред богове.

— А как се отнасяха джедаите с тях? — попита Пресор. Джинзлър изсумтя:

— Нали не смятате, че великите благородни пазители на Републиката изобщо биха забелязали двойка обикновени работници, мотаещи се в краката им? — поклати глава. — Не, разбира се. Нямаха време за такива глупости. Но това беше без значение за майка ми и баща ми. Те ги боготворяха и мечтаеха децата им да станат джедаи. Щом навършвахме необходимата възраст, ни водеха в храма да преминем теста.

— И единствено сестра ви го е издържала? — попита Розмари.

Той кимна.

— Когато е била на десет месеца. Най-щастливият миг в живота на родителите ми.

— А вие на колко години сте били тогава? — попита Евлин.

— Още не съм бил роден. След като приемаха децата за обучение в храма, на родителите дори не се разрешаваше да ги виждат. Майка

ми и баща ми останаха без работа, но стояха отвън ден и нощ и от време на време успяваха да я зърнат отдалеч. Аз я видях за първи път, когато бях на четири.

— И аз бях на толкова — прошепна Пресор. Джинзлър премига:

— Значи я познавате?

— Разбира се — пазителят бе изненадан от въпроса. — Наричахме я джедай Лорана. Какво, твърде млад ли ви се виждам?

— Не, не. Но толкова време е минало оттогава, че сякаш... Знаете. И какво ще кажете за нея?

Пресор сви рамене, но си личеше, че равнодушното нехайство е маска.

— Изглеждаше доста мила — отвърна той предпазливо. — Поне за джедай. Макар да не познавам много джедаи.

— Да, предполагам, че е станала мил човек — промълви Джинзлър и веднага съжали за думите си. — Не, не съм справедлив. Тя беше мила и когато беше на шест години. Просто... Предполагам, тогава е нямало как да го разбере.

— А вие сте се провалили на теста — обади се Пресор.

— Точно така — кимна тъжно Джинзлър. — Родителите ми не казаха нищо, но за мен беше очевидно, че са разочаровани. Както и да е, когато навърших четири години, ме заведоха в храма на някакъв празник. Джедаите щяха да излязат навън и ние стояхме и ги чакахме — пое си дълбоко дъх. — И тогава се появи тя.

Притвори очи, омразните спомени отново го връхлетяха. Шумоленето на робата на Лорана, високият джедай до нея, внезапното стягане на прегръдката на майка му, когато тя се приведе и прошепна името на Лорана в ухото му.

— Те се гордееха с нея — прошепна той. — Толкова много се гордееха...

— А вие изобщо не сте били впечатлен? — попита Пресор. Джинзлър сви рамене:

— Тя беше на шест. Аз на четири. От какво да се впечатля?

— И какво се случи? — обади се Розмари. — Срецнахте ли се?

— Не. Джедаят, който я придружаваше, ни забеляза. Тя погледна към нас, поколеба се за миг и след това двамата се обърнаха и тръгнаха обратно. Дори не се приближи до нас.

— Сигурно сте били разочаровани — прошепна Розмари.

— Не е ли нормално? — отвърна с горчивина Джинзлър. — Но родителите ми не бяха разочаровани. Дори когато тя се скри сред останалите джедаи, те излъчваха единствено любов, уважение и възхищение. Но не към мен.

— Но те са ви обичали, нали? — гласът на Евлин бе тих, но настойчив. — Със сигурност са ви обичали.

Въпреки годините спомените все още бяха болезнени като кървяща рана.

— Не знам — отвърна той тихо. — Сигурно... Поне се опитвах. Но през цялото ми детство бе ясно, че Лорана е центърът на тяхната вселена. Въпреки че я нямаше, тя продължаваше да бъде центърът. Говореха само за нея, сочеха я за пример за подражание, направиха ѝ истинско светилище в ъгъла на всекидневната. Когато ми се караха за нещо, винаги се стигаше до: „Сестра ти Лорана никога не би постъпила така“.

— Наложили са образец, който никой от вас не е бил в състояние да следва — каза Розмари. — Вдигнали са летвата твърде високо.

— Абсолютно — съгласи се уморено Джинзлър. — Въпреки че се опитах. Взех професията на баща ми — електроника — и преуспях в нея. Постигнах повече, отколкото той някога е смее да се надява. Ремонт и дизайн на дроиди, поддръжка на кораби, преподаватели...

— И накрая политика? — обади се Евлин.

Джинзлър се сепна. Погледът на Евлин бе всезнаещ.

Изведнъж се стегна — той бе посланик Джинзлър. В болката от спомените и старата горчилка напълно бе забравил ролята, която играеше тук.

— Стараех се да се превърна в човек, който да заслужава обичта им — продължи той. — Разбира се, те твърдяха, че се гордеят с мен и успехите ми. Но аз виждах в очите им, че все още не съм достигнал Лорана. Не съм като нея.

— Срецнахте ли се отново? — попита Розмари.

— Мярнах я отдалеч на няколко пъти в храма. Видяхме се точно преди отпътуването на „Изходящ полет“ — извърна глава. — Не ми се говори за това.

За момент никой не се обади. Джинзлър обикаляше с поглед празната класна стая, но спомените все още замъгляваха зрението му.

Защо бе разголил душата си пред трима напълно непознати хора? Сигурно остаряваше.

Накрая се обади Пресор:

— Трябва да се връщаме при останалите. Улиър е доста мнителен по природа, не бива да му даваме повод да заподозре конспирация.

Джинзлър си пое дълбоко дъх, опита се да прогони призраците от миналото, но както обикновено те не му обърнаха внимание.

— Да вървим.

* * *

Поеха обратно през класните стаи, напред вървяха Розмари и Евлин. Пресор забеляза, че сестра му вече не притиска детето към себе си. Очевидно Розмари вече не се страхуваше толкова от госта. Той самият, както се полага на един примерен охранител, остана последен.

Пазителят вече не знаеше какво да мисли. Възпитанието и обучението му диктуваха омраза към Джинзлър и останалите или поне абсолютно недоверие към тях, думите и делата им.

А сега предпазливостта му бе разколебана. Вярно, историята на Джинзлър можеше да е лъжа от начало до края, внимателно подготвено представление, целящо да приспи подозренията и да пробуди симпатии и съжаление. Но Пресор се съмняваше в това, той познаваше хората и разказът на посланика му се струваше истински.

Но това не означаваше нищо за останалите от групата. Беше доловил скрития намек във въпроса на Евлин за политиката. Очевидно Джинзлър не бе посланик, поне не бе официално оторизиран за този пост. Братът на джедай Лорана или бе част от сложен заговор, което му се струваше все по-малко вероятно, или бе използвал фалшивия претекст, за да се включи в експедицията до „Изходящ полет“. И в двата случая логичният извод бе, че начело е водачът на чисите, Формби, а до този момент Пресор не бе успял да го разгадае какъв е. Можеше само да се надява, че точно с това се занимава в момента Улиър. Вратата към коридора се отвори, Розмари пристъпи навън и едва не се сблъска с Трили, който тичаше като обезумял.

— Извинявай — измърмори охранителят и продължи напред. В последния миг зърна Пресор и се закова на място. — Жорад, трябва да поговорим.

Пресор погледна към Джинзлър. Не биваше да оставя самозвания посланик да обикаля сам. Но по вида на Трили ясно си личеше, че въпросът не търпи отлагане и че е най-добре да го обсъдят насаме.

— Розмари, ще придружиш ли посланика до заседателната зала? Аз ще дойда след минута.

— Разбира се — отвърна сестра му. — Насам, посланик. Тримата поеха по коридора един до друг и след малко се скриха зад ъгъла.

— Какво става?

— Отидох да блокирам командното табло на турболифта, както заповяда — докладва напрегнато Трили. — Но втората и шестата кабина вече бяха изчезнали.

Пресор изтръпна.

— Да не искаш да кажеш, че... Не, невъзможно е, щяхме да чуем трясъка от разбиването.

— И аз така мисля — съгласи се Трили. — Но след като ги няма и не са се разбили, това означава, че джедаите и имперските войници някак са успели да се измъкнат.

Пресор изсъска през зъби. Лошо. Много лошо.

— Добре... Не са тук, щяхме да ги забележим. Следователно или са се върнали на К-4, или са слезли до складовото ядро. Знаем ли къде се намират в момента кабините?

Охранителят поклати глава:

— Наложил се да изключим всички сензори, когато омотавахме кабелите. Ще трябва да отидем да ги търсим на място.

— Аха. В такъв случай прати няколко дроида да проверят пилоната на турболифта. След това се свържи с Белс и Амбърсън и ги прати да блокират всички входове към К-4. Ако са се качили нагоре, вероятно ще се върнат с подкрепления.

— А ако са долу?

Пресор се намръщи. От складовото ядро имаше достъп към жилищата на К-5 и към детското отделение на К-6. И освен това...

— Мислиш ли, че знаят за затворените? — изказа на глас мислите му Трили.

— Не се сещам откъде биха могли да научат. Но все пак са джедаи. Кой знае какво знаят?

— Не можем да им позволим да стигнат дотам — каза мрачно Трили. — Ако ги намерят и ги освободят...

— Прав си. Кой са на пост днеска?

— Пери и Куинс. Да изпратя ли подкрепление?

— Кого например? — изсумтя пазителят.

— Да — въздъхна Трили. — Армията я няма.

— Даже и подобие на армия си нямаме — Пресор намръщено извъртя глава. Осветлението в преддверието на турболифта като че ли бе изгаснало. Странно. — Не можем да направим нищо друго, освен да ги предупредим. Свържи се и с техниците да внимават. И заглушаването да продължи, никакви предаватели.

— Разбрано. Нещата стават сериозни, Жорад.

Пресор огледа коридора в другата посока, освен неколцина колонисти не се виждаше никой друг.

— Знам. Много добре го знам.

ГЛАВА 16

В последните десет метра до К-1 шахтата на турболифта беше доста разкривена и разрушена. Освен това изходът бе блокиран от останки от кабина, която бе попаднала на неподходящото място в неподходящото време. Дори и с лазерните мечове трудно си пробиваха път.

— Най-накрая — въздъхна Мара, след като отрязва последно парче от стената на кабината и видя нагънатите и извити от взривната вълна врати на турболифта. — Може би трябваше да пробваме турболифта на кърмата.

— Съмнявам се, че щяхме да стигнем по-бързо — отвърна Люк, застана до нея и внимателно подуши въздуха. Миришеше на застояло и кисело, но иначе бе годен за дишане. Табелката на вратата бе извъртяна наобратно, което означаваше, че кабината не е извършила обичайното си завъртане и следователно на К-1 няма гравитация. Вероятно и останалите животоподдържащи системи не работеха, а въздухът се просмукваше от обитаваните части на „Изходящ полет“. Не биваше да се бавят тук, иначе в някакъв момент щяха да изпитат кислороден глад. — Не забравяй какви развалини бяха на К-4 — напомни той, отстъпи назад и й посочи да застане пред вратата. — Предполагам, че Траун е унищожил напълно турболазерния отсек и генераторите на щита.

— Сигурно си прав — Мара умело развъртя меча и изрязва отвор във вратата. — Заповядай.

Обиколката на флагманския кораб не се оказа толкова трудна, колкото Люк се бе опасявал, поне що се отнасяше до преминаването през коридорите. Беше странно да вървиш по тавана и подът да е над главата ти, а и гравитацията на астероида бе далеч по-слаба от гравитацията, с която бяха свикнали, но това не представляваше кой знае какъв проблем. Стените и подът бяха ужасно разкривени и надупчени, но придвижването не бе затруднено от отломки. От време на време се налагаше да използват лазерните мечове, за да прережат

някоя подпорна греда, блокирала вратата, а на два пъти повдигаха чрез Силата тежки машини, които се бяха отделили от гнездата си и лежаха покрити с прах наред коридора. Но с повечето пречки се справяха лесно и тук-там все още функционираше аварийното осветление.

Преминаването не бе най-трудно. Най-трудното бяха телата. Разбира се, не ставаше дума за истински трупове като тези, които Люк бе виждал след тежки битки. След пет десетилетия само купчинки кости и парцали показваха къде бяха загинали хората. Понякога си личеше и как бе настъпила смъртта — счупени черепи от разлетяло се оборудване, изпепелена от лазерен изстрел кост, поражение от смъртоносен шрапнел от улучения с протонно торпедо корпус. Но вероятно повечето бяха загинали от липса на кислород или от разтърсващия удар при падането на крайцера върху астероида.

— Виж, корпусът е бил поправян — посочи Мара.

Люк проследи лъча на фенера. Заварките бяха професионални, следваха плътно пукнатините.

— Дроиди по поддръжката?

— Определено. Вероятно корпусът е бил пробит на толкова много места, че корабът се е разхерметизирал и оцелелите пътници са загинали от недостиг на кислород. Но не всички дроиди са били повредени и веднага са се заели с ремонта. За нула време са го закърпили и крайцерът е бил готов за полет.

С приближаването към командния мостик опустошенията се увеличаваха. Както и костите.

— Екипажът сигурно се е опитвал да избяга нагоре, когато Траун е взривил турболазерите и генераторите на щита — обади се Мара, докато Люк изрязваше отвор в поредната блокирана врата. — По принцип не би трябвало да има толкова много хора тук.

— Особено след като вахтените би следвало да са на командната палуба — съгласи се Люк и я изгледа внимателно:

— Как си?

— Добре съм. Защо?

— Просто се чудех. Все пак тук има повече...

— Повече доказателства за злодеянията на Палпатин и Траун?

Люк потрепери:

— Нещо такова.

— Колкото и да е странно, добре съм — Мара плъзна поглед наоколо. — Сигурно съм минала критичния момент — посочи портала пред тях, блокиран от полуотворена врата.

— Като че ли пристигнахме.

— Май си права — Люк се промуши под вратата. Помещението бе голямо, изпълнено с разпръснати кресла, изпочупени екрани и покрити с прах командни табла. — Радарната зала — обясни той, когато Мара застана до него. — Следва мостикът.

— Или поне това, което е останало от него. Въобразявам ли си, или тук пораженията от битката не са толкова големи?

— Права си — съгласи се озадачено Люк. Стените бяха поправяни само на няколко места, но въпреки това вътре цареше страхотен хаос. — Или е станало при сблъсъка с повърхността, или Траун е направил десант.

— Може и да не е Траун. Не забравяй, че според Биърш вагаарите също са участвали.

— Вярно — Люк огледа руините, изпълнен от странно усещане за празнота. — Надявах се да намерим някакви данни за джедаите от онова време, подробности за организацията им. Но сега не виждам как нещо би могло да оцелее.

— Не изглежда кой знае колко обещаващо. Но щом стигнахме дотук, защо да не надзърнем на мостика? Тази врата ли?

— Тя трябва да е — Люк пристъпи към нея, извади лазерния меч и проряза отвор.

Мостикът бе като на „Катана“, както си го спомняше отпреди тринайсет години. Само че тук бе пълно с кости, изпочупени конзоли и прах до глезените.

И бе два пъти по-къс от мостика на „Катана“.

— Е, впечатлена съм — обади се Мара. — Дори не съм чувала за толкова разрушен кораб. Експлозията при приземяването сигурно се е видяла чак от космоса.

— Въпросът е чия е била идеята да се приземят тук.

— Все още ли си мислиш за затворниците от складовото ядро?

— Не мога да ги забравя — Люк изгледа смръщено пречупения нос на кораба. Сред отломките проблясваше нещо странно. — Знаем, че са успели да избягат — продължи той, пристъпвайки внимателно напред. Нещо изхрущя под ботушите му и той потрепери. — Освен

това на борда е имало осемнайсет джедаи и въпреки това Траун е успял да ги победи. Не спирам да се чудя дали няма някаква връзка.

— Може просто флотата на Траун да е била по-голяма, отколкото чисите искат да признаят — предположи Мара и се надвеси над един екран.

— Формби твърди, че е била само една щурмова част.

— Но същевременно не спира да говори за огромната вина на целия чиски народ за случилото се — възрази тя и премина към следващия екран. — Може цялата им флота да е била тук.

— Възможно е — Люк клекна сред отломките. Ето го. Неохотно се присегна и го измъкна.

В този миг замря. Не беше едно, а две. Два предмета бяха погребани сред разпръснатите кости под развалините, и двата бяха стари, но не можеха да бъдат сбъркани с нищо друго.

Мара веднага долови емоционалната му реакция.

— Какво става? — тя се приближи.

— Номер едно — Люк вдигна стария очукан лазерен меч. — И... — добави той тихо, изваждайки чиския чарик — номер две.

Мара ахна.

— Това ли е, което си мисля?

— Така ми се струва — Люк се изправи и огледа внимателно оръжието в ръката си. — Доста е стар, но моделът е същият — чиски чарик.

* * *

За момент и двамата не можеха да намерят думи. След това Мара мълчаливо протегна ръка. Люк ѝ подаде оръжието и тя го огледа внимателно.

— Да — обяви накрая. — Виждат се чиски букви. Наистина е чарик.

— И какво прави тук? Драск твърди, че Траун не е изпращал десант на борда на крайцерите.

— А откъде би могъл Драск да знае дали е имало десант или не? Не е бил тук, нали?

— Май не — призна Люк и взе отново чарика. Странна мисъл се зараждаше в главата му...

— Не че ще разберем много от скелетите — Мара клекна и внимателно докосна костите, край които бе лежал чарикът.

— Хуманоид, но със сигурност не е човек. За съжаление това се отнася за повечето раси в галактиката.

— Включително чисите. Мара, ти прекара доста време с чисите по пътя насам. Някой от тях виждал ли е вагаари? Или техни холоси? Поне да е чувал описание?

Мара се намръщи, той усети как тя се присегна към Силата и затършува в паметта си.

— Не — поклати глава тя. — Формби спомена, че никой не ги е зървал в тази част на космоса след битката с „Изходящ полет“. Но, честно казано, не съм ги разпитвала за вагаарите.

— Е, аз веднъж попитах Биърш. Никой от неговото поколение джеронци не бе виждал вагаари.

— Кое е напълно нормално, след като те са изчезнали преди петдесет години — изтъкна Мара. — Какво се опитваш да кажеш?

— На борда на „Изходящ полет“ е имало чиси. А според Биърш и Формби тук са били и вагаарите — той вдигна вежди:

— Ами ако става дума за една и съща раса?

Мара премига:

— Да не искаш да кажеш, че чисите са вагаари?

— Защо не? Или поне някаква група от чисите. Знаем колко изобретателен и хитър бе Траун. Нима за него би представлявала някаква трудност да измисли чисто нова раса?

— Би го направил в свободното си време някой мързелив следобед — призна тя. — Но каква е била целта му?

— Това е въпросът — призна Люк. — Не знам. Просто ми се струва безкрайно подозрително, че с изчезването на „Изходящ полет“ са изчезнали и вагаарите.

— Хмм... — Мара замислено се взря в празното пространство. — Няма да е зле да притиснем Формби в някое спокойно ъгълче. Крайно време е да разберем какво точно става.

— Даже закъсняхме. И трябва да го хванем насаме. Не бива Драск да е наоколо.

— Това се подразбира — Мара посочи прашните оръжия в ръцете му: — Все още ли са в изправност?

— Не знам — Люк се прицели в стената и натисна спусъка на чарика.

Не последва нищо.

— Мъртъв като Онор — пхна го в колана, насочи настрани лазерния меч и натисна копчето.

Острието се появи с астматично съскане.

— Майсторска изработка — отбеляза той, прибра острието и внимателно огледа меча. — Чудя се дали не е на Кбаот.

— На Кбаот ли?

— Той е бил предводителят на джедаите в експедицията. Тук му е било мястото по време на нападението. Виж — той посочи копчето на дръжката. — Прилича ми на скъпоценен камък.

— Прав си — Мара се приведе да погледне отблизо. — Аметист, ако не се лъжа.

— Както кажеш — Люк прибра меча в колана. — Хайде, да приключваме тук и да се качваме при останалите. С все по-голямо нетърпение очаквам разговора с Формби.

* * *

През целия път до К-6 кабината на турболифта скърцаше заплашително, но поне спря само с едно-две разтърсвания.

— Със сигурност го използват — отбеляза Фел.

— Това го установихме още долу — отвърна кисело Драск. Фел едва сдържа езика зад зъбите си. Да, Драск наистина бе забелязал, че палетите в склада около турболифта са поизпразнени, и Фел се бе съгласил със заключението му, че поне част от К-6 е обитаем. Но това не означаваше, че не бива да изтъква допълнителни доказателства.

Вратата се отвори със скърцане. Куката пръв излезе в коридора, като шлемът му описа пълен кръг — оглеждаше района.

— Всичко е чисто — рапортува той и се отдръпна настрани, за да им направи място да излязат. — Накъде, командир?

— По най-краткия път към К-5, разбира се — изръмжа Драск, преди офицерът да успее да си отвори устата. — Нали затова сме тук.

Фел с усилие потисна гнева си. Откак се разделиха с джедаите, Драск бе направо непоносим. Дали Люк и Мара не бяха тръгнали нарочно към К-1, само и само да прехвърлят генерала на имперските войници?

— Ще стигнем и до К-5, генерале — каза той с цялото търпение, на което бе способен. — Но щом така или иначе сме тук, няма да е зле да погледаме обстановката.

Драск изръмжа нещо нечленоразделно и накрая изплю:

— Вие не разбирате!

Фел направи няколко крачки по коридора, опитвайки се да не му обръща внимание. Играта на дипломация бързо му бе омръзнала. Трябваше колкото се може по-бързо да се добере до останалите, да предаде Драск на Формби и да сложи край на това мъчение.

В далечината, към тактическата зала на кораба, се виждаше някакво сияние, което определено бе по-силно от обичайното аварийно осветление.

— Изглежда, обитаваният район е натам — посочи той. — Щурмоваци?

Щурмоваците мълчаливо насочиха сензорите си в указаната посока.

— Данните от инфрачервените лъчи и измерването на газовете показват трийсет-четирийсет души — докладва Куката.

— Долавям и гласове — добави Облак. — Основно деца и жени. Фел се намръщи. Деца?

— Да погледнем. Драск отново изръмжа:

— Командир...

— Отиваме да погледнем, генерале — прекъсна го рязко Фел. — Ако ще спорите с мен на всяка крачка, само ще се забавим повече.

— Много добре — отвърна Драск с пламнал поглед. — Както кажете. Все пак вие командвате.

По-добре беше да не го забравя. Фел махна на щурмоваците да поемат напред. Първи тръгнаха Куката, Облак и Сянка, следвани от Фел и Драск. Последен вървеше Наблюдател. Генералът мълчеше заплашително и може би затова след не повече от стотина крачки Фел долови детски плач, писъци, женски смях и разговори. След няколко метра видяха ярко осветената зала, която вероятно преди бе служила за център за анализ на радарите на носа.

— По-спокойно — прошепна той, когато Куката наближи вратата. — Да не ги изплашим. Оставете ме да мина първи.

Куката кимна, тримата щурмоваци забавиха крачка и се отдръпнаха в страни. Фел мина покрай тях и за негово раздражение Драск тръгна след него.

— Генерале...

— Ако възнамерявате да спорите, само ще се забавим — сопна се чистът. — Дайте да приключваме по-бързо и да вървим на К-5.

Фел стисна юмруци. Появата на непознат щеше да изплаши жените и децата, а щом зърнеха синьокож с блестящи очи, щеше да настъпи истинска паника. Стиснатата челюст на Драск обаче показваше, че спорът е излишен. Фел въздъхна и прекрачи прага.

Още от пръв поглед му стана ясно защо Облак бе доловил само женски и детски гласове — от обзавеждането и украсата личеше, че това е голямо и добре оборудвано детско отделение. Двайсетина жени лежаха на удобни на вид кревати, някои от тях бяха в напреднала бременност, а други бяха над спящи, пълзящи и едва прохождащи бебета. Десетина деца на седем-осем години седяха в полукръг около възрастна жена и слушаха урок или приказка. Всички се извърнаха към него, той зърна изплашения поглед на някои от жените и в този миг от ляво се разнесоха изстрели. Фел инстинктивно се просна на пода и посегна да дръпне Драск, но откри, че бойните рефлексии на генерала са по-добри от неговите и той го е изпреварил. Реакцията на щурмовците бе също толкова бърза — Наблюдател извика някаква команда, която Фел не долови, и щурмовците откриха ответен огън.

— Спрете! — опита се да надвика шумотевицата Фел. — Щурмоваци, прекратете огъня!

— Не! — възрази Драск. — Нисък прикриващ огън и отстъпление към тактическата зала. Идвайте, Фел!

Имперският офицер нямаше време да се противопостави, генералът скочи, издърпа го и бързо се завтече назад под прикриващия огън на щурмовците. Спряха до вратата на тактическата зала, Драск набързо огледа вътре, бутна Фел и скочи след него. В следващия миг щурмовците дадоха последен залп и ги последваха.

— Докладвайте! — заповяда Фел. Чувстваше се като пълен идиот, надяваше се останалите да не забележат смущението му. За първи път попадеше под вражески огън извън пилотската кабина на

изтребителя с познатия набор сензори, защитни екрани и оръжия. Усещането, че стрелят право по него, доста го бе поразтърсило. — Ранени?

— Няма поражения по броните — отвърна Наблюдател. — Зарядите на изстрелите бяха по-слаби от обикновено.

— Вероятно заради използването на един и същ тибански газ през последните петдесет години — отбеляза Фел. — Добре, да видим дали можем да стигнем до турболифта, без да влизаме в престрелка.

— Нищо подобно — възрази Драск. — Връщаме се. Челюстта на Фел увисна е няколко сантиметра.

— Какви ги говорите? Тук сме, за да им помогнем, а не да стреляме по тях.

Драск го изглежда заинтригувано:

— Интересно. Имате повече задръжки, отколкото бих очаквал у човек, обучаван под командването на господаря Миттраунуруодо. Но в тази ситуация те са излишни. Войниците там защитават нещо. Искам да разбера какво.

Фел си пое дълбоко дъх, мнението му за воинските способности на генерала падна с няколко пункта.

— Защищаваха детската градина — заобяснява той като на малко дете. — Жените и децата. Толкова ли е трудно да го разберете?

— Не сте прав! — отсече Драск. — Ако целяха защитата на детското отделение, постове щяха да се намират между залата и турболифта.

— Може да нямат добри отбранителни позиции там.

— Минахме през най-малко три такива позиции. Аз съм пехотинец, командире. Това ми е работата.

— Прав е — обади се Наблюдател. — Всъщност позициите, от които започнаха да стрелят, не бяха много безопасни. Предполагам, че идваха отнякъде и ни видяха в движение.

Фел пристъпи до вратата и предпазливо подаде глава в коридора. Пред детското отделение се виждаха две мъжки фигури.

— Подозирам, че използват затишието, за да се доближат до нас — обади се зад него Драск.

— Да, наистина идват — потвърди Фел, преценката му за способностите на генерала се върна на предишното ниво. — Като че ли са само двама.

— В такъв случай да побързаме — притисна го Драск. — Ако се колебаем твърде дълго, престрелката ще е близо до детското отделение и ще рискуваме живота на жените и децата. А това е недопустимо.

— Смятах, че атакуването по принцип е недопустимо за чисите — измърмори под нос Фел и махна на щурмоваците да тръгват.

— Те първи откриха огън по нас — напомни му невъзмутимо Драск. — Сега можем да предприемем каквито си искаме мерки за отбрана, дори контраатака. Готови ли сте?

Имперският офицер стисна зъби:

— Готов съм. Наблюдател, разчистете пътя. Обезвредете противника, но ако е възможно, ги оставете живи.

— Слушам — отвърна щурмовакът. — Кука, Сянка, Облак! Тройно ветрило.

Куката вдигна ръка, докосна шлема и се промъкна странишком в коридора. Там веднага падна на едно коляно и откри автоматичен огън с бластера. Другите двама изчакаха половин секунда и се стрелнаха към врага.

Фел затаи дъх. След около пет секунди се чу съскането на парализираща граната и стрелбата внезапно спря.

— Чисто е — обяви Куката, изправи се и тръгна по коридора към другарите си.

Фел тихо издиша. На няколко пъти му се бе налагало да работи с щурмоваци, но никога не ги бе виждал как действат при полеви условия. Сега имаше възможност да навакса с материала.

— Да вървим, генерале.

Жените и децата се бяха сгушили в ъгъла на залата, някои от тях видимо трепереха. Фел се поколеба дали да не спре да ги успокои, но реши, че само ще ги изплаши повече, и продължи напред.

Двамата нападатели лежаха на пода. Сянка бе коленичил до тях, мереше им пулса — понякога парализиращите гранати се оказваха смъртоносни. Облак стоеше до него с насочен бластер и го охраняваше.

— Ще се оправят — обяви Сянка и се изправи. — Да им оставя ли оръжието?

Фел сведе поглед към остарелите бластери. Прибирането на оръжието на врага бе стандартна процедура. Но те не бяха дошли да се бият с оцелелите, възможно бе атаката да е била недоразумение.

— Оставате ги ей там — посочи една лавица на около метър и половина над пода. — Да не ги намерят хлапетата от детската градина.

— Слушам.

Очакваше Драск да се противопостави на решението му, но чисът премълча.

— Облак?

— Напред май няма други — докладва щурмовакът. — Но все пак разрушенията са доста и хората може да се крият сред руините.

— Да не говорим, че сред тях лесно ще ни устроят засада — отбеляза Фел.

— Точно така — съгласи се Наблюдател. — Да отидем ли да проверим?

За миг Фел се изкуши да се съгласи. Независимо колко стари бяха оръжията на колонистите, един точен изстрел щеше да е смъртоносен за него, тъй като беше без броня. Изпращането на щурмоваците на разузнаване звучеше доста разумно. Но присъствието на Драск го възпираше от подобно решение.

— Ще отидем всички — реши той.

— Както кажете. Щурмоваци, прикриваща формация.

* * *

Заседателната зала на съвета се оказа по-малка, отколкото Джинзлър бе очаквал. В средата бе поставена продълговата маса с дванайсет меки кресла, а встрани до стената бяха подредени още осем-девет. В ъглите имаше по два пиедестала със странни скулптури, а по стените висяха други образци на местното изкуство.

Начело на масата седеше Улиър, от едната му страна бе съветник Таркоса, а от другата — съветник Кийли. Срещу тях, откъм вратата, бяха Формби, Фийса и Биърш. Другите трима джеронци се бяха настанили в креслата край стената вляво и изглеждаха не по-малко потиснати от предводителя си. Тримата чиси стояха прави срещу тях. Двете групички бяха зорко наблюдавани от по един охранител.

Бяха започнали вече да разговарят или по-точно — да се карат.

— Не е достатъчно, аристокра Формби — тъкмо казваше Улиър, когато Джинзлър, Евлин и Розмари влязоха през вратата. —

Действията на вашите хора ни струваха петдесет години изгнание и лишения, да не говорим за загубата на почти петдесет хиляди наши другари. Ако наистина желаете да поправите това злодеяние, ще трябва да предложите нещо повече — той вдигна поглед към Джинзлър и посочи креслото до Фийса: — Хареса ли ви обиколката, посланик?

— Да, благодаря — Джинзлър неохотно се приближи към масата. Изобщо не му се искаше да участва в разговора. За момент се поколеба дали да не се опита да измисли друго извинение, за да се измъкне.

Но вратата вече се бе затворила и останалите го гледаха очаквателно. Нямаше накъде да бяга.

Розмари и Евлин бяха в същото положение. С периферното си зрение зърна един от джеронците да става угоднически и да им предлага креслата до тримата чиси. Челото на Улиър се сбръчка злокобно, но очевидно директорът предпочете да не повдига въпроса.

— Обсъждаме размера на репарациите от страна на чиското правителство — осведоми ги той.

— Както вече ви обясних, аз не съм в състояние да поема никакви ангажименти — обади се Формби. — Не разполагам с инструкции и правомощия за настоящата ситуация. Мога да предложа единствено известно парично обезщетение от името на моята фамилия, но не и да обещаая, че това ще е обвързващо за останалите.

— Но, от друга страна, Деветте управляващи фамилии се съгласиха да върнат останките от „Изходящ полет“ на Новата република — изтъкна Джинзлър. — Би трябвало да се подразбира, че ще бъдат върнати и всички колонисти.

— А сигурен ли сте, че ние бихме желали да се върнем при вас? — попита Улиър. — Какво ви кара да мислите, че бихме искали да имаме нещо общо с вас и с вашата Нова република?

— Какво искате тогава?

— Бавна и мъчителна смърт за всеки участник в нападението срещу нас — обади се рязко Таркоса. — Но аристокра Формби твърди, че за нещастие повечето от тях отдавна не са между живите. Затова бихме се съгласили и на един кораб.

Джинзлър премига:

— Кораб ли?

— Не какъв да е кораб — предупреди Улиър. — Да е голям поне колкото нашите крайцери — не, нека бъде два пъти по-голям — и да е с най-доброто съвременно оборудване.

— И с оръжия — промърмори Кийли, вперил мрачно поглед в нещо върху масата, което очевидно само той виждаше. — Много оръжия.

От колана на Джинзлър се разнесе остро пиукане. Същият звук бе чул и в преддверието на турболифта преди малко. Погледна към Биърш, но ако неговият предавател се бе обадил, джеронецът с нищо не го показваше.

— Да — съгласи се Улиър. — Много оръжия.

— Вече имате почти всичко необходимо — напомни Формби. — Според пазителя Пресор крайцерът на повърхността е готов за полет.

— Да, готов е за полет — кимна Таркоса. — Но не и за това, за което ни е необходим.

— А за какво ви е необходим? — попита аристокра. — Какво точно искате да правите с един нов кораб?

— Да изпълним мисията си, разбира се. Преди петдесет години потеглихме през Незнайния космос, за да стигнем до края на галактиката и да открием нови светове и нов живот — Таркоса присви очи под гъстите си вежди: — Но чисите ни лишиха от тази възможност. Затова ще трябва да ни възмездят.

Джинзлър сепнато се извърна към Формби. Лицето на аристокра бе безизразно, но в блестящите му очи се четеше изненада.

— Доста амбициозен проект, директоре — каза посланикът предпазливо. — Особено за толкова малка група.

— Ами ако хората ви не пожелаят да тръгнат с вас? — добави Формби.

— Ще дойдат — отвърна Кийли, все още вперил поглед в масата. — Ако ние ги поведем, те ще тръгнат след нас. Всичките!

— Да, да — кимна Джинзлър, тръпки лазеха по гърба му. Нима съветникът бе сенилен? Или дългото заточение го бе тласнало към лудостта? — Налага се да се консултираме с правителствата си — обяви той. Явно единственият изход бе да протака и да внимава да не го приклепят в някой ъгъл. — Ще трябва да обсъдим откъде да намерим и как да ви доставим кораб, който да отговаря на нуждите ви.

— Добре — облегна се в креслото Улиър. — Направете необходимото. Ние ще почакаме.

— Не е толкова просто — намеси се Формби. — Преди всичко...

— Разбира се, разбира се — Улиър властно махна на младия мъж, който стоеше до групичката чиси край стената. — Охранителю Олиет? Преустановете заглушаването.

Охранителят колебливо протегна ръка към стария преподавател на колана си.

— Съжалявам, директоре, но ми трябва разрешение от пазителя Пресор.

Лицето на Улиър потъмня:

— Ами получи го тогава — изръмжа злобно той. Вратата вляво от Джинзлър се отвори отново и се появи Пресор.

— А, ето ви и вас — обърна се Улиър към него, в тона му се прокраднаха обвинителни нотки. — Преустановете заглушаването! Посланик Джинзлър иска да се свърже с правителството си.

— Не в заглушаването е проблемът — обади се Формби. — Истината е, че от вътрешността на Редута комуникацията с останалата част от галактиката е невъзможна. За да се свържем с правителствата си, с посланик Джинзлър трябва да отлетим от тук.

Директорът присви очи:

— Виж ти — гласът му бе гладък като коприна. — Колко удобно. А дали вече няма да ви се струва толкова наложително да се свържете с правителствата си, ако ви кажа, че един от вас ще трябва да остане тук, докато...

Изведнъж от коридора врхлетя охранителят, който преди малко бе разговарял с Пресор пред училището. Дръпна пазителя за ръката и зашепна в ухото му.

— Пазителю? — извика Улиър. — Пазителю!

— Прощавайте, директоре — Пресор изцяло бе насочил вниманието си към подчинения, който не млъкваше. — Възникнал е дребен, но належащ проблем. Ще се върна след минута.

Направи знак на двамата охранители, застанали на стража край чисите и джеронците, и излезе.

Джинзлър погледна към охранителя до джеронците. Лицето на младежа бе напрегнато, ръката му стискаше нервно бластера. Явно положението бе по-сериозно, отколкото искаше да го изкара Пресор.

А източниците на проблемите можеха да бъдат само два — джедаите или имперските войници.

Той преглътна и се обърна към Улиър:

— Е... — чудеше се накъде да насочи разговора. — Тъй като разполагаме с няколко минути, директоре, защо да не седнем да уточним подробностите? Бихте ли ни казали от какъв кораб имате нужда?

ГЛАВА 17

Мара бе коленичила сред разпръснатите кости и се опитваше да си представи как е изглеждал собственикът на чарика, когато усети далечно трептене в Силата.

Тя замря и притвори очи. За миг в съзнанието ѝ се завихриха отделни фрагменти — страх, изненада, гняв, насилие — и се разпиляха в непрогледна мъгла. Мара се съсредоточи, нужна ѝ бе по-ясна картина, ала отделните късчета отказаха да се напаснат и след секунди усещането избледня в тъмнината, праха и старите кости. Но този миг бе повече от достатъчен.

Някъде наблизо някой бе загинал от насилствена смърт.

Обърна се към Люк. Той все още бе със затворени очи и стиснати устни — също се опитваше да зърне случилото се. Тя търпеливо изчака да излезе от транса и попита:

— Колко?

— Няколко — Люк скочи на крака. — Няма ранени, всички са мъртви. Явно са ги причакали в засада.

— Значи мислиш, че е наистина? — попита Мара, когато поеха обратно по мостика към радарната зала. — Че не е отглас от миналото?

— Ехо от случилото се с „Изходящ полет“ преди петдесет години? — Люк поклати глава. — Не, в никакъв случай. Ако го бях усетил само аз... Не, двамата едновременно няма как да стане. Това си бе съвсем реално.

За да стигнат до кабината на турболифта, трябваше да изминат първите няколко метра в шахтата с катерене и пълзене, но на идване си бяха направили удобни места за хващане и стъпване, така че след няколко минути вече бяха вътре.

— Успя ли да доловиш мястото? — попита Мара, когато кабината започна бавно да се издига.

— Не — отвърна Люк. — Със сигурност е над нас, но беше твърде бързо, за да определя с точност. А ти?

Тя поклати глава:

— Единствено мога да кажа, че жертвите не бяха хора.

— Така ли? — изгледа я замислено Люк. — Интересно. И аз усетих нещо подобно, но не бях сигурен, мислех си, че присъствието на джеронците и чисите ме обърква.

— Може и да е двете. Ако са решили да стрелят по Джинзлър и Фел, едва ли ще оставят Формби и Биърш да се измъкнат.

Кабината спря в складовото ядро.

— Къде точно отиваме? — попита Мара.

— Ще се пробваме да вземем турболифта, с който Фел и щурмоваците са се качили на К-6 — извика през рамо Люк.

— С него ще стигнем до К-6 или до К-5.

— Да, ясно. Питам с кой крайцер ще започнем.

— Не знам — стигнаха до преддверието на турболифта, където се бяха разделили с имперските войници. — Фел отиде на К-6, Джинзлър и Формби вероятно са на К-5. Избирай.

Вратата на турболифта се отвори наполовина.

— Нека да е К-5 — реши Мара и влезе вътре. — Ако нещо се е объркало, по-голяма нужда от помощта ни ще имат цивилните, нищо, че тримата чиси са с тях.

— Както кажеш — Люк затвори вратата и натисна копчето за К-5.

Кабината не помръдна.

— Охо! — възкликна той и отново натисна копчето. Пак нищо.

— Страхотно — изсумтя Мара и извади предавателя. Включи го и почти веднага го изключи отново — все още ги заглушаваха. — Е, дотук с бързата помощ. Вариантите са два — да се изкачим по шахтата или да отидем да проверим дали турболифтът на кърмата все още работи.

— Или да се върнем към турболифта, в който Пресор ни бе хванал — предложи Люк. — И тъй като там прерязахме хранващите кабели за прехващащите лъчи, ще е най-лесно да се покатерим.

— А вероятно и по-безопасно — изтъкна Мара и отново отвори вратата.

— Права си — съгласи се Люк. Излязоха в преддверието на турболифта и затичаха към следващия. — Ако включат прехващащите лъчи, докато сме в шахтата, ще увиснем във въздуха като от детска катерушка.

Мара застина. Кошмарната догадка я жегна като изстрел от бластер в корема. В съзнанието ѝ изплува корабът на джеронците, как Биърш се сбoguва с останалите, докато „Посланик Чаф“ се подготвя да отлети към останките от „Изходящ полет“... И странното нещо, което я бе смутило, но упорито ѝ бе убягвало през цялото време — образът на малкото джеронче, което триумфално размахваше червена кърпа.

— Какво става? — спря Люк. — Мара?

— По дяволите! — изруга тя и хукна покрай него. — Хайде, нямаме време за губене! По дяволите!

— Какво?!?

Тя вече бе набрала скорост. Беше толкова просто, толкова просто...

Въпреки това Мара Джейд-Скайуокър, бившата Ръка на императора, го бе пропуснала. И то защото бе вгълбена в мисли за отминалата Империя и нейното място в нея.

Вече почти бе стигнала до турболифта, когато Люк я настигна. Опитва се да прогони раздразнението и да се успокои.

Но дори и джедайското търпение не бе достатъчно, за да ѝ помогне сега. Заради нехайството ѝ вече бяха загинали хора. Ако не побързаха, и други щяха да бъдат застигнати от същата съдба.

А може би накрая всички щяха да умрат.

* * *

Пресор и Трили спряха в тъмното преддверие на турболифта.

— Не може да бъде — огледа се невярващо пазителят. Дори и аварийното осветление бе изгаснало. — Някакви предположения за причината?

— Нямам представа — завъртя глава охранителят. — Генераторите работят нормално — техниците първо тях провериха. Просто по пътя електричеството изчезва някъде.

— Значи проблемът е в проводниците?

— Вероятно. Но това не обяснява аварийното осветление.

— Да — призна Пресор. — Изпратиха ли техници насам?

— Вече бяха тук. Качиха се на горната палуба, проверяват турболифта. Очевидно там е започнало изтичането.

Пресор потърка буза.

— Турболифтът, от който се измъкнаха джедаите и имперските войници?

— И аз първо за това се сетих. Но допреди малко нямаше никакви проблеми.

— Може да е било нещо със закъснител — предположи Пресор.
— За да заличат следите си.

— Съмнявам се — поклати глава Трили. — Изглежда ми напълно излишно. Особено за джедаи.

Вентилаторът в другия край на преддверието замлъкна.

— Още един — извърна се Пресор. — Знаеш ли на какво ми прилича? На проклетите електрически червеи, които ни тормозеха в началото.

— Невъзможно е. Унищожихме ги преди трийсет години.

— Освен ако не са се появили отново. Трили измърмори нещо под нос.

— Улиър изобщо няма да е щастлив.

— Шегуваш ли се? — Пресор посегна към преподавателя, спомни си за заглушаването и вместо това се приближи до един от телефоните на стената. — Ще извикам още техници. Ако са електрически червеи, трябва бързо да се справим с тях.

— Да остана ли тук, докато идеш да съобщиш на Улиър добрата новина?

Пресор смръщи лице:

— Хайде и двамата да почакаме. Няма смисъл да всяваме паника, преди да разберем със сигурност какъв е проблемът.

— Не ти се иска да се изправиш сам срещу Улиър? Пресор набра номера на техниците:

— Нещо такова.

* * *

Главният коридор от лявата страна на К-6 бе затрупан с отломки. За разлика от него обаче десният бе почти непокътнат.

— Използват го със сигурност — отбеляза Наблюдател, докато внимателно се промъкваша назад към кърмата. — Не са много, но

вървят постоянно.

— Откъде го разбра? — попита Фел.

— От праха по пода — обади се Драск. — На места стъпките са го разпръснали. На ден минават около двайсетина души. Не повече.

— Дори бих казал десет — съгласи се Наблюдател. — Двата войници, които оставихме в безсъзнание, по три смени плюс още няколко.

— Командир? — обади се Куката, който бе начело. — Долавям гласове.

— Разпръснете се — заповяда Наблюдател. — Но не се отдалечавайте много.

— Виждам светлина — обяви Куката. — Като че ли идва от някакво спално помещение.

— Внимавайте — предупреди Фел. — Имаха достатъчно време да повикат подкрепления.

За щастие никой не ги пресрещна и след минута пристигнаха пред осветеното помещение.

Кое то се оказа затвор.

Фел не бе повярвал напълно на твърдението на Люк, че в складовото ядро е имало стар затвор, и описанието на Драск не бе успяло да намали скептицизма му. Но за това тук не хранеше никакви съмнения. Вратата на бившата спалня бе прорязана на нивото на очите за наблюдение и долу, малко над пода, за да се подава табла с храна. В допълнение към оригиналните ключалки бяха добавени още две, което показваше, че са необходими два отделни кода за отварянето на вратата.

— Ехо? — обади се женски глас от вътре. — Пери, ти ли си? Фел пристъпи до вратата и притисна лице към горния прорез. Спалното помещение бе разделено на няколко части, три от които бяха скрити зад паравани. Централната част, която се виждаше през процепа, бе обзаведена като всекидневна — с маса, столове и играчки. В кресло до стената седеше възрастна жена. Няколко деца между шест и десет години си играеха наоколо. Втора жена — на двайсетина години, се бе облегнала на вратата и бе вдигнала глава, опитвайки се да надзърне през тесния прорез.

— Не си Пери. Кой си ти? — запита тя с треперещ глас.

— Командир Чак Фел от Империята на ръката — децата се извърнаха да видят какво става. — Не се тревожете, няма да ви навредим.

— Какво искате? — обади се по-възрастната жена.

— Дошли сме да ви помогнем — увери я Фел. Жените и децата със сигурност не приличаха на закоравели престъпници, не заслужаваха да бъдат държани зад врата с двойна ключалка и да бъдат хранени като животни през тесен процепа. Помещението по-скоро можеше да мине за част от детското отделение, което бяха видели, за нещо като специална класна стая. — Кой сте вие?

— Ние сме оцелелите от „Изходящ полет“, експедиция на Републиката — отвърна възрастната жена.

— Да, това го знам. Но кой сте вие и децата? Защо сте тук?

— Защото сме опасни, разбира се — обади се горчиво по-младата. — Не знаете ли? — посочи към децата. — По-скоро те са опасните. Затова са затворени. А ние сме тук, за да се грижим за тях.

— Опасните, а? — Според Фел това си бяха съвсем нормални деца. — И какво правят?

— Нищо не правят — отговори тихо възрастната жена. Очевидно бе държана затворена достатъчно дълго и горчивината ѝ се бе превърнала в примирение. — Просто са по-различни от останалите. Това е всичко. А въображението и омразата на директор Улиър са виновни за останалото.

— И какво по-точно му казват въображението и омразата? За какви ги мисли?

— За въплъщение на злото, разбира се — отвърна по-младата. — Страхува се, че като пораснат, ще се превърнат във въплъщение на злото.

Фел отново погледна децата.

— Въплъщение на злото?

— Да — добави по-възрастната, сбърчила чело. Явно за нея отговорът бе очевиден. — Нали се сещате, ще станат джедаи.

ГЛАВА 18

Фел бе стъписай, съзнанието му просто не можеше да проумее думите й. „Въплъщение на злото?“ Джедаите са въплъщение на злото?!?

— Кой ви каза, че джедаите са въплъщение на злото? Някои от тях може наистина да са били на страната на тъмната Сила, но...

Замълча. И двете жени го гледаха така, сякаш казваше на черното бяло.

— Не знаете ли? — попита по-младата. — Те ни унищожиха. Предадоха ни и ни унищожиха.

— Вие били ли сте там? Видели ли сте го с очите си? — настоя Фел. — Или просто така са ви казали?

— Командир! — обади се Драск. Имперският офицер се извърна.

— Какво?

— За момента това е без значение — отвърна спокойно генералът. — Може да се задълбочим в историята, когато аристокра и посланикът са отново под закрилата ни.

Фел недоволно стисна зъби. Но чисът бе прав.

— Разбрано — въздъхна той неохотно. — Значи просто да ги оставим тук?

— Да не би да предпочитате да ги вземам с нас?

— Не, разбира се — призна с нежелание Фел. — Просто... Да, ясно. Да се връщаме към турболифта тогава?

— Точно така — Драск изгледа с едва прикрит гняв заключената стая. — Научихме това, заради което дойдохме дотук.

Фел кимна. Не му се искаше да изоставя тези хора затворени заради някакъв налудничав мит или лична вендета. Но Драск бе прав. Щяха да се разправят с това по-късно.

— Добре, щурмоваци, заемете местата си. Връщаме се при турболифта.

Понечи да се извърне и в този миг нещо в изражението на Куката прикова вниманието му.

— Какво има? — попита той.

Ейскариецът неохотно се отърси от вгълбеността си и се върна към настоящето.

— Извинете, командир — измърмори той със странен глас. — Бях се замислил.

— За какво?

— За моя народ — Куката посочи с бластера си вратата. — И нашите поробители отвеждаха в затвора невинни хора, които не представляваха никаква опасност, и повечето от тях изчезваха безследно.

— Разбирам — офицерът прикова поглед в белия шлем на шурмовака. — Но най-добре е да открием Формби и Джинзлър и да им съобщим за тях. В такива случаи е най-разумно да оставиш дипломатите да се оправят.

— А ако те не успеят или просто не желаят да направят нещо?

Фел извърна глава към заключената врата.

— Тогава войниците се намесват — отвърна той мрачно. — Хайде, движение.

* * *

На създателите на „Изходящ полет“ очевидно изобщо не им бе хрумвала мисълта, че на някого ще му се наложи да минава през шахтата на турболифта без кабина или поне без помощта на репулсорна шейна. Вътрешните стени бяха напълно гладки, без следа от ръкохватки и стъпенки, а кабелите и проводниците бяха скрити зад защитни метални панели.

За щастие джедаите можеха да се справят и при такива обстоятелства.

— Как си? — изсумтя Люк и за пореден път се издърпа нагоре по дебелия захранващ кабел.

— Аз съм добре — отвърна Мара. — Въпросът е как си ти.

— Справям се — увери я Люк и извърна глава към нея. Ако някой ги зърнеше в този момент, щеше да види нелепа гледка: мъж се катереше по дебел проводник, яхнат на конче от жена, която седеше на

раменете му като малко дете, качило се на врата на баща си, за да наблюдава парада за Деня на победата.

Но колкото и глупаво да изглеждаха, важното бе, че се справяха по-бързо, отколкото очакваха. Скриващите кабелите метални панели отдавна бяха ръждясали и можеха да бъдат махнати единствено с помощта на лазерен меч. Другият вариант бе всеки от тях да се изкачва самостоятелно по оголения до момента проводник и сам да изрязва панелите нагоре. А така Мара се концентрираше върху прецизното сваляне на панелите, а Люк можеше да посвети цялото си внимание на изкачването.

Поне докато издържаха ръцете му. Присегна се към Силата, вля нова енергия в уморените мускули и продължи напред. Добре, че не им се бе наложило да се измъкнат по този начин от капана на Пресор. Драск за нищо на света не би успял.

— Внимавай, навлизаме в поредната спирала.

— Ясно — сега Люк трябваше да стиска кабела още по-здраво. Всеки от крайцерите и складовото ядро поддържаха собствени гравитационни полета и затова шахтите на турболифта бяха направени така, че по пътя кабините да се извъртат и да пристигат на местоназначението си със съответните посоки „нагоре“ и „надолу“. За целта се преминаваше през няколко въртеливи вихрови гравитационни полета, които не представляваха особен проблем за него — вече бяха преминали през две, — стига да не попаднеш в тях неподготвен.

— Колко по-лесно щеше да бъде, ако турболифтовете не бяха в единната поддържаща система на корабите — измърмори той, усещайки как завихрянятия на гравитационното поле обхващат тялото му и се опитват да го обърнат. Мара бе преустановила разрязването на металните панели с меч и се бе вкопчила в яката на Люк. — Ако в шахтата нямаше гравитация, съвсем спокойно можехме да стигнем до К-5.

— Щеше да ни отнеме половин ден да открием всички контролни табла и да изключим системата — изтъкна Мара и предпазливо посочи нагоре. — Ето, вече излизаме.

След около метър се измъкнаха от въртеливото гравитационно поле и продължиха нагоре.

— Е, ще ми кажеш ли най-сетне какво става? — попита той. Въздишката на Мара за миг заглуши жуженето на лазерния меч.

— Спомняш ли си, когато стояхме на балкона над командния мостик на „Посланик Чаф“ и гледахме как Биърш се разделя с останалите джеронци?

— Да, тогава спомена, че нещо не е наред.

— О, само да се бях сетила по-рано! — в гласа ѝ се прокрадна самообвинение. — Трябваше да се сетя по-рано! Нали си спомняш, че като се появи корабът на Биърш, видяхме на екрана на предавателя, че зад командния мостик има катерушки с деца?

— Да — Люк виждаше и сега картинката пред очите си. — Тогава нищо не ми направи впечатление.

— Да, всичко си беше наред — изсумтя Мара. — Проблемът е, че няколко дни по-късно, когато джеронците се разделяха, на заден план се разиграваше абсолютно същата сцена.

Люк се намръщи:

— Как така абсолютно същата сцена? С децата на катерушките?

— Абсолютно същите деца на абсолютно същите катерушки по абсолютно същия начин.

Люк стисна здраво кабела.

— Било е запис?

— Точно така — въздъхна горчиво Мара. — На кораба няма никакви деца, Люк. От устата на Биърш излизат само лъжи. И от двете му усти.

— А аз изобщо не се сетих... — Люк се чувстваше пълен глупак. — Дори не обърнах внимание.

— И имаше ли защо? Нямахте причина да ги подозираме.

— Просто не биваше да се доверявам толкова лесно — отхвърли състраданието ѝ Люк. — Особено след саботажите на борда на „Посланик Чаф“. И какво точно означава това?

— Означава, че джеронците са лъжци и измамници. И това изобщо не е бежански кораб. Но не знам какво друго.

— Биърш твърдеше, че корабът им е разделен на малки каюти — поде замислено Люк. — Това лесно може да се провери с радарите, така че вероятно не е лъгал. Какъв кораб би се състоял основно от малки помещения?

— Затворнически? — предположи Мара. — Или пък някакъв товарен? Като погледнеш, складовото ядро на „Изходящ поглед“ също представлява множество малки помещения.

— Само ако знаехме точните им размери... Ти сети ли се да питаш Драск дали е правил радарно проучване на кораба им?

— Не, но той сигурно щеше да спомене, ако нещо не бе наред.

— Едва ли — Люк си представи кораба на джеронците. Голям, сферичен, покрит с тъмни петна. Тогава бе решил, че това са илюминатори, отдушници или украса...

Той рязко си пое дъх.

— Отвори! — възкликна той на глас.

— Какво?

— Отвори — повтори той. — Тъмните точки на корпуса са същите както на онзи астероид, който видяхме при навлизането в Редута.

— Отвори за изстрелване на изстребители! — извика Мара. — Изстребителоносач!

— А ние го оставихме да ни чака при командната станция „Браск Ото“ — напомни мрачно Люк.

— Страхотно! Е, край на историята за мирния народ на джеронците.

Някъде отгоре се разнесе пиукане.

— Чу ли? — попита той.

— Какво да чуя?

— Пиукане на предавател. Драск нали каза, че е опит за преодоляване на заглушаването.

— Не съм го чула — отвърна тя, жуженето на лазерния меч се промени леко, сега режеше по-плътен метал. — Смяташ ли, че това са джеронците?

— Не знам. Но никой не ни е лъгал толкова много.

— Дори и Формби?

— Дори и Джинзлър. Имам лоши предчувствия. Колко ни остава?

Тежестта ѝ леко се промени върху раменете му, тя се бе изправила да погледне нагоре.

— Най-малко петнайсетина минути. А може и повече. Люк стисна зъби и се присегна към Силата.

— Дай да ги направим по-малко.

— Не! — с презрително движение на китката Таркоса отблъсна електронния бележник. — Напълно неприемливи са.

— Какъв е проблемът с рендилския клас „Боен рог“? — попита Джинзлър, опитвайки се да запази спокойствие. — Те са с нужната големина, нужната скорост...

— Те са товарни кораби — отвърна равнодушно Таркоса.

— Те са товарни кръстосвани, не са обикновени товарни кораби. Въоръжени са, бронирани са, с необходимата далекобойност и вместимост...

— Не става — прекъсна го Улиър. — Покажете ни нещо друго. Джинзлър се присегна и превключи електронния бележник, преглъщайки отговора си. Улиър и двамата съветници бяха отхвърлили всичките му предложения и раздразнението му постепенно нарастваше и достигаше точката на кипене.

— Добре — въздъхна той и избра монкалмарианските кораби. Може би тук щяха да попаднат на нещо интересно за капризните старци.

Разбира се, след това предстоеше да убеди чисите да закупят един такъв кораб или пък Новата република да го подари. Но все още бе рано за притеснения, щеше да мисли, когато му дойдеше времето.

От предавателя му се чу поредното пиукане.

— Какво правите, че предавателите постоянно пиукат? — попита той.

— Какво? — погледна го объркано Улиър.

— Излъчвате нещо и нашите предаватели пиукат.

— Вие го правите, не сме ние. Джинзлър го зяпна:

— Сега пък вие какви ги приказвате? Пиукането не е по наша вина. Вие заглушавате и...

— Да, да — прошепна Биърш и се изправи. — Каквото началото, такъв и краят.

Джинзлър се обърна към джеронеца:

— Какво?

— Каквото началото, такъв и краят — повтори Биърш. Сведе глава, свали кожата на вълкодава от врата си и я просна на масата.

Тримата джеронци, които седяха в кресла до стената, повториха движенията му и оставиха кожата от вълкодави на пода. На Джинзлър му хрумна безумната мисъл, че се готвят да поднесат кожата като дар на Улиър, за да го накарат да прояви повече готовност за сътрудничество. — Преди жертви, а сега победители — продължи Биърш, присегна се към врата на вълкодава и свали красивия синьо-златен нашийник.

Вълкодавът трепна за миг и внезапно оживя.

Чу се сподавена въздишка, вълкодавът се изправи на крака и се отърси като мокро куче. Джинзлър бе застинал от изненада, не можеше да проумее как и защо вълкодавът го гледа право в очите, оголил зъби. С периферното си зрение забеляза, че другите три вълкодава до стената отсреща също са се върнали към живот.

За една дълга секунда никой не помръдна. Биърш зашепна на мелодичния двутонен език и от онзи край на масата, където седяха оцелелите, долетя сподавена въздишка.

— Не! — сепнато извика Улиър. — Не може да... Четирите вълкодава скочиха.

Джинзлър инстинктивно се отдръпна от масата, очакваше всеки миг да усети непоносимата болка от впитите в гърлото му зъби. Но ужасяващият кръвопиец прелетя покрай него със зейнала паст, без дори да го погледне. Джинзлър прекатури креслото и падна, удари главата си в пода и за момент пред очите му закръжаха звезди. Ушите му бучаха, но въпреки това чуваше писъци, изстрели, вой, ръмжене, нови писъци и внезапно някой го изправи на крака.

Беше Таркоса, в погледа му се четяха страх и гняв.

— Стани, глупако! — изръмжа той, обърна го към другия край на залата и се втурна натам. Джинзлър премига, за да проясни зрението си, и се огледа.

На мястото на спокойната картина отпреди няколко секунди цареше истински хаос. Тримата войници чиси коленичили се бореха за живота си със зиналите вълкодави. Охранителят, който ги бе пазил, вече лежеше безжизнен в растяща локвичка от кръв, ръката му все още стискаше бластера. Един от чисите успя да извърти ръката си и стреля в тялото на вълкодава. Животното дори не изръмжа, зъбите и ноктите му продължаваха да разкъсват ръката и гръдния кош на жертвата. Джеронците бяха повалили другия охранител, двама от тях

придържаха дясната му ръка към пода, а третият бе седнал на гърдите му и настървено удряше главата му в пода.

Зад Джинзлър се чу съскане, над рамото му прелетя синкав лъч и уцели третия джеронец в гърба. Джеронецът изкрещя злобно и се изтърколи от охранителя. Вторият изстрел го засегна в рамото, робата му се овъгли и той изпищя отново...

Джинзлър отново се дръпна инстинктивно, тъй като вълкодавът изостави ранения чис и скочи покрай него. Посланикът се извърна и го видя да се стоварва върху Формби и да захапва ръката, в която аристокра държеше оръжието.

Формби се олюля от сблъсъка, но успя да се задържи на крака. Без да обръща внимание на кръвта, която се стичаше по ръкава му, той се извъртя и прехвърли чарика в другата си ръка, притисна дулото към главата на вълкодава и стреля.

Този път животното поне изръмжа, но ако изстрелът бе оказал някакво влияние върху силата и решимостта му, това по нищо не пролича. Формби стреля отново и в този момент вълкодавът като че ли осъзна, че е захапал грешната ръка. Стисна челюсти за последно, разтвори паст и понечи да ухапе другата ръка.

Но не успя. Изневиделица като жълто-синя стрела се появи Фийса, стовари се върху вълкодава и го повали на пода.

Вълкодавът изръмжа яростно и се извъртя като змия. Фийса бе по-бърза, хвана го здраво и зарови лице в козината на врата му. Животното изръмжа отново, разлюля глава, за да я отърси от гърба си, но Фийса го държеше здраво, крещейки на чиски, а Формби не спираше да стреля в тялото му.

И в този миг парализата, която държеше Джинзлър прикован към пода, внезапно изчезна.

Биърш стоеше сам в малко островче спокойствие, сложил ръце на кръста, и хладнокръвно наблюдаваше хаоса и кръвопролитията.

— Укротете ги! — извика Джинзлър, внезапен прилив на гняв придаде решителност на крачката, с която тръгна към джеронца. — Укротете ги веднага! Чувате ли ме?

— Да, чувам те, човеко — притесненият смутен глас, с който Джинзлър бе свикнал на борда на кораба, внезапно бе станал груб и арогантен. — Ти си не по-малък глупак от тях. Отдръпни се или ще умреш сега вместо по-късно в студ и тъмнина.

— Ти ще умреш! — изръмжа посланикът и сви юмруци. Биърш можеше и да е по-млад, но Джинзлър бе с една глава по-висок и най-малко петнайсет килограма по-тежък, а и джеронецът не разполагаше с елемента на изненадата, благодарение на който сънародниците му бяха повалили младия охранител. Щеше да се разправи с него и да го накара да укроти ужасните животни. Ако се наложеше, щеше да го пребие до смърт.

Биърш видя решимостта в погледа му. Изражението му се промени и с неочаквана бързина бръкна в левия си ръкав. Джинзлър изтръпна и ускори крачка, трябваше да стигне до него, преди да успее да извади оръжието си.

Джеронецът бръкна в ръкава, но вместо да извади оръжие, разкъса дрехата. Ръката над китката бе покрита с нещо жълто-черно и полупрозрачно...

И изведнъж от там се разлетяха стотици гневно жужащи насекоми.

Джинзлър едва спря навреме. В първите няколко секунди насекомите летяха безцелно, но след това се подредиха в кръг и зажужаха около Биърш.

— По-спокойно, човеко — предупреди меко джеронецът. — Внимавай много. Не знам какъв е ефектът от ужилването при човека, но шострите са доста смъртоносни за другите форми на живот, срещу които сме ги използвали.

Устите му се извиха в подигравателна усмивка.

— Разбира се, ако искаш да се пробваш, заповядай.

Самоуверено му обърна гръб и се насочи към застреляния от Формби джеронец и двамата, които продължаваха да налагат охранителя. Роякът се понесе след него, сякаш насекомите бяха генетично програмирани да го смятат за свой кошер или царица.

Джинзлър предпазливо пристъпи напред, без да изпуска от поглед насекомите. Само след няколко крачки Биърш щеше да стигне до изпуснатия бластер на охранителя. Ако го вземеше, вече нищо не можеше да спре джеронците и вълкодавите им.

Но Биърш като че ли напълно бе забравил за захвърленото на пода оръжие или просто не го смяташе за важно, тъй като всички наоколо се бореха за живота си срещу вълкодавите.

Единственото изключение бе Дийн Джинзлър.

Той внимателно се насочи към бластера, искаше му се за миг да се превърне в невидим. Дори и да застреляше Биърш, роякът насекоми вероятно щеше да си отмъсти, но си заслужаваше да види как болката и смъртта изтриват самоуверената усмивка от лицето на джеронеца.

Като че ли никой не му обръщаше внимание. Още една крачка и...

— Посланик! — извика Формби.

Джинзлър извърна глава. Улиър и двамата съветници бяха обърнали масата и я влачеха към дъното на залата. Формби и Фийса бяха с тях, аристокра се олюляваше леко, от нахапаната му ръка продължаваше да шурти кръв. Вълкодавът, който го бе нападнал, лежеше на пода, кожата му бе почерняла и обгорена. Розмари и Евлин вече бяха в ъгъла, ръцете на Розмари видимо трепереха.

— Посланик! Елате насам, бързо!

— Шшт! — изсъска Джинзлър. Не виждаха ли какво се опитваше да стори?

— Посланик, по-добре идете при тях — обади се Биърш. Джинзлър се извърна. Биърш стоеше до безжизнения охранител, нехайно насочил бластера към него.

— Освен ако не предпочитате смъртта.

Джинзлър се поколеба. Ако джеронците желаеха смъртта им, никой не можеше да ги спре. Стисна юмруци, този път от безсилен гняв, и тръгна назад.

— Донесете кресла! — изкрещя Улиър. — Побързайте! Джинзлър не можеше да отдели поглед от бластера в ръката на Биърш, присегна се напосоки за някое от падналите кресла и сграбчи две. Войниците чиси лежаха мъртви на пода, вълкодавите дишаха тежко, наблюдаваха Джинзлър с немигащи очи и ближеха кървавите си лапи.

Оцелелите вече се бяха барикадирали зад масата. Веднага стана ясно за какво са им необходими креслата — Улиър и Таркоса ги подредиха като покрив над малкия триъгълник, оформен между стените и масата. Джеронците мълчаливо ги наблюдаваха.

— Влизайте — заповяда Биърш, когато и последното кресло бе поставено на място. — Бързо.

Затворниците мълчаливо се подчиниха, пропълзяха вътре през отвора между масата и стената, Улиър се вмъкна последен и го запуши с кресло.

Бяха като животни в клетка, само дето сами си я бяха построили.

Чуха се стъпки и лицето на Биърш се показва между креслата над главите им.

— Е, каква стана тя? — попита подигравателно джеронецът. Протегна лявата си ръка и насекомите започнаха да кацат по нея. — Видяхте ли, че дори и хората са способни да се подчиняват на заповедите?

Никой не отговори.

— Добре, хванахте ни — обади се Джинзлър, поне някой трябваше да е наясно какво се случва. — Какво искате от нас?

Устите на Биърш се извиха подигравателно.

— Искам смъртта ви, разбира се. Остава да реша единствено точно по какъв начин да умрете.

Посочи зад гърба си, където останалите джеронци се суетяха около простреляния от Формби.

— Пърпш например би предпочел да ви изпозастреля веднага, за да се наслаждава на писъците ви. Особено на вашите, аристокра Формби. Но аз реших да ви оставя сами да изберете смъртта си.

— Няма да се отървете безнаказано — обади се Улиър. Заплахата бе изречена със старчески и немощен глас.

— Напротив — отвърна спокойно джеронецът и покри с ръкава си притихналите насекоми. — Скъпоценните ви джедаи и имперските войници сигурно вече са мъртви — погрижихме се за кабините на турболифта, в които бяха затворени. Кой друг би могъл да ни спре?

— Ние — изръмжа Улиър. — Готвим се за това петдесет години. Нима се съмнявате, че ще ви победим?

— И то много. Все още поддържате заглушаването, така че едва ли ще успеете да известите и да мобилизирате жалката си колония. Докато останалите осъзнаят какво се случва, нас вече няма да ни има — усмихна се. — А вас ще ви чака смърт на тъмно и студено.

Отпусна ръка и разтърси робата си. Някакви малки предмети паднаха по пода с трополене.

— Малък подарък за оцелелите от „Изходящ полет“. Вече оставихме няколко в турболифта, а тези ще се справят с района наоколо.

Джинзлър озадачено извърна глава и притисна лице до креслото. Пет-шест змиеподобни същества се гърчеха на пода и бавно запълзяха

към стените.

Той спотаи дъх.

— Кабелни глисти!

— Точно така, посланик. Нали ви обещах, че ще умрете на студено и тъмно?

— Какви са тези кабелни глисти? — попита Улиър.

— Истински кошмар — въздъхна пораженчески Джинзлър.

— Биърш пусна няколко в двигателите на „Посланик Чаф“ и замалко не парализира целия кораб — вдигна вежди. — Ваше дело е, нали?

— Сега ще пообиколим, за да ги разпръснем наоколо — продължи джеронецът, без да обръща внимание на въпроса.

— А след това ще ви оставим да срещнете съдбата си.

— Не е нужно да унищожавате тези хора, Биърш — обади се Формби. Гласът му бе напълно спокоен, почти не се долавяше огромната болка от раната в ръката. — Ако целта ви е „Посланик Чаф“, просто си го вземете.

Биърш изсумтя:

— Подценявате ни, аристокра. Дипломатическият ви кораб изобщо не ни е нужен — посочи към вълкодавите. — Ще ги оставим, за да сме сигурни, че ще мирувате, докато си свършим работата. Няма как да не сте забелязали колко трудни са за убиване. А ако все пак някой от вас реши, че иска по-бърза смърт, те със сигурност ще се насладят на играта.

— Биърш... — поде отново Формби.

Джеронецът им обърна гръб и тръгна към вратата, последван от сънародниците си. Двамата подкрепяха ранения си другар. Биърш огледа за миг коридора и излезе. Вратата се затвори след тях.

Джинзлър обърна глава към трите вълкодава, които обикаляха и душеха нервно, без да изпускат от поглед затворените зад барикадата.

— Не разбирам какво искат от нас — прошепна разтреперано Розмари.

Улиър въздъхна:

— Отмъщение, инструкторе. Отмъщение за истински и въображаеми престъпления.

— Какви престъпления? Какво сме сторили на джеронците?

— Нищо — отвърна с горчивина директорът. — Там е работата, че нищо не сме сторили на джеронците.

Джинзлър се извърна към него:

— Какво?

— Не знаете ли, посланик? — очите на Улиър мяха мълнии. — Те не са джеронци, а вагаари.

ГЛАВА 19

Джинзлър премига изненадано, за миг цялото пътуване с „Посланик Чаф“ прелетя през съзнанието му. Как изобщо на Улиър можеше да му хрумне, че този смирен и кротък народ са пирати и робовладелци?

Но още преди въпросът да изплува на повърхността, пред очите му като черна завеса се спусна споменът отпреди няколко минути — Биърш спокойно наблюдаваше как вълкодавите сееха кръв и ужас в заседателната зала.

— Как го разбрахте? — попита немощно той.

— По езика им — Улиър се взираше в празното пространство, в очите му проблясваше агония. — По-точно от речта, която произнесоха на собствения си език, преди да ни нападнат. Чух ги само веднъж, но никога няма да ги забравя — загърби миналото, погледът му се проясни. — Наистина ли не знаехте кои са?

— Естествено. Да не мислите, че иначе щяхме да ги вземем с нас?

— Не знам — отвърна мрачно Улиър. — Някои от вас спокойно биха го сторили — извърна се към Формби: — Например наследниците на тези, които се опитаха да унищожат „Изходящ полет“ преди петдесет години.

— Обвиненията ви са нелепи! — в гласа на Формби се долавяше потисната болка. Аристокра лежеше на една страна до стената, положил глава в скута на Фийса, кръвавите петна по ръкава му бързо растяха. — Казах ви вече, Чиското господство няма нищо общо с вашето унищожение. Траун действа абсолютно самостоятелно.

— А вие, аристокра, и вие ли сте тук на своя глава или изпълнявате чужди заповеди?

— Защо губим време за глупости? — намеси се гневно Фийса. — Незабавно трябва да осигурим лекарска помощ за аристокра Чафформбинтрано. Къде ви е медицинският център?

— Какво значение има къде е? — изръмжа Улиър. — Тези животни ще убият всеки, който дръзне да се измъкне от тук.

— Няма — поклати глава Фийса. — Те нападаха само въоръжените хора. Мисля, че спокойно можем да минем покрай тях, стига да не носим оръжия и да не правим заплашителни движения.

— Интересна теория — обади се презрително Таркоса. — Готови ли сте да рискувате живота ни за нея?

— Не е необходимо никой друг да рискува — отвърна рязко тя и понечи да се изправи в ограниченото пространство. — Аз ще отида сама.

— Недей — спря я Евлин. — Видях един да говори на животните, сигурно им е заповядал да не позволяват на никого да излиза.

— Нима? — обади се с изненадващо различен тон Улиър. — И откъде си толкова сигурна?

— Не съм сигурна. Просто така ми се струва.

— Въпреки това съм готова да поема риска — настоя Фийса.

— Аз не съм — Формби я докосна по рамото с върха на пръстите си. — Оставаш тук и никъде няма да ходиш.

— Но...

— Това е заповед, Фийса — аристокра се задъхваше, загубата на кръв си казваше думата. — Никой няма да прави опит да се измъкна.

— Така ли синьокожите се борят със съдбата? — попита презрително Таркоса. — Седят си, без да правят нищо, и чакат смъртта?

— А може би точно на това се надяват вагаарите — измърмори Кийли. — Да си покажем носа навън и животните да ни разкъсат.

— Значи да седим тук и да чакаме смъртта? — попита гневно Таркоса.

— Никой никъде няма да ходи! — отсече категорично Джинзлър. — Не е необходимо. Джедаите и имперските войници са на свобода. Те ще ни намерят. Кийли изсумтя:

— Джедаи! — думата прозвуча като ругатня.

— Забравете джедаите — намеси се Улиър. — Нали чухте какво каза Биърш, джедаите са мъртви.

— Ще повярвам едва като го видя с очите си — обяви Джинзлър и се извърна да надникне между столовете. Вълкодавите бяха

приключили с почивката и се бяха приближили, привлечени от гласовете. Крачеха на около ръка разстояние от барикадата с наострени уши и озъбени муцуни.

— Трябва ни някакво оръжие — измърмори Улиър.

— Вашите хора и чисите бяха въоръжени — напомни Джинзлър и погледът му пробяга между вълкодавите към труповете в другия край на залата. — На нас ни трябва помощ...

Изведнъж млъкна — бе съзрял окачения на колана на мъртвия охранител предавател. Към него бе посегнал младежът, когато Улиър му бе заповядал да изключи заглушаването.

— Директоре — поде той, опитвайки се да потисне внезапно обхваналото го вълнение, — възможно ли е заглушаването да бъде изключено с предавател?

— По принцип да, само че ние не разполагаме с предаватели. В тях има вградена командна честота, която позволява да се свързваме с останалите охранители и централната система.

— Знаете ли как да работите с нея?

— Разбира се — изръмжа директорът. — И аз съм бил охранител навремето.

— Само дето най-близкият предавател е на десетина метра от тук — изтъкна Таркоса. — Да не би да се надявате да убедите някое от животните да ви го донесе?

— Не — Джинзлър погледна към Евлин. — Не става дума за животните.

Момичето срещна погледа му и той за първи път зърна страх в очите ѝ.

— Не — прошепна тя. — Не мога.

— Можеш — отвърна категорично Джинзлър. — Трябва да го направиш.

— Престанете — намеси се рязко Розмари. — Чухте я — не може.

— Какво не може? — обади се подозрително Улиър.

— В нея няма нищо особено — настоя Розмари и изгледа предупредително Джинзлър.

— Напротив, има — отвърна не по-малко твърдо той. — Знаете го не по-зле от мен. Розмари, това е най-добрият ни шанс.

— В никакъв случай! — тя притисна дъщеря си към себе си.

— Значи все пак съм бил прав — измърмори Улиър. Розмари се извърна към него и се развика с разтреперан глас:

— Оставете я на мира! Няма да ви позволя да я изпратите да умре на К-3. Няма!

— Осмеляваш се да се противопоставиш на закона? — изгърмя гръмовно гласът на директора.

— Тя не е направила нищо! Не можете да я осъдите без доказателства!

— Тя е джедай! — извика Таркоса. — Така повелява законът.

— В такъв случай законът е глупав — обади се Джинзлър. Тримата оцелели се извърнаха разгневено към него:

— Не се бъркай, чужденецо! — заповяда Таркоса. — Какво знаеш за нас? Имаш ли представа, през какви изпитания сме преминали?

— И заради това отричате на децата си правото на живот, не им позволявате да използват и да развиват дарбите си? Заради нещо, което се е случило преди повече от петдесет години, когато те дори не са били родени?

— Спрете! — гласът на Евлин бе умоляващ, лицето ѝ блестеше от сълзи. — Спрете, посланик. Не искам да го правя. Не искам да бъда джедай.

Джинзлър поклати глава:

— Нямах избор — прошепна той. — Никой от нас не може да избира с какви таланти и способности ще се роди. Единственият ни избор е дали ще приемем и използваме тези дарове, за да живеем и да помагаме на околните, или ще заровим глава в пясъка и ще се преструваме, че по нищо не се различаваме от останалите.

Извъртя се непохватно в тясното пространство и взе ръката на момичето. Тя трепереше, беше леденостудена.

— Ти можеш да използваш Силата, Евлин. Това е един от най-великите и редки дарове за хората. Не можеш да го отхвърлиш.

Тя вдигна поглед към него, очите ѝ се бяха налели със сълзи. Лицето ѝ бе напрегнато и изтерзано, но същевременно толкова овладяно...

И сякаш той отново бе на четири години и се взираше в сестра си Лорана за първи път. Виждаше колебанието и тревогата в очите ѝ,

изпълнен с объркване и негодувание към специалното място, което тя заемаше в сърцата на родителите им.

Но дали бе толкова просто, колкото винаги бе смятал?

Стисна здраво ръката на Евлин, в съзнанието му неудържимо нахлуха спомени, които десетилетия наред бе отблъсквал, преляха бента и отмиха внимателно създадената представа за самия него и за живота. Майка му го хвали за отличната диплома при завършването на четвърти клас. Баща му прави комплимент за изобретателността и сръчността, докато двамата заедно поправят семейния холовизор. Десетки образи, които показваха, че старото дългогодишно убеждение в пренебрежителното отношение на родителите му изобщо не е вярно.

Всъщност то от начало до край бе лъжа. Лъжа, която сам бе създал и от толкова повтаряне бе повярвал, че е истина. Лъжа, породена от една-единствена причина.

Ревност.

Сега разбираше, че изобщо не бе мразил Лорана, а просто бе ненавиждал това, в което се бе превърнала, защото точно за него бе мечтал и никога не бе успял да го постигне.

Джинзлър затвори очи. Толкова просто... и въпреки това цял живот се бе лутал, без да осъзнае истината.

Или по-точно — да я изрече на глас, защото вероятно някъде дълбоко в себе си я е знаел през цялото време.

Отвори очи, образът на Лорана изчезна в мъглата на спомените и той се озова отново във вътрешността на разрушения кораб сгушен зад натрупаната барикада, стискайки ръката на малко момиче.

Извърна се към Улиър:

— Тя притежава способностите на джедай, директор Улиър. И те няма как да изчезнат, нито да бъдат заличени. За вас е чест, че я познавате.

Очите на оцелелия се впиха в неговите като двойка лакомни дуракритови червеи. Но очевидно нещо в изражението на Джинзлър го възпря от нови спорове. Директорът изсумтя презрително и мълчаливо извърна глава.

Джинзлър предизвикателно огледа Таркоса и Кийли, но каквото и да бе видял Улиър, те също го зърнаха и нито един от двамата не проговори.

Накрая той се извърна отново към Розмари:

— Евлин се нуждае от одобрението на хората, които обича. И освен това го заслужава.

Розмари преглътна видимо. Ситуацията изобщо не ѝ харесваше — това бе пределно ясно. Но под болката и страха се усещаше сила, каквато Джинзлър бе виждал единствено у майка си.

— Спокойно, Евлин — прошепна тя нежно. — Не се тревожи. Използвай способностите си.

Евлин изпитателно впи поглед в лицето на майка си и след това сведе глава към Джинзлър:

— Какво искате от мен? Той си пое дълбоко дъх.

— Виждаш ли охранителя до стената? На колана му има предавател.

Евлин се извъртя и погледна през пролуката между креслата и масата.

— Да, виждам го.

— Само с този предавател можем да изключим заглушаването и да повикаме приятелите си на помощ. Но няма как да стигнем до него.

— Приятелите ви са мъртви — обади се Кийли.

— Не са, те са джедай. Чувал съм какви ли не истории за тях, съветник. Не могат да бъдат убити толкова лесно, колкото си мисли Биърш.

— Освен това на борда на кораба има още чиски войници — добави Фийса. — Те също могат да ни помогнат.

— Стига да успеем да се свържем с тях — Джинзлър впи поглед в очите на Евлин. — И това ще стане само ако ти донесеш предавателя.

Евлин стисна зъби.

— Добре. Ще се опитам.

Джинзлър усети позната болка в гърдите си. Човек или го прави, или не — опити няма. Баща му бе цитирал тази джедайска пословица хиляди пъти. Но до този момент той не бе способен да преодолее омразата и негодуванието си и да види вложената в думите подкрепа. Притисна лице към креслата, един от вълкодавите щракна челюсти в лицето му и той се сепна.

В този миг предавателят на охранителя помръдна.

Улиър измърмори нещо под нос. Предавателят отново помръдна, освободи се от закачалката и падна на пода.

Вълкодавите замряха, трите космати муцуни се извърнаха към източника на шума.

— Спокойно — обади се Джинзлър. — Остави го да полежи там малко.

Евлин кимна мълчаливо. След няколко секунди вълкодавите продължиха да обикалят, вече нищо не привличаше вниманието им.

— Добре. Сега го насочи към нас. Бавно и равномерно.

Бавно, макар и изобщо не равномерно, предавателят започна да се плъзга по пода. Един от вълкодавите отново наостри уши, тъмните очи на животното следяха черния цилиндър с любопитство. Но дресьорите му очевидно не го бяха подготвили за подобна ситуация, в плъзгащия се по пода предмет той не долови никаква заплаха и не реагира. След малко изгуби интерес и отново съсредоточи вниманието си към създанията зад барикадата. Джинзлър затаи дъх.

Най-накрая предавателят опря в обърнатата маса. Евлин внимателно се присегна през пролуката и го сграбчи.

В следващия миг рязко отдръпна ръка и извика — един от вълкодавите се бе хвърлил ръмжейки към нея и замалко не събори приклещеното към стената кресло.

— Дай ми го! — Джинзлър измъкна предавателя от ръката на сепнатото момиче. Очевидно вълкодавите смятаха всеки предмет в ръцете им за опасно оръжие и потенциална заплаха. — Вземете — подхвърли го към Улиър, извъртя се и подпря креслото с крака. В следващия миг вълкодавът отново се стовари върху него, но барикадата устоя. — Изключете заглушаването.

Ръмженето на животните заглуши отговора на Улиър, точно над главата на Джинзлър се появиха челюсти и остри нокти.

— Дръжте креслата! — извика Формби, поизправи се и сграбчи най-близкото. Точно навреме — третият вълкодав скочи върху креслата и запровира муцуната си в пролуките, опитвайки се да стигне враговете. Единият му заден крак пропадна, животното започна да вие и да ръмжи още по-яростно, докато безуспешно се опитваше да се измъкне. Остроноктестата лапа се мятеше силно напред-назад в тясното пространство и неволно жегна Фийса по гърба — жълтата туника се обагри почти мигновено в кървавочервено.

— Готово! — надвика шума Улиър.

С едната ръка Джинзлър стискаше най-близкия стол, а с другата включи собствения си предавател.

— Люк, Мара, командир Фел... — не можеше да са мъртви. Просто не можеше. — Чувате ли ме? Обадете се!

* * *

Люк се набра по кабела със сетни усилия и очите на Мара се изравниха с вратата на турболифта.

— Сега как е? — извика той.

— Добре — Мара прокара пръсти по корозирания метал. В интерес на истината щеше да ѝ е по-удобно, ако бе още поне десетина сантиметра по-високо. Но изкачването бе дълго и въпреки цялата помощ, която бе черпил от Силата, раменете на Люк в последните пет минути трепереха от умора и изтощение. По-добре бе тя да се поизмъчи малко и да го остави да запази оскъдните си сили.

Защото, ако се окажеха прави за този безмълвен вик, който и двамата бяха почувствали преди няколко минути, тепърва ги очакваха сериозни неприятности.

А, ето го.

— Готово — обяви тя. Стисна внимателно ръчката за аварийно отваряне и дръпна. Чу се щракване, тя се присегна със Силата и отвори вратата.

Но вместо в осветеното преддверие на турболифта те се озоваха в почти пълна тъмница.

— Защо е толкова тъмно? — попита Люк.

— Вероятно защото няма осветление — отвърна Мара, огледа се, стисна здраво прага и се издърпа нагоре. Странно, дори и аварийното осветление бе изгаснало. — Може и да сме сгрешили и това да не е основната жилищна част. Чакай малко — тя надникна надолу по коридора. — Виждам някакви светлинки към кърмата. Може би всички са там.

— А може и да не са — обади се някой в тъмното. — Не мърдайте.

Мара се извърна надясно, внезапно лицето ѝ бе осветено от лъч от фенерче. Тя реагира мигновено, като се хвърли наляво, претърколи

се и се изправи на крака, стискайки лазерния меч в ръка. Непознатият се опита да проследи движението ѝ с лъча на фенерчето, но превъртането го заблуди и той я пропусна. За част от секундата тя успя да зърне тъмната фигура и оръжието в ръката ѝ.

Първо трябваше да се погрижи за оръжието. Присегна се със Силата и извъртя дулото настрани.

За нейна изненада, вместо да се съпротивява, както биха постъпили повечето хора, мъжът извъртя китката си в същата посока и така се освободи от захвата на Силата, както би постъпил при обикновена схватка. Оръжието описа пълен кръг и отново я взе на мушка, когато лъчът освети лицето ѝ.

— Казах да не мърдате! — извика той.

— Добър ход — поздрави го Мара, засенчвайки очи. Този път разпозна гласа. — Пазителят Пресор, ако не се лъжа?

— Хвърлете лазерния меч — заповяда Пресор. — След това се отдръпнете...

Не успя да довърши. Фенерчето се извъртя в ръката му и лъчът освети тавана. Мара премига, за да свикнат очите ѝ отново със сумрака, и видя как бластерът изхвърква от ръката му и полита към отвора на шахтата на турболифта.

— Съжалявам — извини се Люк, който в този момент се показва от там и хвана оръжието. — Нямаме време за приказки. Нещо сериозно се е объркало.

— Така е — изръмжа Пресор и разтърка китката си. — Какво направихте с електричеството?

— Не сме ние — отвърна Мара. — Ние само се измъкнахме от кабината, в която ни бяхте хванали, и...

От колана ѝ се разнесе пиукане.

— Явно и заглушаването е изключено — добави тя и извади предавателя.

— Мара, командир Фел — прозвуча напрегнатият глас на Джинзлър. — Чувате ли ме?

— Тук сме — Мара изгледа стреснато Люк. От предавателя долитаха викове и шум от боричкане. — Какво става?

— Намираме се в заседателната зала на съвета — Джинзлър едва успяваше да сдържи гласа си спокоен: — Биърш ни обгради с вълкодавите си и...

— По-спокойно — заговори в собствения си предавател Люк. — Какви вълкодави?

— Тези, които носеха на врата си. Не са били мъртви, а в състояние на хибернация. Те не са джеронци, а вагаари.

Пресор си пое дъх със съскане:

— Вагаари?!?

Някъде в далечината отекна трясък.

— Какво става?

— Вълкодавите се опитват да стигнат до нас. Скрили сме се зад една барикада, но не знам колко ще издържим.

— Накъде? — обърна се към Пресор Мара.

— Насам — Люк подаде на Пресор бластера. — Джинзлър, идваме.

— Внимавайте за Биърш — обади се Джинзлър. — Оставиха всички вълкодави при нас, но имат и някакви жилещи насекоми за лична защита. Може да носят и други оръжия.

— Разбрано. Някаква представа, накъде са се насочили?

— Казаха, че ще пообиколят наоколо. Възнамеряват да пуснат електрически червеи.

— Страхотно — изсумтя Люк, сега беше ясно защо е изгаснало осветлението. — Фел, чувате ли ни?

— Тук съм, Люк. Разбрахме какво е положението. Какво искате от нас?

— Ние сме на К-5. Вие къде сте?

— На К-6, по средата на десния коридор. Да се върнем ли до турболифта и да се присъединим към вас?

— Турболифтовете на носа са извън строя. Осветлението е угаснало, няма електричество, явно Биърш вече е успял да пусне електрически червеи. Пазителю, турболифтовете на кърмата в изправност ли са?

— Би трябвало — отвърна Пресор. — Блокирал съм всички подстъпи от К-4 към К-5, но на К-6 всичко би трябвало да работи.

— Чухте ли? — попита Люк.

— Чух — потвърди Фел. — Генерал Драск се опитва да се свърже с останалите чиси в „Посланик Чаф“. Ако побързаме, можем да приклешим Биърш.

— Само че турболифтовете на К-4 са блокирани — намеси се Мара. — Нали така?

— Да, поне така заповядах — кимна Пресор и включи предавателя си. — Но е по-добре да проверя. Трили?

Отговорът бе твърде тих и Мара не долови отделните думи. Пресор също снижи глас и се извърна настрани, вероятно осведомяваше човека отсреща за развоя на събитията или даваше допълнителни заповеди.

Люк срещна погледа на Мара:

— Какво ще кажеш?

— Нямаме време да измислим нещо умно. Джинзлър няма да издържи дълго. Единственият вариант е да се насочим право към заседателната зала.

— Съгласен съм. Но може поне да настъпим от различни посоки.

— Нямаме особен избор за разделянето на силите — изтъкна Мара. Пред тях по-голямата част от аварийното осветление все още функционираше. Явно електрическите червеи все още не бяха стигнали дотук. — Чисите са още на борда на „Посланик Чаф“. Кой би могъл да каже колко време ще им трябва да стигнат дотук?

— Сега ще разберем — Люк вдигна предавателя към устните си: — Фел, чухте ли въпроса?

— Да, но за съжаление той е напълно излишен — отвърна мрачно имперският офицер. — Драск не може да се свърже с кораба. На никой канал не получава отговор.

Сърцето на Мара за миг забави ход. Върху лицето на Люк бе изписано напрежение. Смъртта, която бяха усетили на К-1... — Люк?

— Да, чухме. По-добре побързайте да се присъедините към нас. Възможно е вагаарите вече да са превзели „Посланик Чаф“.

— Разбрано — потвърди Фел. — Тръгваме към вас.

Люк изключи предавателя.

— Пазителю?

— Както изглежда, ние също не можем да предложим кой знае каква помощ — отвърна мрачно Пресор и закачи предавателя на колана си. — Шестима от охранителите ги няма.

— Шестима от колко? — попита Мара. Пресор изсумтя:

— Единайсет, с мен включително. Не сме много сериозна бойна част — размахва бластера. — Но те бяха пред очите ни през цялото

време. Кога е успял някой от тях да се измъкне и да се върне на кораба или пък да нападне хората ми?

— Не всички бяха тук — обясни Люк. — Оставихме един от тях на кораба.

— Заради нараняване при тайнствена атака — добави кисело Мара. — Смяташ ли, че сами са стреляли по Естош, Люк?

— Така изглежда — той се спря, огледа пресечния коридор и продължи напред. — Но поне вече не разполагат с елемента на изненадата.

— Едва ли им е нужна — обади се горчиво Пресор.

— Спокойно, ще се справим с тях. Какво казахте на хората си?

— Заповядах им да не мърдат от местата си, да наблюдават и да бъдат готови да защитават мирното население — отвърна пазителят, стиснал войнствено устни. — Двама от тях бяха в заседателната зала, а не възнамерявам да рискувам живота на останалите в безсмислена атака, докато не разберем срещу какво точно сме изправени.

Ако очакваше спор, остана разочарован.

— Съгласен съм — кимна Люк. — Всъщност в момента се нуждаем от техните очи и уши повече, отколкото от бластерите им.

— Абсолютно — кимна Мара. — Все пак какво толкова могат да сторят четирима-петима вагаари?

Въпросът щеше да изниква в съзнанието ѝ неколkokратно през следващите няколко часа.

След няколко метра изскочиха от един завой в коридора и се изправиха лице в лице с вагаарите. Не бяха четирима, нито пък петима, а цели осем. Биърш бе в обичайната си роба и туника, без вълкодава на раменете, но останалите бяха облечени като войници, с шлемове и брони и бяха въоръжени с електрически модификации на чиските чарици и бластери от времето на Старата република. Пред тях като авангард вървяха два вълкодава, а още пет обикаляха като подвижен ескорт. Двете групи се забелязаха едновременно.

— Спрете! — заповяда Пресор и насочи бластера си в Биърш.

Вагаарите реагираха като добре обучени войници. Първите четирима мигновено паднаха на коляно, като оставиха поле за стрелба на тези отзад и всичките седмина мълчаливо вдигнаха оръжията си. Вълкодавите спряха по-неохотно, като мяха опашки нетърпеливо и гледаха кръвожадно.

— По-спокойно — прошепна Люк, протегна ръка, внимателно свали бластера на Пресор, направи крачка напред и застана пред него, за да го защитава, ако вагаарите откриеха огън. Лазерният меч вече бе в ръката му.

— Здравей, Биърш. Виждам, че си си довел приятели.

— А, джедаите — ако вагаарецът бе притеснен от внезапната им поява, с нищо не го показваше. — Значи все пак сте се измъкнали живи от турболифта. Изключително много ви съжалявам.

— И защо? — Мара все още се опитваше да си обясни неочаквания брой на вагаарите. На борда на „Посланик Чаф“ бяха само петима, в това бе сигурна. Къде се бяха крили останалите?

— Защото сега ви очаква бавна и мъчителна смърт. Много повече страдания.

— Защо е необходимо изобщо някой да умира? — попита спокойно Мара. — Защо просто не ни кажете какво искате? Може да измислим как да се спогодим.

Очите на Биърш проблеснаха.

— Глупаци! Мислите, че вагаарите се продават като търговците на дрънкулки на пазара?

— Все пак нещо ви е довело тук. Какво? Биърш изсумтя:

— Искаме да отмъстим за петдесетте години унижение на вагаарите. Да осъществим онова, за което си мечтаем петдесет години. Това говори ли ви нещо?

— Повече, отколкото си мислиш — каза самоуверено Мара, макар да нямаше никаква представа, за какво ставаше въпрос.

Едно от първите правила в наръчника за водене на разпити гласеше, че всяко късче информация впоследствие може да се окаже изключително важно за подредбата на целия пъзел. — И постигнахте ли тези благородни цели?

Двете усти на Биърш се извиха в горчива усмивка:

— Отвъд най-смелите си надежди. Хората, които ще останат живи след нас, ще прекарат последните си часове в самообвинения, че без да искат, са ни служили.

— Интересно звучи. Какво ще кажеш да ни разкриеш тайната? И без това скоро ще умрем, нали?

Вагаарецът извърна поглед към Люк:

— Това ли е героизмът на джедаите? Да оставиш жената да говори, а ти да тръпнеш страхливо в мълчание?

Люк се размърда:

— Не бих казал, че тръпна страхливо. Оставих Мара да говори, защото просто се справя по-добре от мен. Все пак е била обучавана да разпитва затворници.

Усмивката на Биърш изчезна.

— Глупак си ти, джедай. Няма да си губим повече времето с вас. Дошъл е сетният ви час.

Прошепна нещо и двата вълкодава най-отпред внезапно скочиха. Мара усети как Люк се приготвя за сблъсъка.

— Недей — тя застана пред него да посрещне връхлитащите животни. — Все още си уморен от изкачването, остави ги на мен.

Преди той да успее да възрази, тя направи още една крачка напред, присегна се към Силата и пресметна разстоянието, което я делеше от вагаарите. Лапите на вълкодавите докоснаха за последно пода, ушите им бяха присвити назад, от отворените челюсти капеше слюнка... Мара отстъпи рязко встрани, извади лазерния меч и с едно движение ги преряза на две. Извърна се към вагаарите, а зад нея останките от вълкодавите тупнаха на пода.

— Е — поде тя нехайно, стиснала лазерния меч, — кой щеше да умира?

Очите на Биърш бяха широко отворени, лицето му бе застинало от изненада. Усмивката бе изчезнала напълно. За момент раздвижи безмълвно устни и след това прегракнало излая нещо.

Седмината вагаари откриха огън. Мара бе готова. Отвори съзнанието си за Силата, остави я да насочва ръцете ѝ и острието на лазерния меч с лекота отклоняваше изстрелите. Беше се съсредоточила върху заплахата пред себе си и зрението ѝ бе ограничено като в тунел, но макар да не виждаше Люк, усещаше, че е до нея и отклонява изстрелите към тавана и колоните. Над рамото ѝ профуча изстрел, един от вагаарите се олюля и падна. Очевидно Пресор се възползваше от преградата, която тя и Люк му осигуряваха. Последва нов вик на непознатия език, в който се усетиха гняв и отчаяние...

Останалите вълкодави се втурнаха към тях, без да обръщат внимание на ожесточения огън. Мара направи крачка напред, а Люк отстъпи и коленичи зад нея. Тя бе по-добра в прецизната работа с

лазерния меч, но дори и след уморителното изкачване той оставаше ненадминат в боравенето със Силата. Това вече трябваше да впечатли вагаарите. Вълкодавите стигнаха до Мара и скочиха към гърлото й...

И внезапно застинаха във въздуха, когато Люк се присегна със Силата и парализира нервната им система. За няколко секунди откри центровете на съня в съзнанието им и ги докосна внимателно. Краката на животните се подкосиха и те паднаха в безсъзнание на пода.

Люк се изправи.

— Е, какво ще кажете?

„Селянче“, помисли си с привързаност Мара. Самата тя бе обучена да убива безскрупулно, да не рискува, като запазва живота на нападателите си. Но Люк не гледаше на нещата по този начин. Въпреки че с годините бе възмъжал и обръгнал, идеализмът и състраданието, които носеше от блатистата ферма на Татуин, не бяха изчезнали. Някои му се подиграваха за това, презираха миналото и произхода му, но за нея то бе доказателство за висок морал и именно затова тя го обичаше и му се възхищаваше. И вечер заспиваше спокойно, когато знаеше, че дори и на най-жестокия им враг му е била дадена възможност да оцелее.

Но в този случай протегнатата ръка бе отблъсната. Единственият отговор на Биърш бе да изкрещи нова заповед и вагаарите усилиха огъня. Изстрелите започнаха да прелитат в опасна близост. Вече бе време да сложат край на престрелката. Краят дойде във формата на лазерен меч, който умело прелетя във въздуха край нейния, прекоси коридора и се стовари сред вагаарите, унищожавайки мигновено оръжията, броните и телата им.

Мара задъхано свали меча. Огледа труповете и се присегна към Силата, за да провери дали не ги очакваха още някакви изненади. Но Люк се бе справил с обичайната си ефективност.

Биърш обаче не бе сред останалите.

— Къде изчезна? — попита тя и се огледа повторно.

— Кой? — извърна се Люк, беше коленичил да прегледа вълкодавите.

— Биърш. Няма го — тя се обърна към Пресор: — Пазителю? Пресор не отговори. Взираше се в проснатите трупове на вагаарите с увиснала челюст.

— Пресор? — повика го отново Мара. Той с усилие вдигна поглед.

— Какво?

— Къде отиде Биърш? — Мара едва успяваше да сдържи раздражението си. След петдесет години без джедаи тук явно бяха забравили на какво са способни.

— Аха — стегна се Пресор. — Той изчезна веднага след като... — погледът му пробяга за миг към Люк — след като приспа животните. Или каквото там им направи. Останалите усилиха огъня, а той се върна обратно по коридора.

— По-добре да го настигнем — каза мрачно Мара. — Люк?

— Ти върви — отговори той и се приближи към следващия вълкодав. — Искам да съм сигурен, че няма да се събудят скоро. Аз ще те настигна.

— Добре — Мара тръгна по коридора. — Хайде, Пресор, трябва да ми покажете къде е заседателната зала — добави тя и извади предавателя си. — Фел, бъди нащрек, като че ли вагаарите са доста повече, отколкото очаквахме.

Отговор не дойде.

— Фел? — опита тя отново. Пак нищо.

— Сигурно вече сами са го разбрали — обади се тихо Пресор.

ГЛАВА 20

Коридорът към кърмата на К-6 бе в доста по-лошо състояние от района на детското отделение и на затвора за джедаи, но турболифтът не бе далеч, а щурмоваците бяха нахъсени и ентусиазирани. Стигнаха до преддверието без други инциденти и вероятно за рекордно кратко време.

Фел натисна бутона и зачакаха кабината да пристигне. И в този момент усетиха, че нещо не е, както трябва.

— Не ми звучи нормално, командир — обади се Куката, притиснал глава до вратата на турболифта. — Звучи... просто не както трябва.

— Как така? — попита раздразнено Фел. Нямахше нищо против предпазливостта, ама това бе прекалено. Щурмоваците май бяха готови да почнат да подскачат, щом зърваха сенките си. А Формби и Джинзлър бяха в беда и очакваха помощта им. — Как звучи — остаряло, ръждясало, все едно ще се разпадне?

— Твърде тежко — обади се категорично Наблюдател, притиснал шлема си до шлема на Куката. — Кабината не е празна.

Фел размени поглед с Драск:

— Възможно ли е да се дължи на проблем с генераторите на прехващащите лъчи?

— Не — поклати глава Наблюдател. — В кабината има някой.

— И този някой най-вероятно е враг — обади се Драск. — Командир, предлагам да се прикрием.

Имперският офицер се намръщи. Изобщо не бе убеден, че кабината не е празна, и не му се искаше накрая да се покаже като страхливец. Но с нищо нямаше да помогне на Джинзлър и Формби, ако щурмоваците се оставеха да бъдат избити като пълни идиоти. И тъй като все пак предложението бе на Драск, след това нямаше да му се налага да търпи критиките на генерала.

— Разгърнете се в отбрана — заповяда той. Огледа се, зърна една врата на няколко метра назад по коридора и тръгна към нея.

Помещението се оказа малък камбуз за дежурните механици, пълен с прахоляк и изпочупени съдове. Той се настани досами вратата, откъдето можеше да наблюдава турболифта, без да се излага на излишна опасност, намери опора за ръката с бластера и зачака...

Вратата на турболифта избухна.

Из коридора се разлетяха шрапнели и парчета горяща пластмаса и Фел инстинктивно се просна по очи. Очевидно Наблюдател и Куката бяха прави. След малко дръзна да подаде отново глава. В този миг от турболифта изскочиха две бронирани фигури и откриха ожесточен огън напосоки.

Фел рязко си пое дъх. След предупреждението на Джинзлър бе подготвен за сблъсък с Биърш и предрешените му сънародници, но си бе представял ниските същества в роби и с яки от кожи на мъртви животни, които бе свикнал да вижда на борда на „Посланик Чаф“, а не напълно екипирана бойна част. Навън изскочиха още двама вагаари, последвани от четири съвсем живи и ръмжащи вълкодава.

До този момент щурмоваците не бяха отговорили на огъня. Време бе да го направят. Един от изстрелите профуча на сантиметри от Фел, той потрепна, напълни дробовете си с въздух и изрева:

— Стой, не мърдай!

Не очакваше друг отговор освен по-точното насочване на огъня към себе си. Не сгрещи. И четирите глави в шлемове се извърнаха към него, последвани мигновено от четирите оръжия, които не спираха да бълват. Фел хладнокръвно се прицели в гърдите на най-близкия и натисна спусъка.

Изстрелът частично изпари бронята и вагаарецът се олюля. В следващия миг Фел бе принуден отново да се просне на пода, един откос мина на косъм от главата му. Той се сниши още, подаде ръката си и стреля напосоки. Вече се чуваха гръмовното трещене на бластерите на щурмоваците и странното бумтене на чарика на Драск. Офицерът внимателно изви глава, за да види какво е положението, и зърна право срещу себе си приклепнал за скок вълкодав.

Фел се отдръпна рязко в камбуза. Вълкодавът не бе преценил точно разстоянието, подмина вратата и Фел успя да стреля в гърба му, но животното като че ли изобщо не го усети, приземи се на палубата и се закова на място. По нищо не личеше, че току-що бе получил смъртоносен изстрел. Извъртя се, изръмжа и скочи отново. Фел

отстъпи и изстреля пълнителя в главата му, но без никакъв видим ефект. В последния миг се хвърли надясно, за да избегне сблъсъка, но вълкодавът не се остави да бъде измамен със същия номер втори път. Приземи се на пода, веднага се обърна и се стовари върху него.

Офицерът успя да избегне устремилите се към лицето му остри нокти по-скоро благодарение на късмета, отколкото на уменията си, пусна бластера и протегна ръце в отчаян опит да сграбчи врата на животното, преди да впиеше зъби в шията му. Вълкодавът извъртя глава във въздуха и впи челюсти в дясната му ръка. Фел извика, ужасяваща болка парализира тялото му. При сблъсъка набралото инерция от скока четириногото го извади от равновесие и двамата се стовариха на пода. За щастие с лявата ръка той докопа вълкодава за врата и го извъртя, строполиха се един до друг и животното не успя да го затисне.

На няколко места в тялото му се забиха парченца от разбитите съдове, които причиняваха страшна болка, но врагът му като че ли не забелязваше подобни дреболии.

Фел стисна още по-здраво козината, бързо трябваше да измисли нещо, иначе щеше да загине. Тялото на вълкодава бе затиснало краката му, нямаше смисъл да се опитва да рита, дори и да знаеше къде са уязвимите му места. Дясната му ръка бе напълно безполезна, стисната в челюстите на вълкодава, а не смееше да пусне лявата, която държеше животното за врата.

Оставаха единствено очите на животното.

Фел впи поглед в тъмните очи, мъчейки се да прогони болката и да проясни съзнанието си. Щеше да е опасно, вероятно дори фатално, да пусне врата, но това като че ли бе единственият му шанс. Ако не направеше нещо веднага, щеше да изгуби напълно дясната си ръка и тогава крайт щеше да настъпи бързо. Той се стегна, стисна мислено палци и посегна към очите с лявата ръка.

Очевидно вълкодавът бе очаквал точно това. С победоносно ръмжене пусна дясната ръка на Фел, изви се назад, тъй като сега вратът му бе свободен и кървавата паст се стрелна право към гърлото на имперския офицер. Фел нямаше накъде да мърда, бе загубил играта...

Изведнъж пред свирепата челюст се появи бяла бронирана ръка.

Вместо в меката човешка шия зъбите на вълкодава се сблъскаха с яка броня. Животното изръмжа недоволно и ръмженето прерасна в гневен вой, когато вълкодавът бе повдигнат за врата.

— Готови? — извика щурмовакът, вдигнал във въздуха гърчещото се животно.

— Готови — отвърна някой встрани. Първият щурмовак със сумтене извъртя жертвата през рамо и я хвърли в другия край на камбуза. Чу се стрелба от няколко бластера и настана тишина.

— Браво — измърмори разтреперан Фел и се опита да се изправи на крака. Първият щурмовак — беше Сянка — все още стоеше до него, сграбчи здравата му ръка и му помогна. — Точно навреме. Благодаря.

— За нищо — отвърна Сянка. — Как сте?

— Ще оживея — увери го Фел и огледа ръката си. Изглеждаше ужасно, но болката бе поносима, макар това вероятно да се дължеше на адреналина, който все още изпълваше кръвта му. След няколко минути щеше да е истински кошмар. — Какво стана?

— Довършихме ги — обади се Облак и пристъпи до него с превръзка и медицинска паста „Синтетична плът“. — Явно броните им не са предвидени за нашите бластери.

— А генерал Драск? — офицерът се опита да надзърне през двамата щурмоваци към вратата.

— Добре съм — обади се Драск и се появи зад Облак. — Съжалявам, че не успях веднага да се притека на помощ.

— Е, нали всичко приключи благополучно — Сянка разкъса ръкава му и Фел потръпна. — Уцелих го няколко пъти, но това не му направи никакво впечатление. Облак, само спри кървенето и ми дай някакви болкоуспокояващи, всичко останало може да почака. Важното е сега да съм в състояние да използвам ръката. И къде са им слабите места на тези изчадия?

— Май нямат — обади се Наблюдател, Облак прибра пастата „Синтетична плът“ и започна да навива бинта. — Вътрешната им структура като че ли е напълно децентрализирана, центровете на нервната система и важните органи са разпръснати из цялото тяло. За да ги убие, трябва да ги превърнете буквално на кайма.

— Няма да го забравя — Фел огледа пресните белези по бронята на Наблюдател. — Още някой да е ранен?

— Дреболии — Наблюдател показва дупчицата в бронята на лявата си ръка. — Могат да почакат, докато се върнем на кораба.

Фел погледна към Драск:

— Стига изобщо да има кораб, в който да се върнем.

— Ще има — обеща мрачно Драск. — Чиските войници на борда на „Посланик Чаф“ ще ни чакат.

— Надявам се да сте прав. Това е достатъчно — спря той Облак, който понечи да му сложи втора превръзка. — Турболифтът все още ли работи, или експлозията го е повредила?

— Изглежда добре — отвърна Наблюдател. — Куката го проверява в момента.

— Джедаите се опитаха да се свържат с нас по време на битката — добави Сянка.

Фел изобщо не бе чул пиукането на предавателя си.

— Какво искаха?

— Да ни предупредят, че вагаарите са повече, отколкото очакваме — отвърна Наблюдател.

— Струва ми се, че вече го разбрахме — офицерът тръгна към вратата. — Някой отговори ли им?

— Не ми се вярва. Точно тогава бяхме малко заети.

— Напълно разбираемо — Фел вдигна бластера от пода. — Ще се свържем с тях по-късно.

Куката ги чакаше край пострадалата врата на турболифта, бронираният шлем се въртеше напред-назад и оглеждаше коридора във всички посоки.

— Турболифтът е в изправност — обяви той.

— Добре — Фел влезе вътре. — Да вървим.

— Какво ще правим сега? — попита Драск, когато кабината започна да се изкачва бавно и неохотно към К-5.

Фел се стегна. Ако го направеше, щеше да погази всичко, на което го бяха учили. Освен това щеше да е доста конфузно. Но друг начин нямаше.

— Сега, генерал Драск, ще ви помоля да поемете командването на щурмоваците до края на битката.

Не бе виждал чиса толкова изненадан.

— Молите ме да поема командването?!?

— Както сам посочихте, вие сте пехотинец — отвърна спокойно Фел. — Аз съм пилот. Нямам достатъчно опит в тези неща.

— Но все пак щурмоваците са под ваше командване. Толкова лесно ли преотстъпвате на други тази отговорност?

— Изобщо не е лесно — призна Фел. — Но ще е върхът на арогантността и гордостта да рискувам живота им, да не споменавам живота на нашите спътници, ако настоявам да ги командва един аматьор, когато имаме подръка истински професионалист. Не сте ли съгласен?

Драск го изгледа с присвити очи и след това най-неочаквано се усмихна. Първата истинска неподправена усмивка от страна на чис, откак имперските войници се бяха качили на борда на „Посланик Чаф“.

— Добре казано, командир Фел. Оттук насетне поемам командването на отряда — той вдигна пръст. — Аз съм сведущ по техниките на водене на бой, но пък вие познавате терена, така че нека командваме заедно.

Фел сведе глава. Знаеше, че на практика съвместното командване обикновено води до ужасни катастрофи, противоречащи си заповеди, сблъсъци и хаос. Но в този случай проблеми нямаше да се появят. Той щеше да осигурява необходимите данни и щеше да остави генерала да взема решенията.

Драск очевидно се бе досетил за намеренията му, което означаваше, че предложението за съвместно командване е само жест за спасяване гордостта на Фел, израз на уважение към ранга и опит да запази позицията му пред щурмоваците. Някои аспекти от военната философия на чисите направо подлудяваха Фел, но точно тези наистина му допадаха.

— Много добре, генерале. Приемам.

— Хубаво — очите на Драск проблеснаха, той вдигна чарика си. — Нека тогава покажем на вагаарите какво означава да водят война срещу обединените сили на Чиското господство и на Империята на ръката.

Фел се усмихна към щурмоваците.

— Да вървим.

Трите вълкодава се стрелнаха през заседателната зала подобно космати протонни торпеда и като един скочиха към ръцете, които държаха странното оръжие със синкаво острие. Мара хладнокръвно се отдръпна встрани и с три бързи замахвания ги повали на земята. В другия край на залата Джинзлър вече разбутваше креслата, които образуваха покрива на импровизираното убежище.

— Побързайте, моля — извика Фийса, бутна едно кресло и се наведе да хване Формби за ръката. — Аристокра Чаформбинтрано е ранен.

Мара прибра лазерния меч и се втурна към тях, като по пътя хвърли бърз поглед на проснатите на земята чиси и двамата млади мъже. Пресор бе коленичил до един от охранителите, но за нея бе ясно, че и на петимата вече не можеше да се помогне.

Избутаха масата и Фийса измъкна олюляващия се окървавен Формби.

— Всичко останали добре ли са? — Мара внимателно потърси някакви следи от рани и закачи лазерния меч на колана си.

— Никой друг не е ранен — отвърна Фийса, без да обръща внимание на кръвта по собственото си рамо. — Моля ви, помогнете му.

— Успокой се — Мара огледа тримата възрастни мъже, които излязоха иззад барикадата и се скупчиха до стената отсреща, сякаш се опитваха да останат колкото се може по-далеч от нея. Вероятно това бяха оцелелите от унищожението на „Изходящ полет“.

— Люк? Мара?

Тя посегна към Формби, а с другата ръка извади предавателя.

— Тук сме, Фел. Добре ли сте?

— Имахме малък сблъсък с вагаарите и косматите им домашни любимци. Внимавайте с тези вълкодави, трудно се убиват.

— С лазерния меч е шега работа.

— Ще си отбележа да въоръжа щурмоваците с лазерни мечове следващия път — отвърна сухо Фел. — Но вече сме добре и пътуваме към К-5 с турболифта. Някакви заповеди?

— За момента просто прочистете района от вагаари. Все още не знаем колко точно са, така че внимавайте да не ви хванат с голямо

числено превъзходство. Ако срещнете колонисти по пътя, опитайте се да ги преместите на безопасно място.

— Разбрано.

— Скоро ще се насочим към вас — отвърна Мара. — Люк?

— Чувам те. Приспах всички вълкодави и вече тръгвам. Какво е положението там?

— Под контрол. За теб тук няма работа. Продължи напред и виж дали не можеш да отпратиш вагаарите обратно към щурмоваците. След като свърша, ще дойда при теб.

— Разбрано.

Мара прибра предавателя и внимателно пусна ръката на Формби.

— Раната е дълбока. Ще ви трябва нещо повече от нашите медицински пакети за спешни случаи. Пресор?

Пазителят, който беше клекнал до един от младите охранители на пода, вдигна глава и я изгледа студено:

— Какво?

— Аристокра Формби се нуждае от лекарски грижи — Внезапната промяна в отношението му я обезпокои. — Къде е болницата?

— Говорите за нашата болница, нали? — изръмжа Пресор. — Където са нашите болни и ранени?

Мара се намръщи, едва сега разбирайки за какво става дума. Пресор, коленичил до един от мъртвите охранители...

— Съжалявам за приятеля ви — каза тя нежно. — Но за него не може да се направи нищо.

— Затова предлагаш да отделим от оскъдните си средства за един чужденец? — обади се с горчивина възрастният мъж до стената. — За чужденец, който нарочно вкара убийците на борда на нашия кораб?

Мара се извърна към него:

— Вижте какво — поде тя, опитвайки се да овладее гласа си. — Разбирам гнева ви. Не сега е моментът да се търси виновникът. Загубили сте двама...

— Шестима — поправи я грубо Пресор.

— Добре, шестима — повтори Мара, устоявайки на изкушението да отвърне, че никой от тях нямаше да е мъртъв, ако Пресор не бе затворил Люк и Мара в кабината на турболифта. — Така е на война.

Били са въоръжени и са могли да се съпротивяват и да защитят живота си. За разлика от повечето от хората ви. Ако не побързае, всички ще загинат. Това ли искате?

— Ами иди им помогни, джедай — не се предаваше възрастният.
— Кой те спира?

Мара поклати глава:

— Тая работа няма да стане, ако всеки си хване пътя и само се пречка на останалите. Или ще бъдем заедно, или изобщо няма да се захващаме. Битката е наша отговорност, но Пресор трябва да ни каже къде е врагът, и да ни помогне.

Тя посочи с пръст старците:

— А вашата задача е да стоите зад фронтовата линия, да се грижите за ранените и да бдите над цивилните граждани. Ако не ви харесва, може да си тръгнем веднага.

— Е, нищо не се е променило — измърмори друг от тримата възрастни.

— Така е — съгласи се първият с горчивина. — Много добре, джедай. Ще се грижим за ранените. Както желаете — той се изправи. — Но когато това свърши, веднага ще си заминете и ще ни оставите на мира. Ясно?

— Напълно — Мара отвратено му обърна гръб. — Фийса, ти и аристокра тръгнете с тях. Вие също, посланик.

— Може ли за момент — приближи се към нея Джинзлър и сниши глас: — Бих искал да те помоля за услуга.

Тя го погледна невярващо. Каква услуга пък щеше да иска сега?

— Джинзлър, сега не е моментът.

— Много дребна услуга — настоя той. — Вземи Евлин с вас. Мара объркано погледна към жената и момичето, сгушили се една в друга зад Фийса и Формби.

— Шегуваш се!

— Нищо подобно. Тя притежава известни способности в Силата. Ти вече видя как директор Улиър и останалите се отнасят към джедаите. С теб ще е на по-безопасно място.

— Ще е на по-безопасно място в битката? — попита остро Мара. Джинзлър бе приковал нетрепващ поглед в нея.

— Моля те.

Мара отчаяно поклати глава, но въпреки раздразнението си усещаше, че Джинзлър е напълно сериозен. Погледна внимателно към жената и детето и този път усети излъчващия се от тях страх. Страх, който не се дължеше единствено на разхождащите се наоколо въоръжени вагаари.

— Добре — склони тя с въздишка. — Но ще стои зад мен, за сигурно.

— Благодаря — Джинзлър махна на момичето: — Евлин, ела тук. Детето се втурна към нея и Мара поклати глава. Положението ставаше все по-заплетено. Надяваше се, че поне ще си заслужава.

— Мара? — повика я Пресор.

— Да? — тонът ѝ подсказваше, че няма да приеме никакви възражения и извъртания, но за нейна изненада той не бе дошъл да оспорва решението ѝ.

— Ето, сигурно ще ви потрябват — подаде ѝ два предавателя. — Права сте, наистина се налага да работим заедно. С тези предаватели може да се свързвате пряко с мен и с останалите охранители.

— А има и канал, с който изключваш заглушаването — обади се Джинзлър. — В случай че Биърш стигне до командния център и отново го включи.

— Ето тук е — показва копчето Пресор.

— Благодаря — Мара закачи предавателите на колана си.

— Внимавайте. Пазете се — Пресор погледна към тримата възрастни мъже в другия край на залата, след това — към племенницата си и сниши глас: — И нека Силата бъде с вас.

* * *

Пред турболифта имаше охрана от трима въоръжени вагаари. Няколко секунди след като пристигнаха Фел, Драск и щурмоваците, от тях не бе останал и помен.

— Захранването изглежда наред — обяви Наблюдател. — Вероятно електрическите червеи все още не са успели да стигнат дотук.

— Не биха ги пуснали тук — обади се Драск. — Джедаите казаха, че турболифтовете на носа вече са извън строя, така че

вагаарите са оставили тези непокътнати, за да излязат на повърхността.

— Прав сте — съгласи се Фел, представяйки си разположението на кораба. — А по-точно им е необходим десният турболифт, само той би могъл да ги изведе на К-4.

— Което означава, че ще отделят доста сили за неговата охрана — каза замислено генералът. — Какво ще кажете, командир, това добро място ли е за засада?

— Сигурно — отвърна колебливо Фел. — Разбира се, вероятно те ще очакват именно тук да бъдат нападнати.

— Не казах нападение — очите на Драск заблестяха войнствено, — а засада. Турболифтовете на кърмата имат шест кабинни, които могат да се съединяват, нали?

— Да, би трябвало да са като тези на носа.

— И отиват към К-4, К-5 и към складовото ядро?

Фел се усмихна, вече виждаше накъде биеше генералът.

— Да, точно така. Как предлагате да процедираме? Драск погледна към щурмоваците:

— Мисля, че ще е най-добре да ги разделим по двойки. Бих предпочел отряд от трима, но те доказаха, че могат да се справят с числено превъзходство.

— И ако поне двама не са с нас, вагаарите може да заподозрат нещо — съгласи се Фел. — Наблюдател, Сянка, какво ще кажете за една малка разходка?

— С удоволствие, командир — отвърна Наблюдател. — Какво искате от нас?

— Ще заемете позиция там, където шахтата от складовото ядро се свързва с шахтата между К-4 и К-5 — обясни Драск. — Ние ще се опитаме да вкараме вагаарите в кабините. Когато потеглят към К-4, ще ви сигнализираме и вие ще ги унищожите. Какво ще кажете?

— Лесна работа. Ще се изкачим с кабината там, където двете шахти се съединяват, ще излезем и ще заемем позиция.

— И тъй като ще сте извън полесражението, лесно ще стреляте по останалите — добави Фел. — Но внимавайте да не повредите всички кабинни, тъй като после няма да има как да се изкачим на повърхността.

— И внимавайте за капана, който Пресор ни бе спретнал на идване — предупреди Куката. — Вероятно и тези кабинни са омотани с жици.

— Ще се справим. Сега вече знаем каква е схемата, ще се качим на покрива на кабината и ще махнем жичките.

— Добре — кимна Фел. — Всички ли са наясно със задачите си? Щурмоваците кимнаха.

— В такъв случай пристъпвайте към изпълнение на заповедите — обяви Драск. — Избягвайте да използвате предавателите освен в краен случай — врагът може да ви локализира по излъчването и да предугади действията ви. И нека богът на войната възнагради усилията ви.

Наблюдател и Сянка бойко поеха към кабината.

— И сега какво? — попита Фел, когато скърцането на турболифта заглъхна. — Какви са плановете за нас?

— Първо ще се екипираме — Драск се наведе и смъкна от мъртвия вагаарец шлема и бластера. — За нещастие бронята ще ни е малка. Но все пак и оръжията са достатъчни. Изберете си и вие оръжие, командир, и да измислим как най-добре да се промъкнем към врага.

* * *

Люк предпазливо подаде глава иззад извивката на коридора. Някъде наблизо усещаше две враждебни създания...

В главата му проблесна искрица от Силата и той се шмугна назад в мига, в който два изстрела прелетяха край лицето му.

— Добре, добре — измърмори той на глас. Значи бяха по-близо, отколкото бе смятал. Хубаво, че го бе разбрал със сигурност.

— Някой да ти е казал, че, да си говориш сам на глас, е лош знак? — обади се иззад гърба му Мара.

— Когато Силата е с теб, никога не оставаш сам — отвърна сериозно Люк, извърна се и премига изненадано, когато зърна момичето на няколко крачки зад съпругата му. — Имаме си компания?

— Така изглежда. Нали не си забравил Евлин?

— Разбира се. Здравей, Евлин.

— Здравейте — отвърна притеснено момичето. — Съжалявам за... случилото се.

— Няма проблем — Люк вдигна въпросително вежди към Мара.

— Дълга история. А и аз не я знам цялата. Накратко, Джинзлър смята, че тя ще е в по-голяма безопасност с нас, отколкото при нейните хора.

— Ясно — Люк остави любопитството си незадоволено и се зае с належащите проблеми. — Чу ли разговора с Фел?

— Дето ни казва да отблъснем вагаарите обратно към турболифтовете? — тя кимна. — Пресор се свърза с хората си и се оказа, че вагаарите не закачат колонистите, стига да не им се пречкат на пътя.

— Явно предпочитат да ги обрекват на бавна и мъчителна смърт.

— Като за целта щедро разпръсват електрически червеи — Мара се поколеба. — Може и да не успеем да спасим крайцера, Люк.

Той вече бе стигнал до същото заключение.

— Трябва да направим всичко възможно. И колкото по-бързо се справим с вагаарите, толкова по-малко проблеми ще имаме. Охранителите на Пресор ще са в готовност ли да ни помогнат за настъплението?

— Не ми се вярва. Четирима от тях са в територията на вагаарите, но старите им оръжия едва ли са в състояние да пробият броня. Освен това се оказа, че двама са били зашеметени от щурмоваците при преминаването им през К-6 и вече са добре. Това пооправи малко настроението на Пресор.

— Хубаво е съюзниците ти да са в добро настроение. Нека му помогнем малко, като му кажем да държи хората си настрани. Числено превъзходство и старо оръжие са лоша комбинация.

— Вече го сторих. Добрата новина е, че вероятно и вагаарите не са кой знае колко въоръжени. Досега срещу нас са използвали само чарици и стари бластери, явно не са си донесли свои оръжия, а са измъкнали от „Посланик Чаф“ и К-4 необходимото.

— Сигурно си права. Не са искали да рискуват чисите да ги засекат, когато проверяват совалката им за електрически червеи. Следователно ще имат същия проблем с остарелия тибански газ.

— Точна така. Но все пак численото превъзходство остава — тя вдигна лазерния меч. — Явно победата зависи от нас.

— И от щурмоваците — Люк се намръщи, някакъв звук в далечината прикова вниманието му. — Чу ли го?

— Звучи като престрелка — сбърчи чело Мара, концентрирайки се.

— Може би все пак са решили, че си заслужава да изпозастрелят част от колонистите.

— Или пък някой от хората на Пресор е решил да се прави на герой. И в двата случая е крайно време да се намесим.

— Съгласен съм — Люк извади лазерния си меч. Двамата вагаари ги дебнеха, но едва ли очакваха фронтална атака. — Готова ли си?

— Абсолютно.

* * *

— Отново! — заповяда Драск.

Фел кимна и стреля с взетия от мъртвия вагаарец бластер в стената отсреща, характерният свистящ гръм на старото оръжие отекна надалеч.

— Е?

— Звучат доста разтревожени — отвърна генералът, допрял до ухото си вагаарския шлем. — А, ето и заповед.

Офицерът се намръщи:

— Откъде сте сигурен, че е заповед? Нали не говорите техния език?

— Тонът на заповедта е един и същ на всички езици. Остава само да се надяваме, че е точно тази заповед, която очакваме.

— Идват — обади се Куката и подаде глава иззад ъгъла, зад който се бе скрил с Облак.

— Имайте готовност — Драск махна: — Стреляйте отново. Фел се подчини, като едновременно се опитваше да държи под око коридора и в двете посоки. Измежду изстрелите чуваше приближаването на забързани стъпки...

Изведнъж пред тях изникнаха петима вагаари, които се бяха устремили да окажат помощ на сънародниците си. Успяха да дадат само един стреснат залп и щурмоваците ги покосиха.

— Добре — генералът огледа със задоволство резултата. — Петима по-малко. Накъде предлагате да се насочим сега?

— Насам са аварийните генератори — посочи Фел. — Нали няма да опитате същия номер още веднъж?

— Нищо подобно — увери го Драск. — Време е да пренесем битката в полето на врага. Другите щурмоваци вече сигурно са заели позиции, така че нека се опитаме да подгоним вагаарите към тях.

— Аха. В такъв случай вероятно е по-добре да тръгнем по сервизния коридор на флуидните системи. Той излиза в коридора малко преди преддверието на десния турболифт и в самото преддверие.

— Възможно ли е вагаарите да са оставили часови?

— Не ми се вярва. Вероятно изобщо не са забелязали панелите на сервизния коридор.

— А има ли изходи за бягство?

— Има врати към главната машинна зала и към втория команден комплекс. Там можем да спрем цяла армия.

— Чудесно. Водете ни.

Фел предпазливо пое през малките помещения, дебнейки за мотаещи се безцелно вагаари. Стигнаха до вратата на сервизния коридор, но тя бе затворена.

— Не мога да разбера откъде се появяват — измърмори Фел и разтърка превързаната си ръка, докато наблюдаваше как Облак и Куката се опитват да отворят вратата. — Техният кораб няма как да ни е проследил, нали?

— Няма — увери го Драск. — Но предвид на тяхната технология за хибернация отговорът е очевиден.

— Но... аха — млъкна смутен Фел. Наистина бе очевиден. Трите запечатани помещения в совалката, които уж били отворени към космоса.

— Точно така — потвърди Драск. — Макар че малка част от тях наистина е била отворена към космоса.

— Да, тази до вратата — кимна Фел. — В противен случай една проверка от ваша страна щеше да покаже, че данните им са подправени.

— Сигурно са намерили някакъв начин да запечатат отново помещенията. И са измислили нападението над Естош, за да му дадат

повод да остане на кораба.

— Само дето не е измислица, те наистина стреляха по него. Явно вагаарите жадуват за отмъщение.

— Вероятно. Или пък са мотивирани от нещо далеч по-практично.

От вратата се чу щракване.

— Готово — обяви Облак.

— Добре — кимна генералът. — Продължаваме.

Облак тръгна пръв, следван от Куката, Драск и Фел. Коридорът бе по-тесен, отколкото изглеждаше в оперативното ръководство за управление на крайцерите от „Изходящ полет“, раменете на щурмоваците почти опираха в тръбите и кабелите по стените. Двама човека нямаше как да се разминат. Което означаваше, че ако им се наложеше да се връщат, Фел щеше да е начело на колоната.

Но вагаарите май наистина не бяха забелязали изхода на сервисния коридор. Не се виждаше и следа от часови или вражеско присъствие. По всичко личеше, че тук никой не бе влизал от години, и на няколко пъти Фел едва се сдържаше да не се разкиха от носещия се изпод ботушите им прахоляк. Щеше да е срамота да хвърлят толкова усилия, за да се промъкнат незабелязано, и накрая да издадат присъствието си с едно кихане.

Стигнаха безпрепятствено до набелязания изход. Драск махна на щурмоваците да застанат от двете страни на панела, присегна се край тях и докосна бутона за отваряне.

За щастие този път вратата не заяде. Щурмоваците бяха готови и откриха огън веднага щом панелът се отдръпна.

— Вижда ли се нещо? — опита се да надвика шума Фел.

— Пълно е с вагаари — отвърна кисело Драск.

Вагаарите бързо се окопитиха и отвърнаха на огъня, точните попадения оставяха черни следи по бронята на щурмоваците, които ритмично и методично въртяха бластерите си, но вражеският огън, вместо да намалее, сякаш се увеличаваше. Колкото и войници да бе довел Биърш, като че ли в този момент повечето от тях бяха тук.

А дори и легендарният петстотин и първи отряд имаше граници на възможностите си.

След няколко секунди Драск стигна до същото заключение. Присегна се отново и докосна бутона. Вратата се затвори и изстрелите

на вагаарите забарабаниха по метала.

— Да се надяваме, че ги посплашихме достатъчно и сега ще започнат отстъплението си — обяви той и побутна Фел назад. — Време е да се измъкваме.

— Добре.

Фел се извърна и застина намясто. Към тях в индийска нишка се прокрадваха вагаари.

Очевидно врагът все пак не бе пропуснал съществуването на сервизния коридор.

ГЛАВА 21

Люк присви крака, оттласна се и изскочи от вратата, зад която се бе скрил. Пробяга няколко метра по коридора, отблъсквайки изстрелите с лазерния меч, и свърна в следващото помещение.

Озова се в стара спалня, превърната в зала за игра. В ъгъла се бяха сгушили няколко изплашени млади двойки.

— Спокойно — опита се да им вдъхне кураж той. — Засега сте в безопасност.

Не му отговориха. Той въздъхна и предпазливо надникна в коридора. Беше се надявал необяснимото недоверие към джедаите да се е запазило само сред хората, които са били свидетели на унищожаването на „Изходящ полет“. Но каквато и да бе причината за омразата им, те бяха успели да я предадат и на следващите поколения.

За нещастие, ако Джинзлър бе прав, нямаше да е безопасно да остави тук Евлин. Явно щеше да се наложи да я водят със себе си чак до турболифтовете.

Зад него Мара подаде сигнал, че са готови. Той вдигна лазерния меч и отново излезе в коридора. Вагаарите откриха огън. Двамата с Мара вероятно не намаляваха кой знае колко числеността им с маневрите си, но поне със сигурност ги караха да отстъпят.

Зад него се чуха стъпки, Мара и Евлин се скриха в помещението, от което той бе изскочил преди миг.

— Готово! — извика Мара. Люк се прибра при тях.

— Добре ли сте?

— Да — кимна Мара. Евлин изглеждаше доста развълнувана, но иначе май бе невредима. — Забеляза ли, че вагаарите си имат собствена система за заглушаване?

— Не — отвърна намръщено Люк. — Кога са я включили?

— Преди няколко минути. Опитах се да се свържа с Фел, но не успях.

— Страхотно!

— Не толкова, колкото си мислят — Мара извади един стар предавател от колана си и му го подаде. — Все още може да поддържа връзка с Пресор и охранителите.

— Е, и това е нещо — Люк закачи предавателя на колана. — Според теб какво са замислили?

— Не знам. Може би просто Биърш е решил, че му е писнало от нашите координирани атаки.

— Може — кимна мрачно Люк.

— Но Фел и щурмоваците остават сами.

Долови загрижеността на съпругата си. Очевидно се бе привързала към имперските войници.

— Няма да е зле да поускорим темпото — предложи тя. Люк пристъпи отново до вратата.

— Да започваме тогава...

* * *

Изстрелът проби бронята на първия вагаарец и той се люшна назад, а оръжието му продължи да стреля напосоки. Нещо изсвистя край главата на Фел, който бе коленичил в коридора. Той потрепери, но вкара нов пълнител в бластера си. Един вагаарец по-малко, оставаше още цяла колона.

— Докладвайте! — заповяда той и отстъпи крачка назад, стремейки се да не се излага на вражеския огън.

— Държим се — отвърна бодро Куката. Но цялата бодрост в галактиката не можеше да прикрие факта, че щурмовакът е ранен, и то лошо.

Враговете бяха много, огънят им — силен и яката сплав на бронята започваше да поддава. Облак бе престанал да отговаря на въпросите и заповедите, макар да бе на крака и да продължаваше да стреля. Офицерът подозираше, че Куката не е в по-добро състояние. Фел и Драск все още не бяха ранени, но това бе единствено въпрос на време, а дори и един точен изстрел щеше да е достатъчен, както си бяха без броня. Само ако можеха да използват гранатите... Щурмоваците носеха пълен комплект заедно с устройства за изстрелването им, което се поставяше на бластерите. Проблемът бе, че

една експлозия сред тръбите с охлаждащи флуиди вероятно щеше да убие нападателите, защитниците и половината колонисти. Дори и стрелянето с бластери тук бе рисковано.

И на всичкото отгоре вагаарите заглушаваха предавателите им. Единствената загадка бе защо не го бяха направили по-рано.

Бяха затворени в тесен коридор, заобиколени отвсякъде с врагове и без средство да повикат помощ.

Фел се прицели в следващия вагаарец и си помисли, че вероятно ще умре. Странно усещане. Смъртта е нещо неизбежно по време на битка, много пъти бе виждал през люка на изстребителя връхлитащите го вражески кораби и се бе питал дали това не е сетният му час. Но в космоса човек винаги има шанс да оцелее, дори изстребителят му да бъде взривен на парчета. А тук нямаше никакъв шанс. Ако бластерите на вагаарите го уцелеха, щеше да умре.

Да умре...

— Къде е втората врата? — извика в ухото му Драск. Фел се огледа, за да установи къде се намират.

— Няколко метра по-назад. От същата страна както предишната.

— Ясно.

Фел продължи да стреля, спокойствието на чиса го учудваше. Изходът към машинната зала бе в другия край на коридора и докато стигнеха до него, численото превъзходство на вагаарите щеше да си каже думата. Но вратата към преддверието на турболифта бе само на няколко метра. И Драск бе заповядал да тръгнат натам.

Преддверието щеше да е пълно с вагаари, разбира се. Както навсякъде наоколо. Но там поне щяха да имат малко повече пространство за маневриране. И може би джедаите щяха да пристигнат навреме. Може би.

* * *

Лекарката се изправи и поклати глава:

— Съжалявам, посланик, нищо повече не мога да направя.

Джинзлър безмълвно кимна, свел поглед към операционната маса. Формби лежеше неподвижно, със затворени очи, дишането му бе пресекливо. Лекарката бе успяла да спре кръвотечението, макар тук-

там през превръзките все още да се процеждаха тънки струйки. Но чисът вече бе загубил доста кръв и нямаше начин да му бъде прелята. Поне докато не се върнеха на „Посланик Чаф“ или не откриеха чис със същата кръвна група. При положение че някой на борда на кораба все още бе жив.

— Ами бакта? — вдигна глава към лекарката той. — Нямате ли бакта?

Тя го изгледа изненадано:

— Сигурно се шегувате! По-голямата част от бактата бе унищожена още по време на битката. Последните запаси свършиха преди повече от двайсет години.

— Посланикът не се шегува — обади се мрачен глас от ъгъла. — Напълно сериозен е.

Джинзлър се извърна. Съветник Кийли придържеше превръзка към лакътя си, беше се наранил по време на битката в заседателната зала.

— Посланик Джинзлър е приятел на всички — продължи Кийли, впил поглед в пода. — Не знаехте ли? Приятел е на синьокожите, на джедаите и дори на убийците вагаари. Да, посланик Джинзлър харесва всички — изгледа го обвинително. — Вашите приятели джедаите бързат да стигнат до турболифта именно заради този, синьокожия, нали? За да го закарате на кораба и там да го закърпите. А след това ще отлетите и ще ни оставите да мрем.

— Не е вярно! — Джинзлър едва удържаше гласа си спокоен. Беше се съмнявал в психическото здраве на Кийли още преди вагаарите да бяха насъскали вълкодавите си, но сега съмненията му се превръщаха в увереност. — На борда на чиския кораб има специалисти, които ще ни помогнат в борбата срещу електрическите червеи. Колкото по-бързо ги доведем тук, толкова по-скоро ще възстановим операционната система на кораба ви.

Кийли изсумтя:

— А, да. Звучи толкова логично — изправи се рязко. — Все пак професията ви е да лъжете хората, нали?

— Седни, Кийли!

Джинзлър изви глава към приемната, където бяха Улиър и Таркоса. Двамата мъже гледаха намръщено Кийли.

— Седни — повтори Улиър. — Или по-добре се върни в стаята си.

— Но той е лъжец, Час — настоя Кийли. — Лъже ни в очите!

— Възможно е — съгласи се студено Улиър. — Но сега седни. За момент двамата приковаха погледи, след това Кийли изсумтя шумно и се отпусна в креслото си.

— Лъжец — прошепна той и отново впи поглед в пода. Лекарката погледна Джинзлър и на него му се стори, че долавя ново напрежение в лицето ѝ.

— Ще направя изследване на кръвта му. Възможно е да успея да синтезирам някаква плазма за него. Няма да е като истинска кръв, но е по-добре от нищо.

— Със сигурност ще помогне — кимна Джинзлър. — Благодаря.

Лекарката се усмихна за миг и се отдалечи. Фийса се намърда на нейното място до операционната маса, лицето ѝ бе набраздено от тревога.

— Ще се оправи — опита се да я успокои Джинзлър, макар да си даваше сметка, колко малко вероятно бе аристокра да се възстанови. Може би Кийли бе прав и той наистина бе лъжец. — Организмът му е силен и кръвотечението вече е спряно. Ще се оправи.

— Знам — Фийса се опита да се усмихне, въпреки че очевидно също си даваше сметка за сериозността на положението. — Просто...

— Той ти се пада роднина, нали? — смени темата Джинзлър. — Така и не разбрах какви точно са връзките в чиските управляващи фамилии.

Тя го гледаше неவிждащо.

— Деветте управляващи фамилии са като всички останали. Кръвното родство и заслугите осигуряват напредък в йерархията. Както във всички останали семейства — отново сведе поглед към Формби. — Това не биваше да се случва. Не го бяхме планирали.

Формби поотвори очи:

— Стига, Фийса — прошепна той. — Замълчи.

— Какво? — възкликна озадачено Джинзлър. — За какво говори той?

Фийса извърна глава:

— За нищо — отвърна тя, гласът ѝ изведнъж прозвуча приглушен.

По гърба на Джинзлър полазиха тръпки.

— Фийса? Какво става?

— Моля ви, посланик — прошепна Формби. — Ще ви... разкажа всичко... после. Не сега... — главата му падна на една страна, натам, където Кийли седеше, впил поглед в пода, и си мърмореше тихо.

В гърлото му сякаш заседна буца, изведнъж се сети за разговора зад барикадата. „Наистина ли не знаехте кои са?“, бе попитал Улиър. „Естествено, бе отвърнал възмутено Джинзлър. Да не мислите, че иначе щяхме да ги вземем с нас?“ Тогава Улиър бе казал: „Някои от вас спокойно биха го сторили. Например наследниците на тези, които се опитаха да унищожат «Изходящ полет» преди петдесет години“. И тогава внезапно Фийса се бе намесила и бе сменила темата.

„Наистина ли не знаехте кои са? Наистина ли не знаехте кои са?“

— Добре, аристокра — прошепна той, усещайки как целият изтръпва. — После ще поговорим.

* * *

— Ето там! — извика Драск. — Погледнете!

Фел изненадано се извърна надясно. До такава степен бе вгълбен в усилието да запази живота си, че не бе забелязал кога бяха стигнали до вратата. Стреля още два пъти в сервизния коридор и рискува да потърси с поглед копчето за отваряне. Ето го, на половин метър над главата му.

— Кука! — извика той. — Зашеметяваща граната!

— Шак! — прошепна през пресъхнало гърло щурмовакът. „Шак“ на ейскарийски означаваше „слушам“. Очевидно Куката бе твърде съсредоточен в задачата си да се задържи на крака, за да превежда на основния език. Фел се надяваше щурмовакът да не забрави да свали предпазителя на гранатата, преди да я хвърли.

— Готови... — пое си дълбоко дъх и натисна копчето. — Хвърляй!

Вратата със скърцане започна да се отваря. Вагаарите отвън се извърнаха към източника на шума и Куката хвърли гранатата. Фел докосна копчето отново и панелът неохотно пое обратно, механизмът едва не блокира при двете противоречащи си команди... И в този миг

стената на сервизния коридор като че ли цялата се изви навътре от експлозията на гранатата.

— Сега! — извика Фел, натисна копчето за трети път, превключи бластера на автоматична и изпразни пълнителя във вагаарите в коридора. Вратата се отвори изцяло и той се шмугна навън.

Приземи се на пода в преддверието на турболифта между двама вагаари, които лежаха в безсъзнание. Изправи се на крака, пренебрегвайки болката в изтръпналите мускули, обърна се и помогна на Драск да се измъкне навън.

— Какво беше това? — попита чисът и замаяно прекрачи проснатия вагаарец в краката си.

— Зашеметяваща граната — отвърна Фел, огледа се и пхна нов пълнител в бластера. — Зашеметява всичко живо за няколко минути.

— Значи след това те ще се събудят? — попита Драск. Куката се показва на прага и Фел го сграбчи за ръката, за да го задържи да не падне, присвил очи при вида на десетките пукнатини и дупки в обезобразената броня. — Що за оръжие е това?

— Такова, което се използва, когато не си сигурен дали врагът не държи заложници — отвърна ядосано Фел. Облак още се бавеше, Фел се присегна, сграбчи го и го издърпа през отвора. — Хайде, да изчезваме от тук.

Но вече беше късно. Вагаарите започваха да се изправят и да се прицелват в нападателите. При скоростта, на която в момента бяха способни Куката и Облак, едва ли щяха да стигнат до кабината, преди врагът им да се възстановеше напълно. Оставаше им само една възможност — да останат на мястото си и да се опитат да унищожат колкото се може повече вагаари, преди да загинат.

— Слушайте! — обади се напрегнато Драск. — Чувам приближаването на турболифт!

Фел наостри уши и долови скърцането. Вероятно кабината бе пълна с врагове, но ако успееш да ги изтребят, преди да се усетят, поне щяха да си осигурят някакво прикритие.

А ако вагаарите в преддверието не се съземеха в следващите две минути, те можеха да се качат в турболифта и да се измъкнат.

— Напред — ръгна той Драск и побутна Облак.

Поеха сред зашеметените вагаари, щурмоваците се олюляваха като пияни и Фел правеше всичко възможно, за да им помогне да

вървят по-бързо. Драск явно не го бе грижа за ранените, затова измина разстоянието значително по-бързо и вече бе пред вратата, когато тя се отвори. Пъхна чарика си вътре и понечи да стреля, но се спря.

— Празна е! — извика той, обърна се и откри огън по вагаарите, които започваха да се изправят. На сантиметри от главата му профуча изстрел, но той невъзмутимо се прицели и свали вагаареца, който бе стрелял. — Побързайте!

Чисът повали още трима вагаари, докато Фел и щурмоваците влизаха в кабината.

— Готово! — извика офицерът и набута щурмоваците навътре. Вражеският огън все още бе доста хаотичен, но вагаарите всеки момент щяха да се окопитят и да си поправят мерника. — Натиснете копчето!

— Към складовото ядро ли? — попита Драск, без да спира да стреля.

— Да — каквито и подкрепления да бе довел Биърш, те несъмнено щяха да са на К-4 и точно в момента изобщо не му се искаше да попада на тях. — Хайде, натиснете го!

Драск се подчини. Не последва нищо. Генералът пробва отново, след това натисна и копчето за К-4. Пак нищо.

— Какво става? — извика Фел.

— Не работи! — изрева Драск. — Вагаарите са го блокирали! Вражески залп затрополи по вратата.

— Насам! — той сграбчи Драск за ръката и го издърпа навътре. Е, това беше краят. Врагът бе предусетил хода им и сега те бяха хванати в капан, от който нямаше измъкване.

Фел бе подвел хората си, бе подвел адмирал Парк, аристокра Формби и останалите чиси.

Но ако врагът очакваше да загинат мирно и тихо, то щеше да бъде жестоко разочарован. Облак и Куката лежаха на пода в безсъзнание, бластерите висяха свободно в отпуснатите им ръце. Фел сграбчи оръжието на Облак, погледна нивото на пълнителя и се завъртя към вратата. Навън вагаарите се движеха уверено и се приготвяха за финален щурм. Фел се прицели през вратата, стегна се и...

Изведнъж таванът на кабината се продъни сред ужасяващ трясък от изпочупен метал и пластмаса. Фел инстинктивно се сгуши и

притвори очи. Изстрелите замлъкнаха за миг, той се извърна и премига смаяно. Пред него, на прага на кабината, сред прахоляка и отломъците стояха двама щурмоваци.

Наблюдател и Сянка бяха пристигнали.

В преддверието на турболифта бяха останали трийсетина вагаари. Нямаха никакъв шанс. Двамата щурмоваци стояха рамо до рамо на вратата, свежи и готови за бой, посрещаха изстрелите, без да трепнат, и систематично унищожаваша противника.

Фел се отпусна на пода до Куката и Облак, бластерът падна от ръката му, напрежението от битката за оцеляване бавно започваше да го напуска. И едва сега цялото му тяло изтръпна от болка от десетките рани по ръцете, краката и гърдите. Очевидно все пак не бе невредим.

След края на сражението му бе необходима помощта на Драск, за да успее да се изправи на крака.

* * *

Двамата вагаари стреляха отново, но изстрелите отскочиха от острието на лазерния меч. Люк продължи решително напред, като оставяше Силата да води ръката му, скъсявайки разстоянието между него и нападателите. Престрелката в далечината бе затихнала преди минута. Концентрацията, необходима за отклоняването на вражеския огън, ограничаваше сетивата му и той не знаеше какъв бе изходът от сблъсъка, но като че двамата с Мара бяха закъснели.

Вагаарите усилиха огъня. Той стисна зъби, трябваше да устои на атаката им...

Изведнъж към писъка на бластерите им се прибави трещенето на по-съвременни оръжия. За миг двата звука се извисиха в смъртоносен дует и след това всичко утихна.

— Люк? Мара?

Люк свали лазерния меч, гърдите му се вдигаха учестено, той премига да проясни зрението си и отново отвори съзнанието си за околния свят. Гласът и излъчването бяха много познати...

— Тук сме, Фел — извика Мара и се появи зад гърба му, следвана от Евлин. — Хайде Люк, те са ранени.

Люк разтърси глава, избърса потта от челото си, прибра лазерния меч и ги последва надолу по коридора. Вече усещаше болката, която се носеше на вълни към тях. Двете групи се срещнаха на следващия завой до телата на тримата вагаари, които Люк бавно бе карал да отстъпват.

— Тези последните ли са? — посочи с бластера си един от щурмоваците.

— Доколкото знам — отвърна Люк и ги изгледа със загриженост, примесена с възхита. Четиримата щурмоваци сякаш излизаха от ада на войната, лъскавата им броня бе почерняла и надупчена. Гръдните плочки на двама от тях бяха почти напълно изпарени, а самите те бяха ранени най-малко на десетина места. Беше трудно за вярване, че изобщо все още са живи, да не говорим, че едва се крепяха на краката си. Фел също не изглеждаше в превъзходна форма и макар да вървеше сам, Драск бе край него, готов да го подкрепи, ако залитне. — Виждам, че не сте стояли със скръстени ръце.

Думите му бяха простички, но съответстваха на нехайното достойнство, което излъчваха шестимата смелчаци.

— Съжалявам, че не успяхме да дойдем по-бързо.

— Е, справихме се някак — гласът на Фел бе скован, очевидно се стремеше да не показва изгарящата го болка. — Страхувам се, че оставихме доста голяма каша край турболифта.

— Не се тревожете, ще се погрижим. Знаете ли къде е Биърш?

— Не сме го виждали — Фел погледна въпросително другарите си и те безмълвно кимнаха. — Сигурно е успял да стигне до К-4, преди да се справим с ариергарда.

— С ариергарда ли? — възкликна Мара. — Да не би да има още?

— Със сигурност — отвърна един от щурмоваците. — Чухме ги да човъркат нещо в шахтата на турболифта, когато идвахме насам.

— Едва ли сте успели да ги преброите? — обади се Люк. Щурмовакът поклати глава:

— Бяхме твърде заети, за да им обърнем внимание.

— Аз направих няколко груби изчисления — каза Драск. — Предвид на размера на трите затворени помещения на совалката на вагаарите смятам, че Биърш може да разчита на около триста войници.

Люк подсвирна:

— Триста? Били са натъпкани като сардини.

— С тяхната техника на хибернация е напълно възможно.

— И какво правеха в шахтата на турболифта? — обади се внезапно Евлин.

Всички се извърнаха към нея:

— Какво? — попита Фел.

— Казахте, че са били в шахтата на турболифта. Не сте ги преброили, но поне не погледнахте ли да видите какво правят?

Двамата по-невредими на вид щурмоваци се спогледаха.

— Не — призна единият. — Човъркаха нещо по пилона, но не видяхме какво.

— Тогава ни висяха по-важни неща на главата — добави другият.

— Е, да понапрегнем малко мозъците си — каза Люк. — Какво би могъл да измисли Биърш?

— Има по-бърз начин да го разберем — обади се Мара, наведе се до един от мъртвите вагаари и издърпа шлема му. — Нека го попитаме.

Огледа различните копчета по шлема и включи вградения предавател.

— Здравей, Биърш — заговори тя в микрофона. — Тук е Мара Джейд-Скайуокър. Как е положението?

Последва дълга пауза.

— Биърш? — извика тя отново. — Хайде, вагаари, съвземете се малко.

— Съжалявам, но генерал Биърш не може да ви отговори в момента — отвърна смътно познат глас. — Значи все още си жива, Джейд?

Люк се намръщи. „Генерал Биърш“, гледай ти!

— А, Естош! Ние все още сме живи, ти също — страхотен ден за всички нас.

— Не за всички, джедай — отвърна със злобно задоволство Естош. — Но за вагаарите това наистина е прекрасен ден. Къде си?

— В един напълно прочистен от вагаарите крайцер. Искаш ли да ти кажа къде точно?

— Няма нужда. Вече знам — в коридора пред охлаждащото помещение на втория турболифт.

Люк изненадано погледна към табелката на най-близката врата. Очевидно шлемовете на вагаарите бяха с прецизни локатори.

— Какво искаш да кажеш с това „напълно прочистен от вагаари“? — продължи Естош.

— Не се ли сещаш? Ариергардът ти е унищожен. До последния боец.

— Нима? Интересно. Явно вие, джедаите, сте по-добри, отколкото предполагах. Грешката е моя.

— Грешка, за която платиха други — изтъкна Мара. — Но сигурно това е в реда на нещата. Не си чак толкова смел, че да дойдеш тук да рискуваш живота си, нали?

Естош мелодично цъкна с език.

— Благодаря за поканата, но съм принуден да откажа. Върховният главнокомандващ не поема рисковете на обикновения войник. Всеки със задълженията си.

— Върховният главнокомандващ, а? Впечатлена съм. Като говорим за дълг и задължения, не си жертвал повече от четирийсет от подчинените си за неколкостотин човека и неколцина чиси, нали?

— Разбира се. Почакай, майстор Скайуокър с теб ли е? Люк се поколеба, усещаше капана във въпроса. Естош бе готов да говори, но само ако бе сигурен, че зад гърба му не се промъква джедай.

От друга страна, ако Люк се обадеше, свободата на движенията му щеше да бъде ограничена, поне за времетраенето на разговора. А тъй като Фел и щурмоваците почти не се брояха, нямаше да е добра идея двамата с Мара да се задържат на едно място.

Мара бе стигнала до същия извод. За щастие бе измислила и как да решат проблема. Усмихна се подигравателно, измъкна дадения от Пресор предавател и вдигна вежди.

Люк кимна, тръгна по коридора към кърмата и извади същия предавател от колана си. Мара включи своя, доближи го до микрофона на шлема и кимна.

— Да, тук съм, Естош — заговори в предавателя Люк. — Какво искаш?

— Нищо особено — отвърна нехайно Естош, гласът му се чуваше по-слабо. Люк продължи към преддверието на турболифта. Сега бе моментът да провери какво точно бяха правили там вагаарите. — Просто не исках да се налага после да повтарям всичко. Прав си, наистина дойдохме да си отмъстим. Но не и на шепата изнемощели хора, които скоро ще умрат. Не, нашето отмъщение е към целия народ на чисите.

Колонистите вече започнаха да излизат от скривалищата и кътчетата, където се бяха спотаили до този момент. Щом зърваха Люк, повечето от тях веднага се скриваха обратно.

— Много хубаво е човек да си поставя високи цели в живота — отбеляза Мара. — Но на мен не ми се вярва особено нещо на борда на „Изходящ полет“ да ви помогне да съборите Чиското господство. Или вагаарите имат навика да използват високопарни думи без покритие?

— Подигравай се колкото си искаш, джедай. Но аз съм горе, а вие сте там долу.

Люк вече бе стигнал до преддверието на турболифта. Кабината бе затрупана с мъртви вагаари, в тавана ѝ бе пробита дупка. Той влезе вътре и се извърна да натисне бутона.

И едва в този миг видя, че Евлин го бе последвала.

Той премига изненадано и изключи микрофона на предавателя.

— Какво правиш тук? — попита той строго.

— Искях да помогна.

В първия момент понечи да я прати обратно при Мара, където щеше да е в безопасност. Единственият начин да разбере какво са замислили вагаарите, бе да се качи на К-4. Ако там бяха оставили часови, щеше да е доста опасно.

Но нещо в изражението на момичето разбуди стари спомени...

— И по-нагоре от това няма да стигнете — прозвуча от предавателя гласът на Мара, тонът ѝ бе внимателно подбран, за да изкара Естош от кожата му. — Да не би да си забравил, че сме в Редута?

— Искам да дойда с теб — продължи Евлин. — Моля те!

Люк се усмихна. „Искам да дойда с теб“. Все още помнеше с какво нетърпение бе изрекъл тези думи на първата „Звезда на смъртта“. Но Оби Уан Кеноби му бе отказал и бе отишъл сам да изключи прехващания лъч, който не позволяваше на „Хилядолетния сокол“ да излети.

И бе намерил смъртта си.

Дали нещата щяха да се развият по друг начин, ако бе позволил Люк да го придружи? Разбира се. Вероятно тогава Лея нямаше да бъде спасена. Хан със сигурност не би направил нищо за нея, поне не и сам.

Но въпреки това той често бе лежал в тъмното с отворени очи, представяйки си как двамата с Бен успяват да победят Вейдър,

спасяват Лея и отвеждат Арту и безценната „Звезда на смъртта“ на Йовин.

— А, значи дори и великите джедаи не са вездесъщи — отвърна подигравателно Естош. — Вероятно все пак съм подценил единствено бойните ви умения.

Нямаше място за съмнение, какво бе логичното, практичното решение. Евлин щеше да бъде изложена на риск, а и щеше да отвлича вниманието на Люк.

Но въпреки това, въпреки всичката логика инстинктите му диктуваха точно обратното.

„Довери се на инстинктите си, Люк...“

— Бъди готова да натиснеш копчето за аварийно спиране, когато ти дам знак — каза той. Присви колене, присегна се към Силата и скочи през дупката в тавана. Причината за странната форма на дупката веднага му се изясни, щом видя различните по цвят кабели и жички, плътно обвили покрива. И този турболифт бе приготвен като капан. Щурмоваците бяха преподредили и удължили част от кабелите и след това бяха дръпнали настрана опасните възли, за да не ги повредят. — И ако ти заповядам да изчезнеш, веднага се връщаш долу и отиваш при Мара и щурмоваците, без да задаваш никакви въпроси. Ясно?

Евлин кимна. Люк се присегна отново към Силата и натисна копчето.

Кабината започна да се спуска към К-4. Люк извади фенерчето и го включи.

— Това не е честно, Естош — долетя гласът на Фел от предавателя. — Не може да се очаква джедаите да знаят всичко. Затова те имат съюзници като нас. Ние знаем за записвачката, която поставихте на навигационните линии.

Записвачка в навигационните линии, за която Фел е знаел? И не бе споменал на никого?

— А, значи затова е бил номерът с електрическите червеи — обади се Мара. Дори от разстояние Люк усещаше изненадата и раздразнението ѝ, че Фел е скрил информацията от тях. Но в гласа ѝ се долавяше единствено интерес. — Планирали сте да си тръгнете по-рано и затова сте записали маршрута до командната станция „Браск Ото“. И ти си бил с Джинзлър само защото той се е случил наблизко?

— Точно така — Естош звучеше впечатлен, че тя толкова бързо разгада всичко. — Ако той бе тръгнал да излиза малко по-рано, щеше да види как Пърпш поставя записвачката. Майстор Скайуокър, все още ли сте с нас?

Люк включи микрофона на преподавателя.

— Тук съм, Естош. Записите няма да ви помогнат да изминете целия път през Редута, бяхме летели половин час, когато сте поставили устройството си.

— Последната част ще е доста лесна — отвърна нехайно Естош. — Излизането не е толкова трудно, колкото летенето към ядрото.

Кабината на турболифта навлезе в първото вихрово гравитационно поле. След секунда завърши извъртането си и пред Люк се откри цялата шахта до завоя към кила на К-4.

Той присви очи. Краят се губеше в далечината. В шахтата цареше обаче абсолютна тишина. Каквото и да бяха човъркали, явно вече бяха приключили.

Това бе лош знак. Включи фенерчето, вдигна го нагоре...

И затаи дъх. Няколко метра преди завоя към К-4 целият пилон бе обхванат от плътен пръстен сиви кутии.

Досущ като тези, на които бяха попаднали при навлизането на К-4 и за които Мара бе казала, че са пълни с експлозиви.

Вагаарите бяха минирали пилона.

ГЛАВА 22

Люк се взираше нагоре със свито гърло. Несъмнено конструкторите на „Изходящ полет“ бяха предвидили нормален начин за отделянето на К-4 от останалите крайцери, но очевидно вагаарите не се интересуваха от него.

Кабината бавно се приближаваше към пръстена експлозиви.

— Едно нещо ме озадачава, Естош — заговори в предавателя Люк, протегнал свободната си ръка хоризонтално над дупката в тавана, така че Евлин да я вижда. — Когато потеглихме, вие дори не подозирахте, че крайцерите са оцелели, да не говорим, че са в състояние да летят. А не са ви необходими толкова много войници само за да проследите маршрута на „Посланик Чаф“ през Редута — стигнаха до експлозивите и той щракна с пръсти. Евлин бе[^] готова, веднага натисна копчето и кабината неохотно спря.

— Точно така — обади се Мара. Люк усещаше загрижеността ѝ, тя бе доловила внезапното му напрежение. — Така че какъв е бил първоначалният план? Питам само от любопитство.

— Вие, хората, сте странни създания — в мелодичния глас на Естош се прокрадваше подозрение. — На прага на смъртта сте, а вместо да се опитвате да промените съдбата, си седите спокойно и разпитвате за неща, които няма как да ви помогнат.

Люк бавно прокара лъча на фенерчето по кутиите. Детонаторът бе свързан доста простичко, също както го правеха едно време бунтовниците. На теория само трябваше да прекъсне жичките и да го махне. Проблемът бе, че самият детонатор е от другата страна на пилона.

„Няма емоции, съществува единствено спокойствие“. Люк си пое внимателно дъх и се замисли. Можеше да повдигне лазерния меч със Силата и да пререже жичките, но вероятно вагаарите се бяха досетили за този вариант и бяха сложили устройство, което да задейства детонатора при движение. Ако го отделеше от кутиите с лазерния меч, веднага щеше да предизвика експлозия.

Освен това под кутиите се виждаше още някакъв странен предмет, който нямаше как да махне, без да събори всичко върху него. Непознатите устройства винаги трябва да се смятат за опасни, особено когато човек си има работа с експлозиви.

— Работата е там, че ние джедаите не умираме толкова лесно, колкото на някои им се иска — продължи спокойно Мара. — Нищо чудно някой ден да се срещнем отново и колкото повече знаем за вас, ще ни е толкова по-лесно да се справим.

Все пак, ако успееше да стигне до детонатора, щеше да измисли как да го обезвреди. Но пилонът на турболифта бе абсолютно гладък, без никакви издатини и пукнатини, за които да се хване. Кабелите, по които с Мара се бяха изкачили в другия турболифт, не минаваха близо до кутията. За съжаление тубата с течен кабел бе свършила при запечатването на кабината, в която Пресор ги бе хванал в самото начало.

Но ако точно тази кабина бе твърде далеч, то някоя от другите сигурно минаваше точно покрай детонатора. Трябваше само да продължат до К-4, където вагаарите вероятно бяха блокирали останалите кабинни, да се прехвърлят на нужната и да се върнат. Дори не се налагаше да излизат в преддверието на турболифта и да се излагат на вражеския огън, можеше просто да пререже с лазерния меч отвори в стените на кабините.

Пъхна ръка през дупката в тавана и посочи нагоре. Евлин кимна и натисна копчето. Минаха покрай експлозивите, завиха...

— Колко сте самоуверени — обади се Естош, гласът му отново звучеше спокоен. — Съжалявам единствено за това, че няма да съм тук, за да видя как ще умрете. Сбогом, джедаи!

От предавателя се чу щракване, вагаарецът бе прекъснал връзката. Изведнъж пилонът под Люк избухна в зловещ зеленикаво-синкав отблясък и се чу съсскане.

— Люк? — извика Мара по предавателя. — Какво става?

— Възнамеряват да взривят пилоната — отвърна мрачно той и махна на Евлин да спре кабината. Точно над него се виждаха останалите пет кабинни и празното място за тази, в която се намираха. — Сещаш ли се за някакъв детонатор, който съска и разпръсва синьо-зелена светлина?

— Вероятно „изгаряща пръчка“. Това е киселинна паста, която развива висока температура и разяжда метала, за да подпомогне унищожаването му от експлозивите.

— Колко време ще й трябва, за да прогори пилоната?

— Около половин минута. Ако си там, изчезвай веднага. Сърцето му заби учестено. Ако успееше да стигне до детонатора, преди изгарящата пръчка да свършеше пъкленото си дело...

Не, нямаше как да стане за половин минута. А и Евлин щеше да го забави.

Не биваше да я взема със себе си. За първи път от доста време инстинктите му го бяха подвели.

Но сега не бе моментът за съмнения и обвинения.

— Добре — той махна надолу. — Връщаме се.

Нямаше нужда да повтаря. Евлин натисна копчето и кабината започна да се спуска. Внезапен необясним подтик го накара да извади лазерния меч. Нямаше да остави вагаарите да се измъкнат безнаказано. Засили се и хвърли меча към струпаните кабинни. Мечът уцели горната част на преддверието на турболифта, той успя да зърне как жужащото острие пробива голяма дупка в метала и след това тяхната кабина зави. Преминаха през пръстена експлозиви и изведнъж Люк си даде сметка, че Мара е сгрешила в преценката си. По-голямата част от окръжността на пилоната вече бе прогорена и блещукащият огън като че ли с още по-голяма скорост се носеше към детонатора.

Оставаха не повече от пет секунди.

— Залегни! — извика Люк и скочи през дупката в тавана. Кабината не предлагаше достатъчна защита срещу ударната вълна, но не разполагаха с нищо друго. — Хайде, на пода!

За негова изненада Евлин не му обърна никакво внимание, приближи се до командното табло, вкара ключе и набра някаква комбинация. Той протегна ръка към нея, явно момичето бе парализирано от страх. Но щом я докосна, усети отчаяната й решимост и в мига, в който я дръпна надолу, тя натисна последния бутон...

Изведнъж подът сякаш бе издърпай изпод тях и двамата се понесоха във въздуха. Кабината бе достигнала вихровото гравитационно поле, което скри експлозивите и синьо-зеленикавото блещукане на детонатора.

В следващия миг пилонът избухна.

Подът рязко подскочи към него и ударът изкара въздуха от дробовете му. Ударната вълна от експлозията достигна до тях и Люк инстинктивно притисна Евлин към себе си. Ушите му звънтяха от взрива, с разширени от ужас очи видя как страничната стена на кабината се разпада и десетки остри парчета се понесоха около тях, забиваха се в гърба, ръцете и краката. Евлин крещеше от болка, той се присегна със Силата, за да я успокои. Дъждът от шрапнели спря, прахолякът улегна и Люк рискува да отвори очи. Над тях бе преддверието на турболифта на К-5, където щяха да бъдат в безопасност. Въпреки пораженията кабината упорито продължаваше нагоре.

И едва в този момент той си даде сметка, че не може да диша.

Отвори широко уста и се опита да изпълни дробовете си. Но нямаше с какво. След взрива двамата с Евлин разполагаха единствено с нищожната атмосфера на астероида.

Люк строго си заповяда да се успокои. В клетките му имаше достатъчно кислород за следващата половин минута, а джедайските техники можеха да увеличат времето три пъти. Прегърна Евлин и се опита да ѝ предаде от своята увереност в Силата и да забави дишането ѝ. След няколко секунди кабината спря в преддверието на турболифта. Но вратата остана затворена.

Люк стисна зъби и я изгледа кръвнишки. Тя бе блокирала, тъй като от тази страна бе почти вакуум. Трябваше да задейства аварийното отваряне. Присегна се със Силата и натисна копчето.

Вратата потръпна, но не се отвори.

Опита отново, но силите му недостигаха. Тялото му бе парализирано от болка, клетките му се гърчеха в кислороден глад, зрението му започваше да се замъглява. След няколко секунди щеше да изпадне в безсъзнание. Присегна се за последен отчаян опит...

И с трясък, който разтърси цялата кабина, вратата се отвори. Люк отвори очи и премига, вътре внезапно нахлу струя свеж въздух.

Мара го сграбчи и го издърпа навън, в очите ѝ блесяха страх, загриженост и гняв към него. До нея бе Пресор, който вдигна племенницата си на ръце и я изнесе навън.

Вратата се затвори плътно след тях.

— Здравей, скъпа — успя да се усмихне Люк. — Прибрах се. Тя поклати глава:

— Скайуокър...

— Знам — с усмивка на уста потъна в чернотата на безсъзнанието.

* * *

Вратата на залата за реанимация се отвори и влезе Мара.

— Как са? — попита Джинзлър, седнал в кресло до стената. — Лекарят спомена, че състоянието им е доста тежко.

— Не е толкова зле, колкото изглежда — увери го Мара. Лицето на Джинзлър изглеждаше спокойно, но ръцете в скута му нервно се присвиваха в юмрук. — Нараняванията на Евлин са повърхностни и ще заздравеят бързо. Люк има няколко по-дълбоки рани, но ги зашиха, преди да загуби много кръв. Сега е в джедайски лечебен транс.

— Доста полезно нещо — изсумтя Фел.

— Така е — съгласи се тя и се огледа. Отдавна не бе виждала толкова жалка сбирщина. Формби лежеше на операционната маса със затворени очи и дишаше на пресекулки. От двете му страни седяха Драск и Фийса, генералът бе омотан в бинтове и изглеждаше на края на силите си, а помощничката на Формби сякаш всеки миг щеше да припадне от изтощение. Фел и щурмоваците се бяха събрали в единия ъгъл зад купчина свалени брони и ближеха раните си. Мара с изненада установи, че кръвта на Су-мил е бледооранжева.

— Е — повиши леко глас тя, — след като имаме известно време на разположение, защо не си поговорим малко? — обърна се към Фел: — Защо не започнете вие, командир? Правилно ли разбрах, че сте знаели за записвачката на вагаарите в навигационните линии на „Посланик Чаф“?

— Не знаехме на кого е, Су-мил я откри, след като бе поставена.

— Приемам поправката. И защо все пак не казахте на никого?

— Ами, честно казано, защото не знаехме на кого можем да се доверим — отвърна спокойно имперският офицер. — Не знаехме дали е на Биърш, на генерал Драск, на аристокра Формби, на посланик Джинзлър — погледна Мара в очите — или пък ваша.

— Ясно — Мара срещна погледа му, без да трепне. — Добре тогава, да минем на следващия въпрос. Казахте ни, че не знаете защо

Парк ви е изпратил на тази мисия. Излъгахте. След това сменихте версията и заявихте, че сте били изпратени да ни защитавате. Струва ми се, че тогава отново излъгахте. Искате ли да се пробвате трети път?

Устните на Фел потрепнаха.

— Според адмирал Парк експедицията бе заплашена от голяма опасност и ни изпрати да бдим над аристокра Формби. Не знаехме нищо повече, дори не подозирахме откъде ще се появи тази опасност — той присви очи: — В противен случай сега Биърш и приятелчетата му щяха да бъдат заключени с белезници.

— Аха — прошепна Мара и се присегна със Силата. Този път като че ли наистина казваше истината. Или поне това, което смяташе за истина, а то може би не бе едно и също. — Предполагам, това обяснява случая с изчезналото ръководство за управление.

Фел кимна.

— Очевидно вагаарите също са искали да се запознаят с „Изходящ полет“, преди да пристигнем.

— Точно така — съгласи се Мара. — Което повдига един още по-интересен въпрос — обърна се към тримата чиси: — Прави ми впечатление, аристокра Формби, че сте събрали невероятно силна група за това пътуване. Първо сте се обадили на Парк и сте помолили за мен и Люк, само че съобщението е изчезнало. След това сте се свързали отново с него и сте го накарали да изпрати отряд от най-добрите щурмоваци.

— И добре, че всички вие бяхте тук — кимна тържествено Драск. — Дължим ви живота си.

— Да, така е. Но ето го и въпроса: откъде знаехте, че ще ви е необходима всичката тази помощ?

— Не разбирам какво точно ме питате — отвърна спокойно генералът, но очите му бяха присвити напрегнато. — Вие бяхте поканени да встъпите отново във владение на останките от „Изходящ полет“, нищо повече.

Мара поклати глава:

— Съжалявам, генерале, но не ви вярвам. След инцидента с електрическите червеи аристокра изрично ни заповяда да не използваме лазерните си мечове на кораба. Дори когато се сблъскахме с блокиралите врати на хангара на крайцера, никой не ни помоли да ги

прережем, а това щеше да ни отнеме нищожна част от времето, необходимо на техниците.

— Да — обади се замислено Джинзлър. — Спомням си, че самият аз тогава се чудех защо е така, питах се дали не се дължи на гордостта на чисите.

— И аз на това го отдадох тогава — усмихна се Мара. — Всъщност си го мислех до мига, в който Биърш нехайно насъска вълкодавите си срещу мен... и аз ги прерязах наполовина.

Джинзлър рязко си пое дъх:

— Лазерният меч! — възкликна той. — Биърш никога не е виждал лазерен меч!

— Точно така. Защото Формби направи всичко възможно, за да го скрие от вагаарите. Това, както и джедайските ни способности като цяло — които те също не бяха виждали в действие — ни осигуриха така необходимия елемент на изненадата. — Мара се извърна отново към тримата чиси: — Сега ще задам въпроса така: откъде знаехте, че този елемент на изненадата ще ни е необходим?

— Не ми харесва тонът ви — обади се сковано Драск. — Нямате право да отправяте такива обвинения срещу високопоставен член на Петата управляваща фамилия.

— Фвдса — измърмори изведнъж Джинзлър.

Мара се извърна към него:

— Какво?

— Фийса — повтори той и кимна, сякаш едва сега парче от пъзела бе намерило мястото си. — Когато на идване Пресор ни хвана в капана на турболифта, тя изглеждаше ужасно изплашена. Явно защото бяхме сами с Биърш и останалите вагаари, нали?

Фийса не отговори.

— Разбирам — Мара огледа внимателно Формби. — Значи съм се заблудила. Планът е бил измислен не от аристокра, а от Фийса.

Затворените очи на Формби потръпнаха.

— И тъй като тя е твърде млада, за да бъде високопоставен член на управляваща фамилия — продължи тя, — няма никакъв проблем да отправям подобни обвинения към нея...

— Престанете! — обади се тихо Формби.

— Моля ви, аристокра Чаформбинтрано — обади се Фийса.

— Спокойно. Не се страхувам да призная вината си.

— Лоялността ти е чест за мен, втора племеннице — присегна се да докосне ръката ѝ Формби. — Но планът и решенията бяха мои. Не мога и няма да допусна други да поемат отговорността за действията ми — наклони леко глава: — Джедай Скайуокър, приближете се, за да ви виждам, и питайте каквото пожелаете.

Мара застана до Фийса:

— Знаели сте, че те са вагаари, нали? — беше твърдо решена да не позволи изпитото лице и процеждащата се през превръзките кръв да я отклонят от търсенето на истината. — Знаели сте го от самото начало?

— Да.

— Но нали ми казахте, че никога не сте виждали вагаари?

— обади се Джинзлър.

— Не бях. Но ми бяха подробно описани от човек, който ги е виждал — усмихна се към посланика: — Вие би трябвало да ме разберете най-добре.

Мара сепнато се втренчи във Формби:

— Кардас? Аристокра кимна.

— Двамата си поговорихме, когато го докара на борда на „Посланик Чаф“. И когато вагаарите се появиха, аз ги разпознах.

— Кардас е обикалял повече, отколкото предполагах — отбеляза Мара. — Той ли е осведомил вагаарите за мисията?

— Не. Когато изпратих съобщение на генерал Парк с молба да осигури присъствието на майстор Скайуокър, направих всичко необходимо да го засекат в регионите, където се събират вагаарите.

— И въпреки че сте знаели кои са, ги пуснахте на борда на кораба? — възкликна Джинзлър, звучеше по-скоро изненадан, отколкото ядосан.

Формби отново затвори очи.

— Вагаарите са зли изроди, посланик — продължи той уморено. — Ръцете им са изцапани с кръвта на много народи, десетки са поробените и унищожени от тях планети. А сега са сключили съюз с много по-могъщи от тях сили. Ако Биърш успее да се измъкне с маршрута през Редута, те няма да се поколебаят да се възползват от това ужасяващо преимущество.

— Значи е трябвало някой яко да плесне вагаарите през алчните им лапи — каза Мара. — Какъв е бил проблемът?

Формби изнурено се усмихна:

— Проблемът е във военната доктрина на чисите, джедай Скайуокър. По-точно в категоричното разпореждане, че не бива да се предприемат никакви действия, докато врагът не навлезе в наша територия и не извърши недвусмислен акт на агресия срещу народа на чисите.

Мара го зяпна невярващо:

— Искали сте да им дадете възможност да ви нападнат! — не можеше да повярва. — Поканили сте ги на борда на кораба си и в най-важната военна база с надеждата, че ще ви извъртят точно този номер?

Драск изсумтя:

— Надявам се, че целта е била друга.

— Естествено, не очаквах да се случи точно това — увери го аристокра. — Предполагах, че когато стигнем до останките от „Изходящ полет“, петимата вагаари ще се опитат да завладеят „Посланик Чаф“. Това щеше да е достатъчна провокация, за да действаме.

— Особено като прибавим убийството на няколко невъоръжени членове на екипажа? — обади се Фел.

— Не очаквахме да дадем жертви — настоя Формби, в уморения му глас се промъкна гняв. — Корабът ми бе специално подготвен за мисията. Всички членове на екипажа бяха подсигурени със скривалища край работните им места. Оставихме ескадрон войници в първия крайцер и смятах, че ще има достатъчно време да се предупредят хората в кораба, ако Биърш и останалите решат да се върнат. Планът бе да ги хванем, докато се опитват да откраднат или да повредят кораба — това напълно щеше да оправдае последващите ни действия.

Той затвори очи.

— Не очаквах толкова силна атака — гневът му се стопи.

— Бойците, които оставих на крайцера, вероятно са мъртви. Както и всички останали на кораба. Вината за смъртта им е моя.

— Няма откъде да сте знаели за номера с хибернацията — изтъкна Джинзлър. — Явно Кардас е забравил да ви предупреди.

— Той се е срещал с тях само един-два пъти и не бе запознат с техническите им постижения.

— Надявам се, че следващия път ще се справи по-добре — каза Мара. — Ами другите? Фийса, генерал Драск и останалите ви помощници?

— Фийса бе посветена в целия план. Затова настоях да дойде с мен, така че, ако с мен се случи нещо, да поеме ръководството на операцията. Никой друг не знаеше нищо — на устните му изгря бледа усмивка. — Макар да ми се струва, че генерал Драск бе успял да се досети за по-голямата част от истината.

— Но не цялата — изръмжа Драск. — Щеше да е по-добре, ако ми се бяхте доверили напълно.

— И да ви превърна в съучастник? — Формби поклати глава: — Не, отговорността и вината са единствено мои.

— Оправяйте се, като се приберете у дома — предложи Мара.

— Вече можем ли да приемем, че всички клаузи са изпълнени?

— Повече от изпълнени, джедай Скайуокър — отвърна мрачно генералът. — Бяхме нападнати изненадващо и коварно. От днес вагаарите и чисите са в състояние на война.

— Добре, не ми се иска да преживея отново същите глупости само защото сме пропуснали някаква дреболия. В такъв случай остава само още един въпрос. Онзи кабел, който замалко не повали Люк при пристигането ни на борда на „Посланик Чаф“. Надявам се, няма да се опитате да прехвърлите вината върху вагаарите?

Драск смутено се прокашля:

— Страхувам се, че вината за този инцидент е моя, джедай Скайуокър — призна той. — Когато аристокра Чаформбинтрано попита адмирал Парк кои са най-добрите бойци от Новата република, той препоръча вас и майстор Скайуокър.

— Явно познаваше от личен опит бойните ви умения — прошепна Формби.

— Да — кимна Драск. — Но все пак аз не повярвах напълно на приказките за джедайските ви способности.

— Така че сте искали демонстрация — каза Мара. — Представянето ни задоволи ли ви?

— Нека кажа простичко, че не ме разочарова — усмихна се Драск. — Днешният сблъсък с вагаарите ви даде много по-добра възможност да се докажете.

— Аха. Надявах се, че не сме се изложили.

Вратата зад нея се отвори и влязоха Евлин, Розмари и Пресор.

— Здравей — усмихна се Мара. — Как си?

— Добре съм — отвърна момичето и огледа присъстващите. Вероятно сравняваше кой колко превръзки има. — А Люк? Искам да кажа, майстор Скайуокър? Той ми спаси живота, издърпа ме на пода и ме закри с тялото си, когато пилонът избухна.

— Ще се оправи — отвърна Мара. — А що се отнася до спасяването на живота, двамата сте наравно.

— Как така наравно? — попита притеснено Розмари. — Евлин нищо не е направила.

— Напротив. Евлин реактивира капана с прехващащите лъчи точно навреме, кабината на турболифта бе изстреляна надолу по шахтата и навлезе във вихровото гравитационно поле миг преди да избухне взривът. Ако не го бе направила, ударната вълна щеше да се стовари върху счупения таван, а не върху стената, и така вътре щяха да влетят много повече парчета. Точното определяне на мига се дължи единствено на Силата.

— Нали няма да кажете на останалите? — попита Розмари. — Моля ви!

— Тук не обичат много джедаите — обади те тихо Фел. — Не знам защо, но е факт.

— Не само не ги обичат, командир — намеси се мрачно Пресор. — Ако съветът лепне на някого етикета джедай, веднага го изпращат на К-3.

— На К-3 ли? — възкликна Джинзлър. — Третият крайцер?

— Точно така. Пилоните между него и останалите са били разрушени по време на атаката и сблъсъка с астероида и той е напълно изолиран. Затова Улиър и оцелелите са го определили за място за заточение на предателите джедай.

— Мислех, че ги пращат в карантинната зона на К-6 — каза Фел.

Пресор поклати глава:

— Карантинната зона е за хора, които са заподозрени в използването на Силата. А когато са сигурни в решението си, ги изпращат на К-3.

— Сигурни, а? — повтори меко Су-мил, лицето му бе застинало в разкривена маска. В известен смисъл без броня той изглеждаше още по-опасен. — И как става това?

Пресор отклони поглед.

— Те са сигурни, управителният съвет. Не мога да говоря за останалите — извърна се към Мара: — Не е смъртно наказание — добави той притеснено. — Там има достатъчно храна и енергия. Човек може да живее в относителен комфорт.

— Но в пълна самота — обади се мрачно Су-мил. — Вие ги осъждате на доживотна самота.

Пресор въздъхна:

— Правили сме го само два пъти. Поне досега.

— Няма да им позволя да я пратят там, Жорад! — извика Розмари. — Няма!

Обърна се изведнъж към Мара:

— Можете да я вземете със себе си, нали? Моля ви, отведете я от тук!

— Мислехме да вземем всички — отвърна Мара. — Но първо трябва да измислим начин да се измъкнем и да стигнем до „Посланик Чаф“.

— Преди малко говорих с техниците — каза Пресор. — Повечето херметически врати не работят от години, а останалите са блокирани от проклетите електрически червеи. Ако не успеем да ги разблокираме, няма как да отворим вратите на турболифта, нито пък люковете, без да предизвикаме декомпресия — погледна към Драск: — Да разбирам ли, че все още нямате връзка с кораба?

Генералът поклати глава:

— Няма. И не вярвам, че изобщо ще има.

— Смятате, че всички са мъртви? Драск затвори очи:

— На борда на „Посланик Чаф“ имаше трийсет и седем чиси заедно с екипажа. Вагаарите са били около триста — червените зеници блеснаха отново. — Не са били готови за толкова силна атака.

По гърба на Мара полазиха мравки. Смъртта, която с Люк бяха усетили на К-1, можеше да се отнася до всички чиси, до част от тях или само до отряда, оставен от Драск на К-4 — нямаше начин да каже със сигурност. Но и да имаше оцелели чиси, това можеше да се окаже без значение. Дори и вагаарите да не си бяха направили труда да издирят и да избият всички, то несъмнено бяха повредили кораба, преди да го напуснат.

— С една дума, трябва да приемем, че няма откъде да чакаме помощ — заключи тя. — Добре. Пресор, споменахте, че К-3 е изолиран от останалите крайцери. Това означава, че за да стигнете дотам и да се върнете, разполагате със скафандри. Все още годни ли са за употреба?

— Двайсетина от тях. Но както вече казах, не можем да отворим херметическите врати.

— Не е нужно. Трябва само да изолирате малко пространство около вратите на турболифта. Аз ще прережа корпуса, ще се изкача по пилона и ще стигна до „Посланик Чаф“.

— А как ще се върнете? — попита Драск.

— Ще измисля, като му дойде времето. Какво ще кажете? Светлините над главите им запремигаха.

— Страхотно — прошепна Пресор. — Сигурно вече са стигнали до генератора.

— Какво, няма вече сме на захранване от аварийните генератори? — попита Мара.

— Поне тази част на кораба.

— Почакайте малко — обади се развълнувано Джинзлър. — Не знаех, че разполагате с преносими генератори. Колко са?

— Около десетина са все още в изправност — отвърна пазителят. Лампите отново премигаха. — По-добре ги смятайте девет.

— Изобщо не ми хрумна да питам — Джинзлър звучеше отвратен от себе си. — Съберете ги веднага и ги разположете по коридорите.

— И към какво да ги свържем? — попита объркано Пресор.

— Към каквото искате — осветлението, отоплението, всичко. Просто ги включете на пълна мощност и изключете главните реактори.

— Няма да стане — обяви Драск. — Дори и генераторите да привлекат червеите, гадините са толкова много, че ще ги претоварят.

— Така е — усмихна се Джинзлър. — Само че червеите няма да стигнат до генераторите, тъй като около тях ще направите ров със солена вода. Попаднат ли в нея, червеите веднага загиват.

— Шегувате се! Никога не съм чувал за такъв номер. Джинзлър сви рамене:

— Измислихме го в сектор Хадар, докато обикаляхме там след Войните на клонингите. Гледката е отвратителна, но върши работа.

— Веднага ще повикам техниците — извади преподавателя си Пресор. — Животът ви определено е бил интересен, посланик.

Отговорът на Джинзлър остана неразбран от Мара, тъй като вниманието ѝ бе привлечено от внезапно надигналата се паника в далечината.

— Нещо става — извика тя, извади лазерния меч от колана и тръгна към вратата. Пресор я изпревари, натисна бутона за отваряне и се промъкна навън.

В този миг дочуха виковете.

— Да вървим — изръмжа той, извади бластера и двамата с Мара хукнаха по коридора.

На следващия завой замалко не се сблъскаха с десетина техници, които тичаха към тях.

— Връщат се! — извика единият и се шмугна покрай Пресор. — В турболифта са. Опитват се да влязат.

Пресор изруга под нос и включи преподавателя:

— Всички охранители към предния пилон на десния борд — заповяда той. — Вагаарите се връщат.

— Но това е лудост — възрази Мара и тичешком се присегна със Силата, но излъчването на чуждите съзнания бе твърде слабо, за да го долови ясно сред паниката. — Защо им е притрябвало да се връщат?

— Може би са решили, че искат да ни видят как умираме — отвърна мрачно Пресор. — Но ще трябва да платят скъпо за това удоволствие.

В тъмното преддверие на турболифта ги чакаше един охранител, лъчът на фенерчето му трепкаше нервно насам-натам.

— Опитват се да отворят вратата — изсъска той. — Какво ще правим?

Пресор не успя да отговори. Изведнъж се чу трясък и вратата поддаде. В пролуката веднага бяха пхнати три пръта и тя бе насилена да се отвори. Пресор и охранителят насочиха бластерите си — в мрака изскочиха две фигури в брони, размахвайки фенерчета. Мара виждаше оръжията зад тях...

— Спрете! — извика тя, присегна се със Силата и изви четирите бластера към тавана. — Не стреляйте!

Пристъпи напред и в същия миг от турболифта излезе трета фигура.

— Добре дошли на борда на „Изходящ полет“, капитан Брасталшибарку — поклони се Мара. — Вече се страхувах, че никога повече няма да ви видим.

ГЛАВА 23

— Дори и не сме чули кога вагаарите са се изнесли — заразказва отвратено капитан Талшиб, червените му очи като че ли блестяха още по-силно на неясната аварийна светлина в лазарета. — Седяхме скрити като глупаци в командния център и чакахме да ни нападнат. А те просто са излезли от совалката си, разпръснали са навсякъде по пътя електрически червеи и са се измъкнали. Очевидно вече са били решили, че ще вземат крайцера на Старата република и че няма да си губят времето с нас.

— Да, Биърш е информирал Естош за новия план — съгласи се Драск. — Сетили са се да измислят начин за комуникация още преди да пристигнат на „Изходящ полет“, и не са имали проблем със заглушаването.

— Само ако знаех! — изръмжа Талшиб. — Щяхме да ги спрем.

— По-добре е, че не сте знаели — обади се Мара, която седеше от другата страна на Формби. — Видяхте какво се случи с войниците, които бяхте оставили в крайцера. Не са имали никакъв шанс.

— Вероятно — призна неохотно Талшиб.

„Воинска гордост“, помисли си Джинзлър и се облегна на стената до отворената врата. Или просто обикновена гордост. Талшиб сигурно предпочиташе да загине в неравна битка срещу врага, отколкото да се намира в сегашното положение.

Мара също го бе усетила.

— Няма нищо „вероятно“ в тази работа, капитане — каза тя твърдо. — Ако не бяхте вие да запечатате дупката около взривения пилон, все още щяхме да седим и да се чудим как да се измъкнем.

Талшиб изсумтя.

— И какво печелите сега? Възможността да се прехвърлите от един мъртъв кораб на друг и нищо повече.

— Няма да са мъртви за дълго — обеща категорично Драск. — Ако предложеният от посланик Джинзлър план проработи, и двата кораба ще са в изправност до няколко дни.

Талшиб отново изсумтя. Вероятно на това се дължеше голяма част от недоволството му. Пуснатите от вагаарите електрически червеи бяха прекъснали връзката между „Посланик Чаф“ и групата на аристокра Формби и бяха парализирали кораба, преди спотаилият се в скривалищата си екипаж да разбере, че е нападнат.

И на всичкото отгоре единствено човешката изобретателност можеше да спаси кораба му. Това сигурно го вбесяваше и Джинзлър бе доста изненадан, че Драск бе споменал на кого е планът. Освен ако генералът не го бе направил нарочно, едно не толкова деликатно напомняне, че дори и чисите могат да се поучат от постиженията на другите раси. Студеното резервирано отношение на Драск значително се бе променило през последните няколко часа и Джинзлър все още се мъчеше да си обясни на какво се дължеше.

— Идва още един — прошепна театрално Евлин от коридора. — Не, два са. Дори повече.

Джинзлър се приближи до нея. На ярката светлина над портативния генератор се виждаше групичка от около двайсетина електрически червея, които се промъкваха към неудържимо привличащото ги излъчване на електрически ток.

— Внимателно — спря я той, тъй като тя бе готова да се втурне към тях. — Ако се приближиш прекалено близо, биополето ти ще ги накара да тръгнат към теб.

— Добре — тя отстъпи назад. Двамата наблюдаваха как крехките на вид създания енергично изкачват стената на широкия басейн, в който бе поставен на високи крака генераторът. Един по един червеите падаха в солената вода, гърчеха се няколко секунди и замираха. — Страхотно!

— Върши работа — съгласи се разсеяно Джинзлър, насочил вниманието си към разговора вътре. Драск и Талшиб обсъждаха вариантите, а Мара, Формби и Фел от време на време излизаха с по някое предложение или коментар. Люк бе в отсрещната зала в джедайски лечебен транс. За съжаление нито един от обсъдените варианти не изглеждаше обещаващ. Дори и да вземаха допълнителни генератори от колонистите и да ускоряха процеса, прочистването на „Посланик Чаф“ от електрическите червеи щеше да отнеме най-малко три дни. А ако вагаарите не се сблъскаха с никакви технически проблеми, откраднатият крайцер щеше да набере твърде голяма

преднина и, „Посланик Чаф“ нямаше да го настигне, преди да се измъкне от Редута.

— Скоро си заминавате, нали? Джинзлър се обърна отново към Евлин.

— Да. Заедно с теб, майка ти и всички останали.

— Искам да кажа, че веднага щом оправите кораба на синьо... на чисите, ти, Мара и Люк ще потеглите.

— Но ще се върнем. Или поне ще се върне кораб на чисите. И те ще ви закарат, където пожелаете.

Тя поклати глава:

— Където и да отидем, Улиър пак ще ме затвори.

— Няма. Вероятно си е извадил поуки от случилото се днес. Ако не беше ти, щяха да загинат още много хора.

— Това е без значение. Поне за тях — въздъхна: — Иска ми се изобщо да не бяхте идвали тук. Тогава...

— Какво щеше да стане тогава? Щеше да живееш цял живот в лъжи?

— Можех да се преструвам. Много хора са го правили — погледна го право в очите: — Дори и ти.

Остро усещане за вина го прободеше в гърдите.

— Това е различно. Ако не им бях казал, че съм посланик, чисите нямаше да ме вземат.

— Но сега си тук — напомни му тя. — Можеше отдавна да признаеш истината.

— Да, само че сега не става въпрос за мен, малка госпожице. Говорим за теб. И въпросът е, че не бива да се срамуваш[^] от способностите си.

— Прав сте — обади се зад гърба им Пресор. — Но това не означава, че трябва да ги разтръби на всеослушание.

Джинзлър се обърна. Пресор и Розмари стояха в коридора, пазителят бе праметнал през ръката си няколко чувала.

— Донесох ви още чували — каза той, измъкна един и го хвърли към Евлин. — Найлонови са, така че няма да подгизват.

— Благодаря — отвърна тя и му подаде пълен.

— Мисля, че трябва да отидеш при останалите на К-6, Евлин — обади се Розмари и загрижено огледа превръзките на дъщеря си. — Там ще ти е по-добре.

— На теб щеше ли да ти е по-добре? — отвърна рязко Евлин. Розмари стисна устни.

— Вероятно не — призна тя. — Директорът Улиър сигурно е разпространил новината.

— Не се и съмнявам — каза Пресор. — Но ми се струва, че има начин да оправим нещата.

— Как? — попита Розмари.

— Ами помисли малко. Освен случилото се в турболифта, където няма свидетели, единственото друго нещо е предавателят в заседателната зала. Лесно можем да потулим нещата, като заявим, че е дело на посланик Джинзлър.

— Само че аз не съм джедай — изтъкна Джинзлър.

— Може да сте ни излъгали — отвърна Пресор. — Или пък самият вие не сте знаели, че притежавате способности в Силата.

— Все пак сте брат на известен джедай — добави замислено Розмари. — Може би приказките в заседателната зала са стимулирали вашата, а не енергията на Евлин.

— Да не би да предлагате да излъжа заради дъщеря ви? — възкликна Джинзлър.

Розмари устоя на погледа му.

— Защо не? Вие и вашите хора я забъркахте в тази каша.

— Това не е каша, а невероятна възможност. Евлин се размърда.

— Посланик Джинзлър смята, че не бива да се срамувам от това, което съм.

— На посланик Джинзлър не му се налага да живее тук — изглежда го кръвнишки Пресор.

— За момента ми се налага — отвърна войнствено Джинзлър. — И този момент може доста да се проточи. Едва след като прочистим всички електрически червеи, ще знаем дали не са нанесли тежки поражения на системата. Няма да се учудя, ако се окаже, че „Посланик Чаф“ никога повече няма да успее да полети.

— Не ми се вярва да сте се досетили да вземете с вас още някакъв кораб с хипердвигатели.

— Всъщност бяха три — отвърна намръщено Джинзлър. — Совалката на имперските войници и корабът на Люк и Мара. Вагаарите са ги повредили на излизане. Талшиб твърди, че са си

направили труда да унищожат и собствената си совалка, а тя дори не беше с хипердвигатели.

Пресор поклати глава:

— Чудесно са си свършили работата. След колко време чисите ще изпратят някой да ви търси?

— Не знам. Формби е такъв конспиратор, че не съм сигурен дали някой друг изобщо подозира за нас. Разбира се, на командната станция знаят, но вагаарите може да планират да я унищожат на връщане. Ако успеят, ще минат месеци преди някой да мине оттук случайно.

— Това може да реши проблема — прошепна Евлин. Всички се извърнаха към нея.

— Кое? — попита Пресор.

— Ако останат всички, ще трябва да пратят и Люк, и Мара на К-3, а няма как да го направят.

— Така е — съгласи се колебливо Джинзлър. Изобщо не се бе сетил за тази възможност.

— А те могат да ме научат как да стана истински джедай — продължи Евлин и погледна майка си. — И тогава повече няма да се страхуваме, защото няма да посмеят да ми сторят нищо.

Розмари протегна ръка и приглади косата на дъщеря си, на лицето ѝ бе изписано странно изражение.

— Евлин...

— Нали това искаш? — настоя Евлин. Обърна се отново към Джинзлър: — Нали и вие това искате?

— Да, искам да развиваш дарбата си. Но единствено ние знаем за вагаарите и за това, че те разполагат с маршрут през Редута. Ако останем тук, ще загинат още много чиси.

— А това толкова ли е важно? — попита предизвикателно Евлин.

— Разбира се, че е важно — отвърна Розмари. Гласът ѝ звучеше тъжен, почти примирен, но същевременно се долавяше някакво спокойно достойнство. — Посланик... сецям се за още един кораб с хипердвигатели. На К-3 има един двуместен „Делта-12“.

Пресор се извърна към сестра си с увиснала от изненада челюст.

— Какво?

— „Делта-12“ — повтори тя. — Двуместен кораб с хипердвигатели. Татко ми го показва веднъж, като работехме там.

— Не съм подозирал, че тук има подобно нещо — въздъхна Пресор.

— Малцина знаят за него. И едва ли някой има обяснение, защо изобщо е бил взет на „Изходящ полет“. Поне татко така казваше. Проблемът е, че управителният съвет го накара да разглоби хипердвигателя. Не искаха някой джедай да го намери и да избяга.

Джинзлър предпазливо си пое дъх. Кораб с хипердвигатели...

— Значи двигателят е бил разглобен, а не унищожен? И всички части все още са налице?

— Сигурна съм, че татко ги е запазил. Работеше много внимателно. Прибра ги в един склад и ги заключи. Ако успеете да го сглобите отново, поне някой ще отиде да потърси помощ.

— Значи ще ни помогнете да си заминем — изглежда я изпитателно Джинзлър, — въпреки че ако останем тук, това ще спаси дъщеря ви?

— Да ви задържа против волята ви? И с цената на живота на толкова много чиси? — тя поклати глава. — Не бих го сторила. Дори и заради дъщеря ми. „Джедаите служат на останалите в името на доброто на галактиката“ — сведе поглед към Евлин, на устните ѝ изгря горчива усмивка: — Виждаш ли, дори знам кодекса им...

Евлин я прегърна:

— Знам, че ще постъпиш, както трябва. Джинзлър си пое дълбоко дъх.

— Мара?

След три секунди на вратата се появи Мара, последвана веднага от капитан Талшиб.

— Какво има? — попита тя и се огледа внимателно.

— Розмари твърди, че на К-3 има стар „Делта-12“. Чувала ли си за този модел?

— Звучи ми смътно познато — намръщи се тя. — Разкажи нещо повече.

— Правеха ги в системата Куат. Там произвеждаха цялата серия „Делта“, дори „Делта-7“ „Въздушен поток“, който джедаите използваша като изстребител в началото на Войните на клонингите. По принцип моделът е без хипердвигател, но „ТрансГалМег Индъстрис“ му добавиха хипердвигателен кръг. „Делта-12“ е по-голяма двуместна версия на „Делта-7“ и го продаваха без оръжия.

— Щом казваш. И какъв е въпросът?
— Въпросът е дали ти и Люк можете да го управлявате.
— Но хипер двигателят е свален — напомни Пресор.
— Оставете хипердвигателя на мен, аз ще го оправя — отвърна кисело Джинзлър. — Ще можете ли да летите с него?
— Ако го оправиш, ще полетим.
— Можеш да го оправиш?!? — възкликна възхитено Евлин.
Джинзлър се извърна към нея. Момиче със способностите на джедай... и въпреки това впечатлена и изпълнена с възхита от това, че той може да поправи един хипердвигател.
Сякаш стоеше пред сестра си както преди толкова много години...
— Странни таланти за един посланик — прошепна Пресор. Джинзлър се извърна към него и се изпъна в цял ръст.
— Не съм посланик, пазителю — обяви той и гласът му отекна в коридора с непозната до този момент гордост. — Аз съм електротехник — усмихна се на Евлин: — Като баща ми.

* * *

Като от дъното на дълбок кладенец долетяха обичайните думи:
— Обичам те.
Люк премига и отвори очи, борейки се със също толкова познатото объркване. В операционната беше тъмно, светеше само една аварийна лампичка, но въпреки това той лесно позна надвесеното над него лице.
— Здравей, Мара — думите излизаха трудно от пресъхналото му гърло. — Как е положението?
— По-добре, отколкото когато изпадна в транс. Но първо ми кажи ти как си.
Люк си пое дълбоко дъх.
— Мисля, че вече съм добре. Мускулите и кожата са наред — размърда рамене. — Боли ме само лопатката на лявото рамо.
— Там те е уцелил голям шрапнел — Мара го извъртя на дясната страна и докосна с върховете на пръстите си не съвсем заздравялата рана. — Ще ти трябва повече време.

— Е, поне време имаме достатъчно — Люк огледа тъмната зала. Очевидно пуснатите от Биърш електрически червеи бяха засегнали напълно електрическата система на „Изходящ полет“. — Хайде, твой ред е.

— Вагаарите не са си направили труда да убият чисите при напускането на „Посланик Чаф“. Загинали са единствено тези, които бяхме оставили на крайцера. Явно тяхната смърт сме усетили на К-1. Но корабът е напълно парализиран от електрически червеи — тя се смръщи: — Повреден е и „Мечът на Джейд“, разбира се.

— Ясно — на Естош му се пишеше зле, ако Мара го спипаше. Нямаше да му се размине дори и да бе одраскал само боята по корпуса. — Значи, в общи линии, не можем да мръднем от тук.

— Е, все пак сме по-добре, отколкото се надяваше Биърш. Джинзлър измисли някакъв номер за електрическите червеи, така че след три-четири дни корабите ще са в изправност — тя се усмихна: — А още по-хубавото е, че тук има скътан малък „Делта 12“.

— Никога не съм чувал за такъв модел. В изправност ли е?

— В момента му правят окончателната проверка. Джинзлър престана да се прави на посланик и се върна към ролята си на електротехник.

— Доста по-полезна професия в момента. Ами останалите? Всички ли са добре след битката?

— Да, макар че ще трябва да отложим празненството, защото никой не е в състояние да танцува. Щурмоваците са най-зле, но Фел ме увери, че ще се оправят. Големият въпрос сега е дали се чувстваш готов за едно малко пътуване.

Люк вече се бе досетил накъде отиваше разговорът.

— Искаш да се опитаме да вдигнем тревога, преди вагаарите да се измъкнат от територията на чисите?

— За предпочитане е дори преди да излязат от Редута. Не забравяй, че на командната станция ги чакат скрити изстребители.

— Да, вярно — Люк всъщност ги бе забравил. — Смяташ ли, че ще се опитат да я унищожат?

— Аз бих го направила. Към момента разполагат с не повече от шест часа преднина. Освен това и в най-добрите си дни крайцерите не са били известни с високата си скорост. А и ние знаем накъде са

тръгнали. Ако успеем да излетим следващите един-два часа, можем дори да ги изпреварим.

— Аха.

Мара наклони глава:

— Не ми изглеждаш убеден.

— Просто се замислих. Ами храна и въздух? Ако не се лъжа, тези модели „Делта“ са за къси разстояния.

— Запасите са напълно достатъчни — увери го Мара. — А ни трябва само до командната станция.

— Ами разпознавателен сигнал? Чисите на „Браск Ото“ едва ли ще приемат думите ни на доверие.

— Със сигурност — съгласи се Мара. — Формби ми даде запис, в който говорят той, Драск и Талшиб. Освен това Драск ми разкри паролата или по-точно — тази парола, която ще е валидна в деня, когато пристигнем там: две-пауза-едно-пауза-две.

— Добре звучи — изсумтя Люк и се изправи седнал. — Има ли време да хапнем, преди да потеглим?

— Приготовили са ни да вземем обяда с нас. Потегляме веднага щом Джинзлър приключи с проверката на кораба.

— Значи вече е време — обади се от прага Джинзлър. — Напълно приключих с...

Той замълча. Люк усети внезапната промяна в излъчването му:

— Какво има?

— Може ли да погледна този лазерен меч? — попита с присвито гърло Джинзлър.

— Разбира се — Люк го измъкна от колана си. — Намерихме го на командния мостик на К-1.

— Предполагаме, че е на Хоръс Кбаот — добави Мара.

— Не, не е — Джинзлър внимателно въртеше старото оръжие в ръцете си. — На Лорана е.

Сърцето на Люк се сви от мъка.

— Съжалявам — не се сещаше какво друго би могъл да каже. Джинзлър сви рамене.

— Знаех, че е мъртва. Омразата и предразсъдъците отдавна щяха да изчезнат, ако един истински джедай бе живял и работил сред тях. Знаете ли как е загинала?

Люк поклати глава.

— Мостикът бе почти напълно разрушен, следите са отпреди половин век. Нямаше начин да се каже дали е загинала при сблъсъка или преди това — той се поколеба. — Намерихме чужди кости наоколо. Може и да нямат нищо общо с нея, разбира се.

— Вероятно имат — прошепна Джинзлър. — Тя би умряла, за да защити хората си.

— Съжалявам — повтори Люк. — Искаш ли да го задържиш?

За момент Джинзлър не отговори, изпиваше с поглед лазерния меч и Люк долавяше битката в сърцето му. Вещ на сестра му, последното нещо, което го свързваше с детството му...

Той си пое дълбоко дъх.

— Да, бих искал, но не сега — подаде го на Люк. — Вземи го, може и да ти потрябва. Харесва ми да си мисля, че мечът на Лорана ще бъде използван срещу тези, които са я унищожили. После ще ми го върнеш.

— Ще го пазя — обеща Люк и почтително пое оръжието.

— Най-добре тръгвайте — добави Джинзлър. — Корабът все още е на К-3. За да стигнете дотам, ще ви трябват скафандри. Пресор вече ви ги е приготвил. Ще ви заведе.

* * *

Люк бе очаквал да срещнат повечето от спътниците си, за да се сбогува с тях, както подобава, а и лично да прецени колко тежко са ранени, но остана излъган. Фел и щурмоваците се бяха смъкнали на К-6 с по-голямата част от колони[^] стите, където щяха да бъдат настанени при по-добри условия, докато се излекуват напълно. Драск и Формби по същите причини бяха закарани на „Посланик Чаф“ и както винаги, Фийса бе плътно до аристокра. Директорът Улиър и останалите съветници демонстративно се бяха затворили на К-6 с неизказаната, но ясна заплаха, че няма да се върнат на К-5, преди крайцерът да се освободи от нечистото присъствие на джедаите.

Което означаваше, че, с изключение на няколко смълчани техници, и двама чиси, които охраняваха турболифта, оставаха само Джинзлър, Пресор, Розмари и Евлин. Като че ли само Евлин имаше какво да каже, но бе твърде свенлива или притеснена, за да говори.

При други обстоятелства Люк сигурно щеше да отдели време за нея, но предвид на преднината на вагаарите всички останали лични и обществени въпроси минаваха на заден план.

Десет минути след като пристигнаха в преддверието на турболифта, вече бяха в скафандрите и готови да потеглят. Един от чисите ги насочи през разрушената шахта към изолационния балон, поставен от екипажа на „Посланик Чаф“, и след това ги придружи по каменистата повърхност на астероида до очакващия ги „Делта-12“.

Половин час по-късно, след бърз преглед на контролните системи и последен диагностичен тест, Люк изведе кораба в орбита.

— Управлявала ли си някога подобно нещо? — попита той, когато се устремиха към звездния небосвод.

— Не — Мара извади един от самоподгряващите се хранителни пакети, приготвени от техниците на „Изходящ полет“. — Според Джинзлър Куат са продали модела преди четиридесет години на системата Сиенар. При управлението на Палпатин те са се превърнали в най-големия производител на изстребители.

— Значи едва ли се отличава много от старите имперски изстребители — стомахът на Люк се разбунтува при аромата на храната. Ребра от каркан — една от любимите му манджи. Личеше си намесата на Мара в избора на менюто. — Винаги съм смятал, че тези модели не са особено успешни.

Мара сви рамене, подреди чиниите, сложи до тях плодове и извади две бутилки ароматна вода.

— Бяха евтини и Палпатин нямаше нищо против високата смъртност на пилотите. Обядът е сервиран. Заповядай.

Люк се нахвърли върху храната, като с огромен апетит поглъщаше ребрата с кокалите и от време на време отхапваше от плода. Отдавна не бе ял, а лечебният транс изискваше огромна енергия. Мара си взе две ребърца, но ги гризеше бавно и си личеше, че вече бе хапнала и сега само му правеше компания.

По някое време командното табло изпиука, че са се измъкнали от гравитационния кладенец на астероида, и Мара включи хипердвигателите.

Говориха си на дребни теми, наслаждавайки се на възможността да прекарат няколко спокойни мига заедно. Люк приключи с ребрата и плодовете и Мара извади два шоколада за десерт.

— Е, кога ще ми кажеш за гениалната идея, която ти хрумна в операционната? — попита тя.

— Няма нищо гениално в нея — отвърна той, поглъщайки десерта.

— И все пак? — настоя тя и отхапа от своя шоколад.

— Просто се зачудих защо да се задоволяваме само с предупреждаването на станцията „Браск Ото“. Крайцерите са бавни, но са изключително издръжливи и аз се съмнявам, че Траун е успял да повреди всичките оръжия по време на атаката. Дори и да предупредим станцията, на чисите ще им е доста трудно да се справят едновременно с крайцера и с изстребителноносача.

— Съгласна съм. И какво предлагаш?

— Да пресрещнем крайцера, да се качим на борда и да го превземем — усмихна се той.

— Аха. Само ние двамата? Люк сви рамене:

— Ще ги изненадаме.

— Е, това звучи твърде налудничаво дори и за нас — съгласи се сухо Мара. — А някаква по-ясна идея, как ще се качим на борда, без да ни забележат и да ни унищожат на мига?

— Измислил съм го. Когато с Евлин бяхме в турболифта, преди да се спуснем по пилона, хвърлих лазерния меч към преддверието. Ако херметическите врати работят, те ще са изолирали целия отсек. Ние ще влезем покрай останките от пилона, ще запечатаме направената от мен дупка, ще включим системите за поддръжка, херметическите врати ще се отворят и сме вътре.

— Страхотно. И ще ни остане само да си проправим път през двеста вагаари, за да превземем кораба.

— Нещо такова. Ще рискуваш ли? Мара сви рамене:

— Защо не? Не съм планирала нищо друго за следобеда.

— Добре — Люк избърса устни и пръсти в салфетката и я хвърли в празната чиния. — Значи само трябва да измислим къде точно ще ги приачаваме.

— Става — Мара остави шоколада си недояден. — Само че това е моя работа. Твоята единствена задача в момента е да приключиш с лечението си.

Люк смръщи вежди, но не можеше да отрече, че е права.

— Както кажеш — въздъхна той театрално и спусна облегалката на креслото, за да се излегне. — Винаги оставяш най-забавната част за себе си.

— Знам — отвърна мило Мара. — Но оценявам, че нямаш нищо против. А сега заспивай.

— Добре — Люк пое дълбоко дъх и се присегна към Силата. — Не забравяй да ме събудиш, когато пристигнем.

— Първо на теб ще кажа — обеща тя. — Приятни сънища.

Последното нещо, което видя, преди тъмнината на лечебния транс да го погълне, бе как лъскавата червеникава грива се навежда над командното табло.

ГЛАВА 24

— Обичам те.

Люк се размърда и излезе от лечебния транс.

— Пристигнахме ли? — попита той, навлажнявайки пресъхналите си устни.

— Да — потвърди Мара. — А по-важното е, че и крайцерът вече е тук. Навлезе в системата преди петнайсет минути и сега маневрира около планетата, за да заеме позиция за следващия скок през хиперпространството. Ще се срещнем след около половин час.

Люк погледна астероида, до който Мара бе скрила изстребителя.

— Хубаво място — поздрави я той. — Как успя да се промъкнеш, без да те забележат?

— Всъщност ние ги изпреварихме. Като дойдох, ги нямаше, реших, че са загубили час-два някъде по пътя, и се настаних да ги чакам.

— Добре — той се протегна отново и изправи облегалката на креслото. — Къде точно се намираме?

— Е, това е лошата новина — на час-два от командната станция „Браск Ото“. Ако ни се изплъзнат и направят скока през хиперпространството, ще е почти невъзможно да предупредим чисите навреме.

— Предизвикателството си заслужава — каза нехайно Люк. — Мисля, че ще се справим.

Мара го изглежда подозрително:

— Не се правиш на суперджедай, нали?

Люк я изглежда невинно:

— Аз ли?

— Скайуокър... — започна тя.

Той се ухили широко и след това отново стана сериозен.

— Не, нищо подобно. Просто не вярвам да се съпротивляват много. На „Изходящ полет“ им показахме, че можем да ги победим.

— Показахме го на тези, които загинаха — изтъкна Мара. — Не съм толкова убедена, че Биърш и Естош са схванали намека. Не очакваш, като ни видят, направо да се предадат, нали?

— За съжаление. Но и не мисля, че войниците ще се редят да умрат като в кланица. Ако успеем да стигнем до мостика, ще предложа на Естош сделка: да ги оставим да се прехвърлят на изстребителносача и да си заминат в мир.

— Ескортирани от кораби на чисите, разбира се. А ако не се съгласи?

Люк смръщи чело.

— Ще се наложи да ги победим.

— Не звучи зле. Хайде, има време да хапнеш нещо набързо. Когато крайцерът се появи иззад астероида, двамата вече бяха в скафандрите и седяха пред контролните табла. Беше подранил с около пет минути от очакваното. Естош явно изстискваше стария кораб до краен предел.

— Да започваме — прошепна Люк, като се взираше в огромното метално туловище и се опитваше да прецени в кой точно момент да изскочат от скривалището си. Показаха се огромните пламтящи двигатели...

Той включи двигателите на изстребителя и полетя успоредно на крайцера. Заобиколи го отдясно, внимавайки да не попаднат под силното йонно излъчване, и се гмурна под кила. На светлината на далечната звезда краищата на четирите счупени пилон на турболифтовете приличаха на частички от детски конструктор.

— Засякоха ли ни? — попита той и гмурна изстребителя към левия пилон на кърмата.

— Няма промяна в курса, не ни следят — докладва Мара. — Разбира се, ако колонистите са решили да си спестят труда, сигурно сензорите на кърмата не са поправени.

— По-вероятно е да са пропуснали оръдията — отвърна Люк и приближи изстребителя още по-близо до пилон. Мястото май не бе достатъчно, за да го вдигне право нагоре като в обикновен хангар. Но ако се извъртяха на деветдесет градуса и влезеха с носа напред...

— Надявам се, не си мислиш това, което мисля, че си мислиш — обади се Мара.

— Точно напротив. Дръж се!

Форсира двигателите и пъргавият изстребител се стрелна напред под крайцера. След това изключи главния двигател, превключи на предните маневриращи реактивни двигатели и вдигна изстребителя с носа нагоре. Краят на пилона прелетя край тях, той форсира за последно главния двигател и ги вкара право в шахтата.

Под акомпанимента на ужасяващо скърцане.

Люк потръпна и изстреля куката за прехващане към стената, която бе по-здрава и надеждна от кабините на турболифта.

— Това хипердвигателят ли беше? — попита той, натисна бутона за навиване на въжето и придърпа изстребителя още няколко метра навътре.

— Дано не ни се наложи да се спасяваме с бягство. С изключение на финала, маневрата беше страхотна.

— Благодаря — Люк изключи главния компютър и провери дали скафандърът е затворен. — Поне няма да се чудим дали са усетили пристигането ни. Грабвай инструментите и да вървим.

За щастие люкът на изстребителя бе плосък и успяха да го отворят в тясното пространство, без да се налага да си прорязват път с лазерните мечове. Люк се изкатери по въжето на куката между кабините на турболифта и влезе през дупката, която бе пробил с хвърления лазерен меч. Разрушенията бяха по-големи, отколкото бе очаквал. Ръкохватката на меча явно се бе ударила в горния праг на вратата, мечът се бе извъртял и бе прорязал дупка в тавана на преддверието.

— Добра работа — отбеляза Мара, подаде му през отвора комплекта за запечатване и след това се вмъкна вътре. — Разхерметизирал си не само преддверието на турболифта, но и част от горната палуба. Там има ли нещо важно?

— Не, мисля, че там е само горното преддверие на турболифта — Люк се огледа. Мечът му лежеше в ъгъла до четирима мъртви вагаари, които бяха имали лошия късмет да се окажат наблизо при разхерметизирането. Аварийните врати бяха на около пет метра навътре по коридорите. — Ако не се лъжа, след преддверието е складът, а в другата посока е сервизът за поправка на дроиди. В зависимост от това, коя от аварийните врати е реагирала, може да са запечатани и те.

Мара изсумтя:

— Щеше да е далеч по-лесно, ако никой от тях не се бе задействала — изтъкна тя, взе отново комплекта за запечатване и го отвори. — Тогава целият крайцер щеше да се разхерметизира и всички щяха да загинат.

— Което очевидно не е станало, тъй като все още лети — отвърна Люк, прибра лазерния си меч и огледа набързо трупове.

— Не казах, че е така. Просто щеше да е много по-лесно. Да не видя някой познат?

— Не — Люк пробва да включи лазерния меч. Зеленикаво-бялото острие се появи със съскане. — Добре — закачи го на колана си до меча на Лорана. — Страхувах се, че може да е паднал на копчето за включване и да се е изтощил. Имаш ли нужда от помощ?

— Справям се — Мара разви рулото и започна да запечатва дупката. — Ти ми пази гърба. Може да се опитат да измислят нещо още преди да сме запечатали преддверието.

— Добре — Люк се приближи до аварийната врата, която блокираше коридора, и се присегна със Силата. Долавяше съзнания в тази посока, и то враждебни.

Но никой не ги нападна и Мара безпрепятствено приключи със запечатването на отвора.

— Готова ли си?

— Да. Сигурен ли си, че не искаш да използваме бутилките с кислород за спешни случаи? Ще може да свалим скафандрите и да се бием по-свободно.

Люк извърна глава към червения шкаф на стената, в който бяха подредени кислородни маски, бутилки, комплекти за херметическо запечатване на отвори и медицински пакети за спешна помощ.

— Предпочитам да не ги пипаме засега. Може да ни се наложи да използваме допълнително кислород.

— Както кажеш — Мара извади лазерния меч и се приближи до вратата. — И не забравяй да пробиеш съвсем малка дупчица, колкото да навлезе въздух, но без да задействаш капаните, който вероятно са ни приготвили.

— Добре — Люк застана встрани от вратата. Скафандърът сковаваше движенията му. Драсна леко по дебелия метал и изведнъж се чу съскане, а през отвора нахлу струйка въздух, заради вакуума водните пари се кондензираха и замръзнаха по краищата на дупката.

Той погледна датчика на скафандъра, чудейки се дали вагаарите няма да пуснат отровен газ. Но датчикът не отчиташе нищо. След минута съскането престана, налягането се изравни.

— Как е? — попита Мара. Люк погледна отново датчика.

— Засега нищо.

— Добре — тя остави лазерния меч на пода, махна шлема и започна да съблича скафандъра. — Мразя ги тези неща. Нали ще наблюдаваш да не се появи някой?

След секунди вече бе готова, а половин минута по-късно и двата скафандъра бяха сгънати и прибрани до турболифта.

— Да започваме — каза Люк. Мара застана на няколко метра от аварийните врати с меч в ръка. — Да видим какво са измислили вагаарите.

Присегна се със Силата и натисна бутона за отваряне. Вратата трмаво започна да се прибира в тавана.

Десетината вагаари от другата страна откриха огън.

Люк бе готов, веднага натисна бутона за затваряне на вратата, а Мара отклони влезлите изстрели.

— Е, веднага получи отговор на въпроса.

— Поне отчасти — поправи я Люк. — Забеляза ли плоските кутийки покрай стените?

Тя поклати глава:

— Ти трябваше да наблюдаваш. Моята задача бе да пазя живота ни.

— Права си. Приличаха на сивите кутийки, с които минираха турболифта, само дето бяха бели.

— Бели ли? — Мара смръщи лице за миг, след това кимна. — Разбира се, боядисали са ги в бяло, за да се слоят с фона на белите стени. Колко видя?

— Не успях да ги преброя — Люк извика образа в паметта си. — Но бяха на разстояние от около метър една от друга по целия коридор до завоя вдясно.

— Страхотно. Ще отворим вратата, вагаарите ще отстъпят, ще се втурнем да ги преследваме и ще се разлетим на парчета.

— Нещо такова — Люк вдигна глава към тавана. — Какво ще кажеш? Дали да не пробваме нагоре?

— Сигурно и там са ни подготвили изненада — отвърна замислено Мара. — Все пак вече са наясно с възможностите на лазерните мечове.

— Някакви предложения?

Тя се усмихна, пусна лазерния меч и той увисна във въздуха.

— Ето това не са виждали.

— И какво?

Мара кимна назад към преддверието на турболифта. Люк объркано я последва. Тя пристъпи до телата на вагаарите, присегна се със Силата и повдигна единия труп във въздуха. Раздвижи ръцете и краката му и той закрачи като жив.

Тоест сякаш той и Мара са се опитали да навлекат броните на врага, за да се маскират.

Тя вдигна въпросително вежди.

— Не е много реалистично — изтъкна той колебливо, вдигна второ тяло и го предвижи във въздуха. И то не изглеждаше кой знае колко по-убедително. — Но ако ги движим бързо, вагаарите може да не обърнат внимание.

— Мисля, че си струва поне да опитаме.

— Със сигурност — съгласи се той. — Хайде. Предвижиха марионетките си до вратите и ги нагласиха изправени.

— Сега! — заповяда Мара и коленичи до стената, където нямаше да я забележат в първия момент. — Действай бързичко, че да нямат време да ни огледат.

Люк кимна. Присегна се със Силата и натисна бутона за отваряне на вратата.

Предположението на Мара се оправда напълно. Вагаарите, които първия път ги бяха обстрелвали досами вратата, сега се бяха отдръпнали назад по коридора и продължаваха да отстъпват. Марионетката на Мара се понесе след тях, размахвайки лудешки крака и ръце, следвана плътно от марионетката на Люк. Ужасените вагаари изчезнаха зад ъгъла и изведнъж целият коридор изригна в огън и дим.

Взривната вълна помете марионетките и ги захвърли на пода. Люк потрепери, ушите му звънтяха, извърна се към Мара и кимна. Тя кимна в отговор и двамата хукнаха напред.

На ъгъла се сблъскаха с вагаарите, които се връщаха да проверят резултата от пъкления си замисъл. Срещата приключи за нула време.

— Дванайсет по-малко — отбеляза Люк и се огледа. Коридорът изглеждаше празен, нямаше и следа от движение до следващия завой десетина метра по-надолу. — С четиримата от преддверието на турболифта, правят шестнайсет.

— Само дете нямаме никаква представа, колко са общо — Мара подритна един труп. — Не ти ли се струва познат?

Люк намръщено изглежда лицето на пришълеца:

— Биърш ли е?

— Прилича на него. Изглеждат много по-впечатляващо в бойна броня, отколкото в глупавите си роби.

— Така е при повечето раси. Явно лично е предвождал атаката. Това е добър знак.

— Защо?

— Етош го нарече генерал, а след като изпраща един генерал на такава операция, значи не му остават много бойци.

— Прав си — съгласи се Мара. — Като се има предвид колко вагаари унищожихме на „Изходящ полет“ и колко са му необходими за управлението на крайцера, нищо чудно, че не му достигат войници.

— Или пък просто Биърш е бил прекалено самоуверен.

— Понякога си такъв оптимист — поклати глава Мара. — Изненадвам се, че не се занимаваш с политика. Хайде, да вървим, преди да измислят нещо ново.

Стигнаха до следващия завой без никакви инциденти и там спряха, за да се огледат. Все още никаква следа от врагове, но двайсетина метра по-надолу коридорът бе препречен от спусната от тавана аварийна врата.

— Изглежда чисто — прошепна той.

— Но точно там излизат три помещения — изтъкна Мара. — Чудесно място за засада.

Люк притвори очи и се присегна със Силата. Усещаше присъствието на враговете в целия крайцер, разпръснати като малки горещи мехурчета в студена зала. Но като че ли никое от тези мехурчета не бе наблизо.

— Не долавям нищо пред нас.

— И аз — призна неохотно Мара. — Но въпреки това не ми харесва.

— В такъв случай колкото по-бързо го минем, толкова по-добре.

Той огледа празния коридор зад гърба им, зави зад ъгъла и тръгна напред. Премина вратата към помещението вляво и в този миг следващата се отвори и от там изскочиха пет ръмжащи вълкодава. Той спря и вдигна лазерния меч. Зад Мара се чу отварянето на друга врата, показаха се още четири хищника и блокираха пътя за отстъпление.

— Е, много мило — измърмори Мара. — Виждаш ли какъв е модният стил на вълкодавите този сезон?

Люк едва сега забеляза завързаните под корема на животните гранати.

— Тъкмо се чудех какво са намислили — отбеляза той, стисна здраво меча и се замисли. Вълкодавите все още се задоволяваха само да ръмжат от разстояние. Но положението можеше да се промени всеки момент.

Мара бе стигнала до същия извод.

— Да пробваме стратегическо отстъпление, докато измислим как да се измъкнем — предложи тя, застана вдясно от Люк и натисна бутона за вратата до него. Тя се отвори и Мара набързо огледа помещението. — Чисто е. Идвай.

Двамата се пъхнаха вътре с извадени мечове. Вълкодавите не понечиха да ги последват. Мара натисна бутона и вратата се затвори. Люк намери копчето за осветлението, натисна го и прибра меча.

Оказаха се в една от помпените зали. Стените и таванът бяха плътно опасани от различни по големина тръби, които влизаха и излизаха от две огромни бръмчащи правоъгълни кутии, където се намираха помпите.

— Много уютно — измърмори Люк. От залата нямаше други изходи, но това не означаваше нищо за джедай с лазерен меч.

— Дай да си направим задна вратичка.

Извади меча си.

— Почакай! — спря го Мара.

Люк спря и се извърна през рамо.

— Какво?

Тя напрегнато се взираше в стената.

— Люк, каква е обичайната процедура при запечатването на пробойна в корпуса?

— Изпращаш няколко ремонтни дроида, затваряш аварийните врати, изсмукваш въздуха, за да изравниш налягането, и след това

отваряш вътрешните врати, за да им дадеш достъп до повредата.

— Точно така — кимна Мара. — Вагаарите са имали четири дни, за да запечатат направената от теб дупка в преддверието на турболифта. Знаем, че дроидите по поддръжката и ремонтните дроиди все още функционират и са отстранили щетите от атаката на Траун. А дори и да са се скапали, Естош със сигурност разполага с няколко скафандъра и не е било проблем да изпрати своите хора да поправят корпуса.

— Но не го е направил — каза замислено Люк. — Защо?

— Защото, ако бяхме дошли по пилона и бяхме намерили дупката запечатана, можехме да решим да се качим на борда от другаде — отвърна мрачно Мара. — А по този начин те с голяма доза сигурност могат да предскажат къде ще се появим, и следователно да превърнат този коридор в смъртоносна клопка — кимна към стената: — Така че вероятно това е част от замисъла.

— Права си — съгласи се Люк, прибра меча и отстъпи назад.

— В такъв случай най-добре да оставя тази работа на теб.

С три нежни разреза тя проби дупчица в стената.

— Страхотно — изръмжа тя и подуши рукналата течност.

— Отработено гориво. Естош любезно ни предлага възможността да се взривим.

— Колко мило от негова страна — Люк вдигна поглед към тавана. — Чудя се дали са виждали колко нависоко скачат джедаите.

— Съмнявам се. Но не е необходимо да си джедай, за да се изкачиш по плетеницата от тръби, така че най-вероятно са се погрижили и за тавана.

— Така е — призна той. — А надолу? Някаква представа, какво има под нас?

— Ами би трябвало да са подпорни греди, инсталации и други глупости. Но там много-много не бива да се размотават лазерни мечове.

— Значи пътят нагоре, надолу и встрани е затворен, а отвън ни чакат вълкодави с гранати.

— И залата се пълни с отработено гориво — напомни Мара. — Някакви идеи?

Погледът на Люк падна върху двете помпи. Бяха високи два метра и широки един, касата им бе направена от здрав метал, а отпред

капакът бе изпъкнал и представляваше нещо като дълбока правоъгълна сосиера.

— Да — отвърна той, дръпна ръчката и отвори единия капак. Беше направен от същия дебел метал. — Дай да ги свалим.

Извади меча, срязва пантите и подхвана капака чрез силата.

— Надявам се, не възнамеряваш да ги използваш като щитове — предупреди Мара и преряза втория капак. — Все пак гранатите са много.

— Не, друго съм намислил — увери я Люк, подпря капака на стената до вратата и прибра меча. — Сега ще се покатерим.

Хвана се за тръбите и се заизкачва. Мара го последва мълчаливо, очевидно не схващайки замисъла му, но бе решена да му даде възможност да се докаже. По едно време той усети, че тя се е досетила за идеята.

— Добре — той спря на около два метра над пода. Извърна глава през рамо, присегна се със Силата и повдигна двата капака във въздуха точно под него и Мара. — Готова ли си?

Вместо да отговори, тя извади меча си. Присегна се към стената, от която капеше гориво, и я разсече с меча. Процеждащата се струйка изведнъж се превърна в буен поток и потече по пода.

— Внимавай — предупреди Люк, локвата отработено гориво постепенно започна да изпълва залата. — Не забравяй, че капаците са дълбоки само десетина сантиметра.

— Знам — Мара беше прибрала лазерния меч в колана и бе извадила бластера. — Готови... Сега!

Вратата изведнъж се отвори и горивото потече по коридора. Един от вълкодавите изненадано изквича и Мара стреля с бластера в пода.

Горивото се възпламени с бумтене, пламъците изригнаха на метър височина. Макар че бе защитен от капака, Люк потръпна и инстинктивно се отдръпна от горещата вълна. Квиченето отвън се превърна в жаловито скимтене, чуваха се ужасени крясъци от страна на вагаарите. Височината на пламъците спадна до около трийсет сантиметра над пода, но горивото в коридора продължаваше да гори.

Сега беше моментът.

— Вземи десния — надвиквайки прашенето на пламъците, Люк й посочи капака до нея. Усети как тя го поема със Силата, концентрира

вниманието си върху другия, премести го към вратата и го спусна на пода. След това стисна палци наум и скочи. Приземи се точно в средата на капака. Пламъците пращяха около него, сякаш бе в лодка в огнена река. Изправи се и се огледа.

Коридорът бе пълен с огън, дим, викове и ръмжене. През маранята се виждаха обхванати от пламъци вагаари, които се въргаляха в агония и напразно се опитваха да избягат от огнената река. Вратата вляво отразяваше пламъците, от високата температура металът се разширяваше и пукаше.

За своя изненада преброи само две тела на вълкодави. Очевидно скоростта им служеше добре както при атака, така и при бягство.

Обърна се отново към залата, присегна се със Силата и измъкна втория капак от Мара. Прокара го над главата си и го закара през коридора точно пред вратата.

— Хайде!

Приклекна и скочи право в средата на втория капак. Извърна се през рамо и видя Мара да се приземява уверено в първия, обърна се отново и натисна бутона за отваряне на вратата.

От другата страна не ги очакваше никой, макар че, ако вагаарите им бяха приготвили засада, огнената река вероятно щеше да ги накара да се спасяват с бягство. Люк скочи отново, за да избегне огъня, и се извърна, за да помогне на Мара.

Но помощта му не бе необходима. Тя взе разстоянието на два скока и се приземи до него. Той се присегна и натисна бутона за затваряне на вратата още преди нозете ѝ да докоснат пода.

— Беше забавно — въздъхна тя и напълни дробовете си с въздух, за да ги прочисти от пушека. Вратата бе спряла горивото и сега тук гореше само една локва. — Улиър ще припадне, като види какво сме направили с крайцера му.

— Да ни прати сметката за ремонта — Люк се огледа. — Предлагам да тръгнем по този коридор. Командният мостик е четири палуби нагоре.

— Прието. Предполагам, че искаш да избегнем турболифтовете?

— Абсолютно — Люк вдигна поглед към високия таван. — Но както вече отбелязах, те не са ни виждали как скачаме.

Извади лазерния меч, засили се и го хвърли нагоре, като проби достатъчно широка дупка, за да минат през нея.

— Да вървим — той прибра лазерния меч, а Мара подхвана падащото от тавана парче и го блъсна настрани. — Да им видим сметката.

* * *

Стигнаха до нивото на командния мостик без повече инциденти. Или вагаарите бяха напълно обезкуражени от провала на огнения капан, или Мара бе права и отбраната им бе съсредоточена единствено в онзи коридор.

Но до самия мостик ги чакаше още път и вероятно Естош щеше да прати всичките си войници срещу тях. Нащрек, стискайки лазерните мечове, те поеха напред.

Люк се чудеше дали вагаарите не са се предали. Както вече бяха установили на долните палуби, разрушенията бяха най-големи в средата на крайцера, където атаката на Траун методично бе унищожила турболазерните оръдия и генераторите на щита. Отломките и падналите тавани предлагаха чудесни места за засада, но вагаарите не се опитаха да ги използват. От време на време срещаха кутии с експлозиви, сякаш захвърлени при паническото бягство на враговете от приближаващите джедаи. Двата капана, които не можеха да бъдат подминати, бяха бързо обезвредени.

Преминаха през централната част и навлязоха в отсека на екипажа. Тук съпротивата бе малко по-добре организирана. Групи от по трима до петима вагаари дебнеха по завоите и щом зърнеха Мара и Люк, откриваха ураганен огън. Сетивата и рефлексите на джедаите за сетен път се оказваха повече от достатъчни и обикновено след няколко секунди пришълците осъзнаваха, че елементът на изненадата отново им се е изплъзнал, и се оттегляха в сенките. По всичко личеше, че Естош е на прага на отчаянието.

Но Мара отказваше да го повярва.

— Намислил е нещо — прошепна тя и прескочи телата на двамата вагаари, които бяха имали лошия късмет отразените от нейния меч изстрели да ги уцелят смъртоносно.

— Разбира се, че е намислил нещо — Люк огледа поредния пресечен коридор. Този път никой не ги очакваше. — Въпросът е

какво. Какво друго са взели със себе си организаторите на „Изходящ полет“, което той би могъл да използва срещу нас?

— Скоро ще разберем. След няколко минути ще сме на мостика.

Продължиха предпазливо напред. След три минути пристигнаха.

Беше абсолютно същият като на К-1, само без големите разрушения от сблъсъка с астероида. Коридорът пред радарната зала се простираше по цялата ширина на кораба. Към залата водеха две врати — едната от коридора, от който идваха Люк и Мара, а втората — от главния десен коридор на трийсетина метра вдясно от тях. Мостикът трябваше да е след радарната зала и вероятно стените и вратата му бяха силно укрепени.

— Очакват ни — присегна се със Силата Люк. — Доста са. Усещам, че ни очакват.

— Нищо чудно. Какво предлагаш?

Люк погледна към изхода на главния десен коридор. Вагаарите бяха затворили вратите на радарната зала, което означаваше, че няма да се предадат лесно.

— Влизаме направо — реши той. — Или са минирали и двете врати, или са съсредоточили всичките си усилия върху опазването на самия мостик. И в двата случая...

— Почакай — спря го Мара, наклонила глава на една страна. — Чуваш ли?

Люк се намръщи. Към обичайните шумове на кораба се бе прибавил нов — дрънчене на метал. Отново обърна глава към изхода на главния десен коридор и изведнъж от там се показва машина на колела. Изскочи в широкото пространство пред радарната зала, спря и започна да се разгъва като цъфтящо метално цвете.

— О, не! — въздъхна Мара, прехвърли лазерния меч в лявата си ръка и извади бластера.

Закъсня. Машината приключи с разгъването си, извитата глава щръкна над трите крака, ръцете се протегнаха хоризонтално напред, появи се мъгливото проблясване на защитното поле и отрази изстрела на Мара към тавана. Главата се извърна, сякаш едва сега забеляза натрапниците, ръцете се извиха и насочиха бластерите към тях.

Истинска дроидека. И за разлика от онази, с която се бяха сблъскали не толкова отдавна в кръчмата на Джерф Хъксли, тази бе напълно изправна.

И ги държеше на мушка.

ГЛАВА 25

Дроидеката откри огън, Мара се извъртя, за да заеме отбранителна позиция, тъй като мечът ѝ бе в лявата ръка, но в този миг пред нея изскочи Люк и отклони прицеления в гърдите ѝ изстрел.

— Да изчезваме! — извика той.

Не беше нужно да повтаря. Отстъпвайки пред урагания огън, те се скриха в главния ляв коридор.

— Е, това вече...

— Приказките по-късно! — спря я Люк. — Чувам я да идва насам.

Мара изруга под нос, прибра бластера обратно в кобура на китката си и хукна.

— Чакай малко! — спря се изведнъж тя, беше ѝ хрумнало нещо. Зави към отворената врата вдясно. — Ти върви напред.

— Какво? — забави крачка Люк.

— Имам предчувствие — изсъска тя. — Върви, преди да те е видяла да си говориш сам.

Усещаше, че той не разбира какво прави, и изобщо не е щастлив, че я оставя сама. Но както тя усещаше съмненията му, така Люк долавяше увереността ѝ, че рискът си заслужава. Той кимна и хукна отново по коридора. Мара наостри уши, тракането на дроидеката се промени леко при вземането на резкия завой и след това машината се затъркаля след Люк. Тракането се промени отново, когато забеляза целта си в далечината, и се втурна да я преследва. Мара направи още няколко крачки навътре в залата, надявайки се сензорите на дроидеката да не я засекат, извади бластера и го насочи към вратата. Щеше да има възможност само за един изстрел...

Изведнъж пред погледа ѝ проблесна метал. Присегна се към Силата и натисна спусъка.

Дроидеката прелетя край нея и от коридора се чу внезапна какофония от скърцащ метал — машината бе спряла рязко, за да се справи с неочакваната атака по фланга. Мара скочи на крака и се

втурна към вратата, надявайки се, че ще успее да стреля отново, преди дроидеката да възстанови равновесието си.

Но машината бе прекалено бърза. Когато Мара изскочи в коридора, тя вече бе започнала да се извърта към нея. Мара се прицели в сензорите на главата и отново натисна спусъка.

Твърде късно. Дроидеката включи защитното си поле навреме и отрази изстрела. Изправи се в пълен ръст и оръжията ѝ се насочиха към Мара. Тя пусна бластера, извади лазерния меч и го вдигна пред себе си. Бластерите на дроидеката потрепнаха леко.

Изведнъж нещо голямо и черно прелетя по коридора, стовари се върху машината и първият ѝ залп отиде в пода. Мара отстъпи по коридора, отблъсквайки изстрелите с лазерния меч. Втори предмет се стовари върху дроидеката и тя се възползва от объркването ѝ, за да спринтира към десния коридор. Надяваше се, че някой враг не се спотайва зад ъгъла...

Нямаше никой. Десетина метра по-надолу изскочи Люк с вдигната длан.

— Спокойно. Не те преследва.

— Дано си прав — Мара дишаше тежко и задъхано. — Какво хвърляше по нея?

— Каквото намерих — посочи съседната работилница. — Първото бе някакъв трансформатор, а второто — счупена двуметрова греда.

— Доста са тежички — отбеляза обезсърчено Мара и двамата влязоха в работилницата. — След като подобни удари не постигнаха нищо, няма да се справим с нея по този начин.

— Права си. А ти? Какво стана с изстрела? Мара сви рамене:

— Сигурна съм, че уцелих сензорите на главата, но нямам представа, какви са повредите. Вероятно не са големи — след това нямаше проблеми с прицелването.

— Значи, като се сгъва, за да се придвижи, дроидеката изключва защитното си поле?

— Точно така. С включени защитни полета може само едва-едва да се клатушка напред. Проблемът е, че сгъната развива висока скорост и човек не може да се прицели добре.

— Особено с такъв малък бластер. Може би е добре да потърсим нещо по-мощно и да пробваме отново.

— Може — отвърна не особено убедено Мара. — Но тогава ще си имаме други проблеми. Колкото по-мощен е бластерът, толкова е по-голям, тежък и тромав. Дори и с помощта на Силата не ми бе лесно да я уцеля с моя, а с нещо по-тромаво трудно ще компенсираме скоростта и маневреността на дроидеката.

— А ако не се движи? Един голям бластер ще пробие ли защитното поле?

Мара поклати глава:

— Досега не съм си имала работа с дроидека, но вероятно по-скоро ще ни трябва истинско оръдие.

— Значи единственият изход е да я атакуваме по време на движение — заключи Люк. — Може би трябваше да пробваш да я нападнеш от засада с лазерния меч вместо с бластера.

— Нямаше да стане. Трябваше да се скрия точно до вратата и тогава тя щеше да ме усети, преди да се приближи достатъчно.

— Ами сега, след като сензорите ѝ са повредени?

— Не ми се иска да пробвам — отвърна колебливо Мара. — Дроидеките са с няколко различни комплекта сензори — излъчване, вибрация, какво ли още не. Може да се прицелва, като използва комбинация от данните на различните сензори.

— Страхотно — Люк звучеше все по-потиснат. — Не може да използваме бластери, нито пък лазерни мечове. И как са се справяли с тези машини джедаите от онова време?

Мара се усмихна:

— Бягали са. Не си спомням да съм чувала сам джедай да се справи с такава машина със защитно поле.

Люк бе неприятно изненадан.

— Охо...

— Охо, я — Мара подаде глава в коридора. — Нали каза, че е спряла?

Люк кимна.

— Чух я да се разгъва. Ако съдим по посоката на звука, мисля, че се е настанила между двете врати пред радарната зала.

— Като голям метален ворнскр.

— Абсолютно — Люк като че ли се поободри малко. — Сега поне знаем какво са били взели организаторите на „Изходящ полет“.

Но откъде, по дяволите, са намерили дроидека? Мислех, че тогава единствено Търговската лига ги е произвеждала.

— Да, но след инцидента на Набуу Търговската лига се опитваше да влезе отново в голямата политика. Държеше се много мило и дружелюбно, но успя да установи дипломатически отношения едва с няколко планети, преди сепаратистите да нападнат Геоносис и да избухнат Войните на клонингите. Вероятно са ги убедили да подарят няколко дроидеки на „Изходящ полет“, за да ги използват за охрана на колонииите, които ще основат по пътя. За щастие вагаарите май са успели да пуснат само една.

— Една е повече от достатъчна — отвърна сухо Люк. — Изненадан съм, че изобщо са били в състояние да я поправят.

— Аз не съм — отговори кисело Мара. — Колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че истинската цел на Естош е да се добере до технологията за производство на дроиди.

— Защо мислиш така?

— След като се появи първият дроид чистач на К-4 и ти се измъкна напред да разузнаеш, заговорихме за дроидите — Мара отново изпита вина и срам, че бе позволила толкова лесно да я подведат вагаарите. Трябваше веднага да се досети за истината, нали затова бе обучавана. — Тогава един от вагаарите попита специално за дроидеките. Няма откъде да е научил за съществуването им освен от ръководството за управление на крайцерите от „Изходящ полет“.

— Аха — кимна замислено Люк. — Но вече знаем, че те са го откраднали от Фел.

— Така е. Но ръководството се състои от четири пълни чипа. Не ми се вярва съвсем случайно да попаднат на списъка с дроиди. Явно нарочно са го търсили.

— Да, иначе няма как да са изучили управлението на крайцера. Значи цялата тази история е само за няколко обикновени дроида?

— За нас са „само няколко обикновени дроида“, защото сме свикнали с тях — изтъкна Мара. — Спомняш ли си, Фел каза, че чисите не използват дроиди? След като те нямат, значи в тази част на космоса никой не разполага с тях. Ако вагаарите се научат да произвеждат армии от дроиди, ще имат огромно предимство пред останалите, особено пред не толкова развитите народи, които май са предпочитаната им жертва.

— Сигурно си права. Значи първоначалният план е бил да избият всички на борда на „Посланик Чаф“, да съберат дроидите от „Изходящ полет“ и след това да се измъкнат от Редута, преди да са ги усетили.

— Така предполагам. А сега на всичкото отгоре получиха и един крайцер бонус.

Люк смръщи лице.

— Хубав бонус. Главнокомандващият им ще се пръсне от кеф, като го види.

— Само че ние ще ги спрем — обяви решително Мара. — Хайде, нали си майстор джедай. Измисли нещо.

— Може би не се налага да я унищожим. Всъщност на нас ни трябва да проникнем на командния мостик и да поемем контрола върху кораба.

— И какво предлагаш? Да убедим дроидеката да си затвори очите или да извърне глава за миг, за да минем край нея?

Люк се усмихна:

— Всъщност може точно това да направим.

* * *

Люк внимателно се промъкна към изхода на десния коридор. Право пред него бе вратата към радарната зала, а вляво би трябвало да е дроидеката.

Мара бе трийсетина метра по-надолу, на изхода на левия коридор. Дроидеката бе точно между двамата. А както бяха закрепени оръжията ѝ, тя можеше да стреля само в една посока. Той се стегна, извади лазерния меч и пристъпи напред.

Както очакваше, дроидеката стоеше между двете врати с гръб към мостика. Щом сензорите доловиха присъствието му, защитните полета веднага се включиха и бластерите се извъртяха към него.

— Ето ме! — извика Люк, вдигна меча и направи още две крачки напред. — Хайде, ела!

Машината отвърна с ураганен огън. Мечът на Люк летеше наляво-надясно, отклонявайки изстрелите, докато той бавно отстъпваше. Стигна до ъгъла и се шмугна в безопасност в коридора.

Прибра меча, обърна се и хукна, наострил уши да чуе тракането на колелата на дроидеката.

Само че никой не го преследваше. Той спря изненадан и се послуша. Машината я нямаше. Обърна се отново, върна се на ъгъла и подаде глава.

Веднага прозвуча залп, от стените се разхвърчаха парчета метал. Но за кратката частица от секундата Люк успя да зърне, че дроидеката не бе помръднала и на сантиметър от мястото си.

Той се върна няколко крачки назад в коридора и извади преподавателя:

— Мара?

— Май не иска да си поиграете, а?

— Да, изглежда напълно щастлива да си седи там. Искаш ли да се пробваш?

— Не си заслужава. Знае, че сме двама, и е достатъчно умна, за да не се втурне да преследва единия и да остави другия да прави каквото си иска.

— Все пак си струваше да се пробваме. Явно ще се наложи да минем към план Б. Готова ли си?

— Абсолютно. Пази се.

— Слушам.

Люк изключи преподавателя и го закачи на колана. Върна се на ъгъла, вдигна лазерния меч и се приготви да... И се извъртя на сто и осемдесет градуса за част от секундата преди врагът в другия край на коридора да открие огън. Поредният отряд вагаари си пробваха късмета, надявайки се да го изненадат, докато той се занимаваше с дроидеката.

Атаката бе с бърз и предизвестен край. Един от отклонените с лазерния меч изстрели уцели някой от вагаарите и Люк долови избухналата в тялото болка. След по-малко от половин минута нападателите отстъпиха, влачейки ранения си другар.

Той си пое дълбоко дъх, усещайки надигналата се у Мара тревога. Успокои я мислено, че е добре, и я предупреди да си пази гърба. Пристъпи отново към ъгъла, стиснал лазерния меч в ръка, и внезапно хукна към вратата отсреща.

Дроидеката вероятно бе очаквала повторение на предишното предпазливо нападение. Първите изстрели го подминаха, той прекоси

коридора и спря пред вратата на радарната зала. Вторият опит на дроидеката бе по-точен и Люк със стиснати зъби отклони изстрелите с лазерния меч. Не смееше да погледне настрани, но ако Мара спазваше плана, сега би трябвало да се промъква към другата врата на радарната зала...

Изведнъж дроидеката прекрати стрелбата и се извъртя. Люк успя да зърне как Мара пъха лазерния меч във вратата, и в този миг дроидеката откри огън по нея. Дъхът му заседна в гърлото. Но Мара бе нащрек и извади меча навреме, за да отбие изстрелите.

Сега, когато дроидеката се бе съсредоточила върху новата мишена, бе ред на Люк. Вдигна лазерния меч хоризонтално, без да изпуска от поглед машината, и заби острието във вратата.

Дроидеката отново реагира мигновено. Люк измъкна лазерния меч и отби атаката на четирицевните бластери. Сега Мара щеше отново да се опита да проникне в радарната зала и в крайна сметка поне единият от тях щеше да успее.

Очевидно дроидеката бе стигнала до същия извод. Изстреля един последен залп към Люк, свали защитното си поле, сгъна се на колело и се затъркаля към Мара. Люк се втурна след нея и едва успя да вдигне лазерния меч, за да отбие внезапно изстреляните залпове към него.

Забави крачка от изненада. Не знаеше, че дроидеките могат да стрелят по време на движение. Машината изстреля един залп към Мара, след това — към Люк и отново към Мара...

Люк рязко си пое дъх и се втурна с всички сили напред, беше се досетил каква бе истинската цел на дроидеката — възнамеряваше да се изтъркаля до Мара, а от близко разстояние дори и джедайските способности и рефлексии нямаше да са достатъчни, за да се спаси. „Бягай!, извика мислено той. Измъквай се! Веднага!“

Мара не помръдна. Очевидно бе разгадала плана, но вместо да се опита да се измъкне, чакаше, стиснала лазерния меч, готова да посрещне лице в лице унищожителната машина. Люк изруга, отчасти от гняв, отчасти от страх, и отчаяно се спусна към съпругата си. Дроидеката вече почти бе стигнала до нея, стреля за последен път от сгънатата си форма на колело и спря на два метра от Мара. Едва сега тя помръдна, скочи напред и замахна с лазерния меч.

Механичните рефлексии се оказаха отново по-бързи. Защитното поле изникна, преди машината да се разгъне напълно, и острието на

лазерния меч отскочи. Дроидеката продължи да се разгъва, бластерите ѝ се извъртяха към Мара и откриха огън. В този миг с отчаян последен скок Люк хвърли лазерния си меч и блокира изстрелите.

— Изчезвай! — извика той.

Мара не се нуждаеше от повторна подкана. Скочи, сграбчи меча на Люк във въздуха, приземи се на пода и хукна. По пътя подаде меча на Люк и двамата затичаха рамо до рамо към безопасния десен коридор.

Само че той можеше да се окаже не чак толкова безопасен. Зад себе си те чува как дроидеката отново се сгъна и се затърколи след тях. Сега бе наясно къде са и двете мишени, и очевидно бе решила да премине в нападение.

Стигнаха до десния коридор и завиха.

— След нас е! — извика задъхано Мара.

— Знам. Може би все пак ще се наложи да използваме засадата с лазерен меч.

Мара не отговори. Вероятно си мислеше, че очевидно сензорите на дроидеката не са чак толкова повредени и засадата ще се окаже провал. А сигурно просто пестеше дъха си.

И този път долови шума зад себе си точно навреме.

— Внимавай! — извика той, закова се намясто и се обърна. Дроидеката бе спряла и се разгъваше. — Натам! — заповяда Люк и кимна към пресечения коридор няколко метра назад.

Машината откри огън, но на това разстояние джедайските рефлексии лесно се справиха с нападението. След няколко секунди се скриха в безопасност в страничния коридор.

За момент се облегнаха задъхани на хладната метална стена. Чуваше се как дроидеката се сгъва отново, и Люк рискува да надзърне зад ъгъла. Ако решише, че ги е хванала натясно, и се спуснеше след тях...

Но след като врагът бе изчезнал от погледа ѝ, машината бе решила да се върне на поста си. Люк наблюдаваше как приключва с нагъването и почти нехайно се прибира към коридора пред радарната зала.

— Така няма да стане — въздъхна той.

— Нима? — изръмжа Мара. — Благодаря, че ме спаси преди малко. Мислех, че ще имам възможност да забия меча в нея, преди да

включи защитното поле.

— Вероятно те е видяла. Знаеше ли, че може да стреля в движение?

— Не. Или е добре пазена тайна, или е ново подобрение. Но не е много ефикасно — може да стреля само в посоката на движение, и то когато при въртенето бластерите са обърнати нататък.

Люк изсумтя:

— На мен ми се стори достатъчно.

— Не споря за това — Мара поклати глава. — Трябва ни нов подход. Ако продължим така, накрая ще се изморим и ще ни види сметката.

— Или вагаарите ще ни издебнат, докато се разправяме с нея — съгласи се Люк. — Дай да помислим. Не може да постигнем нищо, когато защитното поле е включено. Следователно трябва да я издебнем, докато се търкаля или точно след като спре и започне да се разгъва.

— А тя може да включи защитното поле още преди да се е разгънала напълно, ако усети нападател наблизо.

— Което означава, че не бива да ѝ позволим да ни види. Пак се връщаме на идеята за засада.

— Точно така. Проблемът е, че единственото подходящо място тук е в някоя от залите по коридора.

— Това вече го пробвахме.

— Да. Значи трябва да я накараме да ни последва някъде другаде. Например назад към кърмата до бластерните оръдия, там разрушенията са повече.

Люк поклати глава:

— Няма да се излъже. Нали я видя какво прави — въпреки че и двамата сме ѝ пред очите, спира на два метра от коридора пред радарната зала, стреля няколко пъти и се връща на поста си.

— Мдаа... — въздъхна Мара и изведнъж изражението ѝ леко се промени. — Мислиш ли, че можеш да посочиш къде точно спира?

Люк зарови в паметта си.

— И двата пъти спря на два метра от изхода, точно в средата на коридора. Разбира се, няма никаква гаранция, че ще спре на същото място следващия път.

— А, напротив — усмихна се Мара. — Дори и да е от моделите с изкуствен интелект, вагаарите едва ли имат уменията да програмират нещо нестандартно. Предполагам, че ще се придържа абсолютно към определения ѝ периметър.

— Добре — изглежда я подозрително Люк. Познаваше това изражение и обикновено то вещаеше неприятности. — Но и там няма никакво прикритие за засада.

— Нищо. Нас прикритие не ни трябва. Ето го и плана...

* * *

Стиснал здраво лазерния меч, Люк за сетен път излезе от коридора пред радарната зала.

Главата на дроидеката се завъртя към него, на машината сякаш не ѝ се вярваше, че човекът ще пробва същия номер отново. Люк продължи напред и дроидеката насочи бластерите си към него.

— Готови — прошепна Люк. Направи трета крачка, усети как Мара се приближава по коридора зад него...

И изведнъж всичко изчезна, дроидеката откри огън.

Мечът на Люк проблясваше напред-назад, отклонявайки изстрелите, той продължи към вратата на радарната зала. Стигна до нея, а зад него Мара извади лазерния си меч.

Дроидеката реагира мигновено. В момента, в който Мара заби острието на меча във вратата, машината прекрати стрелбата, нагъна се и се затъркаля с пълна скорост към тях. Люк я наблюдаваше как се приближава, опитваше се да прецени времето до секундата...

— Сега! — извика той, Мара прибра меча си и се скри в коридора. Люк остана на мястото си още половин секунда и хукна след нея.

Дроидеката продължи напред. Люк чу леката промяна в скърцането при завиването на машината и ускори ход. Ако грешеше за точното място, на което бе спряла дроидеката предишния път, или пък ако машината не бе точно толкова прецизно програмирана, колкото Мара се надяваше, номерът им нямаше да мине.

Звукът от търкалящи се колела изведнъж секна.

— Ето! — извика Мара и се закова на място.

Люк спря, извъртя се с готов в ръката лазерен меч. Дроидеката стоеше в средата на коридора точно на същото място, където се бе намирала предишните два пъти, когато ги бе преследвала в тази посока. Разгъна се и включи защитните полета.

А под нея, до един от трите крака, лежеше тяхното тайно оръжие, което Мара бе оставила, преди да предприемат лъжливата си маневра.

Старият лазерен меч на Лорана Джинзлър.

Вътре в защитното поле на дроидеката.

Люк триумфално вдигна лазерния меч. В момента, в който бластерите на дроидеката се извърнаха към тях, Мара се присегна към Силата, повдигна лазерния меч на Лорана, завъртя го с острието нагоре и го насочи към широкия брониран торс. Зеленикавото острие изникна с астматично съскане и проряза на две тежкото туловище на машината...

Люк усети трепването в Силата частица от секундата преди взрива.

— Залегни! — извика той, сграбчи Мара в прегръдка на Силата и я повали на пода с гръб към обречената машина.

И в този миг дроидеката избухна.

Люк стисна очи, ударната вълна прелетя над тях като пустинен смерч и изгори врата му, повдигна го от пода и го захвърли срещу стената, метални шрапнели се забиха в гърба, ръцете и краката му като стотици разгневени оси. Лютив дим изпълни ноздрите му, но след миг от обратната посока нахлу по-хладен въздух, запълвайки създадения вакуум.

И отново всичко потъна в покой. Люк предпазливо отвори очи и извърна глава. Дроидеката я нямаше. Както и мечът на Лорана и вратата към радарната зала.

— Хайде — изправи се той. Виеше му се свят, но иначе бе добре. — Да вървим, преди да са се съвзели.

— Какво? — попита замаяно Мара, потри буза и се изправи, олюлявайки се. — О, колко хубаво се получи!

— Аха — Люк потърси лазерния си меч, който по неясни причини се намирал на три метра надолу по коридора, присегна се със Силата и той полетя към ръката му. — Явно там долу се е намирал миниреакторът.

— Очевидно — Мара спря и издърпа меча си. — Аз исках само да я изключа, а не да я взривя.

— Сигурно си засегнала някой клапан — той си пое дълбоко дъх и я огледа. Дрехите ѝ бяха почернели, но, с изключение на няколко леки изгаряния и повърхностни рани, изглеждаше добре. У нея все още се долавяше известно замайване, но то бързо щеше да изчезне. — Хайде, да вървим.

— Идвам — този път гласът ѝ прозвуча по-уверено. Тя разтърси глава и пое напред. — Време е да приключваме вече.

Лявото крило на вратата бе паднало навътре, дебелият метал се бе нагънал на хармоника и през отвора можеха да минат един до друг двама души. Люк и Мара пристъпиха вътре с извадени мечове.

Оказа се, че предпазливостта им е излишна. В коридора ударната вълна от избухналата дроидека бе имала накъде да се разгърне, а вътре, в относително тясното затворено пространство на радарната зала, се бе завихрила с унищожителна сила. В креслата пред екраните, по пода и пред командните табла лежаха около двайсетина мъртви вагаари.

— Давай напред — реши Люк и пое покрай редиците екрани към вратата на мостика. — Преди Естош да разбере, че сме тук.

— Ти върви — Мара кимна към един екран, на който просветваше нещо. — А аз ще погледна какво се случва там.

Люк кимна и пое през редиците екрани към вратата. Вече бе почти до нея, когато се чу ужасяващо скърцане и вратата започна да се отваря.

— Шшшт! — изшътка Люк и скочи зад едно шкафче. Прибра лазерния меч и внимателно надникна.

На прага стояха двама изплашени вагаари, стиснали в ръце тежки бластери. В краката им ръмжаха два вълкодава.

Люк сдържа дъха си, най-сетне късметът се обръщаше в тяхна полза. Въпреки дебелите стени вагаарите на мостика все пак бяха усетили експлозията и Естош очевидно бе решил, че си заслужава рискът да изпрати някой да види какво се бе случило.

Което означаваше, че сега мостикът бе отворен и единственото препятствие бяха двамата войници и вълкодавите.

Въпросът бе как да се възползват от тази възможност.

Един от войниците извика нещо през рамо. Отвътре му отговориха. Двата вагари неохотно прекрчиха прага и поеха към разцепената врата, стискайки здраво оръжията си.

И в този момент един от вълкодавите извърна глава към Люк.

Люк устоя на погледа му и се присегна със Силата. На борда на „Изходящ полет“ бе докоснал нервните центрове на няколко от хищниците и бе намерил начин да ги приспи, без да им навреди. Но сега му бе необходимо нещо друго, нещо, което да потиснеше любопитството и агресивните им инстинкти, без да ги просне на пода в безсъзнание. Внимателно, но бързо, той проследи нервната система...

В другия край на залата някой изстена.

Двата вагари подскочиха едновременно и извърнаха оръжията си нататък. Отново се чу стон, последван от задушливо хъхрене. Единият прошепна нещо на вълкодавите, Люк бе напълно забравен и двете животни се втурнаха нататък. Вагарите поеха след тях. Вратата към мостика започна бавно да се затваря.

Люк усмихнат изскочи от прикритието си, направи две крачки зад нищо неподозиращите войници и се шмугна през затварящата се врата.

ГЛАВА 26

Промъкна се толкова тихо, че в първия миг никой не го забеляза. Люк се възползва от този миг, за да прецени бързо положението — пред екраните и командните табла стояха десет вагаари в кафяви униформи, през илюминатора все още се виждаха неясните точки и линии на хиперпространството, данните на големия екран на дясната стена показваха, че им остават още три минути до командната станция „Браск Ото“.

В този миг вагаарецът, който бе пред системата за управление на херметическите врати, изведнъж го съзря и извика сподавено.

Останалите се извъртяха към него. Люк извади лазерния меч, вагаарите измъкнаха бластери и откриха огън.

По-голямата част от първия панически залп отиде напразно. Люк с лекота блокира трите изстрела, които летяха към него, като ги насочи към телата на вагаарите, за да не засегне жизненоважното оборудване на мостика. Следващият залп бе също толкова сватбарски, тъй като оцелелите вагаари внезапно осъзнаха в каква опасност се намират, и се втурнаха да търсят прикритие. Люк се възползва от неочакваното затишие, просна в безсъзнание този, който командваше системата за управление на херметическите врати, присегна се със Силата и отново отвори вратата към радарната зала. Сгушилите се зад креслата и командните табла вагаари започнаха да стрелят и след миг още двама от тях лежаха на пода. Люк усети, че Мара се приближава да му помогне и...

— Амакрайзер!

Изведнъж огънят секна. Люк стоеше в готовност, изострил сетивата си.

— Вие, джедаите, наистина сте забележителни воини — обади се един вагаарец и прибра бластера в кобура си. — Ако не ви бях виждал с очите си, нямаше да го повярвам.

— Полезно е от време на време човек да се изненадва — отбеляза Люк. — Изглеждаш добре в униформа, Естош.

— Сега съм такъв, какъвто съм в действителност — изпъна се гордо Естош. — Не съм жалкият мрънкащ нещастник, на когото се правех.

— Ролята ти отиваше — обади се от прага Мара, влезе и застана до Люк. — Макар че малко преиграхте, струва ми се.

— Няма значение — Естош закричи нехайно по мостика. — Заблудихме ви всички, мислехте ни за напълно безобидни.

— Не, не всички — поправи го Мара. — Аристокра Формби знаеше от самото начало кои сте.

Естош замръзна на място:

— Лъжеш!

Тя поклати глава.

— Не, не лъжа. Но не си длъжен да ми вярваш. Е, вече разполагате с дроиди. Дори отмъкнахте и един крайцер. Каква е останалата част от плана?

Вагаарецът присви устни:

— Пак оставяш жената да води разпита, а? — подхвърли подигравателно към Люк и закричи отново.

— Мара просто поддържа разговора — отвърна Люк и сбърчи чело. Изведнъж си даде сметка, че Естош не се разхожда безцелно, а се опитва да стигне някъде.

— Говоренето е за жалките нещастници и жертвите — изсумтя презрително Естош. — Воините говорят най-добре с действията си.

— Ние сме майстори и на думите, и на действията.

Какво ли бе замислил? Един от убитите при първия залп лежеше върху командната конзола пред Естош. Възможно ли бе в мъртвеца да се криеше някакво оръжие, до което искаше да се добере? Или искаше да направи важна промяна в курса на кораба?

На няколко метра от него двама живи вагаари стояха и гледаха мълчаливо джедаите. Дали Естош не възнамеряваше да се скрие зад тях и да ги използва като жив щит, за да изиграе някакъв номер?

И в двата случая бе време да сложи край на представлението. Люк отпусна тежестта на левия си крак, понечи да премести десния напред и да пресече пътя на Естош...

— Остави го — прошепна Мара.

Люк объркано я изгледа. В очарователните зелени очи блестеше пламъче, на устните ѝ танцуваше усмивка. Тя извърна глава за миг към

него и сбърчи нос.

— Воините не се интересуват от приказки — продължи презрително Естош.

Люк се обърна отново към него, присегна се към Силата и изостри сетивата си. Безсмислената тирада на вагаареца загърмя в ушите му, но не звуците му трябваха сега. Пое дълбоко дъх, усети различните миризми на старост, прах, хора и вагаари... Какво ли бе забелязала Мара?

Да, съвсем лек и далечен аромат. Вдиша отново и замря... Не беше познатият аромат на експлозиви, както бе очаквал, а нещо много по-смъртоносно.

Отрова.

И то не каква да е, а разяждаща отрова, която прониква през дихателните маски и филтри до дробовите на жертвата; последното оръжие на отчаяния, смъртоносно за защитника и нападателя, използвано единствено когато поражението е неизбежно, но е немислимо да оставиш победата на врага.

Огледа набързо мостика. Съществуваха десетки джедайски техники за справяне с отрови. Проблемът бе, че те не помагаша срещу тази. Разяждащата отрова бе на киселинна основа и трябваше едновременно да се използват техники за справяне с отровите и техники за лечение, което бе почти невъзможно дори за един опитен джедай.

А отровата можеше да е скрита навсякъде на мостика и да бъде задействана от всеки един от вагаарите. След като бяха усетили аромата във въздуха, той и Мара нямаше как да стигнат до отровата само по миризмата.

Погледна въпросително Мара. В очите ѝ все още блестяха пламъчета, за миг съзнанията им се докоснаха, обменяйки безмълвно възможности, планове, решения.

— ...които нямат своя сила и разум — продължаваше наглед безцелната си разходка Естош.

— Не съм сигурна — обади се Мара. — Ясно е, че вие разполагате с доста груба сила, но зад нея не стои разум. По отношение на хитростта сте направо жалки. Аристокра Формби знаеше от самото начало кои сте, а и ние с Люк знаем за

изтребителоносача, който ви чака край командната станция „Браск Ото“.

— А сега имаме числено и техническо превъзходство — обади се Люк, разгадал целта на Мара. Ако се опитаха да преговарят, Естош нямаше да заподозре, че са се досетили за отчаяното му самоубийствено намерение. А и ако успееш да го убедят да се предаде, щеше да е далеч по-добре. — Така че защо не се предадете? В замяна ще ви гарантираме безопасно преминаване през територията на чисите.

— На тези, които останахте — допълни Мара. — Колкото повече отлагаш решението, толкова повече ще намалява войската ти.

— Вероятно — Естош спря нехайно пред командното табло. — Но пък едва ли някой от нас очаква да излезе жив от този кораб.

Приведе се напред, подпрял ръце на командното табло.

— Бъдещата победа на империята на вагаарите е достатъчна отплата за нашите усилия.

— Но дори и това няма да получите — отвърна тихо Люк.

— Ще видим — Естош си пое дълбоко дъх и се изпъна в цял ръст. Ръцете му внезапно затанцуваха по командното табло, чу се тихо пиукане и в следващия миг блестящите линии на хиперпространството се разпаднаха на отделни звезди.

Право пред тях се виждаха светлините на командната станция „Браск Ото“, около която кръжаха стотици изтребители. Люк потрепери.

— Победата е наша! — обяви спокойно Естош и вдигна ръце. — Време е да умрете!

Стисна ръце в юмруци и от ръкавите му бликнаха струи светложелена течност.

— Сега! — извика Мара и скочи към червеното шкафче на стената до вратата.

Люк си пое дълбоко дъх, задържа го и се втурна през лабиринта от кресла към Естош. Двамата вагаари, които бяха най-близо до командира си, вече се бяха строполили и се гърчеха в страшни мъки. Естош се извъртя, за да насочи струите право в лицето му. Очевидно и той съдържаше дъха си, надяваше се да живее достатъчно дълго, за да види как враговете му умират.

Изведнџ, изненадващо дори и за Люк, лазерният меч на Мара проблесна високо във въздуха и полетя над мостика. Естош инстинктивно се наведе и извърна глава да проследи оръжието.

В този миг Люк пристъпи към него, наведе се, за да избегне струите, и с два бързи удара на лазерния меч проряза ръкавите на Естош и прикачените към ръцете му контейнери с отровата.

Чу се „пуф“, отровният газ излетя във формата на зелен облак. Мъглата погълна лицето на Естош, продължи да нараства и принуди Люк да отстъпи. Естош залитна към него, лицето му почти не се виждаше зад отровния облак, тялото му се извиваше неконтролируемо, отровната киселина разяждаше кожата и въпреки усилията му проникваше в дробовете. За момент успя да прикове поглед в Люк и в този миг лазерният меч на Мара се стовари върху илюминатора и го проби.

За частица от секундата на мостика се изви буря и въздухът изчезна във вакуума на космическото пространство. Растящият отровен облак около главата на Естош бе изсмукан навън, аварийните херметически врати зад Люк реагираха на внезапния спад в налягането и се затвориха.

Вихърът повали Естош и той се просна на пода. Извърна се към Люк, ръцете му безпомощно и отчаяно търсеха опора, лицето му бе маска на болка и омраза.

— Джедаи! — прошепна той дрезгаво, последният му дъх бе проклетие.

Но Люк вече го нямаше, беше се спуснал към пробитата от Мара дупка, устремената навън въздушна струя увеличаваше скоростта му. Лазерният ѝ меч плуваше във въртежа на въздушните потоци около дупката, той се присегна със Силата, привлече го към себе си и го закачи на колана. Дробовете го боляха, налягането бе паднало почти до нула и той отново се присегна със Силата, за да запази съзнание. Стигна до илюминатора, спря и се извъртя.

В другия край на мостика Мара бе отворила шкафчето за спешни случаи, с едната ръка държеше кранчето на кислородната бутилка, а с другата — комплект за херметично запечатване. Люк кимна, тя отвъртя кранчето и пусна комплекта, въздушното течение го поде и го закара право в разтворената му длан.

Вихърът бе спаднал до едва доловимо свистене, но сега отново започна да се усилва, подхранван от кислородната бутилка. Люк изчака още няколко секунди, за да е сигурен, че всичият отровен газ е изсмукан в космоса, отвори комплекта и запечата дупката.

Напорът изчезна, налягането започна да се възстановява. Той изпусна съдържания дъх и внимателно напълни дробовете си. Долавяше се едва доловим мирис, но отровния газ бе твърде разреден, за да представлява някаква опасност.

Огледа се. Вагаарите лежах мъртви върху командните табла и по пода.

Въздъхна. „Джедаите уважават всички форми на живот...“

— Хайде, Люк, чака ни още работа — извика Мара.

Люк се обърна към нея. Тя се бе привела над навигационното командно табло, към което се бе стремил Естош, преди да умре.

— Идвам. Какво е направил?

— Точно каквото очаквах — изсумтя Мара и той усети мрачното ѝ задоволство. — Добре, че го хванах навреме. Сега само трябва да измислим какво ще правим — кимна към илюминатора.

Люк се извърна. Последните команди на Естош бяха насочили крайцера към командната станция на чисите.

Положението на чисите бе твърде незавидно. Кръжащите около станцията изстребители бяха маневрени и тежковъоръжени. Защитните полета на базата все още издържаха, но методичните атаки на вагаарите бързо щяха да сломят съпротивата. Встрани от битката бе изстребителоносачът, който празен приличаше на изсъхнала шушулка.

— Виж какво са постигнали за няколко минути — прошепна Мара. — Тези типове са доста добри.

— Това ли видя в радарната зала? — попита Люк. Тя кимна, клатейки глава:

— Да, онова вероятно е било заповедта за атака. Нищо чудно, че Формби е търсел повод да им види сметката.

— Едва ли ще им е нужен друг — отвърна Люк и отиде до командното табло на оръдията. — Мислиш ли, че това старо корито все още е годно за бой?

— Срещу толкова малки изстребители? В никакъв случай. А и сме само ние двамата. Освен това едва ли разполагаме с нещо повече от

антиметеоритните лазерни оръдия. Траун е унищожил всички тежки оръдия още преди петдесет години.

Едно от командните табла изпиука и се чу вагаарски глас.

— Забелязаха ни — пристъпи натам Мара. — Искаш ли да им кажеш нещо?

— Почакай малко — спря я Люк, в съзнанието му се зараждаше идея. — Не отговаряй. Намери радара и ми кажи какво е положението на изстребителоносача.

Усети объркването на Мара, но тя пое по мостика без въпроси. Люк тръгна в другата посока — към командните табла на оръдията. Може би Траун бе пропуснал нещо.

Не. Индикаторите на всички турболазерни и йонни оръдия светеха червено.

— Готово — извика Мара. — Носачът е за отписване. Енергията му е на привършване, животоподдържащите системи са на червено, засичам сериозни пробойни в корпуса на кърмата и на носа.

— Вероятно там са се намирали тежките оръдия — отвърна със задоволство Люк. — Надяхах се чисите да са успели да го поразтърсят, преди да ги обградят.

— Но все пак остават изстребителите — изтъкна Мара. — А ние сме без никакви оръжия.

— Няма да ни трябват — увери я Люк. — Върни се на навигационното командно табло...

Изведнъж по корпуса забарабани лазерен огън.

— Какво ста...?

— Чиски изстребители — отвърна Мара и сграбчи командното табло, за да се задържи на крака, тъй като подът се разлюля под краката им. — Най-малко двайсет.

Люк прехапа устни. Беше измислил невероятен план, а сега чисите заплашваха да го провалят напълно. И да унищожат крайцера.

— Ще излъча съобщението на Формби — предложи Мара, нов залп разтърси корпуса. — Ако ни повярват...

— Недей! — спря я Люк и се огледа. Трябваше да е тук някъде. — Никакви съобщения. Въведи в навигационния компютър курс към станцията.

— Какво? Люк...

— Не спори! — извика той, приближи се до командното табло и огледа околните екрани. — Ако се свържем с чисите, вагаарите ще разберат, че предавателят ни е в ред.

— И това проблем ли е?

— Да, и то голям — крайцерът бавно започна да се извърта. — Трябва да изглеждаме така, сякаш крайцерът все още е под командването на Естош, но без предаватели и... — той замълча. Най-сетне намери командното табло за антиметеоритните лазерни оръдия, беше между командното табло за йонните оръдия и командното табло за предните защитни полета. — Поддържай този курс — заповяда той и включи лазерните оръдия. Лампичките веднага светнаха в зелено. — Добре. Каква точно бе паролата на Драск?

— Две-пауза-едно-пауза-две — отвърна Мара. — Изобщо не разбирам какво правиш.

— Стискай палци — изстребителите на чисите се приготвиха за нов удар. Люк стисна палци наум, насочи лазерното оръдие над първите изстребители и натисна копчето: изстрел, изстрел; пауза; изстрел; пауза; изстрел, изстрел.

В първия момент нищо не се случи. Изстребителите завършиха виража, прегрупираха се и се понесоха отново към крайцера. Люк изстреля сигнала още веднъж, отново прицелвайки се встрани от изстребителите. Те продължиха напред, той подаде паролата за трети път...

И изстребителите прелетяха над крайцера и по корпуса затрещяха изстрели. Само че този път не се чуха експлозии при попаденията, нямаше изпаряване на метал, нито сътресения — просто нищо.

— Не може да бъде! — извика Мара. — Намалили са мощността на лазерите до минимум. Разбрали са сигнала!

— И са достатъчно умни, за да не се издадат пред вагаарите — отвърна Люк и отново закри по мостика, явно търсейки нещо. — Чисите май започват да ми допадат.

— Идват отново — докладва Мара. — Да продължа ли същия курс?

— Да — Люк най-сетне откри това, което му трябваше. Включи таблото и попита: — Къде са изстребителите на чисите?

— Вляво от нас.

— Добре. Извърти ни към вагаарите.

— Ясно.

Големият кораб бавно започна да се извърта и Люк насочи вниманието си към атакуващите вагаари. Ако реагираха така, както всеки пилот на изстребител би реагирал при тези обстоятелства...

Сдържа дъха си. Вагаарите прекратяваха нападението на станцията!

— Продължавай! — заповяда той, прикривайки вълнението си.
— Трябва да сме между чисите и вагаарите.

— Чисите стрелят отново. И този път само за показно.

— Страхотно — Люк не отделяше погледа си от вагаарите. Те напълно изоставиха станцията, прегрупираха се и се насочиха право към крайцера.

Мара също бе забелязала маневрите им.

— Люк? — извика тя нерешително.

— Довери ми се — присегна се и натисна копчето на командното табло пред себе си.

Някъде дълбоко под тях се чу скърцане и металните врати на предния десен хангар неохотно се отвориха. Мара подсвирна:

— Шегуваш се! Нали не мислиш, че те... не го вярвам!

— Разбира се, че ще го направят. Все пак техният носач е извън строя. Къде другаде биха могли да отидат?

— Ти си най-самоуверената луда глава в галактиката — поклати глава тя.

— По-луд дори и от Хан ли? — попита невинно Люк. — Благодаря ти.

— Това не е комплимент. Пое невероятен риск.

— Не е точно така, все пак познавам мисленето на пилотите на изстребители. За тях най-важното нещо в битката е да има къде да се приберат — усмихна се изкривено. — И за вагаарите ние сме техният хангар.

Двамата стояха и наблюдаваха как и последният вагаарски изстребител се скрива в крайцера.

— Готово — обяви Люк и натисна копчето да затвори голямата врата на хангара. — Сега вече може да излъчим съобщението на Формби. Сигурен съм, че чисите няма да имат нищо против да ни помогнат да съобщим лошите новини на вагаарите.

Командирът на станцията Прарденчифлар бе висок, с прошарена гарвановочерна коса и блестящи червени очи, в които се четеше неприкрито раздразнение. Ако Мара правилно тълкуваше имената и чертите на лицето, той несъмнено бе някакъв роднина на генерал Драск.

— Благодарим ви за помощта — обяви той сковано, погледът му следеше чисите, които обикаляха по мостика на крайцера и оглеждаха оборудването. — Сега става ясно, че съветът на аристокра Чаформбинтрано е бил основателен.

— Макар че преди сигурно не сте смятали така? — обади се Мара.

Блестящите червени очи се впиха в нея за миг.

— Какво съм смятал преди, няма значение — отвърна той и отново отмести погледа си. — Помогнахте ни да защитим народа и военните си тайни. Това е голяма услуга от страна на хората — изведнъж сякаш го обзе внезапно съмнение: — Военните ни тайни са в безопасност, нали?

— Така смятаме — увери го Люк. — Успяхме да хвърлим поглед на записите на преподавателя, преди да се качите на борда. Етош е излъчил само едно съобщение и то е на къси вълни към изстребителоносача.

— А няма как да е изпратил друго по-рано заради естественото заглушаване в Редута — добави Мара.

— Разбирам — измърмори Прарденчифлар. — Надявам се, че разчитате правилно записите.

Мара и Люк се спогледаха. Въпреки официално изказаната благодарност беше ясно, че вътре в себе си командирът не е чак толкова впечатлен от хората и техните способности. Също както Драск в началото на мисията.

Сега бе моментът малко да му променят представите.

— Какво ще стане с вагаарите? — попита тя.

— Вагаарите извършиха враждебен акт срещу Чиското господство — отговори командирът безизразно. — Сега се събира

нашата флота и се изпращат разузнавателни кораби да търсят местоположението на врага.

— Това ще им отнеме доста време. Вагаарите може да се крият къде ли не. Докато ги откриете, те ще разберат, че отрядът на Естош закъснява, и ще избягат.

— Имате ли друго предложение? — попита троснато Прарденчифлар. — Или споменатите от аристокра Чаформбинтрано джедайски способности ви позволяват да измъкнете местоположението на базата на вагаарите от мъртъвците?

— В интерес на истината няма как да го направим и от живи хора. Но не е необходимо — Мара посочи навигационното командно табло. — Информацията е там.

— Значи това е правил Естош! — възкликна Люк. — Мислех си, че просто извежда крайцера от хиперпространството.

— Не, той планираше дългосрочния курс — отвърна Мара, забавлявайки се на изписаното върху лицето на чиса объркване. — Нали разбирате, командир, Естош знаеше, че битката е свършила, щом ние сме стигнали до мостика. Надяваше се да убие всички ни с последното си тайно оръжие и дори с цената на живота си да закара крайцера при вагаарите.

— Затова ние му позволихме да въведе в компютъра координатите на базата, така че крайцерът автоматично да се прехвърли там — добави Люк.

— Където вероятно ще го чакат повечето им големи кораби — Мара отново посочи навигационното командно табло. — Искате ли да извадя координатите?

За момент Прарденчифлар я гледаше онемял. Устните му потрепераха и той сведе глава в поклон:

— Благодаря ви. Приемам с удоволствие.

ГЛАВА 27

— Значи абсолютно нищо не е останало? — попита за пореден път Джинзлър.

Люк поклати глава, върху лицето му бе изписана болка.

— Нищичко. Претърсихме всички останки. Дори не успяхме да намерим аметиста, за да ти го върнем. Съжалявам. Знам какво означаваше за теб.

— Няма значение — отвърна Джинзлър и колкото и да бе чудно, наистина бе така.

Лазерният меч бе последната вещ на сестра му, последното нещо, което го свързваше с нея. И въпреки това от загубата му не го болеше толкова, колкото бе очаквал. Вероятно вече не се нуждаеше от предмети, за да мисли за нея — вероятно защото всички болезнени спомени бавно започваха да заздравяват. И да лекуват и него самия.

— Всъщност така и подобава — добави той. — Лорана се присъедини към „Изходящ полет“, за да защитава и да помага на хората. А сега лазерният меч бе жертван за същата кауза, за която тя даде живота си.

Люк и Мара се спогледаха и той усети недоверието им. Те все още не знаеха как точно бе загинала Лорана, и не приемаха безрезервно версията му. Но Джинзлър бе сигурен, че тя бе жертвала живота си, за да защити „Изходящ полет“. Само това бе от значение.

Някъде от коридора се чу бумтене на изтървани кутии и приглушена ругатня.

— Преместването е забавно, нали? — отбеляза Мара и изви врат към шума.

— Особено когато половината обитатели са убедени, че са прогонени насила — съгласи се недоволено Джинзлър.

— Улиър и управителният съвет все още ли отказват да тръгнат? — попита Люк.

— Налага се чисите да ги измъкват насила. Истинска лудост.

— Не чак толкова — отвърна замислено Мара. — Тук не ги очаква нищо хубаво, но все пак това е бил домът им в продължение на петдесет години.

— Всичко им е познато — добави Люк. — Трудно е да напуснеш място, с което си свикнал, независимо колко неприятно и ужасно може да стане.

Джинзлър кимна, припомняйки си детството:

— Като Корускант.

— Като Татуин — обади се Люк.

— Като Империята — добави тихо Мара.

Люк я изгледа, но се извърна отново към Джинзлър, без да каже нищо.

— Като стана въпрос за Империята, разбрах, че ще заминеш за Империята на ръката?

— Заради Розмари и Евлин. Те държат да са с останалите колонисти.

— Поговори им малко, не че съм против Империята на ръката, но там няма кой да й осигури нужното обучение за джедай.

Джинзлър сви рамене.

— Колонистите не искат и да чуят за Новата република, защото там има джедай. Край на спора.

— Разбирам — кимна Люк. — Просто не ми се иска Евлин да остава без учител. Опитай се да ги убедиш да размислят.

— Едва ли ще се вслушат в мен — усмихна се накриво Джинзлър. — Всъщност подозирам, че командир Фел работи в обратната насока, надявайки се се, че заради Евлин може да ви убеди да преминете на негова страна и да откриете училище там.

— Той ли го каза? — попита намръщено Люк.

— Не с тези думи, но ме помоли да ви предам, че поканата на адмирал Парк все още е в сила.

— Аха — Люк изгледа Мара. — Благодари му от наше име, като го видиш пак.

— Може и да не е скоро — предупреди Джинзлър. — Ако не се лъжа, той замина с щурмоваците и генерал Драск.

— Вероятно за да участва в битката срещу вагаарите.

— Сигурно. Фел и Драск са от хората, които обичат да довеждат докрай започнатото.

— Като теб? — предположи Мара.

— Едва ли — призна Джинзлър и отклони поглед. — Дойдох да видя края на „Изходящ полет“, но не съм бил по средата, нито пък в началото.

— Говорех за решението ти да останеш с Евлин и Розмари. Джинзлър премига:

— А, да... Ще видим какво ще излезе.

— Е, не ни забравяй — Люк хвана Мара за ръката. — „Посланик Чаф“ отлита с Формби след около час и трябва да минем да се сбогуваме.

— Ще се опитам да поддържа връзка — отвърна неуверено Джинзлър. — Но не съм сигурен дали съобщенията ми ще стигат до вас.

— Ще стигат — увери го Люк. — Знам, че Парк има контакти в Бастион, а след случилото се сега предполагам, че Деветте управляващи фамилии ще се опитат да установят дипломатически отношения с Корускант. Ще получаваме съобщенията ти.

— Стига някой ненормалник в предавателните станции да не ги краде — добави Мара.

Джинзлър се изчерви.

— Да, да... Още една причина да поостана в Империята на ръката известно време.

— Не се тревожи, ние ще оправим работите с Карде. Ти се грижи за Розмари и Евлин.

— Обещавам — Джинзлър протегна ръка. — Довиждане. И благодаря за всичко.

* * *

За щастие връщането през Редута мина без премеждия. На командната станция „Браск Ото“ ги очакваше новината, че чиската флота е открила и атакувала бойните кораби на вагаарите, събрани за срещата с отряда на Естош. Генерал Драск докладва, че врагът е бил изненадан и унищожен.

Вероятно така бе звучал и докладът на Траун преди петдесет години. Дали вагаарите щяха да представляват някаква опасност, само

времето щеше да покаже.

Люк и Мара се сбогуваха с домакините, получиха последни благодарности от все още прикования на легло Формби и поеха към дома.

„Мечът на Джейд“ пореше хиперпространството и двамата лежаха един до друг, когато Люк най-сетне зададе въпроса, който съпругата му очакваше от няколко дни.

— Е — поде той предпазливо, — взе ли вече решение?

— За кое? — опита се да спечели време Мара.

— Знаеш за какво те питам — изръмжа Люк, не беше в настроение за игрички. — Дали ще приемеш предложението на Парк да се присъединиш към Империята на ръката.

— Това ще е суперсъбитие — отбеляза замислено тя. — Истински празник за хората на Корускант. Там никога не са ме харесвали и не са ми се доверявали.

— Сериозно те питам.

— Спокойно. Шегувам се. Знаеш, че оставам с теб.

— Добре — той се стегна. — Просто... Ако наистина искаш да отидеш, аз съм готов да дойда с теб.

— Знам — отвърна тя тихо, присегна се и го хвана за ръката. — И нямаш представа, какво означава това за мен.

Замълча за миг.

— Не отричам, че идеята ме привлича. От самото начало се боря с някакво усещане за вина, че след разпада на Империята аз оцелях, а толкова много други загинаха. Не спирам да се питам дали просто съм късметлия, или за това си има причина.

— Разбира се, че има друга причина.

Долови лекото движение на мускулите ѝ, тя се усмихна.

— Имам предвид някаква друга причина освен да намериш смисъла на живота си и да бъдеш по-щастлив от всякога.

— Аха. И до какъв извод стигна?

— Не знам — призна тя. — Но ми бе дадена възможност за избор. От едната страна е шансът отново да служи на могъща империя, на която винаги съм се възхищавала, но без предишното зло. Шанс да даря част от способностите си на наследниците на хората, които отделиха толкова време и усилия, за да ме научат на всичко.

— А от другата страна е Новата република — прошепна Люк.

— Караници, заговори, ботански дразги и всеобщо недоверие.

— Да, точно между тези две неща избрах. Но независимо колко мирна, спокойна и подредена изглежда Империята на ръката, реших, че сега мястото ми е в Новата република.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Как бих могла да те отделя от сестра ти и от всичко, за което толкова си се борил?

— Щеше да е доста трудно — призна той. — Но щях да свикна. Просто се изненадвам, че все още се изправяш пред подобни дилеми след толкова време.

— И аз самата си се чудя. Но усещам Силата в това. Може би е трябвало да реша проблема с чувството за вина, задето съм оцеляла. Или пък на Новата република ѝ предстои тежък период и е трябвало да бъде сигурна на чия страна съм, преди лошите времена да настъпят. Много са причините, поради които Силата може да ни е изпратила тук.

— Да не споменаваме, че сме били необходими, за да спасим живота на Формби и всички останали?

— И това, разбира се. Винаги ми е харесвало с един удар да постигна няколко цели. Тогава животът изглежда толкова по-ефективен.

— Така е. А и Новата република има нужда от теб. Значи вече всичко е решено?

— Решено е — потвърди тя. — Оставаме. Поне засега — тя стисна ръката му. — Съжалявам, че собствените ти търсения не се увенчаха с успех.

Той сви рамене:

— Да, но това не е краят. Все още си мисля, че някъде на борда на „Изходящ полет“ има записи за старите джедаи. Трябва да изчакаме да получим всички крайцери и да ги проучим внимателно.

— Кое то може да ни отнеме доста време — предупреди Мара.

— На чисите ще са им нужни години, за да изровят крайцерите от астероида.

— Не е проблем. Толкова време сме живели без тези записи, може да почакаме още няколко години. Търпението е добродетел.

— Никога не съм го имала.

— Забелязал съм — Люк замълча. — Искаш ли да ми кажеш и другото?

— Кое?

— Това, заради което приличаш на хлапе, което обикаля из гробищата в полунощ. И което се опитваш да скриеш, надявайки се, че няма да го забележа.

Мара се размърда смутено. Очевидно наистина си бе мислила, че бе успяла да го заблуди.

— Не е важно. Поредната извратена идея на прекомерно подозрителното ми въображение.

— Разбрах откъде идва и къде се крие — усмихна се Люк. — Сега ми кажи и какво е то.

— Добре — въздъхна тя неохотно. — Хрумвало ли ти е някога... имам предвид, замислял ли си се колко объркан и сложен е планът на Формби?

— Забрави да споменеш и коварен.

— Да, и подъл, и коварен. Идеята да размаха под носа на вагаарите „Изходящ полет“ и Редута само за да ги накара да нападнат чисите, е направо сатанинска. А на всичкото отгоре повика мен и теб, за да се подсигури със скрит коз в ръкава, с който да цака вагаарите.

— Сатанинска и още отгоре — съгласи се Люк. — И какво от това?

Тя си пое дълбоко дъх.

— И кой от нашите познати е специалист по подобни сложни планове?

— Не знам — призна объркано Люк. — Може би Кардас? Ти каза, че е работил с Карде, който също е майстор в това отношение. И освен това той е довел Джинзлър.

— Може и да е Кардас. Но от Шада разбрах, че той не се бърка много в галактическите дела напоследък. Мислех си за някой друг с доказани успехи в стратегията и тактиката.

Люк изстина, изведнъж досещайки се накъде биеше.

— Не! — реагира той инстинктивно. — Не може да бъде! Нали унищожихме клонинга!

— Ние унищожихме един клонинг — поправи го Мара. — Как може да сме сигурни, че няма втори?

— Невъзможно е! — отсече Люк. — Все щяхме да чуем, ако някъде имаше още един клонинг на Траун.

— Защо? Според Парк единствената причина Траун да се върне и да нападне отново Новата република е да ни държи нащрек, за да сме готови за някаква невероятна опасност, надвиснала над галактиката. Може да е решил, че си е свършил работата, и да се е заел да си разчисти сметките със стари врагове от миналото.

— А може вагаарите да са не само стари врагове — Люк усети присвиване в стомаха. Идеята изглеждаше по-реална, отколкото му се искаше. — Може би те вече са се свързали със заплахата, спомената от Парк и Фел.

— Възможно е. Разбира се, това просто е още една причина чисите да искат да натрият носа на вагаарите. Не само че така ще отстранят част от заплахата, но и ще научат нещо за новите врагове.

Люк поклати глава:

— Искане ми се да беше споменала подозренията си на борда на „Посланик Чаф“. Можехме да разпитаме Формби.

— Точно затова си замълчах. Наистина щяхме да го попитаме, а, честно казано, аз не държа да узная отговора. Ако Траун е жив, то повече или по-малко вече е на наша страна — въздъхна през стиснати зъби. — А ако не е, ще трябва сами да се оправяме.

— Да — прошепна Люк. — Ще се справим, не се тревожи.

— Знам — Мара се извъртя настрани, притисна се към него и Люк усети топлината ѝ. — Защото, срещу каквото и да се изправим, ще сме заедно.

Той протегна ръка и я погали по бузата. Да, така щеше да бъде. Забраните и ограниченията, наложени от джедайския орден по време на Старата република, не се отнасяха до него и съпругата му. Те бяха новият джедайски орден и двамата с Мара бяха в свършена хармония един с друг и със Силата.

— Силата винаги ще бъде с теб — прошепна той. — Както и аз.

— Каквото и да ни очаква занапред — отвърна Мара. Двамата заспаха прегърнати.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.